

KEN FOLLETT

SMRTÍCÍ KÓD

KNIŽNÍ KLUB

KEN FOLLET

SMRTÍCÍ KÓD

Přeložili Libuše a Luboš Trávníčkovi

CODE TO ZERO

Copyright © 2000 by Ken Follett

Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k. s., 2002

Translation © Libuše Trávníčková, Luboš Trávníček, 2002

ISBN 80-242-0758-3

HISTORICKÁ POZNÁMKA: Vypuštění první americké družice *Explorer I* na oběžnou dráhu se původně plánovalo na středu 29. ledna 1958. Pozdě večer bylo s odvoláním na počasí odloženo na příští den. Pro pozorovatele na mysu Canaveral to byla záhada: na Floridě byl krásný slunečný den. Armáda však oznámila, že ve vysokých výškách je velmi silné proudění ovlivňující počasí.

Příštího večera bylo vypuštění družice opět odloženo a jako důvod bylo uvedeno totéž.

K pokusu se přistoupilo teprve v pátek 31. ledna.

Od svého založení v roce 1947... vydává Ústřední zpravodajská služba, CIA, miliony dolarů na rozsáhlý výzkumný program, jehož cílem je dostat obyčejné lidi za pomoci drog a dalších ezoterických metod pod úplnou kontrolu, ať chtějí, či nechťejí – aby na příkaz jednali, mluvili, odhalovali nejdůležitější tajemství a dokonce zapomínali.

John Marks,

*Hledání „Mandžuského kandidáta“:
CIA a ovládnutí mysli, 1979*

ČÁST PRVNÍ

5.00

Raketa *Jupiter C* stojí na odpalovací rampě komplexu 26 na mysu Canaveral. Kvůli utajení je zahalena obrovskými plachtami, které skrývají vše kromě koncové části – ta patří dobře známé armádní raketě *Redstone*. Jenže zakrytý zbytek je naprosto jedinečný...

Probudil se s úlekem.

Ještě hůř: byl vyděšený. Srdce mu bušilo, přerývaně dýchal a tělo měl ztuhlé. Bylo to jako zlý sen, až na to, že probuzení mu nepřineslo žádnou úlevu. Cítil, že se stalo něco hrozného, ale nevěděl co.

Otevřel oči. Slabé světlo ze sousední místnosti tlumeně osvětlovalo okolí, takže nejasně rozeznával jakési povědomé, ale pochmurné tvary. Kdesi nedaleko protékala v nádrži voda.

Pokusil se nabýt klidu. Polkl, začal pravidelně dýchat a zkusil souvisle přemýšlet. Ležel na tvrdé podlaze. Byla mu zima, všechno ho bolelo a měl jakousi kocovinu – bolest hlavy, sucho v ústech a pocit na zvracení.

Posadil se zpřímá a roztrásl se úzkostí. Ucítil nepříjemný zápach mokré podlahy umyté silným dezinfekčním prostředkem. Rozeznal obrysy řady umývadel.

Byl na veřejném záchodě.

Pocítil zhnusení. Spal na podlaze pánského záchodu. Co se mu sakra přihodilo? Soustředil se. Byl oblečený, na sobě měl jakýsi svrchník a těžké boty, ale nějak cítil, že to není jeho oblečení. Panika ustupovala, ale nahrazoval ji hlubší strach, méně hysterický, avšak racionálnější. Přihodilo se mu něco moc zlého.

Potřeboval světlo.

Postavil se na nohy. Rozhlédl se kolem sebe, mžoural do tmy a odhadoval, kde asi jsou dveře. S předpaženými pažemi – pro případ neviditelných překážek – se došoural ke zdi. Pak se posunoval bokem jako krab a rukama šmátral před sebou. Narazil na chladný sklovitý povrch a usoudil, že to je zrcadlo; potom nahmatl válec s

ručníky a kovovou krabicí – patrně mincovní automat. Konečky prstů se nakonec dotkly vypínače; rozsvítil.

Jasně světlo zaplavilo stěny obložené bílými dlaždicemi, betonovou podlahu a řadu záchodových kabin s otevřenými dveřmi. V koutě leželo něco, co vypadalo jako ranec starých hadrů. Zeptal se v duchu, jak se sem dostal. Usilovně se soustředil. Co se to včera v noci stalo? Nemohl si vzpomenout.

Hysterický strach se začal vracet, když si uvědomil, že si *nemůže vzpomenout vůbec na nic.*

Stiskl zuby, aby nevykřikl. Včera... předevcírem... nic. Jak se jmenuje? Nevěděl.

Obrátil se k řadě umyvadel. Nad nimi bylo dlouhé zrcadlo. V něm spatřil potrhle vypadajícího špinavého vagabunda v hadrech, s rozčuchanými vlasy, umolousaným obličejem a vytřeštěnými očima. Okamžik na toho vandráka zíral, pak ho zasáhlo strašlivé poznání. Se zděšeným výkřikem ucukl a muž v zrcadle učinil totéž. Ten pobuda byl on sám.

Další příliv paniky už nezvládl. Otevřel ústa a hlasem, který se třásl hrůzou, vykřikl: „Kdo jsem?“

Ranec starých hadrů se zahýbal. Převrátil se, objevil se obličej a otrávený hlas zamumlal: „Jsi vagan, Luku, zavři zobák.“

Jmenuje se Luke.

Byl za tu informaci dojemně vděčný. Jméno nebylo mnoho, ale aspoň o něco se mohl opřít. Upřel pohled na svého druha. Muž měl na sobě potrháný tvídový plášť, převázaný v pase provazem. Umouněný mladý obličej vypadal vychytrale. Muž si promnul oči a zaskuhřal: „Bolí mě palice.“

Luke se zeptal: „Kdo jsi?“

„Jsem Pete, ty pako, jsi snad slepej?“

„Já –“ Luke polkl, aby zadržel paniku. „Ztratil jsem paměť!“

„Vůbec se nedivím. Včera jsi vychlastal skoro celou flašku. Zázrak, že ti zůstal aspoň kousek rozumu.“ Olízl si rty. „Málem jsem si toho vizouru ani nelíznul.“

Whisky by vysvětlovala tu kocovinu, pomyslel si Luke. „Proč bych ale pil celou láhev?“

Pete se výsměšně zachechtal. „Nejpitomější otázka, jakou jsem kdy slyšel. Přece aby ses vožral!“

Luke se zděsil. Je opilecký pobuda, který spí na veřejných záchodech.

Umíral žízni. Sklonil se nad umyvadlem, spustil studenou vodu a napil se z kohoutku. Udělalo se mu lépe. Otřel si ústa a pak se přiměl, aby se znovu podíval do zrcadla.

Obličej teď byl klidnější. Nepříčetný výraz zmizel a v tváři se zračil údiv a zmatek. Odraz ukazoval téměř čtyřicetiletého, černovlasého muže s modrýma očima. Neměl vousy ani knír, jen neoholené tmavé strniště.

Obrátil se zpátky ke svému společníkovi. „Luke kdo?“ zeptal se. „Jaké mám příjmení?“

„Luke... něco, jak to mám sakra vědět?“

„Jak se mi tohle stalo? Jak dlouho se to táhne? Proč se to stalo?“

Pete se postavil. „Potřebuju se nasnídat,“ oznámil.

Luke si uvědomil, že má hlad. Napadlo ho, jestli má vůbec nějaké peníze. Prohledal kapsy svrchníku, saka, kalhot. Všechny byly prázdné. Neměl peníze, neměl peněženku, neměl ani kapesník. Žádný majetek, žádné vodítko k řešení záhady. „Mám dojem, že jsem švorc,“ konstatoval.

„To nemyslíš vážně,“ poznamenal posměšně Pete. „Pojď, jdeme.“ Vyklopýtal ze dveří.

Luke ho následoval.

Když vyšel na světlo, utrpěl další otřes. Byl v obrovském chrámu, prázdném a děsivě tichém. Na mramorové podlaze stály v řadách mahagonové lavice, jako kostelní lavice čekající na strašidelné církevní shromáždění. Na vysoké kamenné římse podepřené řadou sloupů kolem celé obrovské místnosti stáli jako strážci svatyně neskuteční bojovníci s přilbami a štíty. Vysoko nad jejich hlavami se klenul strop bohatě zdobený pozlacenými osmiúhelníky. Lukovi se mihla hlavou šílená myšlenka: posloužil za oběť při nějakém tajemném rituálu, a to ho připravilo o paměť.

Ohromeně se zeptal: „Co je to?“

„Union Station ve Washingtonu, D. C,“ odpověděl Pete.

V Lukově mozku to bleskově zapracovalo a vše začalo dávat smysl. S úlevou si všímal špíny na stěnách, žvýkačky zadupané do mramorové podlahy, obalů od cukrovinek a krabiček od cigaret poházených v koutech, a cítil se jako blázen. Byl na obrovském nádraží, časně ráno, ještě než se zaplní cestujícími. A on se tak vyděsil – jako dítě, které si v tmavé ložnici představuje příšery.

Pete zamířil k vítěznému oblouku s označením Východ a Luke spěchal za ním.

Ozval se útočný hlas: „Hej! Hej, vy tam!“

Pete zabručel: „Ach jo.“ Zrychlil krok.

Přiběhl k nim obtloustlý muž sešněrovaný v železničářské uniformě a plný spravedlivého pobouření. „Kde se tu, vy povaleči, berete?“

Pete zabědoval: „Už mizíme, už mizíme.“

Luka pokořovalo, že ho tlustý zřízenec vyhazuje z nádraží.

Muži nestačilo, aby se jich jenom zbavil. „Vy jste tady spali, co?“ dorážel a držel se jim v patách. „Víte dobře, že je to zakázaný.“

Luka rozzlobilo, že ho někdo poučuje jako školáka, i když tušil, že si to zasluhuje. On na tom zatraceném záchodě skutečně spal. Zdržel se ostré odpovědi a vykročil rychleji.

„Tohle není žádná noclehárna,“ soptil muž. „Zatracený vandráci, koukejte se vypařit!“ Šťouchl Luka do ramene.

Luke se prudce otočil a postavil se muži tváří v tvář. „Nesahejte na mě,“ ohradil se. Klidná hrozba ve vlastním hlase ho samotného překvapila. Zřízenec se zarazil. „Odcházíme, tak už nemusíte nic dělat ani říkat, jasné?“

Muž udělal dlouhý krok zpátky a vypadal vystrašeně.

Pete uchopil Luka za paži. „Padáme.“

Luke se zastyděl. Ten chlap je přehnaně horlivý nouma, ale Luke a Pete byli pobudové a železniční zřízenec měl právo je vyhodit. Luke ho neměl co zastřašovat.

Prošli pod velkolepým obloukem. Venku byla tma. Na kruhovém objezdu před nádražím parkovalo několik automobilů, ale ulice byly tiché. Zima pronikala do morku kostí a Luke si přitáhl roztrhané oblečení blíže k tělu. Ve Washingtonu bylo mrazivé zimní ráno, možná lednové či únorové.

Který je asi rok, blesklo mu hlavou.

Pete odbočil doleva, očividně věděl, kam jde. Luke ho následoval. „Kam jdeme?“ zeptal se.

„Vím o jednom kostelíku na Hlavní, kde nám dají zadara snídani, pokud ti nevadí, že si zapějeme pár kostelních hitů.“

„Umírám hladu. Odzpívám celé oratorium.“

Pete ho spolehlivě vedl klikatou cestou v chudší čtvrti. Město se ještě neprobudilo. Domy byly potemnělé, výlohy zatažené, špeluňky a novinové stánky stále ještě zavřené. Luke letmo pohlédl na okno nějaké ložnice zakryté lacinou roletou a představil si, jak uvnitř pod hromadou přikrývek spí muž a vedle něj hřeje manželka; pocítil bodnutí závisti. Zdálo se, že on sám patří sem ven, do společenství mužů a žen, kteří před svítáním vyrážejí do studených ulic, zatímco obyčejní lidé dál spí: patří k tomuhle muži v montérkách, který si to šine časné ráno do práce, k tomu mladému cyklistovi s tlustými rukavicemi a huňatou šálou, či k oné osamělé ženě, která si pokouje v jasně osvětleném autobusu.

Hlavou mu vířily úzkostné myšlenky. Jak dlouho už je opilcem? Pokusil se s tím už někdy přestat? Nemá nějaké příbuzné, kteří by mu mohli pomoci? Kde se seznámil s Petem? Kde sehnali chlast? Kde to vypili? Jenže Pete byl málomluvný a Luke krotil svou netrpělivost – doufal, že Pete třeba rozváže, až v sobě bude mít trochu jídla.

Došli k malému kostelu, který stál vzdorně mezi kinem a prodejnou tabáku. Vstoupili bočními dveřmi a pak se dali po schodech do suterénu. Luke se ocitl v dlouhé místnosti s nízkým stropem – krypta, pomyslel si. Na jednom konci spatřil pianino a malou kazatelnu, na druhém kuchyňský sporák. Uprostřed stály tři řady pracovních stolů s lavicemi. Seděli tam tři bezdomovci, u každého stolu jeden, a trpělivě civěli do prázdna. V kuchyňském koutě míchala zavalitá žena cosi ve velkém kastrolu. Šedovousý muž s kolárkem vedle ní zvedl oči od nápojového zásobníku s kávou a usmál se. „Pojďte dál, pojdte dál!“ pozval je radostně. „Jen pojdte do tepla.“ Luke si ho obezřele prohlížel a přemýšlel, jestli si nedělá legraci.

Skutečně tu bylo teplo, oproti zimnímu vzduchu venku až nedýchatelně dusno. Luke si rozepnul špinavý trenčkot. Pete pozdravil: „Dobrý ráno, otče Lonegane.“

Kněz se zeptal: „Už jste tu někdy byl? Zapomněl jsem, jak se jmenujete.“

„Já jsem Pete a tohle je Luke.“

„Petr a Lukáš, dva učedníci!“ Jeho dobrosrdečnost vypadala upřímně. „Na snídani jdete trochu brzo, ale je tu čerstvá káva.“

Luke přemýšlel, jak si Lonegan asi udržuje dobrou náladu, když musel vstávat takhle časně, aby připravil snídani pro místnost plnou strnulých povalečů.

Kněz nalil kávu do důkladných hrnků. „Mléko a cukr?“

Luke netušil, jestli má rád kávu s mlékem a cukrem. „Ano, děkuju,“ zkusil nazdařbůh. Přijal hrnek a usrkl kávy. Chutnala odporně smetanově a sladce. Usoudil, že normálně pije černou. Tišila mu však hlad, a tak ji rychle vypil.

„Za pár minut se pomodlíme,“ oznámil kněz. „Než skončíme, proslulá ovesná kaše paní Loneganové bude hotová.“

Luke usoudil, že jeho podezření bylo nedůstojné. Otec Lonegan byl to, čím se zdál být, a sice veselý chlapík, který rád pomáhá lidem.

Luke a Pete se posadili k hrubému stolu z prken a Luke si prohlédl svého druha. Až do této chvíle si všiml jen špinavého obličeje a roztrhaného oblečení. Teď viděl, že Pete postrádá všechny znaky alkoholika: neměl popraskané žilky, z obličeje se mu neloupaly šupiny suché kůže, neměl žádné šrámy ani podlitiny. Možná je příliš mladý – jen asi pětadvacetiletý, odhadoval Luke. Ale Pete byl poněkud znetvořený. Od pravého ucha až k bradě se mu táhlo obrovské tmavě červené mateřské znaménko. Zuby měl křivé a zažloutlé. V dobách, kdy se ještě staral o to, jak vypadá, si zřejmě nechal narůst tmavý knír, aby odvedl pozornost od nepěkných zubů. Luke v něm vycítil potlačovaný vztek. Vytušil, že Pete má vztek na celý svět, možná proto, že je tak ošklivý, možná z jiného důvodu. Patrně zastává teorii, podle níž Ameriku ničí nějaká skupina, kterou on nenávidí: čínští přistěhovalci, povýšení černoši nebo jakýsi stínový klub deseti zazobanců, kteří tajně ovládají trh s cennými papíry.

„Na co čučíš?“ zeptal se Pete.

Luke pokrčil rameny a neodpověděl. Na stole ležely noviny otevřené na křížovce a pahýl tužky. Luke letmo pohlédl na čtverečky, uchopil tužku a začal z nudy doplňovat odpovědi.

Dovnitř se nahrnuli další bezdomovci. Paní Loneganová vytáhla hromadu důkladných hlubokých talířů a spoustu lžic. Luke vyplnil celou křížovku až na „princ dánský“ šest písmen. Otec Lonegan mu pohlédl přes rameno na vyplněné čtverečky, překvapeně zvedl obočí a tiše prohodil k manželce: „Jaká škoda takového vynikajícího mozku!“

Luke vzápětí přišel na poslední slovo – HAMLET – a dopsal ho do křížovky. Pak se zadumal: Jak to, že to vím?

Rozložil noviny a podíval se na datum na první straně. Byla středa 29. ledna 1958. Jeho oko upoutal titulek AMERICKÁ KOSMICKÁ RAKETA ZŮSTÁVÁ NA ZEMI. Dál četl:

Mys Canaveral, úterý: Po četných technických problémech se americké vojenské námořnictvo dnes rozhodlo zrušit druhý pokus o vypuštění kosmické rakety Vanguard.

Rozhodnutí přichází dva měsíce poté, co první start Vanguardu skončil ponižující katastrofou, když raketa explodovala dvě vteřiny po odpálení.

Naděje Spojených států na vypuštění družice, která by se vyrovnala sovětskému Sputniku, se tak nyní upíná ke konkurenční armádě Jupiter.

Z pianina zazněl hlasitý akord a Luke zvedl oči. Paní Loneganová hrála úvodní tóny dobře známé náboženské písně. Spolu s manželem začala zpívat „Ježíš, přítel náš“ a Luke se přidal, potěšený, že si to pamatuje.

Napadlo ho, že whisky na něj měla podivný účinek. Dokáže vyluštit křížovku a zazpívat náboženskou píseň, ale nezná jméno vlastní matky. Možná už pije celá léta a poničil si mozek. Přemýšlel, jak mohl dopustit, aby se něco takového stalo.

Když dozpívali, otec Lonegan přečetl pár veršů z bible a pak jim všem řekl, že mohou být spaseni. Tady ta skupina by skutečně

potřebovala spasit, uvažoval Luke. On sám však zároveň netoužil ponechat svou spásu na Ježíšovi. Nejprve potřeboval zjistit, kdo vlastně je.

Kněz zaimprovizoval modlitbu, poděkovali za dary boží, seřadili se za sebou a paní Loneganová jim naservírovala teplou ovesnou kaši se sirupem. Luke snědl tři talíře. Cítil se pak mnohem lépe. Kocovina rychle mizela.

Netrpělivě se chtěl vrátit ke svým otázkám, a přistoupil ke knězi. „Promiňte, neviděl jste mě tu už někdy? Ztratil jsem paměť.“

Lonegan se na něj pozorně zahleděl. „Víte, myslím si, že ne. Jenže já se každý týden setkám se stovkami lidí, a tak se můžu mýlit. Kolik je vám let?“

„Nevím,“ odpověděl Luke a cítil se jako blázen.

„Řekl bych, že vám je ke čtyřicítce. Moc dlouho takhle špatně nežijete. Takovýhle život zanechává na člověku stopy. Máte pružný krok, vaše pleť je pod špínou zdravá a pořád vám to myslí tak dobře, že dokážete vylustit křížovku. Když teď přestanete pít, můžete zase vést normální život.“

Luka napadlo, kolikrát už asi kněz tohle říkal. „Pokusím se,“ slíbil.

„Kdybyste potřeboval pomoci, stačí říct.“ Jakýsi mladík, který vypadal jako mentálně postižený, vytrvale poklepával Loneganovi na rameno, a ten se k němu s trpělivým úsměvem obrátil.

Luke se zeptal Peta. „Jak dlouho mě už znáš?“

„Nevím, nějakou dobu se tu už motáš.“

„Kde jsme strávili noc předevčírem?“

„Hele, co kdyby sis dal trochu relax? Paměť se ti dřív nebo později stejně vrátí.“

„Potřebuju zjistit, odkud jsem.“

Pete zaváhal. „Jestli něco potřebuju, tak je to pivo,“ odpověděl. „Pomůže nám myslet.“ Obrátil se ke dveřím.

Luke ho popadl za paži. „Já žádný pivo nechci,“ prohlásil rozhodně. Zdálo se, že Pete nechce, aby Luke pátral po své minulosti. Možná se bál, že ztratí kumpána. Tak to je tedy špatné. Luke má na práci důležitější věci, než dělat Petovi společnost. „Vlastně si myslím,“ dodal, „že bych byl rád chvíli sám.“

„Co jsi? Greta Garbo?“

„Myslím to vážně.“

„Potřebuješ mě, abych se o tebe staral. Sám to nezvládneš. Vždyť si sakra ani nepamatuješ, kolik ti je roků!“

Pete měl v očích zoufalý výraz, ale Lukem to nepohnulo. „Oceňuju tvou péči, ale ty mi nepomáháš zjistit, kdo jsem.“

Po chvíli Pete pokrčil rameny. „Dělej, jak umíš.“ Obrátil se znovu ke dveřím. „Třeba se uvidíme.“

„Třeba.“

Pete vyšel ven. Luke potřásl otci Loneganovi rukou. „Děkuju vám za všechno,“ rozloučil se.

„Doufám, že najdete to, co hledáte,“ popřál mu kněz.

Luke vyšel po schodech na ulici. Pete stál kus stranou a mluvil s mužem v zeleném gabardénovém plášti do deště – Luke si pomyslel, že nejspíš žebrá, aby měl na pivo. Vydal se opačným směrem a za prvním rohem odbočil.

Stále ještě byla tma. Luka zábly nohy, a on si uvědomil, že nemá ponožky. Začaly se na něj snášet sněhové vločky, ale on spěchal dál. Po několika minutách zvolnil krok. Neměl důvod spěchat. Bylo jedno, jestli jde rychle nebo pomalu. Zastavil se a schoval se před sněhem v domovním vchodu.

Neměl kam jít.

6.00

Raketu ze tří stran obklopuje opěrný sloup, který ji drží v ocelovém objetí. Opěrný sloup, ve skutečnosti upravená vrtná věž, stojí na dvou soupravách kol, které se mohou pohybovat po širokorozchodných kolejkách. Celá opěrná konstrukce je větší než obytný dům; před startem rakety vycouvá o sto metrů zpátky.

Elsbeth se probudila plná strachu o Luka.

Chvilí ležela v posteli a srdce jí bušilo v obavách o muže, kterého miluje. Pak rozsvítila lampičku na nočním stolku a posadila se zpříma.

Výzdobu jejího motelového pokoje inspiroval kosmický výzkum. Stojací lampa měla tvar rakety a obrazy na stěnách znázorňovaly planety, srpky měsíce a orbitální dráhy na bláznivě neskutečné noční obloze. Starlite byl jedním z chumlu nových motelů, které vypučely mezi písečnými dunami v oblasti Cocoa Beach na Floridě, osm mil na jih od mysu Canaveral, aby se ubytoval příliv návštěvníků. Návrhář interiéru zřejmě považoval kosmické téma za vhodné, ale Elsbeth se teď cítila, jako kdyby si vypůjčila pokoj desetiletého kluka.

Zvedla sluchátko telefonu a vytočila číslo kanceláře Anthonyho Carrolla ve Washingtonu, D. C. Telefon na druhém konci vyzváněl, ale nikdo ho nezvedal. Vytočila jeho číslo domů a výsledek byl tentýž. Nestalo se něco? Udělalo se jí slabo od strachu. Řekla si, že Anthony musí být na cestě do kanceláře. Zavolá znovu za půl hodiny. Cesta autem do práce mu nemůže trvat déle než třicet minut.

Když se sprchovala, vzpomínala, jací byli Luke a Anthony v době, kdy je poznala. Oba studovali před válkou na Harvardu a ona na Radcliffu. Chlapci byli v harvardském klubu Radost: Luke měl pěkný baryton a Anthony nádherný tenor. Elsbeth byla sborníčkem radcliffského pěveckého sboru a zorganizovala společný koncert s klubem Radost.

Luke a Anthony byli nejlepší přátelé, ale byla to podivná dvojice. Oba byli vysocí a měli atletickou postavu, tím však podoba končila. Dívky z Radcliffu jim říkaly Kráska a Zvíře. Luke s vlnitými

černými vlasy a elegantním oblečením byl Kráska. Anthony s velkým nosem a vystrčenou bradou nebyl hezký a vždycky vypadal, jako když má na sobě oblek někoho jiného, ale dívky přitahovala jeho energie a nadšení.

Elsbeth se rychle osprchovala. V županu se posadila k toaletnímu stolku, aby se nalíčila. Hodinky položila vedle tužky na oči, aby věděla, kdy uplyne třicet minut.

Když poprvé mluvila s Lukem, seděla v županu u toaletního stolku. Bylo to při punčochovém nájezdu. Skupina chlapců z Harvardu, někteří opilí, vlezla jednou pozdě večer přízemním oknem do jejich koleje, aby zde získala punčochy a jiné trofeje. Nyní, téměř o dvacet let později, jí připadalo neuvěřitelné, že se spolu s ostatními dívkami nebála ničeho horšího, než že jim ukradnou spodní prádlo. Nebyl tehdy svět nevinnější?

Luke přišel náhodou do jejího pokoje. Studoval matematiku, stejně jako ona. Přestože měl na obličeji masku, poznala jeho oblečení – světlešedé irské tvídové sako s bílým kapesníkem s červenými puntíky v kapsičce na prsou. Když se s ní Luke ocitl o samotě, vypadal rozpačitě, jako kdyby si právě uvědomil, jakou to dělá pitomost. Usmála se, ukázala na prádelník a pobídla ho: „Horní šuple.“ Vzal si krásné bílé kalhotky s krajkou a Elspeth náhle pocítila lítost – byly drahé. Jenže příštího dne ji požádal o schůzku.

Snažila se soustředit na líčení. Dnes ráno to bylo obtížnější než jindy, protože špatně spala. Podkladový krém jí vyhladil tváře a lososově růžová rtěnka zjasnila ústa. Měla diplom v oboru matematiky z Radcliffu, ale pořád se od ní očekávalo, že v práci bude vypadat jako manekýna.

Vykartáčovala si vlasy. Byly rezavohnědé a sestřižené podle módy: délka po bradu a vzadu stočené dospod. Rychle si oblékla zelenohnědě pruhované bavlněné šaty bez rukávů s širokým tmavohnědým koženým páskem.

Od chvíle, kdy se pokoušela dovolat k Anthonymu, uplynulo dvacet devět minut.

Aby nějak strávila poslední minutu, přemýšlela o čísle 29. Bylo to prvočíslo – nebylo možné ho dělit žádným jiným číslem než 1 – ale jinak příliš zajímavé nebylo. Jediné neobvyklé na něm bylo to, že

29 plus $2x^2$ bylo prvočíslo pro každou hodnotu x až do 28.
Vypočítala tu řadu v hlavě: 29, 31, 37, 47, 61, 79, 101, 127...

Zvedla sluchátko a znovu vytočila číslo Anthonyho kanceláře.
Nikdo to nezvedl.

Elspeth Twomeyová se do Luka zamilovala, jakmile ji poprvé políbil.

Většina chlapců z Harvardu neměla ani ponětí o tom, jak se líbá. Bud' vám pohmoždili rty surovými mlaskavými polibky, nebo otevřeli ústa tak dokořán, že jste se cítily jako u zubaře. Když ji Luke pět minut před půlnocí líbal ve stínu na nádvoří před radcliffskou kolejí, byl vášnivý, ale zároveň něžný. Jeho rty se stále pohybovaly, nejen po jejích ústech, ale také po tvářích, očních víčkách a hrdle. Špička jeho jazyka jí jemně pátrala mezi rty a zdvořile žádala o svolení, aby směla vstoupit; Elspeth ani nepředstírala, že váhá. Když potom seděla ve svém pokoji, dívala se do zrcadla a šeptala vlastnímu obrazu: „Myslím, že ho miluju.“

Tohle se stalo před šesti měsíci a od té doby to cítila stále silněji. Nyní vídala Luka téměř každý den. Oba byli v posledním ročníku. Chodili spolu každý den na oběd nebo se spolu pár hodin učili. Společně trávili i skoro celé víkendy.

Radcliffské dívky se v posledním ročníku obvykle zasnoubily s chlapcem z Harvardu či s mladým učitelem. V létě se vdávaly, odjížděly na dlouhé líbánky a po návratu se stěhovaly do nového bytu. Začaly pracovat a asi tak za rok měly první dítě.

Jenže Luke o manželství nikdy nemluvil.

Ted' seděli v zadním boxu Flanaganova baru a ona se dívala, jak se Luke pře s Bernem Rothstenem, postgraduálním studentem s bujným černým knírem a protřelým výrazem. Lukovi neustále padaly černé vlasy do očí a on si je oním důvěrně známým pohybem levé ruky opět odhrnoval. Až bude starší a bude zastávat odpovědné místo, bude si vlasy něčím mazat, aby mu držely nahoře, a pak už nebude zdaleka tak sexy, napadlo Elspeth.

Bern byl komunista, stejně jako mnoho harvardských studentů a profesorů. „Tvůj táta je bankéř,“ vykládal pohrdavě Lukovi. „Ty budeš taky bankéř. Samozřejmě považuješ kapitalismus za skvělou věc.“

Elspeth viděla, jak Lukovi rudne hrdlo. O Lukovu otci nedávno psali v časopisu *Time* jako o jednom z deseti mužů, kteří se od dob

hospodářské deprese stali milionáři. Tušila však, že Luke nerudne kvůli tomu, že je bohaté dítě, ale protože má rád svou rodinu a naznačená kritika otce v něm budí odpor. Rozhněvala se a pobouřeně vybuchla: „Nesoudíme lidi podle jejich rodičů, Berne!“

Luke namítl: „Být bankéřem je stejně čestné povolání. Bankéři pomáhají lidem, aby mohli začít podnikat, a vytvářejí pracovní příležitosti.“

„Jako to dělali v devěťadvacátém roce.“

„Dělají chyby. Někdy pomáhají nesprávným lidem. Vojáci taky dělají chyby – střílejí nesprávné lidi – ale já tě neobviňuju, že jsi vrah.“

Teď bylo na Bernovi, aby se zatvářil ukřivděně. Bojoval ve španělské občanské válce – byl o tři či čtyři roky starší než oni – a Elspeth teď vytušila, že si připomíná nějakou tragickou chybu.

Luke dodal: „Je to stejně jedno, já bankéřem být nechci.“

Bernova nevkusná dívka Peg se se zájmem předklonila. Stejně jako Bern prosazovala vášnivě své názory, ale postrádala jeho uštěpačný jazyk. „A čím tedy, prosím tě?“

„Vědcem.“

„V jakém oboru?“

Luke ukázal nahoru. „Chci zkoumat prostor mimo naši planetu.“

Bern se posměšně zachechtal. „Kosmické rakety! Klukovské představy.“

Elsbeth opět přispěchala Lukovi na obranu. „Nech toho, Berne, nevíš, o čem mluvíš.“ Bernovým hlavním studijním oborem byla francouzská literatura.

Luka se však výsměch zřejmě nijak nedotkl. Možná byl zvyklý, že se lidé jeho snu vysmívají. „Myslím, že nás to čeká,“ odpověděl klidně. „A povím ti ještě něco. Jsem přesvědčený, že za našeho života udělá pro obyčejné lidi víc věda než komunismus.“

Elsbeth sebou škubla. Milovala Luka, ale cítila, že je naivní, pokud jde o politiku. „To je příliš zjednodušené,“ namítl. „Užitek z vědy se omezuje na privilegovanou elitu.“

„To vůbec není pravda,“ zavrtěl hlavou Luke. „Parníky usnadňují život námořníkům i transatlantickým pasažérům.“

Bern poznamenal: „Byl jsi někdy ve strojovně zaoceánského parníku?“

„Ano, a nikdo tam neumíral na kurděje.“

Na stůl padl stín vysoké postavy. „Dětičky, jestlipak jste už dost staré na to, abyste pily alkoholické nápoje na veřejnosti?“ Byl to Anthony Carroll v modrém seržovém obleku, který vypadal, jako kdyby se v něm vyspal. S ním přišel někdo tak oslnivě krásný, že se Elspeth nezdržela a překvapeně něco zamumlala. Byla to malá dívka drobné postavy, elegantně oblečená do krátkého červeného saka a volné černé sukně; pod červenou čepičkou se štítkem jí vykukovaly černé kudrnaté vlasy. „Seznamte se s Billíí Josephsonovou,“ představil ji Anthony.

Bern Rothsten se jí zeptal: „Nejsi židovka?“

Takhle přímá otázka ji poplašila. „Ano, jsem.“

„Takže Anthonyho si vzít můžeš, ale vstoupit do jeho společenského klubu nemůžeš.“

Anthony protestoval: „V žádném společenském klubu nejsem.“

„Ale budeš, Anthony, budeš,“ ujistil ho Bern.

Luke vstal, aby si s dívkou potřásl rukou, strčil přitom nohou do stolu a převrhl sklenici. Takhle neohrabaný obyčejně nebýval a Elspeth si s nelibostí všimla, že ho slečna Josephsonová okamžitě zaujala. „Jsem překvapený,“ přiznal se a věnoval jí svůj nejkrásnější úsměv. „Když Anthony říkal, že jde na rande s Billíí, představoval jsem si někoho s postavou zápasníka a aspoň sto osmdesát vysokého.“

Billie se vesele zasmála a vklouzla do boxu vedle Luka. „Jmenuji se Bilha,“ vysvětlovala. „Je to biblické jméno. Bilha byla služka Ráchel a matka Danova. Já jsem ale vyrostla v Dallasu, kde mi říkali Billie-Jo.“

Anthony se posadil vedle Elspeth a tiše se zeptal: „Že je hezká?“

Zrovna hezká Billie není, pomyslela si Elspeth. Měla úzký obličej s ostrým nosem a velkýma, pronikavýma tmavohnědýma očima. Obdivuhodně krásný byl však celek: červená rtěnka, úhel nasazení čepičky, texaský přízvuk a její celková vitalita. Zatímco vyprávěla Lukovi nějakou historku o dnešních Texasanech, smála se, mračila se a pantomimicky předváděla všemožné emoce. „Je to

kočka,“ pochválila ji Elspeth Anthonymu. „Nechápu, proč jsem si jí nevšimla už dřív.“

„Pořád pracuje, na večírky skoro nechodí.“

„Jak ses tedy s ní seznámil?“

„Zahlídl jsem ji ve Foggově muzeu. Měla na sobě zelený plášť s mosaznými knoflíky a na hlavě baret. Napadlo mě, že vypadá jako vojáček, kterého děti právě vytáhly z krabice.“

Billie není žádná dětská hračka, pomyslela si Elspeth. Je nebezpečnější. Billie se zasmála čemusi, co řekl Luke, a plácla ho do paže, jako by ho chtěla pokárat. To gesto bylo koketní, usoudila Elspeth a popudilo ji to. Přerušila je a zeptala se Billie: „Hodláš dneska přetáhnout večerku?“

Radcliffské dívky měly být každý den do deseti večer zpátky na koleji. Mohly dostat povolení, že smějí zůstat venku déle, ale musely se zapsat do knihy a uvést podrobně, kam hodlají jít a kdy se vrátí, přičemž doba návratu se kontrolovala. Byly to však bystré dívky a složité předpisy je pouze inspirovaly k důmyslným podvodům. Billie odpověděla: „Já mám dneska strávit noc s tetou, která mě přijela navštívit a ubytovala se v apartmá v Ritzu. Co sis vymyslela ty?“

„Nic jsem si nevymýšlela, mně stačí okno v přízemí, které bude otevřené celou noc.“

Billie přitlumila hlas. „Jenže budu u nějakých Anthonyho přátel ve Fenway.“

Anthony vypadal rozpačitě. „Matčini známí – mají velký byt,“ vysvětloval Elspeth. „Nekoukej na mě tak staromódně, jsou to děsně slušní lidi.“

„To doufám,“ přikývla upjatě Elspeth a uspokojilo ji, když viděla, jak se Billie červená. Obrátila se k Lukovi a zeptala se: „Zlato, v kolik máme to kino?“

Pohlédl na hodinky. „Musíme jít,“ uvědomil si.

Luke si na víkend vypůjčil auto. Byl to dvousedadlový kabriolet Ford A, deset let starý vůz, který vedle aerodynamicky tvarovaných automobilů ze začátku čtyřicátých let vypadal beznadějně zastarale.

Luke řídil staré auto zručně a očividně ho to bavilo. Jeli do Bostonu. Elspeth se v duchu tázala, jestli nebyla na Billii příliš jízlivá. Možná trochu, usoudila, ale brečet kvůli tomu nebude.

Šli se podívat na nejnovější film Alfreda Hitchcocka *Podezření* do Loewova státního kina. Ve tmě Luke objal Elspeth paží kolem ramen a ona si položila hlavu na jeho rameno. Litovala, že si vybrali film o katastrofickém manželství.

Kolem půlnoci se vrátili do Cambridge a zaparkovali u Memorial Drive s výhledem na řeku Charles a nedaleké loděnice. Auto nemělo topení a Elspeth si zvedla kožešinový límec pláště a opřela se o Luka, aby se zahřála.

Povídali si o filmu. Elspeth si myslela, že ve skutečném životě by postavu Joan Fontaine, ušlápnuté dívky vychované bezvýraznými rodiči, nikdy nepřitahoval takový ničema, jakého hrál Gary Grant. Luke nesouhlasil: „Jenže právě proto se do něj zamilovala – protože byl nebezpečný.“

„Nebezpeční lidé jsou přitažliví?“

„Přesně tak.“

Elspeth se od něj odvrátila a zahleděla se na odraz měsíce na neklidné vodní hladině. Billie Josephsonová je nebezpečná, blesklo jí hlavou.

Luke vycítil její rozladěnost a změnil téma hovoru. „Dneska odpoledne mi profesor Davies říkal, že bych mohl pokračovat v diplomovém studiu přímo tady na Harvardu, kdybych chtěl.“

„Proč o tom mluvil?“

„Zmínil jsem se mu, že doufám, že se dostanu na Columbiu. Řekl: ‚Proč? Zůstaň tady!‘ Vysvětlil jsem mu, že naše rodina žije v New Yorku, a on se ušklíbl: ‚Rodina. Pchá!‘ Takhle. Jako by ze mě nemohl být dobrý matematik, když mi záleží na tom, abych vídal sestřičku.“

Luke byl nejstarší ze čtyř dětí. Jeho matka byla Francouzka. Otec ji poznal na konci první světové války v Paříži. Elspeth věděla, že Luke má rád své dva dospívající bratry a úplně slepě miluje jedenáctiletou sestřičku. „Profesor Davies je starý mládenec,“ podotkla. „Žije jenom pro svou práci.“

„Uvažovala jsi o diplomovém studiu?“

Elspeth se málem zastavilo srdce. „Měla bych?“ Nežádá ji, aby šla na Columbiu s ním?

„Jsi lepší matematicka než většina kluků na Harvardu.“

„Vždycky jsem chtěla pracovat na ministerstvu zahraničí.“

„To by znamenalo žít ve Washingtonu.“

Elsbeth si byla jistá, že Luke tento rozhovor neplánoval. Pouze přemýšlel nahlas. Tohle je pro muže typické, bez sebemenší uvážlivosti mluví o věcech, které ovlivňují celý jejich život. Jenže ho patrně ohromilo, že by se mohli odstěhovat do různých měst. Řešení tohoto dilematu mu musí být stejně zřejmé, jako je jí, pomyslela si šťastně.

„Byla jsi někdy zamilovaná?“ zeptal se náhle. UVědomil si, že je to nečekané, a dodal: „Je to velmi osobní otázka. Nemám právo se na to ptát.“

„To je v pořádku,“ odpověděla. Kdykoli chtěl mluvit o lásce, byla pro. „Abych řekla pravdu, už jsem byla zamilovaná.“ Pozorovala v měsíčním svitu jeho tvář a s uspokojením zahlédla, jak se v ní mihl stín nelibosti. „Když mi bylo sedmnáct, byla v chicagských ocelárnách velká stávka. V té době jsem se hodně zajímala o politiku. Šla jsem tam pomáhat jako dobrovolnice, nosila jsem vzkazy a vařila kafe. Pracovala jsem pro jednoho mladíka, který to organizoval – jmenoval se Jack Largo – a zamilovala jsem se do něj.“

„A on do tebe?“

„Proboha, ne. Bylo mu pětadvacet, mě považoval za dítě. Byl ke mně laskavý a roztomilý, ale tak se choval ke každému.“ Zaváhala. „Jednou mě ale políbil.“ Přemýšlela, jestli to má Lukovi říct, ale cítila potřebu dostat to ze sebe. „Byli jsme spolu v zadní místnosti, balili jsme letáky do krabic a já jsem řekla něco, co ho rozesmálo, už si ani nevzpomínám, co to bylo. „Jsi poklad, Ellie,“ řekl – patřil k těm lidem, kteří všechna jména zkracují, tobě by určitě říkal Lu. Pak mi dal pusku, přímo na rty. Radostí jsem málem umřela. Jenže on dál balil letáky, jako by se nic nestalo.“

„Já si myslím, že se do tebe zamiloval.“

„Možná.“

„Jsi s ním pořád ve styku?“ Zavrtěla hlavou. „Zemřel.“

„Tak mladý!“

„Zabili ho.“ Potlačila náhlé slzy. Nechtěla, aby si Luke myslel, že stále ještě miluje Jackovu památku. „Ocelárny najaly dva bývalé

policajty, ti si na něj počkali v postranní uličce a ubili ho železnými tyčemi.“

„Bože můj!“ Luke na ni vytřeštěně zíral.

„Všichni věděli, kdo to udělal, ale nikoho nezatkli.“

Vzal ji za ruku. „Četl jsem o takových věcech v novinách, ale vždycky mi to připadalo neskutečné.“

„Skutečnost taková je. Ocelárny musejí pracovat. Každého, kdo se postaví do cesty, je třeba zlikvidovat.“

„Mluvíš, jako kdyby průmysl nebyl o nic lepší než organizovaný zločin.“

„Velký rozdíl nevidím. Ale už se do toho nemíchám. Tamto mi stačilo.“ Luke začal mluvit o lásce a ona tak hloupě převedla rozhovor k politice. Vrátila se zpátky. „A co ty?“ zeptala se. „Byl jsi někdy zamilovaný?“

„Nejsem si jistý,“ odpověděl váhavě. „Myslím, že nevím, co je to láska.“ Byla to typická klukovská odpověď. Pak ji políbil a jí se ulevilo.

Ráda se ho dotýkala konečky prstů, když se líbali, hladila mu uši, bradu, vlasy, krk. Každou chvíli přestal a zadíval se na ni, zkoumal ji s lehkým úsměvem a ona si připomněla, jak Hamletova Ofélie říká: „V mou tvář se začet, zostra, jako kreslíř.“ Pak ji opět políbil. Pomyšlení, že ji má tolik rád, jí dělalo moc dobře.

Po chvíli se od ní odtáhl a těžce si povzdechl. „Nechápu, jak se lidé v manželství můžou nudit,“ poznamenal. „Nikdy nemusí přestat.“

Tahle slova o manželství se jí líbila. „Přestanou asi kvůli dětem,“ zasmála se.

„Chceš mít někdy děti?“

Pocítila, jak se jí zrychlil dech. Na co se jí to ptá? „Ovšem že chci.“

„Já bych chtěl čtyři.“

Jako měli jeho rodiče. „Kluky nebo holky?“

„Půl na půl.“

Nastala odmlka. Elspeth se bála promluvit. Mlčení se prodlužovalo. Nakonec se k ní obrátil s vážnou tváří. „Jak by se ti to líbilo? Mít čtyři děti?“

Tohle byla přihrávka, na kterou čekala. Blaženě se usmála. „Kdyby byly tvoje, byla bych šťastná.“

Znovu ji políbil.

Brzo se příliš ochladilo, než aby tam mohli dál zůstat, a tak se neochotně vydali na cestu zpátky k radcliffské koleji.

Když projížděli přes Harvard Square, zamávala na ně z chodníku jakási postava. „Není to Anthony?“ podivil se nevěřicně Luke.

Elspeth viděla, že to je on. Billie byla s ním.

Luke zastavil a Anthony přistoupil k oknu. „Jsem rád, že jsem tě zahlídnul,“ řekl. „Potřebuju, abys pro mě něco udělal.“

Billie stála za Anthonyem, třásla se ve studené noci a vypadala navztekane. „Kde se tady berete?“ zeptala se Elspeth Anthonyho.

„Nějak se to všechno zvrtilo. Ti známí ve Fenway na víkend odjeli – museli poplést datum. Billie nemá kam jít.“

Elspeth si vzpomněla, že Billie lhala o tom, kde bude trávit noc. Ted' se nemohla na kolej vrátit, protože by se přišlo na její podvod.

„Vzal jsem ji k nám.“ Měl na mysli kolej Cambridge House, kde s Lukem bydleli. „Myslel jsem, že by se mohla vyspat v našem pokoji, Luke a já bychom strávili noc v knihovně.“

Elspeth se neudržela: „Ty ses zbláznil.“

Luke se vmísil: „Tohle jsme už udělali. Co se tedy stalo?“

„Viděli nás.“

„Ach ne!“ vykřikla Elspeth. Být objevena v pokoji na chlapecké koleji, zejména v noci, se kvalifikuje jako vážný přestupek, za který mohou být oba zúčastnění z univerzity vyloučeni.

Luke se zeptal: „Kdo vás viděl?“

„Geoff Pidgeon a celá banda kluků.“

„Hm, Geoff je oukej, ale kdo byl s ním?“

„Nevím to určitě. Byla už dost tma a oni byli všichni opilí. Ráno si s nimi promluví.“

Luke přikývl. „Co budete teď dělat?“

„Billie má bratrance v Newportu na Rhode Islandu,“ odpověděl Anthony. „Zavezl bys ji tam?“

„Cože?“ vykřikla Elspeth. „Vždyť je to odsud osmdesát kilometrů!“

„Tak to bude trvat hodinku nebo dvě,“ poznamenal přezíravě Anthony. „Co říkáš, Luke?“

„Samozřejmě,“ přikývl Luke.

Elspeth věděla, že bude souhlasit. Pomoc příteli, bez ohledu na nepřijemnosti, byla pro něj věc cti. Ona však stejně zuřila.

„Tak díky,“ prohodil Anthony ledabyle.

„Bez problému,“ ujistil ho Luke. „Vlastně je tu problém. Tohle auto je pro dva.“

Elspeth otevřela dveře a vystoupila. „Račte se posadit,“ zavrčela. Styděla se za svou rozmrzelost. Od Luka je správné, že zachraňuje přítele z průšvihů. Jenže nesnesla pomýšlení, že stráví dvě hodiny v tomhle malém autě se sexy Billií Josephsonovou.

Luke vycítil její špatnou náladu a vyzval ji: „Elspeth, posad' se zase. Napřed tě zavezu domů.“

Snažila se vypadat vlídně. „Není třeba,“ odpověděla. „Anthony mě může doprovodit ke koleji. A Billie vypadá, že každou chvíli umrzne.“

„Tak jo, když ti to nevádí,“ přitakal Luke.

Elspeth zalitovala, že Luke souhlasí tak rychle.

Billie políbila Elspeth na tvář. „Nevím, jak ti mám poděkovat,“ zamumlala. Nastoupila do auta a zavřela dveře, aniž se s Anthonym rozloučila.

Luke zamával a odjel.

Anthony a Elspeth stáli a dívali se, jak auto mizí ve tmě.

„Dopříc,“ procedila skrz zuby Elspeth.

6.30

Na boku bílé rakety je obrovským černým písmem napsáno „UE“. Je to jednoduchá šifra –

H	U	N	T	S	V	I	L	E	X
1	2	3	4	5	6	7	8	9	0

– tudíž UE je raketa číslo 29. Smyslem šifry je neposkytnout náповědu, pokud jde o počet vyrobených raket.

Do studeného města se vkradlo denní světlo. Muži a ženy vycházeli z domů, mhouřili oči a svírali rty před řezavým větrem a spěchali šedými ulicemi za teplem, za jasným světlem kanceláří, obchodů, hotelů a restaurací, kde pracovali.

Luke žádný cíl neměl: každá ulice je stejně dobrá jako kterákoli jiná, když žádná z nich mu nic neříká. Napadlo ho, že třeba zahne za roh a v náhlém záblesku poznání zjistí, že je na důvěrně známém místě – v ulici, kde vyrůstal, nebo před domem, kde pracoval. Jenže každý roh mu přinášel zklamání.

Světla přibývalo a Luke si začal pozorně prohlížet lidi, které potkával. Některý z nich může být jeho otec, sestra či dokonce syn. Stále doufal, že mu třeba někdo z nich pohlédne do očí, zastaví se, obejmě ho a zeptá se ho: „Luku, co se ti stalo? Pojď se mnou domů, pomůžu ti!“ Příbuzní však na něj také mohou chladně pohlédnout, odvrátit se a jít dál. Třeba provedl něco, čím celou rodinu urazil. A co když má příbuzné v jiném městě?

Začal tušit, že nebude mít štěstí. Žádný kolemjdoucí ho s radostnými výkřiky neobejme a ulici, kde bydlel, také náhle nepozná. Pouze chodit sem tam a fantazírovat o štěstí není žádná strategie. Potřeboval nějaký plán. Musí přece existovat nějaký způsob, jak odhalit vlastní totožnost.

Napadlo ho, jestli třeba není mezi pohřešovanými. Pociťoval jistotu, že existuje seznam s popisem takových osob. Kdo ale má ten seznam? Musí to být policie.

Matně si vzpomínal, že před pár minutami procházel kolem policejní stanice. Otočil se na podpatku a chtěl se vrátit. Narazil přitom do mladíka v olivově zeleném gabardénovém plášti do deště. Měl pocit, že toho muže už někdy viděl. Pohlédli si do očí a Luke se okamžik těšil naději, že ho muž pozná, ale ten se jen rozpačitě odvrátil a šel dál.

Luke spolkl zklamání a pokusil se jít stejnou cestou zpátky. Bylo to obtížné, neboť předtím odbočoval a přecházel ulice, jak ho napadlo. Dříve či později však musí na policejní stanici narazit.

Za chůze se snažil vyvodit nějaké informace o sobě. Pozoroval vysokého muže s plstěným kloboukem, který si zapálil cigaretu a s chutí dlouze vdechl dým; on sám po tabáku ani trochu netoužil. Vytušil, že je nekuřák. Když se díval na auta, věděl, že živé, nízko posazené modely, které se mu líbí, jsou nové. Usoudil, že má rád rychlé vozy a nepochyboval o tom, že umí řídit. Znal také výrobce a značky většiny automobilů v ulicích. Tato informace mu v paměti zůstala, stejně jako schopnost mluvit anglicky.

Když zahlédl svůj odraz ve skle výlohy, spatřil bezdomovce neurčitého věku. Když se však zadíval na kolemjdoucí, dokázal odhadnout, jestli jim je dvacet, třicet, čtyřicet let, či jestli jsou starší. Rovněž zjistil, že lidi automaticky dělí na starší nebo mladší, než je on sám. Přemýšlel dál a uvědomil si, že lidé kolem dvacítky mu připadají mladší, zatímco lidé přes čtyřicet starší; on sám musí tudíž být někde mezi tím.

Tato nicotná vítězství nad amnézií mu poskytovala pocit nesmírného triumfu.

Ale úplně zabloudil. Ocitl se v laciné ulici plné druhořadých krámů a znechuceně se díval na výlohy s podřadným oblečením a použitým nábytkem a na obchody s potravinami, kde přijímali stravenky. Rázem se zastavil a ohlédl se zpátky, protože nevěděl, co má dělat. Třicet metrů za sebou spatřil znovu muže v gabardénovém plášti do deště; díval se na televizi ve výloze.

Luke se zamračil a pomyslel si: „Nesleduje mě?“

Muž, který někoho sleduje, bývá vždycky sám, málokdy má aktovku nebo nákupní tašku a spíš se zdá, že se jen tak poflakuje, než aby kráčel se zřejmým cílem. Muž v olivovém plášti tomuto popisu odpovídal.

Tohle se dá snadno prověřit.

Luke došel ke konci domovního bloku, přešel ulici a vracel se po druhé straně zpátky. Když došel úplně nakonec, postavil se na obrubník a rozhlédl se na obě strany. Olivový plášť byl třicet metrů za ním. Luke opět přešel. Aby zmírnil podezření, pečlivě si prohlížel dveře, kolem kterých procházel, jako kdyby hledal nějaké domovní číslo. Vrátil se až k místu, odkud vyšel.

Plášť do deště ho následoval.

Pro Luka to byla záhada, ale srdce mu v naději poskočilo. Muž, který ho sleduje, musí o něm něco vědět – možná dokonce zná jeho totožnost.

Aby měl jistotu, že je sledován, potřebuje jet nějakým vozidlem, a tak sledovatele donutit, aby učinil totéž.

Navzdory vzrušení se chladný pozorovatel kdesi vzadu v jeho mozku zeptal: „Jak je možné, že víš, jak přesně prověřit, zda tě někdo sleduje?“ Ten způsob mu naskočil do hlavy okamžitě. Nezabýval se nějakou utajovanou činností, než se z něj stal pobuda?

On tom bude přemýšlet později. Teď potřeboval jízdné na autobus. V kapsách roztrhaného oblečení nebylo nic; musel za alkohol utratit poslední cent. To ale nebyl problém. Peníze jsou všude: v kapsách kolemjdoucích, v obchodech, taxíkách i domech.

Začal pohlížet na své okolí jiným pohledem. Viděl novinové stánky, které lze vyloupit, kabelky, které lze vytrhnout z ruky, a kapsy nachystané, aby se do nich hmatlo. Letmo pohlédl do kavárny, kde nějaký muž stál za pultem a číšnice obsluhovala boxy. Tady to bude stejně dobré jako kdekoli jinde.

Očima přešel stolky, zda tam neleží spropitné, ale tak snadné to zase nebude. Přistoupil k pultu. Z rádia se ozývaly zprávy. „Raketoví odborníci prohlašují, že Amerika má poslední šanci, jak se vyrovnat Rusům v závodech o ovládnutí kosmického prostoru.“ Muž za pultem připravoval espresso; z nablýskaného přístroje stoupala pára a lahodná vůně uchvátila Lukův nos.

Co asi říká bezdomovec? „Nezbyla vám nějaká stará houska?“ zeptal se.

„Vypadni odsud!“ obořil se na něj muž. „A ať už tě tu nevidím.“

Luke uvažoval o tom, že přeskočí pult a otevře pokladnu, ale připadalo mu to přehnané, když potřeboval jen na autobus. Pak spatřil to, co potřebuje. Vedle zásuvky na peníze stála plechovka s proříznutým otvorem ve víčku. Nálepka na ní ukazovala dítě s nápisem „Pamatuj na ty, kdo nevidí“ Luke se postavil tak, aby tělem zaclonil plechovku zákazníkům a číšníci. Teď potřeboval jen rozptýlit mužovu pozornost.

„Dáte mi deseták?“ zeptal se.

Muž odpověděl: „Tak ty chceš, abych tě vyrazil!“ Odložil konvici, až to zazvonilo, a otřel si ruce do zástěry. Aby se dostal ven, musel se shýbnout pod pult, a na okamžik ztratil Luka z dohledu.

V tu chvíli Luke sebral kasičku a strčil ji pod kabát. Zklamalo ho, jak je lehká, ale maličko zarachtala, takže prázdná nebude.

Muž popadl Luka za límec a rychle ho hnál z kavárny. Luke se nevzpíral, dokud ho u dveří muž nekopl bolestivě do zadku. Luke zapomněl, co udělal, a bleskurychle se otočil, připravený k zápasu. Muž náhle vypadal vydešeně a couvl dovnitř.

Luke si položil otázku, jaký má důvod k rozčilování. Přišel žebrať, a když mu řekli, aby zmizel, neodešel. Dobře, ten kopanec byl zbytečný, ale zasloužil si ho – ukradl peníze pro slepé děti!

Přesto mu dalo velkou námahu, aby spolkl svou hrdost, obrátil se a vytratil se jako pes se staženým ocasem.

Zašel do postranní uličky, našel ostrý kámen a hněvivě zaútočil na plechovku. Za chvíli ji rozkřápl. Odhadl, že uvnitř jsou asi dva nebo tři dolary, převážně v pencích. Dal je do kapsy kabátu a vrátil se na hlavní ulici. Děkoval nebesům za dobročinnost a v duchu slíbil, že věnuje slepým tři dolary – jestli se někdy vrátí k řádnému životu.

Tak dobře, napomenul se mlčky, třicet dolarů.

Muž v olivovém příplášti stál u stánku s novinami a četl nějaký časopis.

● několik metrů dál zastavil autobus. Luke neměl ani ponětí, kam jede, ale na tom nezáleželo. Nastoupil. Řidič si ho zamračeně prohlédl, ale nevyhodil ho. „Chci jet tři zastávky,“ řekl Luke.

„Nesejde na tom, kam chcete jet, jízdné je sedmnáct centů, pokud nemáte permanentku.“

Zaplatil částí drobných, které ukradl.

Třeba ho nikdo nesleduje. Když přecházel do zadní části autobusu, znepokojeně se podíval z okna. Muž v plášti do deště odcházel s časopisem pod paží. Luke se zachmuřil. Ten muž by se měl snažit zastavit taxík. Takže ho asi nesledoval. Luke pocítil zklamání.

Autobus se rozjel a Luke se posadil.

Znovu přemýšlel, jak je možné, že tohle všechno zná. Musel mít výcvik pro práci v utajení. Ale proč? Nebyl policajtem? Možná to nějak souviselo s válkou. Věděl, že byla válka. Amerika bojovala v Evropě proti Němcům a v Tichomoří proti Japoncům. Nemohl si však vzpomenout, jestli v té válce byl.

Na třetí zastávce z autobusu vystoupil s hrstkou dalších cestujících. Rozhlédl se po ulici. Žádný taxík na dohled nebyl a po muži v olivovém plášti do deště ani památky. Zatímco váhal, všiml si, že jeden z cestujících, kteří vystoupili z autobusu s ním, se zastavil v domovních dveřích a zašmátral po kapsách. Luke ho pozoroval, jak si zapaluje cigaretu a s chutí vdechuje dlouhý doušek kouře.

Byl to vysoký muž s šedivým plstěným kloboukem.

Luke si uvědomil, že ho už někde viděl.

7.00

Startovací plocha je jednoduchá ocelová deska na čtyřech nohou. Uprostřed je otvor, kterým prochází proud spalín z trysek raketového motoru. Kónický deflektor pod ním vychyluje proud spalín horizontálně.

Anthony Carroll jel po Constitution Avenue pět let starým Cadillakem Eldorado, který patřil jeho matce. Vypůjčil si ho před rokem, aby se od rodičů z Virginie dovezl do Washingtonu, a už se nedostal k tomu, aby ho vrátil. Matka si nejspíš koupila jiné auto.

Zastavil na parkovišti před budovou Q v Abecedě, což byla řada kasárensky vypadajících budov, spěšně postavených za války nedaleko Lincolnova památníku. Nedalo se na ně koukat, to bylo mimo diskusi, ale jemu se tam líbilo, protože převážnou část války strávil právě zde, v Úřadu strategických služeb, což byl předchůdce CIA. To byly zlaté časy, kdy si tajné služby mohly dělat více méně cokoli a nemusely se zodpovídat nikomu kromě prezidenta.

CIA byla nejrychleji rostoucím úřednickým aparátem ve Washingtonu, a v Langley ve Virginii, na druhé straně řeky Potomac, se stavělo obrovské ústředí za mnoho milionů dolarů. Až to bude hotové, Abeceda se zbourá.

Anthony proti výstavbě v Langley usilovně bojoval – nejen proto, že s budovou Q ho pojily krásné vzpomínky. Právě teď má CIA kanceláře v jednácti budovách ve vládní čtvrti známé coby Mlžný zadek. Takhle by to mělo být, tvrdil halasně Anthony. Cizí agenti velmi těžko odhadnou velikost a sílu agentury, když jsou její pracoviště rozptýlena a promíchána s dalšími vládními úřady. Až se však otevře Langley, kdekdo dokáže odhadnout rozsah jejích zdrojů, počet pracovníků a dokonce i rozpočet, přičemž mu k tomu bude stačit pouze projet autem kolem.

V tom sporu prohrál. Lidé ve vedení se rozhodli uchopit řízení CIA pevněji do ruky. Anthony byl přesvědčený, že tajné služby jsou pro troufalce a dobrodruhy. Tak tomu bylo za války. Dnes je však ovládli páni úředníci a účetní.

Měl vyhrazené místo k parkování a označené Ředitel technických služeb, ale ignoroval ho a zaparkoval před hlavním vchodem. Pohlédl nahoru na nevzhlednou budovu a napadlo ho, jestli její nadcházející demolice neznamená konec jedné epochy. Těch byrokratických šarvátek teď prohrával stále víc. V agentuře byl stále nesmírně mocnou postavou. „Technické služby“ bylo eufemistické označení odboru, který měl na starosti vloupávání do objektů, odposlechy telefonických rozhovorů, testování účinků drog a další nezákonné činnosti. Přezdívalo se mu „odbor špinavostí“. Anthonyho postavení se zakládalo na jeho minulosti válečného hrdiny a sérii akcí v době studené války. Jenže někteří lidé chtěli přeměnit CIA v to, co si pod tímto pojmem představovala veřejnost: v prostou agenturu, která shromažďuje informace.

Jen přes mou mrtvolu, řekl si v duchu.

Měl však nepřátele: nadřízené, které uráželo jeho drzé chování, slabé a neschopné agenty, jejichž povýšení bránil, a úředníky, kterým byla proti mysli už samotná představa, že by vládní instituce prováděla tajné operace. Byli připraveni ho zničit, jakmile uklouzne.

A dnes nastavoval krk víc než jindy.

Když vstupoval do budovy, záměrně odložil své celkové starosti a zaměřil se na problém dne: dr. Claude Lucas, známý coby Luke, nejnebezpečnější muž v Americe, který ohrožuje vše, pro co Anthony žil.

Skoro celou noc byl v kanceláři a domů se šel jen oholit a převléknout si košili. Strážný v hale teď vypadal překvapeně a pozdravil: „Dobré jitro, pane Carrolle – vy už jste zpátky?“

„Ve snu se mi zjevil anděl a pravil: ‚Vrať se do práce, ty lenochu líná.‘ Dobré ráno.“

Strážný se zachechtal: „Ve vaší kanceláři je pan Maxell.“

Anthony se zamračil. Pete Maxell měl být s Lukem. Nestalo se něco?

Vyběhl po schodech.

Pete seděl v křesle proti Anthonyho psacímu stolu, stále ještě oblečený jako trhan; špinavá šmouha mu zakrývala část zarudlého mateřského znamínka. Když. Anthony vstoupil, Pete polekaně vyskočil.

„Co se stalo?“ vybafl Anthony.

„Luke se rozhodl, že chce být sám.“

S tímhle Anthony počítal. „Kdo ho převzal?“

„Pověsil se na něj Steve Simons a střídá ho Betts.“

Anthony zamyšleně přikývl. Luke se jednoho agenta zbavil, mohl by se zbavit i druhého. „Co Lukova paměť?“

„Úplně vymazaná.“

Anthony si odložil kabát a posadil se k psacímu stolu. Luke dělá problémy, ale tohle Anthony očekával a byl na to připravený.

Pohlédl na muže proti sobě. Pete byl dobrý agent, schopný a pečlivý, ale chyběly mu zkušenosti. Byl však Anthonymu fanaticky oddán. Všichni mladí agenti věděli, že Anthony osobně zorganizoval vraždu: zabití představitele vichystického režimu, francouzského admirála Darlana, na Štědrý den roku 1942 v Alžíru. Agenti CIA skutečně zabíjeli, ale ne moc často, a k Anthonymu vzhlíželi s posvátnou úctou. Jenže Pete měl u něj zcela speciální dluh. V žádosti o přijetí Pete lhal, když uvedl, že nikdy nepřišel do konfliktu se zákonem, a Anthony později přišel na to, že jako student v San Francisku byl pokutován za kuplířství. Peta by za to vyhodili, ale Anthony si to nechal pro sebe a Pete mu byl neskonale vděčný.

Teď se Pete styděl a cítil se mizerně; bylo mu jasné, že Anthonyho zklamal. „Jen klid,“ vyzval ho otcovsky Anthony, „pověz mi přesně, co se stalo.“

Pete se zatvářil vděčně a opět se posadil. „Probudil se úplně zpitomělej,“ začal. „Vykřikoval ‚Kdo jsem?’ a podobně. Já jsem ho zklidnil... ale udělal jsem jednu chybu. Oslovil jsem ho Luke.“

Anthony uložil Petovi, aby Luka sledoval, ale aby mu neposkytl žádné informace. „To nevadí – jeho skutečný jméno to není.“

„Pak se zeptal, kdo jsem já, a já řekl, ‚Jsem Pete.‘ Prostě to ze mě vypadlo – šlo mi hlavně o to, aby nekřičel.“ Pete se k těmto chybám přiznával s pocitem nesmírné hanby, ale ve skutečnosti to nebylo nic vážného, a Anthony nad jeho omluvami mávl rukou. „Co se dělo potom?“

„Vzal jsem ho podle plánu do toho kostela. Jenže on kladl mazaný otázky. Chtěl vědět, jestli ho kněz už někdy viděl.“

Anthony přikývl. „To by nás nemělo překvapovat. Za války to byl můj nejlepší agent. Ztratil paměť, ale nikoli instinkty.“ Pravou rukou si promnul obličej, neboť se ho zmocňovala únava.

„Snažil jsem se ho odvádět od pátrání po jeho minulosti. Mám ale dojem, že přišel na to, co dělám. Pak mi řekl, že chce být sám.“

„Nezískal nějaký vodítka? Nestalo se nic, co by ho mohlo dovést k pravdě?“

„Ne. Četl v novinách článek o kosmickém programu, ale zřejmě mu to nic zvláštního neříkalo.“

„Nevšiml si na něm někdo něčeho divného?“

„Kněze překvapilo, že Luke dokázal vyluštit křížovku. Většina těch bezdomovců neumí ani číst.“

Tohle bude obtížné, jak Anthony předpokládal, ale lze to zvládnout. „Kde je Luke teď?“

„Nevím, pane. Steve se ozve, jakmile bude mít příležitost.“

„Dobře. Až se tedy ozve, vrať se tam a připoj se k němu. Ať se děje cokoli, Luke se nám nesmí ztratit.“

„Provedu.“

Na Anthonyho stole zazvonil bílý telefon, jeho přímá linka. Chvilí na něj pouze zíral. Tohle číslo moc lidí nemá.

Zvedl sluchátko.

„To jsem já,“ ozval se hlas Elspeth. „Co se stalo?“

„Klid,“ odpověděl. „Všechno máme pod kontrolou.“

7.30

Raketa je dlouhá 21 metr a na startovací ploše váží 32 tuny – většinu váhy však tvoří palivo. Sama družice je dlouhá pouze 85 centimetrů a váží jen 8 kilogramů.

Stín sledoval Luka asi pět set metrů při chůzi po Osmé ulici směrem na jih.

Nyní se už úplně rozednilo, a i když na ulici bylo plno lidí, Luke si snadno udržoval přehled o pohybu šedého plstěného klobouku, který poskakoval mezi spoustou hlav na nárožích a autobusových zastávkách. Když však přešel Pensylvánskou třídu, zmizel mu z dohledu. Znovu ho napadlo, jestli nemá příliš bujnou fantazii. Probudil se do matoucího světa, kde může být pravda cokoli. Možná ten dojem, že ho někdo sleduje, je jen výplod obrazotvornosti. Ale moc tomu nevěřil a o minutu později uviděl, jak z pekařství vychází olivový plášť do deště.

„Toi encore,“ zabručel si potichu. „Zase ty.“ Krátce se podívil, proč to říká francouzsky, ale pak tu myšlenku pustil z hlavy. Má naléhavější starosti. Teď už není o čem pochybovat: dva muži se plynule střídají v jeho sledování. Musí to být profesionálové.

Snažil se dát si dohromady, co tohle znamená. Plstěný klobouk a Plášť do deště mohou být policisté – třeba spáchal nějaký zločin, někoho v opilosti zavraždil. Mohou to být agenti – KGB nebo CIA – i když se zdá nepravděpodobné, že by takový otrapa, jako je on, mohl mít něco společného se špionáží. Nejpravděpodobněji měl manželku, kterou před mnoha lety opustil, ta se teď chce rozvést a najala si soukromé detektivy, aby shromáždili důkazy o tom, jak žije. (Možná je Francouzka.)

Žádná z možností nebyla lákavá. Přesto pociťoval příjemné vzrušení. Patrně vědí, kdo je. Ať je jejich důvod pro sledování jakýkoli, musí o Lukovi něco vědět. Přinejmenším vědí víc než on.

Rozhodl se, že oddělí jednoho od druhého a pak na mladšího udeří.

Zastavil se v trafice a za další část ukradených peněz koupil krabičku Pall Malls. Když vyšel ven, Plášť do deště zmizel a

nastoupil opět Plstěný klobouk. Luke došel ke konci bloku a zahrnul za roh.

U obrubníku parkoval nákladní automobil, jehož řidič skládal bedny s kokakolou a odnášel je do malé restaurace. Luke vstoupil do vozovky, obešel vůz dozadu a postavil se tak, aby mohl pozorovat vše na ulici, ale zároveň aby ho nespátl ten, kdo vyjde na nároží.

Za minutu se objevil Plstěný klobouk; šel rychle, nahlížel do průchodů a do dveří, hledal Luka.

Luke se spustil k zemi a skulil se pod nákladák. Když se při zemi podíval na chodník, spatřil kalhoty od modrého obleku a hnědé šněrovací polobotky svého sledovatele.

Muž zrychlil krok, očividně v obavách, že Luke z ulice zmizel. Potom se otočil a vrátil se zpátky. Vešel do restaurace a po chvíli opět vyšel ven. Obešel nákladák, pak se vrátil na chodník a pokračoval dál. Po chvíli se rozběhl.

Luke měl radost. Netušil, jak se tuhle hru naučil, ale zřejmě ji hraje dobře. Doplazil se před vůz a pomalu se zvedal. Vyhlédl přes blatník. Plstěný klobouk stále spěchal pryč.

Luke přešel přes chodník a zahrnul za roh. Postavil se do dveří obchodu s elektrospotřebiči. Zadíval se na gramofon za osmdesát dolarů, otevřel krabičku s cigaretami, jednu vytáhl a čekal; nespouštěl oko z ulice.

Objevil se Plášť do deště.

Byl vysoký – asi jako Luke – a měl atletickou postavu; byl však asi o deset let mladší a tvářil se ustaraně. Luke instinktivně poznal, že tenhle člověk není příliš zkušený.

Zahlédl Luka a nervózně sebou cukl. Luke se díval přímo na něj. Muž odvrátil pohled a zamířil ke kraji chodníku, aby se mu obloukem vyhnul, jako by to udělal každý, kdo netouží po styku s pobudou.

Luke mu vstoupil do cesty. Vložil si do úst cigaretu a zeptal se: „Nemáš oheň, brácho?“

Plášť do deště nevěděl, co má dělat. Váhal a vypadal znepokojeně. Luke si pomyslel, že odejde beze slova, ale mladý muž se rychle rozhodl a zastavil se. „Jistě,“ přikývl a snažil se vypadat nenuceně. Sáhl do kapsy pláště, vytáhl krabičku zápalek a škrtnul.

Luke dal cigaretu z úst a řekl: „Ty mě znáš, vid’?“

Mladík vypadal vyděšeně. Ve výcvikovém kurzu ho nepřipravili na situaci, kdy sledovaný začne klást otázky sledovatelů. Ztratil řeč a zíral na Luka, dokud sirka nedohořela. Pak ji odhodil a zavrtěl hlavou: „Nevím, o čem mluvíte.“

„Sleduješ mě,“ pokračoval Luke. „Musíš vědět, kdo jsem.“

Plášť do deště si dál hrál na nevinného. „Vy něco prodáváte?“

„Jsem snad oblečený jako obchodní zástupce? No tak, pověz mi pravdu.“

„Nikoho nesleduju.“

„Už hodinu chodíš za mnou a já bloudím!“

Muž se rozhodl. „Vám straší ve věži,“ prohlásil a pokusil se kolem Luka projít.

Luke ukročil a zablokoval mu cestu.

„S dovolením, prosím,“ požádal Plášť do deště.

Luke nehodlal muže pustit. Popadl ho za klopky pláště a praštil s ním o výlohu, až sklo zařinčelo. Pocity marnosti a zuřivosti vykypěly. „Putain de merde!“ zařval.

Plášť do deště byl mladší a zdatnější než Luke, ale vůbec nekladl odpor. „Sundejte ze mě ty pracky,“ ohradil se vyrovnaným hlasem. „Já vás nesleduju.“

„Kdo jsem?“ vykřikl Luke. „Řekni mi, kdo jsem!“

„Jak to mám vědět?“ Chytil Luka za obě zápěstí a pokusil se mu je stáhnout ze svého pláště.

Luke pustil kabát a popadl muže za krk. „Já ti ty kecy nesežeru!“ soptil. „Pěkně mi povíš, co se děje!“

Plášť do deště ztratil svůj klid a oči se mu rozšířily strachem. Usilovně se snažil vymanit hrdlo z Lukova sevření. Když se mu to nepodařilo, začal bušit Luka do žeber. První úder zabolet a Luke ucukl, ale sevření nepovolil a naopak se k muži přimkl ještě víc, takže další úderý postrádaly sílu. Vrazil protivníkovi palce do hrdla a dusil ho. Muž nemohl dýchat a v očích se mu zračila hrůza.

Za Lukem se ozval vystrašený hlas kolemjdoucího: „Hej, co se tu děje?“

Luke byl náhle šokován svým vlastním chováním. Vždyť toho člověka zabíjí! Povolil sevření. Co se to s ním děje? Není vrah?

Plášť do deště se mu vymanil z rukou. Luke byl svou násilností otřesen. Spustil ruce podle těla.

Mladík ustoupil. „Ty hovado praštěný!“ ulevil si. V očích mu však stále zůstal strach. „Málem jsi mě zabil!“

„Chci jenom znát pravdu a ty víš, že mi ji můžeš říct.“

Plášť do deště si mnul hrdlo. „Debile, tobě haraší!“

Lukův hněv opět vzkypěl. „Lžeš!“ vykřikl. Zvedl ruku, aby muže opět chytil.

Plášť do deště se obrátil a utekl.

Luke se mohl rozběhnout za ním, ale váhal. K čemu by to bylo? Co by dělal, kdyby ho chytil – mučil by ho?

A vzápětí už bylo příliš pozdě. Tři kolemjdoucí se zastavili, aby sledovali rvačku; teď stáli v bezpečné vzdálenosti a upírali pohled na Luka. Ten po chvíli vykročil a zamířil opačným směrem než jeho dva stíny.

Cítil se bídne, po svém divokém výbuchu se teď celý třásl a při pomyslení na výsledek se mu dělalo zle. Potkal dva lidi, kteří patrně vědí, kdo je, a nezískal žádnou informaci.

„Ty ses vycajchnoval, Luku,“ spílal si v duchu. „Nedosáhl jsi vůbec ničeho.“

A byl opět sám.

8.00

Raketa *Jupiter C* má čtyři stupně. Největší část tvoří vysoce výkonná verze balistické rakety *Redstone*. To je první stupeň neboli nosič, nesmírně výkonný motor, který má gigantický úkol vysvobodit raketu z mocného tahu zemské přitažlivosti.

Dr. Billie Josephsonová nestihla vstát včas.

Vzbudila matku, pomohla jí do prošívaneho županu, připomněla jí, aby si nasadila sluchadlo, a posadila ji s kávou do kuchyně. Vzbudila sedmiletého Larryho, pochválila ho, že se v noci nepočural, a připomněla mu, že vysprchovat se musí stejně. Pak se vrátila do kuchyně.

Matka, malá, boubelatá sedmdesátnice zvaná Becky-Ma, měla naplno puštěné rádio. Perry Como zpíval „Chyť padající hvězdu“. Billie vložila plátky chleba do toustovače a na stůl položila máslo a grepovou marmeládu pro Becky-Ma. Larrymu nasypala do misky kornflejky, na ně nakrájela banán a do džbánu nalila mléko.

K obědu mu připravila sendvič s pomazánkou z burských oříšků a s marmeládou a přibalila mu k němu jablko, čokoládovou tyčinku a malou krabičku s pomerančovým džusem. Krabici s obědem vložila do školní brašny a přidala tam ještě Larryho rozečtenou knížku a baseballovou rukavici, dárek od jeho otce.

V rádiu reportér rozmlouval s lidmi na pláži nedaleko mysu Canaveral, kteří doufali, že uvidí start rakety.

Larry přišel do kuchyně s nezavázanými tkaničkami u bot a košili měl zapnutou nakřivo. Upravila ho, přiměla ho, aby si vzal kornflejky, a začala míchat vejce.

Bylo osm patnáct a Billie už časovou ztrátu téměř dohnala. Syna i matku milovala, ale utajované místo v jejím nitru se vzpouzelo proti dřině spojené s péčí o ty dva.

Rozhlasový reportér se teď dotazoval mluvčího armády: „Nejsou ti zvědavci v nebezpečí? Co kdyby se raketa vychýlila z kurzu a havarovala přímo tady na pláži?“

„Žádné takové nebezpečí nehrozí,“ zněla odpověď. „Každá raketa má autodestruktivní zařízení. Pokud se vychýlí, vybuchne ve vzduchu.“

„Jak ji ale můžete zničit, když už odstartuje?“

„Výbušný mechanismus se spustí rádiovým signálem, který vyšle bezpečnostní důstojník ze základny.“

„To samo zní dost nebezpečně. Co když ji nešťastnou náhodou odpálí nějaký radioamatér?“

„Zařízení reaguje pouze na složitě zakódovaný signál, je to vlastně šifra. Tyhle rakety jsou drahé a my nic neriskujeme.“

Ozval se Larry: „Dneska musím udělat kosmickou raketu. Můžu si vzít do školy tu velkou krabici od jogurtu?“

„Ne, nemůžeš, ještě je napůl plná,“ vysvětlila mu.

„Já ale musím nějaké kontejnery přinést! Slečna Pageová se jinak zblázní.“ Naléhavost jeho celých sedmi let mu málem vehnala slzy do očí.

„Na co to potřebuješ?“

„Budeme přece dělat kosmickou raketu! Říkala nám to minulý týden.“

Billie si povzdechla. „Larry, kdybys to minulý týden řekl *mně*, byla bych ti jich dala stranou celou hromadu. Kolikrát ti mám vykládat, že nemáš všechno nechávat na poslední chvíli?“

„Co tedy budu dělat?“

„Něco ti najdu. Přendáme jogurt do misky a... jaké kontejnery to vlastně chceš?“

„Ve tvaru rakety.“

Billie zapochybovala, že učitelé někdy pomyslí na to, kolik práce přidělají upracovaným matkám, když takhle bezstarostně vyzývají děti, aby přinesly něco z domova. Na tři talířky položila toust namazaný máslem a naservírovala míchaná vejce, ale sama nejedla. Prošla dům a posbírala lepenkový obal ve tvaru roury, ze kterého vysypala zbytek prášku na praní, dále plastikovou láhev od tekutého mýdla, krabici od zmrzliny a ještě jednu krabici ve tvaru srdce od čokoládových bonbonů.

Většina obalů ukazovala rodiny, které tyto výrobky používají – obvykle hezkou hospodyňku, dvě šťastné děti a otce pokuřujícího

dýmku v pozadí. Napadlo ji, jestli ostatní ženy nesnášejí tenhle stereotyp stejně jako ona. V takové rodině nikdy nežila. Otec, chudý dallaský krejčí, zemřel, když byla ještě malá, a matka musela v holé bídě vychovávat pět dětí. Billie sama se rozvedla, když byly Larrymu dva roky. Byly spousty rodin bez muže, kde matka byla vdova, rozvedená nebo to, čemu se říkávalo padlá žena. Jenže na krabicích od kornflejků se takové rodiny neukazovaly.

Naskládala všechny obaly do velké igelitové tašky, aby je Larry mohl odnést do školy.

„Senza, páni, vsadím se, že jich budu mít nejvíc ze všech!“ zaradoval se. „Díky, mami.“

Snídani měla studenou, ale Larry byl šťastný.

Před domem zatroubilo auto a Billie si ve skleněných dvířkách kredence rychle zkontrolovala vzhled. Černé kudrnaté vlasy měla jen spěšně učesané; kromě řasenky, kterou si večer nestihla smýt, nebyla vůbec nalíčená a na sobě měla vytahaný růžový svetr... ale působila docela sexy.

Otevřely se zadní dveře a vešel Roy Brodsky. Roy byl Larryho nejlepší kamarád, a tak se radostně pozdravili, jako kdyby se neviděli už aspoň měsíc a nikoli oněch pár hodin. Billie si všimla, že nyní se Larry kamarádí jenom s chlapci. V mateřské školce tomu bylo jinak, tam se při hře mezi dětmi nerozlišovalo, kdo je kluk a kdo holka. Zajímalo by ji, co to je za psychologickou změnu ve věku kolem pěti let, která způsobí, že děti začnou dávat přednost svému pohlaví.

Za Royem vstoupil dovnitř jeho otec Harold, hezký muž s něžnými hnědými očima. Harold byl vdovec: Royova matka zemřela při autonehodě. Harold učil chemii na Univerzitě George Washingtona. Billie a Harold spolu chodili. Zbožně na ni pohlédl a vydechl: „Panebože, jsi nádherná.“ Zasmála se a políbila ho na tvář.

Stejně jako Larry, i Roy měl igelitovou tašku s různými krabicemi. Billie se zeptala Harolda: „Taky jsi musel vyprázdnit polovičku všech krabic v kuchyni?“

„Jo. Mám teď plno misek s mýdlovými vločkami, kakaem a taveným sýrem. A šest rolí toaletního papíru, kterým uprostřed chybí kartonový váleček.“

„To mě podrž, na toaletní papír jsem vůbec nepomyslela!“

Rozesmál se. „Nepřišla bys dneska ke mně na večeři?“

Překvapilo ji to. „Ty budeš vařit?“

„Ne tak úplně. Napadlo mě, že bych mohl říct paní Rileyové, aby udělala kastrol dušeného masa se zeleninou, který bych jen ohřál.“

„Jistě,“ přisvědčila. Ještě u něj nikdy nevečeřela. Obvykle chodili do kina, na koncerty klasické hudby nebo na koktejlové večírky pořádané dalšími univerzitními učiteli. Přemýšlela, co ho asi přimělo k tomu, aby ji pozval.

„Roy jde dneska večer na oslavu bratrancových narozenin a zůstane tam přes noc. Budeme mít možnost nerušeně si povídat.“

„Tak fajn,“ přikývla Billie zamyšleně. Pochopitelně, nerušeně by si mohli povídat i v restauraci. Harold měl jiný důvod, pokud ji pozval, aby k němu přišla, když syn bude na noc pryč. Pohlédla na něj. Jeho výraz byl otevřený a upřímný – věděl, co si Billie myslí. „To bude skvělé,“ dodala.

„Stavím se pro tebe kolem osmé. Pojd'te, kluci!“ Odvedl chlapce zadními dveřmi. Larry odešel bez rozloučení, což se Billie už naučila považovat za znamení, že je všechno v pořádku. Když ho něco trápilo nebo když na něj šla nějaká nemoc, vracel se ode dveří a nechtěl se jí pustit.

„Harold je hodný člověk,“ poznamenala matka. „Měla by sis ho vzít dřív, než si to rozmyslí.“

„Nic si nerozmyslí.“

„Nic si s ním nezačíněj, dokud se jasně nevyjádří.“

Billie se na matku usmála. „Tobě ale nic neujde, vid', Ma?“

„Jsem stará, ale hloupá nejsem.“

Billie uklidila stůl a svou snídani vyhodila do odpadků. Spěšně teď stáhla povlečení ze své, Larryho i matčiny postele a všechno nacpala do pytle pro prádelnu. Ukázala pytel Becky-Ma a požádala ji: „Pamatuj si, jediné, co musíš udělat, je předat tohle, až si pro to přijedou z prádelny, ano, Ma?“

Matka odpověděla: „Nemám už ani jeden prášek na srdce.“

„Ježíšikriste!“ Málokdy před matkou zvyšovala hlas, ale teď byla v koncích. „Ma, dneska mám spoustu práce a nemám čas chodit do pitomý lékárny!“

„Nemůžu si pomoci, prášky došly.“

Na Becky-Ma člověka nejvíc rozčilovalo to, jak se dokáže v mžiku změnit z vnímavé matky v bezmocné dítě. „Mohla jsi mi říct *včera*, že ti docházejí – včera jsem byla nakupovat! Nemůžu lítat po nákupech každý den, chodím do práce!“

Becky-Ma vyhrkly slzy.

Billie okamžitě změkla. „Promiň, Ma,“ omluvila se. Becky-Ma měla slzy vždy hned na krajíčku, jako Larry. Když před pěti lety spolu všichni tři dávali dohromady tenhle dům, Ma jí pomáhala starat se o Larryho. Dnes však je už stěží schopná dohlédnout na něj pár hodin, když se Larry vrátí ze školy. Všechno by bylo snazší, kdyby Billie a Harold byli manželé.

Zazvonil telefon. Pohládila Ma po rameni a zvedla sluchátko. Byl to Bern Rothsten, její bývalý manžel. Billie s ním navzdory rozvodu vycházela dobře. Přicházel dvakrát či třikrát týdně Larryho navštívit a ochotně platil na chlapce svůj díl. Billie se na něj kdysi hněvala, ale to už bylo dávno. Ted' řekla: „Ahoj, Berne – jsi nějak časně vzhůru.“

„Jo. Neozval se ti Luke?“

Zarazilo ji to. „Luke Lucas? Ted' někdy? Ne – něco se stalo?“

„Nevím, možná.“

Bern a Luke mívali důvěrný vztah dvou rivalů. Když byli mladí, donekonečna se hádali. Jejich rozhovory často vypadaly jízlivě, ale přesto si oba zůstali blízcí v době studia i po celou válku. „Co se stalo?“ zeptala se Billie.

„Telefonoval mi v pondělí. Trochu mě to překvapilo. Neozývá se mi moc často.“

„Mně taky ne.“ Billie se usilovně snažila vzpomenout si. „Mám dojem, že naposledy jsem ho viděla před pár lety.“ Když si teď uvědomila, jak dlouho to už je, nemohla pochopit, proč dopustila, aby se jejich přátelství takhle vytratilo. Nejspíš měla celou dobu moc práce. Zalitovala toho.

„Dostal jsem od něj zprávu loni v létě,“ pokračoval Bern. „Předčítal mé knihy dětem své sestry.“ Bern byl autorem *Strašných dvojčat*, úspěšné řady dětských knížek. „Psal, že se tomu pořád směje. Byl to hezký dopis.“

„Proč ti tedy v pondělí volal?“

„Říkal, že jede do Washingtonu, a chtěl mě vidět. Něco se stalo.“

„Řekl ti co?“

„Ne. Řekl jen: „Je to jako to, co jsme dělali za války.““

Billie se úzkostně zachmuřila. Luke a Bern byli za války v Úřadu strategických služeb, OSS – pracovali za nepřátelskými liniemi, pomáhali francouzskému hnutí odporu. Jenže z toho světa jsou už od roku 1946 venku. „Co myslíš, že měl na mysli?“

„Nevím. Říkal, že mi zavolá, až přijede do Washingtonu. V pondělí večer se ubytoval v Carltonu. Dneska je středa a ještě se neozval. A v jeho posteli včera nikdo nespál.“

„Jak jsi to zjistil?“

Bern popuzeně frknul. „Billie, ty jsi taky byla v OSS. Co bys udělala?“

„Nejspíš bych dala pár dolarů pokojské.“

„Správně. Tudíž celou noc byl venku a ještě se nevrátil.“

„Možná byl za holkama.“

„A Billy Graham možná kouří marijánku, ale já si to nemyslím, ty ano?“

Bern měl pravdu. Luke měl mocné sexuální nutkání, ale toužil po hloubce, nikoli po rozmanitosti, to Billie věděla. „Ne, myslím, že ne,“ odpověděla.

„Zavoláš mi, jestli se ti ozve?“

„Jistě, samozřejmě.“

„Uvidíme se.“

„Ahoj.“ Billie zavěsila.

Potom se posadila ke kuchyňskému stolu, na všechny pracovní povinnosti zapomněla a myslela na Luka.

Silnice 138 se klikatila státem Massachusetts na jih k Rhode Islandu. Obloha byla bez mraků a na venkovské silnici dopadal měsíční svit. Stará fordka neměla topení. Billie byla zabalená do kabátu a šály, na rukou měla rukavice, ale nohy jí mrzly. Bylo jí to však jedno. Strávit pár hodin samotná v autě s Lukem Lucasem – i když chodí s jinou – nepovažovala za žádné velké utrpení. Ze zkušenosti věděla, že hezouni bývají nesnesitelně domýšliví, ale tenhle byl zřejmě výjimka.

Cesta do Newportu byla nekonečná, ale Luka zřejmě dlouhá jízda bavila. Někteří chlapci z Harvardu bývali nervózní v přítomnosti přitažlivých žen, a zapalovali si jednu cigaretu za druhou nebo si přihýbali z placatky či si pořád přihlazovali vlasy a upravovali vázanku. Luke byl uvolněný, řídil bez zjevné námahy a povídali si. Po silnicích skoro nic nejezdilo, a on se koukal na ni skoro stejně jako na cestu.

Mluvili o válce v Evropě. Toho rána postavily soupeřící studentské skupiny na nádvoří Radcliffu stánky a rozdávaly letáky. Intervencionisté vášnivě požadovali, aby Amerika vstoupila do války, zatímco stoupenci hnutí America First stejně zaníceně prosazovali opak. Shromáždil se dav, muži i ženy, studenti i učitelé. Diskuse byly velice emocionální, neboť se vědělo, že chlapci z Harvardu by umírali mezi prvními.

„Mám v Paříži bratrance a sestřenice,“ poznamenal Luke. „Rád bych je tam šel zachránit. To je ale takový osobní důvod.“

„Já mám taky osobní důvod, jsem židovka,“ přidala se Billie. „Jenže spíš než posílat Američany, aby umírali v Evropě, bych otevřela naše dveře uprchlíkům. Raději zachraňovat životy, než zabíjet lidi.“

„To si myslí Anthony.“

Billie ještě zuřila kvůli nočnímu fiasku. „Ani nedokážu vyjádřit, jaký mám na Anthonyho vztek,“ soptila. „Měl si bezpečně ověřit, že u těch jeho přátel můžeme zůstat.“

Doufala, že s ní Luke bude sympatizovat, ale zklamal ji. „Myslím, že jste to oba brali trochu moc na lehkou váhu.“ Prohlásil to s přátelským úsměvem, ale byl v tom nepochybně odsuzující tón.

Billie se to dotklo. Byla mu však zavázaná za tohle svezení, a tak spolkla ostrou odpověď, která jí vyskočila na rty. „Bráníš přítele, to je dobře,“ přikývla. „Jenže já si myslím, že jeho povinností bylo chránit mou pověst.“

„Ano, ale to bylo i tvou povinností.“

Překvapilo ji, že je tak kritický. Až doteď byl roztomilost sama. „Ty si snad myslíš, že to byla moje chyba!“

„Byla to hlavně směla,“ odpověděl. „Jenže Anthony tě dostal do postavení, kdy ti trochu směly může napáchat spoustu škody.“

„To je pravda.“

„A tys mu to dovolila.“

Jeho nesouhlas ji ohromoval. Chtěla, aby o ní dobře smýšlel – i když netušila, proč jí na tom záleží. „Tohle už každopádně nikdy neudělám – s žádným mužským,“ prohlásila horlivě.

„Anthony je senzační kluk, velice chytrý, trochu výstřední.“

„Dokáže holky přimět k tomu, že se samy chtějí o něj starat, chtějí ho česat, žehlit mu oblek a vařit mu slepičí polévku.“

Luke se rozchechtal. „Můžu se tě zeptat na něco osobního?“

„Můžeš to zkusit.“

Na okamžik se jí podíval do očí. „Miluješ ho?“

Bylo to náhlé, ale jí se líbili muži, kteří ji dokázali překvapit, a odpověděla tedy upřímně. „Ne. Mám ho ráda, těší mě jeho společnost, ale nemiluju ho.“ Pomyslela na Lukovo děvče. Elspeth byla nejoslnivější kráska na škole, vysoká dívka s dlouhými měděnými vlasy a bledou, rozhodnou tvář severské královny. „A co ty? Miluješ Elspeth?“

Obrátil opět oči k vozovce. „Myslím, že nevím, co je láska.“

„To je vyhybavá odpověď.“

„Máš pravdu.“ Zkoumavě na ni pohlédl, pak zřejmě usoudil, že jí lze věřit. „Abych byl upřímný, ještě nikdy jsem se k lásce nepřiblížil tolik jako tentokrát, ale přesto nevím, jestli je to ta pravá.“

Projel jí pocit viny. „Co by o nás asi řekli Anthony a Elspeth, kdyby vedli takovýhle rozhovor,“ řekla.

Rozpačitě zakašlal a změnil téma. „Pitomá smůla, že jste na koleji narazili na ty lidi.“

„Doufám, že na Anthonyho nepřijdou. Mohli by ho vyhodit.“

„Není sám. Ty bys mohla být v průšvihů taky.“

Snažila se na to nemyslet. „Myslím, že nikdo nevěděl, kdo jsem. Zaslechla jsem, jak jeden z nich říká kurva.“

Překvapeně se k ní otočil.

Vytušila, že Elspeth by slovo „kurva“ nepoužila, a teď litovala, že ho zopakovala. „Asi jsem si to zasloužila,“ dodala. „Byla jsem o půlnoci na chlapecké koleji.“

Odpověděl: „Podle mě pro špatné chování žádná pořádná omluva neexistuje.“

Otráveně si uvědomila, že ta výčitka platí stejně tak jí, jako chlapci, který ji urazil. Luke měl ostrý jazyk. Rozčiloval ji, ale tím se stával zajímavějším. Rozhodla se, že odloží rukavičky. „A co ty?“ zaútočila. „Pokud jde o Anthonyho a o mě, tak jsi úplný mravokárce. Ale nepřivedl jsi Elspeth do zranitelné situace, když jsi ji do tak pozdní hodiny držel v autě?“

K jejímu překvapení se vděčně zasmál. „Máš pravdu a já jsem obrovskej idiot,“ přitakal. „Riskovali jsme všichni.“

„To je pravda.“ Pokrčila rameny. „Nevím, co bych dělala, kdyby mě vyhodili.“

„Nejspíš bys šla studovat někam jinam.“

Zavrtěla hlavou. „Jsem tady na stipendiu. Otec zemřel a matka je vdova bez prostředků. A kdyby mě vyloučili pro špatné chování, sotva bych dostala jinde stipendium. Proč vypadáš tak překvapeně?“

„Abych byl upřímný, neoblékáš se jako stipendistka.“

Potěšilo ji, že si všiml jejího oblečení. „Mám Leavenworthovo stipendium,“ vysvětlila mu.

„Panejo.“ Nadace Leavenworth byla proslulá svou štedrostí a její stipendium se snažily získat tisíce vynikajících studentů. „Musíš být génius.“

„O tom nic nevím,“ namítla, potěšená úctou v jeho hlase. „Nejsem dost chytrá ani na to, abych si zajistila místo na spaní.“

„Na druhou stranu, být vyhozen z koleje ještě není to nejhorší na světě. Někdy vypadnou i ti nejchytřejší – a pak se z nich stávají milionáři.“

„Pro mě by to byl konec všeho. Nechci být milionářka, chci pomáhat nemocným.“

„Ty budeš lékařka?“

„Psycholožka. Chci porozumět tomu, jak pracuje mysl.“

„Proč?“

„Je to tak tajemné a složité. Věci jako logika, způsob, jak myslíme. Představovat si něco, co před námi není, to zvířata nedokážou. Schopnost pamatovat si – ryby nemají paměť, věděl jsi to?“

Přikývl. „A proč skoro každý pozná hudební oktávu?“ pokračoval. „Dvě noty, přičemž jedna má dvojnásobnou frekvenci než druhá – jak to, že to tvůj mozek ví?“

„Taky ti to připadá zajímavé!“ Zaradovala se, že sdílí její zvědavost.

„Na co zemřel tvůj otec?“

Billie těžce polkla. Náhle se jí zmocnil smutek. Bránila se slzám. Vždycky to bylo stejné: náhodou je vysloveno nějaké slovo, a zničehonic na ni padne takový zármutek, že téměř nemůže mluvit.

„Je mi to moc líto,“ omluvil se Luke. „Nechtěl jsem tě rozrušit.“

„To není tvoje chyba,“ zašeptala. Zhluboka se nadechla. „Přišel o rozum. Jednou v neděli ráno se šel koupat do řeky Trinity. Problém je v tom, že vodu nenáviděl a neuměl plavat. Myslím, že chtěl umřít. Koroner si to myslel taky, ale porota se nad námi slitovala a označila to za nešťastnou náhodu, takže jsme dostali životní pojistku. Bylo to sto dolarů. Žili jsme z toho rok.“ Zhluboka se nadechla. „Pojďme se bavit o něčem jiném. Pověz mi něco o matematice.“

„Hm.“ Chvilí přemýšlel. „Matematika je stejně praštěná jako psychologie,“ řekl. „Vezmi si číslo π . Proč má poměr obvodu kruhu k jeho průměru být tři celé jedna čtyři dva? Proč ne šest, nebo dva a půl? Kdo to rozhodl, a proč?“

„Chceš zkoumat kosmický prostor.“

„Myslím si, že to je zatím nejvíce vzrušující dobrodružství lidstva.“

„A já chci mapovat mysl.“ Usmála se. Žal z bolestné ztráty ji opouštěl. „Víš, my dva máme něco společného – oba máme velké ideály.“

Zasmál se a pak zabrzdil. „Jsme na křižovatce.“

Rozsvítila baterku a podívala se do mapy na kolenou. „Jed' doprava,“ vyzvala ho.

Blížili se k Newportu. Čas rychle uběhl. Bylo jí líto, že cesta končila. „Nemám ponětí, co bratraci řeknu,“ přiznala se.

„Jaký je?“

„Je zvláštní.“

„Zvláštní? V jakém smyslu?“

„V homosexuálním smyslu.“

Štělil po ní poplašeným pohledem. „Aha.“

Neměla slitování s muži, kteří očekávají, že ženy budou chodit kolem tématu sexu po špičkách. „Zase jsem tě šokovala, víd’?“

Zazubil se na ni. „Jak bys řekla ty – taková je pravda.“

Smála se. Tohle byl texaský hovorový výraz. Těšilo ji, že si u ní všímá maličkostí.

„Silnice se rozdvouje,“ upozornil.

Podívala se opět do mapy. „Budeš muset zastavit, nemůžu to najít.“

Zastavil auto a naklonil se, aby viděl do mapy ve světle baterky. Natáhla se, aby mapu pootočila, a pocítila Lukův teplý dotek na své studené ruce. „Jsme asi tady,“ usoudil a ukázal prstem.

Místo aby se dívala na mapu, zírala mu do obličeje. Byly v něm hluboké stíny, osvětloval ho jen měsíc a nepřímé světlo baterky. Přes levé oko mu padaly vlasy. Po chvíli pocítil její upřený pohled a zvedl k ní oči. Billie bez rozmýšlení natáhla ruku a vnější hranou malíčku ho pohladila po tváři. Díval se na ni a ona v jeho očích spatřila zmatek a touhu.

„Kudy pojedeme?“ zamumlala.

Prudce se odtáhl a zařadil rychlost. „Pojedeme...“ Odkášlal si. „Pojedeme doleva.“

Billie nechápala, co to s ní sakra je. Luke strávil večer tím, že se muchlal s nejkrásnější holkou ze školy. Billie měla rande s klukem, který bydlí s Lukem na jednom pokoji. Co ona si vůbec myslí?

Její city k Anthonymu nebyly silné, ani před tou dnešní katastrofou. Zároveň s ním ale chodila, takže by si rozhodně neměla zahrávat s jeho nejlepším přítelem.

„Proč jsi to udělala?“ zeptal se rozhněvaně Luke.

„Nevím,“ odpověděla. „Nic jsem nezamýšlela, prostě se to stalo. Zpomal.“

Projel zatáčkou příliš rychle. „Nechci k tobě nic takového cítit!“ vykřikl.

Náhle ztratila dech. „Cítit co?“

„Na tom nesejde.“

Do auta vnikla vůně moře a Billie si uvědomila, že jsou blízko bratrancova domu. Poznala cestu. „Příští doleva,“ řekla. „Jestli nezpomalíš, tak to přejedeš.“

Luke přibrzdil a odbočil na prašnou silnici.

Půlka Billie si přála dojet do cíle, vystoupit z auta a zanechat to nesnesitelné napětí za zády. Druhá půlka chtěla jezdit s Lukem navěky.

„Jsme tu,“ oznámila. Zastavili před hezkým hrázděným domem s lampou u dveří. Reflektory fordky zachytily kočku, která nehybně seděla na okenním parapetu a hleděla na ně chladným pohledem, vyjadřujícím opovržení vůči zmatku lidských emocí.

„Pojď dál,“ pozvala ho Billie. „Denny ti uvaří kávu, abys cestou zpátky neusnul.“

„Ne, díky,“ odmítl. „Jen tady počkám, dokud bezpečně nezajdeš dovnitř.“

„Byl jsi ke mně moc hodný. Myslím, že si to nezasluhuju.“ Podala mu ruku.

„Jsme přátelé?“ zeptal se a ruku jí stiskl.

Zvedla jeho ruku k obličejí, políbila ji, přitiskla si ji k tváři a zavřela oči. Po chvíli ho uslyšela tiše zasténat. Otevřela oči a viděla, že se na ni upřeně dívá. Položil jí ruku za hlavu, přitáhl ji k sobě, a pak se políbili. Byl to něžný polibek, pocítila jeho měkké rty, teplý dech a špičky prstů na svém krku. Chytila ho za klopou hrubého tvídového kabátu a přitáhla si ho blíž. Věděla, že jestli ji teď stiskne, nedokáže mu odolat. To pomyšlení ji rozpálilo touhou. Vášnivě mu sevřela ret mezi zuby a pak kousla.

Uslyšela Dennyho hlas: „Kdo je tam?“

Odtáhla se od Luka a vykoukla ven. V domě se svítilo a ve dveřích stál Denny ve fialovém hedvábném županu.

Otočila se zpátky k Lukovi. „Dokázala bych se do tebe zamilovat asi tak za dvacet minut,“ řekla. „Ale pochybuju, že můžeme být přátelé.“

Ještě chvilku na něj zírala a viděla v jeho očích vířit stejný svár, jaký cítila ve vlastním srdci. Potom se odvrátila, zhluboka se nadechla a vystoupila z auta.

„Billie?“ podivil se Denny. „Co tady proboha děláš?“

Přešla přes dvorek, vystoupila na verandu a padla mu do náručí. „Ach, Denny,“ zamumlala. „Já toho muže miluju a on patří jiné!“

Denny ji jemně poplácal po zádech. „Zlato, já vím přesně, jak se cítíš.“

Zaslechla motor auta a otočila se, aby zamávala. Když se mihlo kolem, zahlédla Lukův obličej a na tvářích záblesk čehosi lesklého.

Pak zmizel ve tmě.

8.30

Na špičce rakety *Redstone* je cosi, co připomíná velkou ptačí budku s příkrou střechou a stožárem uprostřed. Tato část, asi 4 metry dlouhá, obsahuje druhý, třetí a čtvrtý stupeň rakety – a samotnou družici.

Tajní agenti v Americe nebyli nikdy tak mocní jako v lednu 1958.

Ředitel CIA Allen Dulles byl bratr Johna Foster Dullese, Eisenhowerova ministra zahraničí – takže zpravodajská služba měla přímé napojení na vládu. Ale to nebyl celý důvod.

Za Dullese existovali čtyři náměstci ředitele, z nichž jen jeden byl významný – náměstek ředitele pro plánování. Ředitelství pro plánování bylo známé pod zkratkou TS, Tajné služby, a právě tento útvar provedl státní převraty proti levicově nakloněným vládám v Íránu a Guatemale.

Eisenhowerův Bílý dům udivilo a potěšilo, jak levné a nekrvavé tyto převraty byly, zejména ve srovnání s tím, co stála skutečná válka, například v Koreji. V důsledku toho se chlapci z plánovacího útvaru těšili nesmírné prestiži ve vládních kruzích – i když nikoli u americké veřejnosti, která se z novin dozvíдалa, že převraty jsou dílem místních antikomunistických sil.

V rámci Ředitelství pro plánování se nacházely i Technické služby, sekce, kterou vedl Anthony Carroll. Do CIA ho přijali v roce 1947, hned při jejím vzniku. Vždycky měl v úmyslu pracovat ve Washingtonu – jeho hlavní obor studia na Harvardu byla státní administrativa – a za války se stal hrdinou OSS. V padesátých letech pracoval v Berlíně, kde řídil práce na výkopu tunelu z amerického sektoru k telefonnímu vedení v sovětské zóně a posléze se napojil na linky KGB. Tunel vydržel bez odhalení šest měsíců, během nichž CIA shromáždila spoustu nesmírně cenných informací. Byla to největší zpravodajská akce v období studené války a Anthonyho odměnou bylo špičkové služební zařazení.

Technické služby byly teoreticky výcvikový útvar. Ve Virginii měly k dispozici velkou starou farmu, kde se nováčkové učili vloupávat se do domů, instalovat skryté mikrofony, používat šifry a neviditelný inkoust, vydírat diplomaty a zastrašovat informátory.

Jenže „výcvik“ sloužil také jako univerzální zástěrka pro utajované akce uvnitř USA. Skutečnost, že CIA měla zákonem zakázáno operovat uvnitř Spojených států, byla jen drobná nepříjemnost. Téměř vše, co Anthony chtěl provádět, od odposlouchávání telefonů odborářských předáků až po testování drog na věznicích, bylo možné označit za součást výcviku.

Sledování Luka nebylo výjimkou.

V Anthonyho kanceláři se shromáždilo šest zkušených agentů. Byla to velká, holá místnost s laciným zařízením z válečných let: byl tu malý psací stůl, ocelová registrační skříň, pracovní stůl na kozách a pár skládacích židlí. Nové ústředí v Langley bude bezpochyby plně čalouněných pohovek a mahagonového obložení, ale Anthony měl rád spartánský styl.

Pete Maxell nechal kolovat snímek Lukova obličeje a popis jeho oblečení, zatímco Anthony agenty instruoval. „Náš dnešní objekt je výše postavený pracovník ministerstva zahraničí s přístupem k vysoce utajovaným materiálům,“ informoval. „Prodělal jakési nervové zhroucení. V pondělí přiletěl z Paříže, pondělní noc strávil v hotelu Carlton a v úterý začal chlastat. Celou včerejší noc zůstal venku a dneska ráno šel do útulku pro bezdomovce. Bezpečnostní riziko je evidentní.“

Jeden z agentů, „Red“ Rifenberg, zvedl ruku. „Dotaz.“

„Ptej se.“

„Proč ho prostě nestáhneme a nezeptáme se, co se sakra děje?“

„Nakonec to uděláme.“

Dveře Anthonyho kanceláře se otevřely a vešel Carl Hobart. Obloustlý, plešatý muž s brýlemi, šéf Speciálních služeb, které zahrnovaly Záznamy, Dešifrování a také Technické služby. Teoreticky to byl Anthonyho bezprostřední nadřízený. Anthony v duchu zaúpěl a modlil se, aby se mu Hobart zrovna dneska nemíchal do toho, co dělá.

Anthony pokračoval v instrukcích. „Ale než po něm sáhneme, chceme vidět, co objekt dělá, kam chodí – s kým se stýká, pokud se s někým stýká. Třeba má jen problémy s manželkou. Ale třeba poskytuje informace druhý straně, ať už z ideologických důvodů, nebo proto, že ho vydírají, a teď už to napětí nevydržel. Pokud jede v

nějaký velezradě, potřebujeme získat maximum informací – teprve *potom* ho můžeme sebrat.“

Hobart se vmísil. „Co to má být?“

Anthony se k němu pomalu otočil. „Malý tréninkový cvičení. Provádíme sledování podezřelého diplomata.“

„Dej to FBI,“ vyzval ho stroze Hobart.

Hobart strávil válku u zpravodajské služby válečného námořnictva. Pro něj špionáž měla jen zjistit, kde je nepřítel a co tam dělá. Nesnášel veterány OSS a jejich špinavé triky. Tato roztržka rozštěpovala CIA odshora až dolů. Muži z OSS byli dobrodruzi. Své řemeslo se naučili za války a vůči rozpočtu a předpisům chovali mizivou úctu. Byrokraty jejich lhostejnost pobuřovala. A Anthony byl typický dobrodruh: arogantní opovázlivec, kterému prošla i vražda, protože to udělal tak dobře.

Anthony na Hobarta chladně pohlédl. „Proč?“

„Chytat komunistické špehy v Americe, to je věc FBI, nikoli naše – jak moc dobře víš.“

„Potřebujeme sledovat stopu ke zdroji. Takový případ nám může zpřístupnit spoustu informací, pokud ho ovšem správně zpracujeme. Ale FBI chce jen získat publicitu za to, že dostane komouše na elektrický křeslo.“

„Takový je zákon.“

„Víš stejně dobře jako já, že to je blbost.“

„To na tom nic nemění.“

Obě soupeřící skupiny v CIA spojovala nenávist k FBI a jeho megalomanskému řediteli J. Edgaru Hooverovi. Anthony se proto zeptal: „Kdy naposledy dalo FBI něco nám?“

„Naposledy bylo nikdy,“ odpověděl Hobart. „Ale mám pro tebe na dnešek jiný úkol.“

Anthony začínal zuřit. Ten chlap snad spadnul z višně! Pověřovat mě úkoly mu vůbec nepřísluší. „O čem to mluvíš?“

„Bílý dům žádá zprávu o tom, co dělat s jednou povstaleckou skupinou na Kubě. Dneska dopoledne se koná schůzka na vysoké úrovni. Potřebuju tebe i všechny tvé zkušené lidi, abyste mě stručně informovali.“

„Ty po mně chceš informace o Fidelu Castrovi?“

„Samozřejmě že ne. **O** Castrovi vím všechno. Od vás potřebuju praktické nápady ohledně toho, jak se postavit k povstalcům.“

Anthony takovýmto vyhýbavým vyjadřováním opovrhoval. „Proč neřekneš, co máš na mysli? Chceš vědět, jak je dostat ven.“

„Třeba.“

Anthony se pohrdavě zachechtal. „Hm, co jinýho bychom mohli udělat – zřídit jim nedělní školu?“

„Rozhodnutí přísluší Bílému domu. Naším úkolem je předložit možnosti. Ty mi můžeš dodat nějaké návrhy.“

Anthony si zachoval lhostejné vzezření, ale v nitru ho to znepokojilo. Dnes nemá čas na žádné rozptylování a **v**šechny své nejlepší lidi potřebuje na to, aby sledovali Luka. „Uvidím, co budu moct udělat,“ přikývl **A**nthony a doufal, že tohle vágní ujištění Hobarta možná uspokojí.

Neuspokojilo. „V deset hodin v mé zasedačce, se všemi tvými **n**ejzkušenějšími agenty – a žádn^é výmluvy.“ Odvrátil se.

Anthony se rozhodl. „Ne,“ odmítl.

Hobart se u dveří obrátil. „Tohle není žádný návrh,“ upozornil ho. „Prostě tam buď.“

„Dívej se mi na rty,“ vyzval ho Anthony.

Hobart neochotně upřel pohled na **A**nthonyho obličej.

Anthony pečlivě vyslovil: „Jdi do prdele.“

Jeden z agentů se zahihňal.

Hobartovi zčervenala pleš. „**O** tom ještě něco uslyšíš,“ zasípal. „Až tě to bude mrzet.“ Vyšel ven a praštil dveřmi.

Všichni se rozchechtali.

„Zpátky do práce,“ zavelel Anthony. „V tuto chvíli je s objektem **S**imons a Betts, ale za pár minut mají být vystřídáni. Jakmile se ozvou, převezme sledování Red Rifenberg a Ackie Horowitz. Pojedeme na šestihodinov^ý směny, záložní tým bude pořád na telefonu. To je pro tuto chvíli všechno.“

Agenti se vytrousili, ale Pete Maxell zůstal v kanceláři. Byl už oholený a na sobě měl jako obvykle vycházkový oblek s úzkou vázankou z Madison Avenue. Špatný chrup a červené mateřské znaménko na tváři teď na sebe poutaly větší pozornost, asi jako rozbitá okna na novém domě. Pete byl plachý a nespolečenský,

možná kvůli svému vzhledu, a byl oddaný svým nemnoha přátelům. Ted' se znepokojeně zeptal Anthonyho: „Není to riskantní, s tím Hobartem?“

„Je to kretén.“

„Je to váš šéf.“

„Nedovolím, aby zrušil důležitou operaci.“

„Vy jste mu ale lhal. Může snadno zjistit, že Luke není žádnéj diplomat z Paříže.“

Anthony pokrčil rameny. „Pak mu povím jinou historku.“

Pete vypadal pochybovačně, ale přikývl na souhlas a vykročil ke dveřím.

Anthony dodal: „Ale máš pravdu. Já tady pořád dávám hlavu na špalek. Jestli něco vybuchne, Hobart nezaváhá a hlavu mi usekne.“

„Právě to jsem měl na mysli.“

„Radši musíme zajistit, že nic nevybuchne.“

Pete vyšel ven. Anthony se díval na telefon a snažil se uklidnit. Politikaření uvnitř instituce ho dohánělo k zuřivosti, ale lidé jako Hobart se tu vyskytovali na každém kroku. Po pěti minutách telefon zazvonil a Anthony zvedl sluchátko. „Carroll, prosím.“

„Zase jsi pohnul Hobartovi žlučí.“ Byl to dýchavičný hlas muže, který po větší část života s nadšením kouří a pije.

„Ahoj, Georgi,“ pozdravil Anthony. George Cooperman byl zástupce operačního šéfa a Anthonyho kolega z doby války. Byl to Hobartův přímý nadřízený. „Hobart by se mi neměl plést do cesty.“

„Přijď sem, ty drzej zelenáči,“ vyzval ho Cooperman přátelsky.

„Hned jsem tam.“ Anthony zavěsil. Sáhl do zásuvky psacího stolu a vytáhl obálku s tlustým svazkem xeroxových kopií. Pak si oblékl plášť a vydal se do Coopermanovy kanceláře, která se nacházela v sousední budově P.

Cooperman byl vysoký, vyzábělý padesátník s předčasně vráscitým obličejem. Nohy měl na psacím stole.

U lokte měl obrovský kafáč a v ústech cigaretu. Četl moskevský deník *Pravda*; vystudoval v Princetonu ruskou literaturu.

Odhodil noviny. „Proč se nemůžeš k tomu tlustoprdovi chovat slušně?“ zabručel. Mluvil s cigaretou v koutku úst. „Vím, že to je těžký, ale kvůli mně bys to mohl udělat.“

Anthony se posadil. „Může si za to sám. Už by mohl vědět, že ho znectím jen, když si bude začínat.“

„Co máš na svou omluvu tentokrát?“

Anthony pohodil na stůl obálku. Cooperman ji zvedl a podíval se na xeroxové kopie. „Plány,“ zamručel. „Nejspíš nějaký rakety. Co s tím?“

„Ty plány jsou přísně tajný. Sebral jsem je sledovanému objektu. Je to špion, Georgi.“

„A rozhodl ses, že to Hobartovi neřekneš.“

„Chci toho chlápka sledovat, dokud neodhalí celou síť – a pak chci jeho činnost využít k dezinformaci. Hobart by ten případ předal FBI, ti by toho člověka sebrali a šoupli do vězení. Jeho síť by vymizela do ztracena.“

„Na to můžeš vzít jed – máš pravdu. Já tě ale stejně na tý poradě potřebuju. Svý lidi na něm můžeš nechat nasazený. Kdyby se něco stalo, můžou tě vytáhnout ze zasedačky.“

„Díky, Georgi.“

„A ještě něco. Dneska ráno jsi zjebal Hobarta před hromadou agentů, co?“

„Mám takový tušení.“

„Příště to zkusíš udělat trošku vlídněji, platí?“ Cooperman znovu vzal do ruky *Pravdu*. Anthony se zvedl k odchodu a posbíral plány. Cooperman dodal: „A koukej, ať z toho není žádný průšvih! Jestli to po urážce nadřazenýho ještě zvoráš, nepomůže ti ani pámbu, a já už vůbec ne.“

Anthony vyšel na chodbu.

Nevrátil se přímo do své kanceláře. Řada domů odsouzených k demolici, ve kterých se nacházela tato část CIA, vyplňovala pruh pozemků mezi Constitution Avenue a parkem s lesklou vodní hladinou. Vjezdy byly na straně do ulice, ale Anthony vyšel zadní bránou do parku.

Volně krácel pod anglickými jilmy, dýchal chladný čerstvý vzduch; staré stromy a nehybná voda ho uklidňovaly. Dopoledne zažil pár nepříjemných chvil, ale podařilo se mu vše udržet pod pokličkou – i když pro každého účastníka hry musel použít jinou lež.

Došel na konec cesty a zastavil se uprostřed mezi Lincolnovým památníkem a Washingtonovou sochou. Za tohle všechno můžete vy, oslovil v duchu oba velké prezidenty. Kvůli vám lidé uvěřili, že můžou být svobodní. Já bojuju za vaše ideály. Dokonce ani nevím, jestli ještě v nějaké ideály věřím – ale nejspíš jsem příliš velký mizera, než abych toho nechal. Neměli jste, pánové, také takové pocity?

Prezidenti neodpověděli, a Anthony se po chvíli vrátil do budovy Q.

V kanceláři byl Pete a tým, který sledoval Luka: Simons v tmavomodrém svrchníku a Betts v zeleném plášti do deště. Také zde byl tým, který je měl vystřídat – Rifenberg a Horwitz. „Co to sakra znamená?“ vybuchl Anthony s náhlým strachem. „Kdo je s Lukem?“

Simons držel v ruce plstěný klobouk; ten se chvěl, jak se mu třásla ruka. „Nikdo,“ odpověděl.

„Co se stalo?“ zařval Anthony. „Co se krucinál stalo, vy idioti?“

Po chvíli promluvil Pete. „Hm...“ Polkl naprázdno. „Ztratili jsme ho.“

ČÁST DRUHÁ

9.00

Jupiter C zkonstruovala pro armádu Chrysler Corporation. Velký raketový motor, který pohání první stupeň, vyrobila North American Aviation, Inc. Druhý, třetí a čtvrtý stupeň navrhla a otestovala Laboratoř tryskového pohonu v Pasadeně.

Luke měl na sebe vztek. Vůbec to nezvládl: našel dva lidi, kteří patrně vědí, kdo je – a zase je ztratil.

Byl opět v oné chudší čtvrti nedaleko církevní vývařovny na ulici H. Zimní den se zjasňoval a ulice vypadaly šedivější, budovy starší, lidé ošuntělejší. Před vchodem do prázdného obchodu spatřil dva otrapy, kteří si střídavě přihýbali z láhve piva. Otřásl se a rychle kolem nich prošel.

Pak si uvědomil, že to je divné. Notorik chce alkohol pořád. Jenže Lukovi se při pomyslení na pivo takhle časně ráno dělalo zle. S obrovskou úlevou tudíž dospěl k závěru, že nemůže být alkoholik.

Jestliže však není ochlasta, co je?

Shrnul si vše, co o sobě ví. Je mu třicet a něco. Nekouří. Navzdory svému vzezření není alkoholik. V nějakém období svého života se zabýval utajovanou činností. A zná slova písně „Ježíš, přítel náš“. Bylo toho k politování málo.

Za chůze se rozhlížel po policejní stanici, ale na žádnou nenarazil. Rozhodl se, že se někoho zeptá. O minutu později, když procházel kolem prázdného pozemku oploceného prorezavělými pláty vlnitého plechu, uviděl, jak dírou mezi plechy vystupuje na chodník uniformovaný strážník. Luke využil příležitost a zeptal se ho: „Jak se dostanu na nejbližší policejní stanici?“

Strážník byl svalnatý chlap se světlým knírem. Opovržlivě na Luka pohlédl a odpověděl: „V kufru mého vozu, jestli mi okamžitě nezmizíš z očí!“

Luka hrubé odseknutí zarazilo. Co tomu člověku je? Ale už ho unavovalo courání po ulicích, potřeboval jen adresu, a tak se nedal. „Chci jen vědět, kde je policejní stanice.“

„Dvakrát ti to říkat nebudu, hovádo hovadský!“

Luka to našťvalo. Co si ten člověk o sobě myslí? „Jen jsem se slušně zeptal,“ vypěnil.

Na to, jak byl strážník podsaditý, přiskočil překvapivě rychle. Popadl Luka za klopky otrhaného kabátu a prohodil ho dírou v plotu. Luke klopýtl, upadl na drsný beton a poranil si ruku.

Ke svému překvapení nebyl sám. Hned za plotem byla mladá žena. Měla nabarvené blond vlasy a tlustou vrstvu líčidla, na sobě pak rozepnutý dlouhý kabát a pod ním volné šaty. Na nohou měla večerní střevíčky na jehlovém podpatku a potřhané punčochy. Natahovala si kalhotky. Luke si uvědomil, že to je prostitutka, která právě poskytla služby strážníkovi na obchůzce.

Strážník prošel dírou a kopl Luka do břicha.

Uslyšel, jak děvka protestuje: „Pro Kristovy rány, Side, co ti udělal, plivnul na chodník? Nech toho vandráka ubohýho na pokoji!“

„Ten parchant se musí naučit chovat se uctivě,“ pronesl strážník zastřeným hlasem.

Luke koutkem oka zahlédl, jak vytahuje a zvedá obušek. Když úder dopadal, Luke se odvalil na bok. Nebyl dost rychlý, konec pendreku ho zasáhl do levého ramene a na okamžik mu ochromil paži. Strážník se znovu rozpřáhl.

V Lukově mozku se zapojil nový obvod.

Místo aby se odvalil, vrhl se proti strážníkovi. Mužova pohybová energie směřující dopředu přivedla mohutné tělo k pádu na zem. Strážník upustil obušek a Luke hbitě vyskočil. Když strážník vstal, Luke přikročil těsně k němu, takže ho muž nemohl udeřit. Chytil ho za klopky uniformy, prudkým trhnutím si ho přitáhl ještě blíže a udeřil ho hlavou do obličeje. Ozvalo se prasknutí strážníkova nosu. Muž zařval bolestí.

Luke pustil klopky, udělal piruetu na jedné noze a kopl muže ze strany do kolena. Sešlapané boty nebyly dost pevné na to, aby dokázaly zlomit kosti, ale koleno úder z boku nevydrželo, a muž upadl.

Lukovi proběhlo udiveně hlavou: kde se k čertu naučil takhle zápasit?

Strážník krvácel z nosu a z úst, ale zvedl se na levý loket a pravou rukou sáhl po pistoli.

Než ji stačil vytáhnout z pouzdra, Luke se do něj pustil. Popadl mužovo pravé předloktí a velice tvrdě mu udeřil rukou o beton. Pistole okamžitě vypadla na zem. Pak strážníka zvedl a zkroutil mu paži, takže se muž překulil na břicho. Luke mu stočil paži vysoko za záda a oběma koleny se mu zaryl do kříže, čímž mu vyrazil dech. Nakonec uchopil mužův ukazováček a otočil ho úplně dozadu.

Strážník opět zařval bolestí. Luke otočil prst ještě víc. Uslyšel prasknutí a strážník omdlel.

„Chvíli nebudeš žádné chudáky mlátit,“ ujistil ho Luke. „Hovado hovadský!“

Vstal. Zvedl pistoli, vyndal náboje a rozházel je po pozemku.

Prostitutka na něj třesla očima. „Kdo sakra jsi, snad Elliot Ness?“

Luke na ni pohlédl. Byla hubená a pod vrstvou líčidla měla špatnou pleť. „Nevím, kdo jsem,“ odpověděl.

„Žádný vandrák nejseš, to je teda jistý,“ přemýšlela nahlas. „V životě jsem neviděla zpit'ara, kterej by dokázal vodrovnat takovýho vazouna, jako je tady Sidney.“

„Právě to si myslím také.“

„Radši vypadnem,“ navrhla. „Až se probere, bude šílet.“

Luke přikývl. Nebál se Sidneyho, šíleného ani jiného, ale zanedlouho se tu objeví další poldové a on potřebuje být jinde. Prolezl dírou v plotě na ulici a rychle odcházel pryč.

Zena ho následovala a na chodníku cvakaly její boty na jehlovém podpatku. Luke zpomalil krok, aby ho dostihla; cítil, že jsou tak trochu kamarádi. Obchůzkař Sidney vůči oběma zneužil svého postavení.

„Docela se mi líbilo, že se Sidney pustil do někoho, na koho nemá,“ zasmála se. „Mám dojem, že ti něco dlužím.“

„Nedlužíš mi vůbec nic.“

„Tak až budeš příště nadrženej, napíšem to na účet podniku.“

Luke se snažil nedat najevo zhnusení. „Jak se jmenuješ?“

„Dee-Dee.“

Zvedl tázavě obočí.

„Tak teda Doris Dobbsová,“ přiznala. „Jenže co je to za jméno pro lehkou holku?“

„Já jsem Luke. Příjmení neznám. Ztratil jsem paměť.“

„Panejo! To se musíš cejtít... divně.“

„Dezorientovaně.“

„Jo,“ přikývla. „Právě tohle slovo jsem měla na jazyku.“

Pohlédl na ni. Ironicky se zubila. Uvědomil si, že si z něj utahuje, a udělalo mu to radost. „Nejen že nevím, jak se jmenuju a kde bydlím,“ vysvětloval jí, „ale já ani nevím, co jsem za člověka.“

„Jak to myslíš?“

„Třeba jestli jsem počestný.“ Napadlo ho, že je možná hloupost vylévat si srdce děvce na ulici, ale nikoho jiného neměl. „Jsem věrný manžel, milující otec a spolehlivý spolupracovník? Nebo jsem nějaký zločinec? Štve mě, že to nevím.“

„Broučku, jestli tě netrápí nic jinýho, tak já už vím, co jsi zač. Kriminálník by přemejšlel: jestlipak jsem bohatej, zabíjím coury, boje se mě lidi?“

Měla pravdu. Luke přikývl. Ale nestačilo mu to. „Jedna věc je chtít být dobrým člověkem – ale třeba se nechovám podle toho, v co věřím.“

„Vítej do lidský rasy, lásko,“ rozzářila se. „Tenhle pocit máme všichni.“ Zastavila se u domovních dveří. „Tahle noc byla dlouhá. A tady já vystupuju.“

„Měj se.“

Váhala. „Chceš radu?“

„Ovšem.“

„Jestli chceš, aby s tebou lidi přestali jednat jako s vonucí, tak se radši dej do pucu. Ohol se, učeš se a sežeň si kabát, kterej nevypadá, jako když jsi ho ukrad koňovi ze hřbetu.“

Luke si uvědomil, že má pravdu. Dokud bude vypadat jako cvok, nikdo ho nebude brát na vědomí, natož aby mu pomáhal odhalit totožnost. „Nejspíš máš pravdu,“ připustil. „Díky.“ Opět vykročil.

Zavolala za ním: „A sežeň si něco na hlavu!“

Sáhl si na hlavu a pak se rozhlédl kolem sebe. Byl jedinou osobou na ulici, která neměla na hlavě klobouk. Jak ale může pobuda sehnat nové oblečení? Za tu hrstku drobných, co má v kapse, si toho moc nekoupí.

V hlavě se mu okamžitě zformulovalo řešení. Buď to byla snadná otázka, nebo už se v takové situaci někdy ocitl. Půjde na nádraží. Nádraží bývá obvykle plné lidí, kteří přenášejí kompletní šatstvo na převlečení, spolu s holením a dalšími toaletními potřebami, vše pěkně složené v kufříku.

Došel na nároží a ověřil si, kde se nachází. Byl to roh ulice A a Sedmé. Časně ráno při odchodu z nádraží Union Station si všiml, že to bylo blízko nároží F a Druhé.

Vydal se tím směrem.

První stupeň rakety je připojen k druhému stupni výbušnými západkami obalenými vinutými pružinami. Když raketový motor vyhoří, západky se odpálí a pružiny odmrští nadbytečný první stupeň.

Georgetownská psychiatrická léčebna se nacházela ve viktoriánském panském sídle z červených cihel, na které vzadu navazovala moderní přístavba s rovnou střechou. Billie Josephsonová zaparkovala červený Ford Thunderbird na parkovišti a spěchala do budovy.

Takovéhle pozdní příchody nesnášela. Vypadalo to, jako když si nevází své práce a práce kolegů. Přitom to, co dělají, je nesmírně důležité. Pomalu, namáhavě se učí rozumět mechanismu lidské mysli. Připomínalo to mapování vzdálené planety, jejíž povrch lze zahlédnout pouze zoufale krátkými průniky ve vrstvě mraků.

Zpozdlila se kvůli matce. Po Larryho odchodu do školy jí Billie šla do lékárny pro prášky na srdce, a když se vrátila, Becky-Ma ležela oblečená v posteli a lapala po dechu. Doktor se dostavil okamžitě, ale nic nového neřekl. Když nemůže popadnout dech, má si lehnout. Nesmí zapomínat brát prášky. Každý stres jí škodí.

Billie měla na jazyku: „A co já? Mně stres neškodí?“ Místo toho si však opět předsevzala, že bude kolem matky chodit po špičkách.

Zastavila se u příjmu pacientů a pohlédla na noční záznamy. Včera pozdě večer, po jejím odchodu, přivezli nového pacienta: Joseph Bellow, schizofrenik. To jméno jako by jí něco připomínalo, ale nemohla si uvědomit co. Když jejímu překvapení pacienta v noci propustili. To bylo podivné.

Cestou do své pracovny prošla společenskou místností. Televize byla zapnutá a reportér na prašné pláži oznamoval: „Tady na mysu Canaveral mají všichni na rtech jedinou otázku: „Kdy se armáda pokusí vypustit svou vlastní raketu?“ Musí se to stát do několika dnů.“

Subjekty Billiina výzkumu buď posedávaly u televize, nebo hrály hry či si četly a pár jich jen tak zíralo do prázdna. Zamávala na Toma, mladíka, který neznal význam slov. „Jak se máš, Tommy?“

zavolala. Zakřivil se a zamával jí také. Dobře chápe řeč těla a často reagoval tak, jako by rozuměl, co si lidé říkají; Billii proto trvalo celé měsíce, než zjistila, že mladík nerozumí ani slovu.

V koutě flirtovala alkoholička Marlene s mladým ošetřovatelem. Bylo jí padesát, ale nemohla si vzpomenout na nic, co se stalo poté, co jí bylo devatenáct. Myslela si, že je stále mladou dívkou, a odmítala uvěřit, že ten „stařec“, který ji miluje a stará se o ni, je její manžel.

Skleněnou stěnou jedné vyšetřovny viděla Ronalda, skvělého architekta, který utrpěl poranění hlavy při autonehodě. Vypracovával písemné testy. Jeho problém spočíval v tom, že ztratil schopnost počítat. Nesnesitelně pomalu se pokoušel na prstech sečíst tři a čtyři.

Mnoho pacientů mělo různé formy schizofrenie a nebyli schopni navázat vztah s reálným světem.

Některým pacientům bylo možné pomoci – léky nebo elektrickými šoky či obojím – ale úkolem Billie bylo přesně vykreslit obrysy jejich vady. Tím, že zkoumala menší duševní poruchy, zároveň načrtávala funkce normální mysli. Architekt Ronald se podíval na několik předmětů na tácu a dokázal určit, zda jsou tři nebo čtyři, ale když jich bylo dvanáct a on je musel spočítat, trvalo mu to dlouho a mohl se splést. Billie z toho usoudila, že schopnost poznat při letmém pohledu, kolik předmětů je v malém seskupení, je něco jiného než schopnost počítat.

Tímto způsobem pozvolna zakreslovala hlubiny mysli, umísťovala paměť sem, jazyk tam, matematiku onam. A pokud byla vada spojena s menším poškozením mozku, Billie se mohla dohadovat, že normální schopnost je umístěna v poškozené části mozku. Její konceptuální obraz funkcí mysli se nakonec přenesl – jako do mapy – do reálného schématu lidského mozku.

Při tempu, jakým postupuje, by jí to trvalo asi dvě stě let. Nepracuje však sama. S týmem psychologů by mohla postupovat mnohem rychleji. Možná by ještě za svého života mohla vidět takovou mapu dokončenou. To bylo její největší přání.

Od otcovy sebevražedné deprese uplynula dlouhá doba. Na duševní choroby žádná rychlá léčba neexistuje. Lidská mysl zůstává pro vědce převážně záhadou. Dalo by se jí však mnohem lépe

porozumět, kdyby Billie mohla urychlit svou práci. A pak by se možná dalo pomoci i lidem, jako byl její otec.

Vystoupala po schodech do dalšího patra a přemýšlela o tom záhadném pacientovi. Joseph Bellow znělo jako Joe Blow, jméno, jaké si někdo mohl vymyslet. A proč ho propustili uprostřed noci?

Došla do své pracovny a podívala se z okna na staveniště. K léčebně se přistavovalo nové křídlo – a s ním měla vzniknout nová funkce: ředitel výzkumu. Billie o to místo zažádala. Ale totéž udělal také jeden kolega, dr. Leonard Ross. Len byl starší než Billie, jenže ona měla více zkušeností a rozsáhlejší publikační činnost – uveřejnila několik článků a učebnici *Úvod do psychologie paměti*. Nepochybovala, že nad Lenem vyhraje, ale nevěděla, kdo ještě může být ve hře. A ona o to místo velice stála. Jako ředitelka by měla pod sebou další vědecké pracovníky.

Na staveništi zahlédla mezi dělníky skupinku mužů ve vycházkovém oblečení – místo pracovních kombinéz a čepic měli na sobě vlněné svrchníky a plstěné klobouky. Vypadali, jako když jsou na prohlídce. Podívala se pozorněji a uviděla, že je s nimi Len Ross.

Zeptala se sekretářky: „Kdo jsou ti lidé, co je Len Ross provází po staveništi?“

„Jsou z nadace Sowerby.“

Billie se zachmuřila. Tato nadace financuje nové místo. V rozhodování o tom, kdo tu práci dostane, budou mít významné slovo. A Len se jim tam předvádí. „Věděli jsme, že dneska přijdou?“

„Len říkal, že vám poslal vzkaz. Ráno pro vás přišel, ale vy jste tu nebyla.“

Žádný vzkaz neexistoval, tím si byla Billie jistá. Len ji schválně neupozornil. A ona se opozdila.

„Krucinál!“ neovládla se Billie. Vyběhla ven, aby se připojila ke skupině na staveništi.

Na Josepha Bellowa několik hodin ani nepomyslela.

Raketu sestavovali ve spěchu, a vyšší stupně tudíž využívají raketový motor, který se vyrábí už několik let, a nikoli nový model. Vědci zvolili malou verzi osvědčené rakety *Sergeant*. Vyšší stupně jsou poháněny sestavami těchto malých raket, zvaných *Baby Sergeants*.

Luke se ubíral sítí ulic směřujících k Union Station a uvědomil si, že si každých pár minut ověřuje, zda ho někdo nesleduje.

Své stíny ztratil už před více než hodinou, ale třeba teď po něm pátrají. Tohle pomyslení ho vyvádělo z míry a plnilo ho obavami. Kdo jsou a co to dělají? Instinkt mu napovídal, že je to cosi zlovolného. Proč by ho jinak sledovali tajně?

Zatřepal hlavou, aby si ji pročistil. Tyhle nepodložené spekulace jsou marné. Hádat nemá cenu. Musí na to prostě přijít.

Nejdřív ze všeho se musí převléknout do čistého. Plánoval si, že ukradne kufr nějakému cestujícímu. Bezpečně cítil, že něco takového v jistém období svého života už udělal. Když se pokoušel upamatovat se, vybavila se mu francouzská slova: „La valise d' un type qui descend du train.“

Nebude to snadné. Jeho špinavé, potřhané oblečení bude v davu spořádaných cestujících jako pěst na oko. Bude muset být velmi rychlý, aby se dostal pryč. Ale žádnou jinou možnost nemá. Ta holka Dee-Dee měla pravdu. S pobudou se nikdo bavit nebude.

Kdyby ho policie zatkla, nikdy neuvěří, že není vagabund. Skončil by ve vězení. Při té myšlence se otřásl strachy. Samotné vězení ho neděsilo tolik, jako vyhlídka na celé týdny a měsíce nevědomosti a zmatku, kdy nebude vědět, kdo je, a nebude moci učinit nic pro to, aby to zjistil.

Před sebou na Massachusetts Avenue spatřil bílou žulovou arkádu Union Station, připomínající románskou katedrálu přenesenou z Normandie. Myslel dopředu, a bylo mu jasné, že po krádeži bude muset zmizet rychle. Potřeboval auto. V hlavě se mu okamžitě vybavilo, jak se krade auto.

V blízkosti nádraží byly ulice lemované zaparkovanými vozy. Většinou patřily lidem, kteří odcestovali vlakem. Luke zpomalil krok

a sledoval auto, které před ním zajíždělo do mezery u chodníku. Byl to dvoubarevný – modrý a bílý – Ford Fiesta, nový, ale nenápadný. Ten by byl dobrý. Startuje se klíčkem, nikoli páčkou, ale pod přístrojovou deskou lze snadno vytáhnout pár kabelů a propojit zapalování.

Divil se, jak to všechno ví.

Z fordu vystoupil muž v tmavém svrchníku, z kufru vytáhl aktovku, vůz zamkl a zamířil k nádraží.

Jak dlouho bude asi pryč? Je možné, že má na nádraží nějaké jednání a vrátí se za pár minut. Pak nahlásí krádež auta. Když v něm Luke pojedě, bude mu hrozit, že ho každým okamžikem zadrží. To nebylo dobré. Musí zjistit, kam ten muž jde.

Sledoval ho. Do nádražní budovy.

Velkolepá dvorana, která ráno vypadala jako opuštěný chrám, teď kypěla životem. Luke cítil, že je nápadný. Všichni ostatní vypadali tak čisti a dobře oblečení! Lidé většinou odvraceli zrak, ale někteří na něj hleděli znechuceně či opovržlivě. Napadlo ho, že může narazit na onoho přehnaně horlivého muže, který ho časně ráno vyhodil. To by byl poprask. Muž by si určitě vzpomněl.

Majitel fordu se postavil do fronty u prodeje jízdenek. Luke se zařadil do fronty také. Díval se do země, vyhýbal se pohledu do cizích očí a doufal, že si ho nikdo nevšimne.

Fronta se sunula vpřed a muž jeho zájmu stanul u okénka. „Filadelfie, jednodenní zpáteční,“ požádal.

Tohle Lukovi stačilo. Filadelfie je vzdálena celé hodiny. Ten muž bude pryč celý den. Krádež auta nikdo neohlásí, dokud se on nevrátí. Luke v něm může klidně jezdit až do večera.

Vystoupil z fronty a spěchal pryč.

Venku se mu ulevilo. Po ulicích mají právo chodit i vagabundi. Vrátil se na Massachusetts Avenue a vyhledal zaparkovaný ford. Teď ho odemkne, aby potom neztrácel čas. Rozhlédl se po ulici napravo nalevo. Chodci a auta neustále proudili. Potíž byla v tom, že vypadá jako zločinec. Kdyby však čekal, až tu bude sám, mohl by také čekat celý den. Jen to musí udělat rychle.

Vkročil do vozovky, obešel auto a postavil se u dveří řidiče. Přitiskl dlaně k okennímu sklu a zatlačil dolů. Nestalo se nic. V

ústech mu vyschlo. Rychle se ohlédl na obě strany: zatím si ho nikdo nevšímá. Stoupl si na špičky a k tlaku na okenní mechanismus přidal váhu celého těla. Okenní sklo konečně pomalu sjelo dolů.

Když bylo okno otevřené, vstrčil dovnitř ruku a odemkl dveře. Otevřel je, vytáhl okno a dveře opět zavřel. Nyní byl připraven na rychlý útěk.

Napadlo ho, že auto nastartuje a nechá motor běžet, ale to by mohlo upoutat pozornost policisty na obchůzce či jen nějakého zvědavého kolemjdoucího.

Vrátil se na nádraží. Neustále ho znepokojovalo, že si ho všimne nějaký zaměstnanec železnic. Nemusel by to být onen muž, se kterým se už střetl – kterýkoli svědomitý místní zaměstnanec si může vzít do hlavy, že ho vyhodí, jako když se rozhodne sebrat odhozený obal od žvýkačky. Dělal vše pro to, aby zůstal nenápadný. Nešel ani rychle, ani pomalu, kde mohl, držel se při stěně, dával pozor, aby se nikomu nepletl do cesty, a nikdy se nikomu nepodíval do očí.

Nejvhodnější okamžik pro ukradení zavazadla bude těsně po příjezdu nějakého velkého, plného vlaku, kdy se do haly nahnou spěchající lidé. Prozkoumal informační tabuli. Za dvanáct minut přijíždí expres z New Yorku. To bude přesně ono.

Když se díval na tabuli a zjišťoval, na kterou kolej vlak přijede, zjezily se mu vzadu na hlavě vlasy.

Rozhlédl se kolem sebe. Musel koutkem oka zahlédnout něco, co v něm vyvolalo instinktivní varování. Co? Srdce se mu rozbušilo. Čeho se lekl? Snažil se, aby na sebe neupozorňoval, volným krokem odešel od informační tabule a stoupl si k novinovému stánku, kde se zahloubal do přihrádky s deníky. Zaujaly ho titulky:

OČEKÁVANÝ START ARMÁDNÍ KOSMICKÉ RAKETY
DESETINÁSOBNÝ VRAH DOPADEN
DULLES UBEZPEČUJE BAGDÁDSKOU SKUPINU
POSLEDNÍ ŠANCE NA MYSU CANAVERAL

Po chvíli se ohlédl přes rameno. Halu křižovalo několik desítek lidí, kteří přijeli předměstskými vlaky či spěchali na jejich odjezd. Četní lidé také posedávali na mahagonových lavicích nebo trpělivě

postávali – příbuzní a šoféři čekající na pasažéry z newyorského vlaku. Ve dveřích restaurace stál vrchní číšník a doufal, že někdo přijde na časný oběd. Byla tam také skupina pěti pokuřujících nosičů...

A dva agenti.

Byl si zcela jistý tým, co jsou zač. Byli to dva mladí muži, pěkně oblečení ve svrchníku, s kloboukem na hlavě a v nablýskaných polobotkách. Spíše než vzezření je prozrazovalo jejich chování. Očima bystře zkoumali halu, hleděli do tváří kolemjdoucích, dívali se na všechno... kromě informační tabule. Jediné, co je nezajímalo, bylo cestování.

Byl v pokušení promluvit si s nimi. Když na to pomyslel, zmocnila se ho touha po prostém lidském kontaktu s někým, kdo ho zná. Toužil, aby mu někdo řekl: „Ahoj, Luku, jak se máš? Jsem rád, že tě zase vidím!“

Tihle dva by asi řekli: „Jsme agenti FBI a vy jste zatčen.“ Luke cítil, že by to byla téměř úleva. Jenže instinkt ho varoval. Pokaždé když ho napadlo, že by jim mohl věřit, položil si otázku, proč ho sledují tak tajně, jestliže mu nechtějí nějak uškodit.

Otočil se k nim zády a odešel pryč. Novinový stánek se přitom pokusil udržovat mezi sebou a jimi. Ve stínu velkého klenutého vchodu se odvážil ohlédnout se zpátky. V jeho zorném poli oba muži křižovali halu od východu k západu.

Kdo sakra jsou?

Vyšel z nádraží, udělal pár kroků pod vysokým podloubím před vchodem a znovu se vrátil do hlavní haly. Přišel právě včas, aby zahlédl záda obou agentů směřujících k západnímu východu.

Podíval se na hodiny. Uplynulo už deset minut. Newyorský expres tu bude za dvě minuty. Spěchal k bráně a čekal nenápadně v pozadí.

Když se vynořili první cestující, pocítil ledový klid. Soustředěně příchozí pozoroval. Byla středa, polovina týdne, takže tu bylo hodně obchodníků a vojáků v uniformě, ale jen málo turistů a pouze pár žen a dětí. Hledal muže svého vzrůstu.

Jak cestující procházeli bránou, ti, kdo na ně čekali, se nahrnuli dopředu a vytvořila se zácpa. Dav kolem brány zhoustl a pak se

rozšířil, neboť lidé se začali podrážděně prodírat vpřed. Luke spatřil mladého muže své velikosti, ale ten měl na sobě sportovní bundu a vlněnou čepici; v batohu asi žádný oblek neponese. Podobně Luke zavrhl i staršího cestujícího, který sice měl správnou výšku, ale byl příliš hubený. Uviděl dalšího muže, který naprosto vyhovoval, ale ten nesl jen aktovku.

Do této chvíle se už vynořilo aspoň sto cestujících, ale zřejmě ještě mnohem víc se jich mělo objevit. Hala se naplnila netrpělivými lidmi. Potom spatřil toho pravého. Byl vysoký jako Luke, měl jeho postavu i věk. Šedý svrchník měl rozepnutý a pod ním bylo vidět tvídové sportovní sako a flanelové kalhoty – to znamenalo, že v hnědém koženém kufříku, který nesl v pravé ruce, má patrně vycházkový oblek. V tváři měl úzkostný výraz a šel rychle, jako kdyby se opozdil na schůzku.

Luke vklouzl do davu a protlačil se až těsně za muže.

Zástup byl hustý, pohyboval se pomalu a Lukův cíl se každou chvílí musel zastavit, což muže očividně popuzovalo. Pak dav trochu zřídil a muž rychle vkročil do mezery.

To byla chvíle, kdy mu Luke podrazil nohu. Zahákl se pevně nohou kolem kotníku před sebou, a když muž pokračoval v chůzi, Luke kopl nahoru a ohnul mu nohu v koleni.

Muž vykřikl a upadl dopředu. Upustil aktovku i kufřík a rozhodil ruce před sebe. Narazil na záda nějaké ženy v kožichu a ta maličko vykřikla, klopýtla a také upadla. Muž dopadl na mramorovou podlahu, až to žuchlo, a klobouk se mu odkutálel. O zlomek vteřiny později klesla žena na obě kolena a upustila kabelku a elegantní bílou koženou tašku.

Ostatní cestující se rychle shlukli kolem, snažili se pomoci a vyptávali se: „Nestalo se vám nic?“

Luke klidně zvedl hnědý kožený kufřík a rychle odešel. Zamířil k nejbližšímu východu. Neohlížel se zpátky, ale pozorně naslouchal, zda se neozvou obviňující výkřiky či dupot pronásledovatelů. Pokud by něco uslyšel, byl připraven utíkat: nehodlal se vzdát čistého oblečení jen tak a cítil, že patrně dokáže i se zavazadlem běžet rychleji než většina lidí. Svižně kráčel ke dveřím, ale měl pocit, že na zádech nese obrovský kulatý terč.

U východu se letmo ohlédl přes rameno. Dav se stále mlel na místě. Neviděl muže, kterému podtrhl nohu, ani ženu v kožichu. Ale halu pozorně obhlížel vysoký muž autoritativního vzezření, který vypadal, jako když něco hledá. Jeho hlava se náhle stočila k Lukovi.

Luke rychle vykročil ze dveří.

Venku zamířil na Massachusetts Avenue. O minutu později už stál u Fordu Fiesta. Automaticky přistoupil ke kufru, aby tam ukryl ukradené zavazadlo – jenže kufr byl zamčený. Vzpomněl si, že viděl, jak ho majitel zamyká. Pohlédl zpátky k nádraží. Vysoký muž běžel po kruhovém objezdu před nádražím, uskakoval před auty a mířil Lukovým směrem. Kdo to je – policajt mimo službu? Detektiv? Zvědavec?

Luke rychle obešel auto ke dveřím řidiče, otevřel je a odhodil kufřík na zadní sedadlo. Potom nastoupil a přibouchl dveře.

Sáhl pod přístrojovou desku a nahmatl kabely na obou stranách zámku zapalování. Vytrhl je a navzájem je propojil. Nic. Navzdory chladu se mu orosilo čelo. Proč to nefunguje? Napadla ho odpověď: nesprávný kabel. Sáhl znovu pod přístrojovou desku. Napravo od zapalování byl ještě jeden kabel. Vytrhl ho a propojil ho s kabelem na levé straně.

Motor nastartoval.

Sešlápl pedál plynu a motor zaburácel.

Zařadil rychlost, uvolnil ruční brzdu, zapnul blinkr a vyrazil. Auto stálo směrem k nádraží, a tak otočil do protisměru. Potom rychle odjel.

Obličejem se mu mihl úsměv. Pokud není velký smolař, má v kufříku kompletní čisté oblečení. Měl pocit, že začal mít svůj život pevně v rukou.

Teď se potřeboval někde osprchovat a převléknout.

12.00

Druhý stupeň se skládá z jedenácti raket *Baby Sergeant* prstencovitě uspořádaných kolem ústředního tělesa. Třetí stupeň má tři motory *Baby Sergeant* propojené třemi příčnými přepážkami. Na konci třetího stupně je stupeň čtvrtý, samostatná raketa s družicí na špici.

Odpočítávání stálo na X méně 630 minut a na mysu Canaveral to vřelo horečnou činností.

Konstruktéři byli stále titíž: když vláda chtěla, sestrojovali zbraně, ale snili o kosmickém prostoru. Tým *Explorer* zkonstruoval a vypustil mnoho raket, ale tentokrát jejich raketa poprvé překoná zemskou přitažlivost a poletí za hranice atmosféry. Dnešní start bude pro většinu týmu splněním celoživotních nadějí. Elspeth to cítila také.

Nacházeli se v hangáru D a hangáru R, které spolu sousedily. Standardní tvar leteckého hangáru plně vyhovoval i raketám: byl tu velký ústřední prostor, kde bylo možné rakety kontrolovat, a po obou stranách patrová křídla pro kanceláře a menší laboratoře.

Elsbeth byla v hangáru R. Psací stroj a stůl měla v kanceláři svého šéfa Willyho Eredricksona, který měl na starosti vypuštění rakety a většinu času trávil někde jinde. Jejím úkolem bylo připravit a rozdělit mezi pracovníky časový plán startu.

Potíž byla v tom, že se časový plán neustále měnil. Nikdo v Americe dosud žádnou raketu do kosmického prostoru nevyslal. Pořád vznikaly nové problémy a technici neustále improvizovaně sestavovali součástky či propojovali systémy. Tady se kobercové pásce říkalo raketová páska.

Elsbeth tudíž pravidelně aktualizovala časový plán. Musela být v neustálém styku se všemi skupinami týmu, musela stenograficky zaznamenávat všechny změny do svého bloku, pak své poznámky přenášet na strojopisné a rozmnožené listy papíru a nakonec je distribuovat. Tato práce od ní vyžadovala, aby chodila všude a znala téměř všechno. O každém problému se okamžitě dozvěděla a byla také mezi prvními, kdo znali řešení. Její postavení se označovalo slovem sekretářka, a dostávala rovněž plat sekretářky, ale tuhle práci

by nemohl vykonávat nikdo, kdo neměl vědeckou hodnost. Přesto si na nízký plat nestěžovala. Byla vděčná za práci, která pro ni byla výzvou. Některé spolužačky z Radcliffu stále ještě zapisovaly diktáty mužů v šedých flanelových oblecích.

Polední aktualizace byla hotová, a tak popadla štos papírů a začala je roznášet. Měla spoustu práce, ale to jí dneska vyhovovalo: přestala si aspoň dělat neustálé starosti kvůli Lukovi. Kdyby mohla dělat, co chce, byla by každých pár minut u telefonu a vyptávala by se Anthonyho, jestli není něco nového. Jenže to by byla hloupost. Kdyby něco selhalo, ozval by se sám, napomenula se v duchu. Teď by se měla soustředit na práci.

Nejprve zašla do tiskového oddělení, jehož pracovníci telefonicky oznamovali důvěryhodným reportérům, že se start uskuteční dnes v noci. Armáda tam chtěla mít novináře, aby byli svědky jejího triumfu. Tato informace však byla určena k zveřejnění teprve po startu. Plánované starty raket se často odkládaly nebo rušily, když se objevily nepředvídané překážky. Muži od raket z trpkých zkušeností věděli, že i rutinní odložení startu kvůli vyřešení nějakého drobného technického problému může vypadat jako naprosté selhání, když se to objeví v novinách. Dohodli se proto se všemi hlavními médii a poskytovali jim předběžnou informaci o startu rakety pouze s podmínkou, že se nic nezveřejní, dokud její motor nebude zapálen.

Bylo to čistě pánské pracoviště, a když procházela místností, aby vedoucímu tiskového oddělení předala časový harmonogram, několik mužů se za ní otočilo. Věděla o sobě, že její světlý vikingský vzhled a sošná postava jsou přitažlivé, ale bylo na ní zároveň cosi děsivého – možná přísně sevřená ústa či nebezpečné světlo v zelených očích – takže muži, kteří byli v pokušení zapískat na ni nebo nazvat ji kočička, si to raději rozmysleli.

Ve startovací laboratoři našla pět vědeckých pracovníků v košilích s krátkými rukávy. Stáli u pracovního stolu a ustaraně si prohlíželi kus plechu, který vypadal, jako by ho právě vytáhli z pece. Vedoucí skupiny dr. Keller ji pozdravil: „Dobré odpoledne, Elspeth.“ Mluvil anglicky se silným cizím přízvukem. Jako mnoho zdejších

vědců byl Němec, zajatý na konci války a přivedený do Ameriky, aby zde pracoval na raketovém programu.

Podala mu exemplář časového harmonogramu a on ho převzal, aniž se na něj podíval. Elspeth kývla hlavou na předmět na stole a zeptala se: „Co to je?“

„Lopatka tryskového motoru.“

Elsbeth věděla, že první stupeň rakety se směřuje pomocí vnitřních lopatek. „Co se s tím stalo?“

„Hořící palivo způsobuje erozi kovu,“ vysvětlil jí. V zaujetí oborem se jeho německý přízvuk ještě víc zvýrazňoval. „Tohle se do určité míry stává vždycky. Jenže při použití normálního alkoholového paliva ty lopatky vydrží dost dlouho, aby svůj úkol splnily. Ted' ale používáme nové palivo, hydrogenu, které má delší spalovací dobu a vyšší reaktivní rychlost. Lopatky přitom můžou erodovat natolik, že budou pro směřování rakety naprosto neúčinné.“ Zoufale rozhodil paže. „Neměli jsme čas na provedení dostatečného počtu zkoušek.“

„Já ale potřebuju vědět, jestli se kvůli tomu zpozdí start.“ Cítila, že další odklad už nevydrží. Tohle napětí ji úplně ubíjelo.

„Tohle se právě snažíme rozhodnout.“ Keller pohlédl na své kolegy. „A myslím, že naše odpověď bude: Riskneme to.“ Ostatní zachmuřeně přikyvovali.

Elsbeth pocítila úlevu. „Budu držet palce,“ slíbila a měla se k odchodu.

„To bude asi stejně užitečné jako cokoli, co můžeme udělat my,“ poznamenal Keller a ostatní se žalostně zasmáli.

Vyšla ven na žhnoucí floridské slunce. Hangáry stály na písčité mýtině uprostřed nízkého porostu, který pokrýval celý mys; byly to trpasličí palmy, zakrslé duby a ostrokvět – travina, která vám dokáže pořezat chodidla, pokud jdete bosí. Přešla přes zaprášenou betonovou plochu a vstoupila do hangáru D, jehož příjemný stín ji uvítal jako dotyk chladivého vánku.

V oddělení dálkového měření spatřila Hanse Muellera, známého coby Hank. Namířil na ni prst a vypálil: „Sto třicet pět.“

Tuhle hru hráli odedávna. Musela říct, co je na tom čísle zvláštního. „To je směšně jednoduché,“ odpověděla. „Vezmeš první

číslici, připočteš druhou mocninu druhé číslice a třetí mocninu třetí číslice a dostaneš původní číslo.“ Napsala mu rovnici:

$$1^1 + 3^2 + 5^3 = 135$$

„Dobře,“ přikývl. „A jaké je příští nejvyšší číslo, které se takhle chová?“

Usilovně se zamyslela a pak odpověděla: „Sto sedmdesát pět.“

$$1^1 + 7^2 + 5^3 = 175$$

„Správně! Vyhrála jsi velkou cenu.“ Zalovil v kapse a vytáhl pětník.

Vzala si ho. „Dám ti možnost vyhrát to zpátky,“ navrhla. „Sto třicet šest.“

„Hm.“ Svrástil čelo. „Počkej. Součet třetích mocnin jednotlivých číslic.“

$$1^3 + 3^3 + 6^3 = 244$$

„Teď to zopakuj a dostaneš původní číslo!“

$$2^3 + 4^3 + 4^3 = 136$$

Vrátila mu pětník a podala mu exemplář nového harmonogramu.

Když vycházela ven, její oko zaujal telegram připíchnutý na stěně: MÁM MALÉHO SATELITA, TEĎ UŽ HO MÁŠ TAKY. Mueller si všiml, že to čte, a na vysvětlenou poznamenal: „To je od Stuhlingerovy manželky.“ Stuhlinger byl vedoucí výzkumu. „Narodil se jí kluk.“ Elspeth se usmála.

V komunikačním oddělení zastihla Willyho Fredricksona, který se dvěma vojenskými techniky zkoušel dálkopisné spojení s Pentagonem. Její šéf byl vysoký, hubený muž s takovou pleší uprostřed zbytků kudrnatých vlasů, že vypadal jako středověký mnich. Dálkopis nefungoval a Willy byl nešťastný, ale když přebíral

upravený harmonogram, vděčně na ni pohlédl a uznale podotkl: „Elspeth, ty jsi dvaadvaceti karátový zlato.“

◻ chvílku později přistoupili k Willymu dva muži: mladý důstojník s jakýmsi diagramem v ruce a Stimmens, jeden z vědeckých pracovníků. Důstojník oznámil: „Máme problém.“ Podal Willymu schéma a pokračoval: „Silné proudění ve vysokých výškách ovlivňující počasí se pohnulo na jih a má rychlost sto čtyřicet šest uzlů.“

Elspeth rázem ztratila naději. Věděla, co to znamená. Tohle proudění je vlastně vítr ve stratosféře a vyskytuje se ve výšce mezi deseti až dvanácti tisíci metry. Normálně se nad mysem Canaveral neobjevuje, ale mohlo se sem dostat. A pokud by bylo příliš prudké, mohlo by vychýlit raketu z dráhy.

Willy se zeptal: „Jak daleko na jihu se nachází?“

„Nad celou Floridou,“ odpověděl důstojník.

Willy se obrátil k Stimmensovi: „S tím jsme počítali, že?“

„Moc ne,“ zavrtěl hlavou Stimmens. „Jsou to samozřejmě všechno odhady, ale soudíme, že raketa může odolat větrům do rychlosti sto dvacet uzlů, víc ne.“

Willy se otočil zpátky k důstojníkovi: „Jaká je předpověď na dnešní noc?“

„Až sto sedmdesát sedm uzlů a žádné náznaky toho, že by se stratosférický vítr vracel zpátky na sever.“

◻ „K čertu!“ Willy si přejel rukou po hladkém temeni. Elspeth věděla, o čem přemýšlí. Start se možná bude muset odložit na zítra. „Vypusťte, prosím, meteorologický balon,“ přikázal. „Podíváme se na předpověď znovu v pět hodin.“

Elspeth si udělala poznámku a zařadila schůzku o počasí do svého programu; pak sklíčeně odešla. Technické problémy vyřešit můžou, ale s počasím neudělají vůbec nic.

Venku nasedla do džípu a odjela ke komplexu 26. Prašná, nedlážděná cesta vedla křovinami a džíp poskakoval ve vyježděných rýhách. Vyplašila srnce s bílým ocáskem, který pil z příkopu a teď odběhl do křoví. Na mysu žila spousta zvířete a schovávala se v nízkém podrostu. Prý tu byli i aligátoři a floridští panteři, ale Elspeth žádné takové zvíře nikdy neviděla.

Zastavila před železobetonovým bunkrem a zahleděla se na odpalovací rampu 26 B, vzdálenou necelých tři sta metrů. Jako opěrný sloup tu sloužil otočný jeřáb z vrtné věže, který pro tento účel upravili a natřeli oranžovým antikoročním nátěrem, aby ve vlhkém a slaném floridském vzduchu nepodléhal korozi. Po straně byl výtah, který umožňoval přístup na plošiny. Celá konstrukce je jen a jen praktická a postrádá sebemenší půvab, pomyslela si Elspeth; funkční zařízení, poskládané a pospojované bez ohledu na to, jak to vypadá.

Dlouhý bílý trup rakety *Jupiter C* byl ve spleti oranžových nosníků zachycen jako vážka v pavučině. Navzdory falickému tvaru si raketa podržovala ženský rod a Elspeth viděla, že nevěstin závoj z plachtoviny, který od samého začátku skrýval před zvědavýma očima horní stupně, je teď pryč, raketa stojí zcela odhalená a od jejího bezvadného nátěru se odráží sluneční paprsky.

Vědci se politikou příliš nezabývali, ale i oni věděli, že se na ně upírají zraky celého světa. Skoro před čtyřmi měsíci Sovětský svaz ohromil svět vysláním první kosmické družice – *Sputniku*. Ve všech zemích, kde stále pokračoval urputný boj mezi kapitalismem a komunismem, od Itálie po Indii, v Latinské Americe, Africe a Indočíně, bylo slyšet poselství: komunistická věda je nejlepší. O měsíc později Sověti vyslali druhou družici, *Sputnik 2*, se psem na palubě. Amerika byla zničená. Dnes pes, zítra člověk.

Prezident Eisenhower slíbil vyslání americké družice do konce roku. První pátek v prosinci, patnáct minut před polednem, americké vojenské námořnictvo vypustilo před očima světového tisku raketu *Vanguard*. Zvedla se pár metrů do vzduchu, v plamenech se svalila na bok a roztrhla se na betonu. TOHLE JE BUCHNIK! hlásal jeden novinový titulek.

Jupiter C byla poslední americká naděje. Třetí možnost neexistovala. Jestli to dneska selže, Spojené státy vypadnou ze závodů o dobytí kosmického prostoru. Propagandistická porážka by bylo to nejmenší. Americký kosmický program by se ocitl v naprostém zmatku, a Sovětský svaz by v dohledné budoucnosti ovládl kosmický prostor.

To vše, uvažovala Elspeth, závisí na téhle jediné raketě.

V oblasti odpalovací rampy platil zákaz vjezdu všech vozidel, s výjimkou cisteren s palivem, a tak nechala auto stát a vydala se pěšky přes prázdnou plochu mezi železobetonovým bunkrem a odpalovací rampou; ubírala se podél kovové roury, ve které vedly kabely spojující obě místa. Na opěrný sloup na zadní straně navazovala dlouhá přízemní ocelová kabina; byla natřená stejnou oranžovou barvou a sídlily se v ní kanceláře a strojní zařízení. Elspeth vstoupila zadními kovovými dveřmi.

Místní hlídač Harry Lane seděl na skládací židli v ochranné přilbě a vysokých botách a studoval nějaký technický výkres. „Ahoj, Harry,“ pozdravila zvučně.

Zavrčel. Neviděl ženy rád v blízkosti odpalovací rampy a nebral si žádné ubrousky, když jim to dával najevo.

Pohodila harmonogram na kovový stolek a odešla. Vrátila se do bunkru, nízké bílé stavby s úzkými okny z tlustého zeleného skla. Hlavní dveře byly otevřené, a tak vešla dovnitř. Byly tu tři místnosti: přístrojový sál, který se rozkládal po celé šíři budovy, a dvě startovací pracoviště, A nalevo a B napravo, ve směru ke dvěma odpalovacím rampám, kterým tato budova sloužila. Elspeth vešla do startovací místnosti B.

Silné sluneční světlo pronikající zeleným sklem vrhalo na celou místnost zvláštní osvětlení, takže to tu vypadalo jako v akváriu. Před okny seděla řada vědeckých pracovníků a sledovala nespočet kontrolních panelů. Všimla si, že všichni mají na sobě košile s krátkými rukávy, jako by to byla uniforma. Na hlavě měli sluchátka s mikrofony, jimiž se domlouvali s muži na odpalovací rampě. Mohli zvednout oči přes své panely a za okny spatřit raketu, nebo pohlédnout na barevné televizní obrazovky, které ukazovaly tentýž obraz. U zadní stěny stála vedle sebe řada grafických záznamníků, které sledovaly teploty, tlaky v palivové soustavě a elektrické toky. V opačném koutě stála váha ukazující, kolik váží raketa na rampě. V místnosti vládlo klidné soustředění, muži mumlali do mikrofونů, pracovali se svými ovládacími panely, tu otočili knoflíkem, tam stiskli spínač a stále kontrolovali číselníky a tabulky. Nad hlavami jim odpočítávací hodiny ukazovaly minuty zbývající do startu. Ve chvíli, kdy na ně Elspeth pohlédla, přeskočily z 600 na 599.

Odevzdala upravený harmonogram a vyšla z budovy. Když jela zpátky k hangáru, vzpomněla si na Luka a uvědomila si, že má dokonalou výmluvu, aby zavolala Anthonymu. Pová mu o stratosférickém větru a pak se zeptá na Luka.

To jí zvedlo náladu. Spěchala do hangáru a vyběhla po schodech do své kanceláře. Vytočila Anthonyho přímé číslo a hned ho dostala. „Start bude asi odložen na zítra,“ informovala ho. „Ve stratosféře je silný vítr.“

„Nevěděl jsem, že tam může být vítr.“

„Je tam, říká se mu stratosférický. Ten odklad není definitivní, v pět hodin je schůzka k vyhodnocení počasí. Co je s Lukem?“

„Dej mi vědět, jak dopadla ta schůzka, ano?“

„Ovšem. Co je s Lukem?“

„Tady máme trochu problém.“

Srdce se jí málem zastavilo. „Jaký problém?“

„Ztratili jsme ho.“

Elsbeth zamrazilo. „Cože?“

„Mým mužům se ztratil.“

„Pámbu nám pomáhej,“ vydechla. „Teď jsme v průšvih.“

Luke dorazil zpátky do Bostonu za svítání. Starého forda zaparkoval u zadního vchodu do koleje Cambridge House a do svého pokoje vystoupal po schodišti pro personál. Anthony spal tvrdým spánkem. Luke si opláchl obličej a ve spodním prádle padl do postele.

První, co si potom uvědomil, bylo to, že s ním Anthony třese a budí ho: „Luku! Vstávej!“

Otevřel oči. Věděl, že se něco stalo, ale nemohl si vzpomenout co. „Kolik je hodin?“ zamumlal.

„Je jedna a dole na tebe čeká Elspeth.“

Tohle jméno mu pročistilo paměť a on si vzpomněl, o jakou pohromu jde. Už ji nemiluje. „Ach, Bože,“ vzdychl.

„Měl bys za ní zajít.“

Zamiloval se do Billie Josephsonové. To je katastrofa. Tohle způsobí hromadnou havárii života všech: jeho vlastního, Elspethina, Billiina i Anthonyho.

„K čertu,“ zabručel a vstal.

Svlékl si spodní prádlo a dal si studenou sprchu. Když zavřel oči, viděl Billii, její planoucí tmavé oči, smějící se červená ústa, bělostné hrdlo. Natáhl si flanelové kalhoty, svetr a tenisky a pak se odpotácel dolů.

Elspeth čekala v hale, v jediné části budovy, kam směly dívky vstoupit; výjimkou byla pouze zvláště stanovená „dámská odpoledne“. Hala byla prostorná, vybavená krbem a pohodlnými křesly. Elspeth ve vlněných šatech barvy lučních zvonků a s velkým kloboukem na hlavě byla stejně přitažlivá jako vždycky. Včera by mu pohled na ni potěšil srdce; dnes mu však vědomí, že se takhle vyšňořila pro něj, jenom přítěžovalo.

Když ho spatřila, rozesmála se. „Vypadáš jako chlapeček, který se nemůže probudit!“

Políbil ji na tvář a padl do křesla. „Do Newportu to trvalo celé hodiny,“ poznamenal na vysvětlenou.

„Zřejmě jsi zapomněl, že mě chceš vzít na oběd!“ pronesla vesele Elspeth.

Pohlédl na ni. Je krásná, ale on ji nemiluje. Nevěděl, jestli ji miloval předtím, ale byl si jistý, že teď ji nemiluje. Cítil se jako nejhorší mizera. Je dneska ráno tak veselá a on její štěstí zničí. Nevěděl, jak jí to má říct. Tolik se styděl, až ho z toho bolelo srdce.

Něco říct musel: „Co kdybychom na ten oběd nešli? Ještě jsem se ani neoholil.“

Její bledou, hrdou tváří se mihl stín znepokojení a Luke si uvědomil, že Elspeth naprosto přesně ví, že se stalo něco špatného; její odpověď však byla bezstarostná. „Ovšem,“ přikývla. „Rytíři v zářivé zbroji se potřebují vyspat do růžova.“

V duchu si uložil, že si s ní ještě dnes vážně a zcela upřímně promluví. „Je mi líto, že ses tak hezky oblékla pronic zanic,“ omlouval se zničeně.

„Nebylo to pronic zanic – viděla jsem tě. A tvým spolubydlícím se mé oblečení zřejmě líbilo.“ Zvedla se. „Každopádně, profesor Durkham s paní pořádají večírek.“

Luke vstal a pomohl jí do kabátu. „Mohli bychom se sejít později.“ Musí jí to říct dnes – bylo by nečestné nechat uplynout víc času a neodhalit pravdu.

„To bude prima,“ odpověděla vesele. „Stav se pro mě v šest.“ Poslala mu vzdušný polibek a vyšla ven jako filmová hvězda. Luke věděl, že to hraje, ale hrála to dobře.

Rozladěně se vrátil do pokoje. Anthony si četl nedělní noviny. „Uvařil jsem kafe,“ upozornil.

„Díky.“ Luke si nalil šálek.

„Jsem ti moc zavázaný,“ pokračoval Anthony. „Včera v noci jsi zachránil Billii kůži.“

„Ty bys to pro mě udělal taky.“ Luke si usrkl kávy a začal se cítit lépe. „Zdá se, že jsme z toho vyklouzli. Neříkal ti dneska ráno někdo něco?“

„Vůbec nikdo se neozval.“

„Billie je skvělá holka,“ poznamenal Luke. Věděl, že je nebezpečné mluvit o ní, ale nemohl si pomoci.

„Vid', že je senzační?“ zaradoval se Anthony. Luke s úděsem zpozoroval v tváři spolubydlícího výraz pýchy. Anthony pokračoval: „Pořád jsem se v duchu ptal: ‚Šla by se mnou na rande?‘ Ale myslel

jsem si, že by nešla. Nevím proč, možná proto, že je tak hezká. A když řekla ano, nemohl jsem věřit vlastním uším. Chtěl jsem ji požádat, aby mi to dala písemně.“

Anthony rád přeháněl, aby byl vtipný, a Luke se přinutil k úsměvu, ale v nitru byl zděšený. Přebírat někomu děvče je mrzké za všech okolností, ale skutečnost, že Anthony je do Billie zřejmě blázen, to vše ještě zhoršovala.

Luke záúpěl a Anthony se zeptal: „Co se děje?“

Luke se rozhodl, že řekne půlku pravdy. „Už Elspeth nemiluju. Myslím, že to musím ukončit.“

Anthony se polekal. „To je moc zlý. Vy dva k sobě patříte.“

„Cítím se jako zmetek.“

„Nemusíš si hned stoupat na pranyř. To se stává. Nejste manželé – dokonce ani snoubenci.“

„Oficiálně ne.“

Anthony zvedl obočí. „Řekls jí, že si ji chceš vzít?“

„Ne.“

„V tom případě nejste zasnoubený, oficiálně ani neoficiálně.“

„Mluvili jsme o tom, kolik budeme mít dětí.“

„Přesto zasnoubený nejste.“

„Nejspíš máš pravdu, ale já se stejně cítím jako lump.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a do pokoje vstoupil muž, kterého Luke ještě nikdy neviděl. „Předpokládám – pan Lucas a pan Carroll?“ Na sobě měl obnošený oblek, ale choval se povýšeně, a Luke vytušil, že to je fakultní proktor.

Anthony vyskočil a postavil se. „To tedy jsme,“ potvrdil. „A vy musíte být doktor Děloha, proslulý gynekolog. Díky Bohu, že jste přišel!“

Luke se nesmál. Muž přinášel dvě bílé obálky a Luke měl pesimistický pocit, že ví, co v nich je.

„Jsem tajemník proděkana pro studentské záležitosti. Požádal mě, abych vám tyto dopisy předal osobně.“ Úředník podal oběma obálku a odešel.

„Krucinál,“ ulevil si Anthony, sotva se dveře zavřely. Roztrhl obálku. „Sakra.“

Luke otevřel svou obálku a četl krátký vzkaz.

*Pane Lucasi,
bud'te prosím tak laskav a dostavte se dnes ve tři hodiny odpoledne
do mé pracovny.
S pozdravem*

Peter Ryder, proděkan

Takové dopisy vždycky znamenaly disciplinární řízení. Někdo oznámil, že včera v noci byla na koleji dívka. Anthony bude patrně vyloučen.

Luke nikdy nezpozoroval, že by si jeho spolubydlící dělal s něčím starosti – jeho bezstarostnost vždycky vypadala neotřesitelná – ale nyní úplně zbledl. „Já se domů vrátit nemůžu,“ zašeptal. O rodičích nikdy moc nemluvil, ale Luke měl nejasnou představu tyranského otce a dlouho trpící matky. Teď vytušil, že skutečnost je možná horší, než si představoval. Anthonyho výraz byl na chvíli oknem do soukromého pekla.

Ozvalo se opět zaklepání na dveře a vstoupil Geoff Pidgeon, přátelský, buclatý obyvatel protějšího pokoje. „Nezablídl jsem právě proděkanova tajemníka?“

Luke zamával dopisem. „Je to k vzteku, ale nemýlíš se.“

„Aby bylo jasné, neřekl jsem nikomu ani slovo o tom, že jsem tě viděl s tou holkou.“

„Kdo to ale udělal?“ přemýšlel nahlas Anthony. „Jediný práskač na koleji je Jenkins.“ Paul Jenkins byl náboženský fanatik, jehož životním posláním bylo napravit mravy studentů na Harvardu. „Ten ale na víkend odjel.“

„Ne, neodjel,“ opravil ho Pidgeon. „Změnil plány.“

„Tak to byl on, ať oslepne!“ vykřikl Anthony. „Vlastnoručně toho parchanta uškrtím!“

Kdyby Anthonyho vyloučili, uvědomil si náhle Luke, Billie by byla volná. Okamžitě se zastyděl za takovou sobeckou myšlenku, která ho napadla, když příteli hrozí pokažený život. Potom mu došlo, že Billie může mít potíže také. Poznamenal: „Zajímalo by mě, jestli ty dopisy nedostaly taky Elspeth a Billie.“

Anthony se podívil: „Proč by měly?“

„Jenkins nejspíš zná jména našich dívek – o takové věci má chlípny zájem.“

Pidgeon přisvědčil: „Jestli ví, jak se jmenujou, můžeme si být jistý, že je oznámil. To by byl celý on.“

Luke uvažoval: „Elspeth je v suchu. Tady nebyla, a nikdo nemůže dokázat, že tu byla. Jenže Billii by vyloučit mohli. Pak by přišla o stipendium. Včera v noci mi to vysvětlovala. Nikde jinde by studovat nemohla.“

„Teď si nemůžu dělat hlavu s Billií,“ odsekl Anthony. „Musím vymyslet, co budu dělat sám.“

Luka to zaskočilo. Anthony dostal Billii do průšvihů, a podle Lukových morálních zásad by si měl dělat větší starosti kvůli ní než kvůli sobě. Jenže Lukovi se naskytla záminka, aby si promluvil s Billií, a tomu neodolal. Potlačil pocit viny a navrhl: „Co kdybych zašel na dívčí kolej a zjistil, jestli se Billie už vrátila z Newportu?“

„Zašel bys tam?“ odpověděl Anthony. „Díky.“

Pidgeon odešel. Anthony se posadil na postel, zachmuřeně kouřil, zatímco Luke se rychle oholil a převlékl. Přestože spěchal, oblékl se pečlivě – vzal si hebkou modrou košili, nové flanelové kalhoty a své oblíbené šedé tvídové sako.

Když dorazil na náměstíčko před radcliffskou kolejí, byly dvě hodiny. Budovy z červených cihel stály kolem parčíku, kde se ve dvojicích procházely studentky. Právě tady poprvé políbil Elspeth, jak si celý nešťastný připomněl; stalo se to jednou v sobotu o půlnoci, na konci jejich první schůzky. Měl odpor k mužům, kteří střídali dívky jako košile, a přesto teď dělal něco, čím opovrhoval – a nemohl si pomoci.

Uniformovaná vrátná ho vpustila do haly. Zeptal se po Billii. Vrátná se posadila ke svému stolu, uchopila potrubní megafon, jaký se používá na lodích, foukla do mluvítko a ohlásila: „Návštěva pro slečnu Josephsonovou.“

Billie přišla dolů ve světle šedém kašmírovém svetru a kostkované sukni. Vypadala krásně, leč rozrušeně, a Luke ji zatoužil sevřít v náručí a konejšit. Byla také předvolaná do kanceláře Petera Rydera; Lukovi řekla, že muž, který jí doručil dopis, nechal na místě rovněž dopis pro Elspeth.

Zavedla ho do kuárny, kde dívky směly přijímat pánské návštěvy. „Co budu dělat?“ strachovala se. Obličej měla stažený úzkostí. Vypadala jako truchlící vdova.

Lukovi připadala ještě víc okouzlující než včera. Toužil jí říct, že dá všechno do pořádku. Jenže na žádné řešení přijít nedokázal. „Anthony by mohl říct, že v pokoji byl někdo jiný, ale to děvče by to muselo dosvědčit.“

„Nevím, co řeknu matce.“

„Napadlo mě, jestli by Anthony nezaplatil nějaké ženě, víš, nějaké šlapce, aby řekla, že to byla ona.“

Billie zavrtěla hlavou. „Nevěřili by tomu.“

„A Jenkins by jim potvrdil, že to není ona. To je ten parchant, co tě prásknul.“

„Mám po kariéře.“ Se smutným úsměvem dodala: „Budu se muset vrátit do Dallasu a stát se sekretářkou nějakého naftáře v kovbojských botách.“

Před čtyřicetadvaceti hodinami byl Luke šťastný člověk. Těžko se tomu dalo uvěřit.

Do kuárny vtrhly dvě dívky v pláštích a kloboucích. Obličej měly zarudlé. „Slyšeli jste zprávy?“ zeptala se jedna.

Luka zprávy nezajímaly. Zavrtěl hlavou. Billie se bez zájmu zeptala: „Co se stalo?“

„Jsme ve válce!“

Luke se zachmuřil: „Cože?“

„Je to pravda,“ potvrdila druhá dívka. „Japonci bombardovali Havaj!“

Luke to nemohl pochopit. „Havaj? K čertu proč? Co je na Havaji?“

Billie se zeptala: „Je to pravda?“

„Na ulicích se nemluví o ničem jiném. Lidi zastavují a vystupují z aut.“

Billie pohlédla na Luka. „Mám strach,“ řekla.

Vzal ji za ruku. Chtěl jí říct, že se o ni postará, ať se děje co se děje.

Do místnosti vpadly další dvě dívky a vzrušeně se překřikovaly. Někdo přinesl dolů rádio a zapojil ho. Mlčky čekali, až se rozežřeje.

Pak uslyšeli hlasatele. „Bitevní loď *Arizona* byla v Pearl Harboru zničena a *Oklahoma* potopena. Podle prvních zpráv bylo přes sto amerických letadel zničeno na zemi na námořní letecké základně na Ford Islandu a na základnách Wheeler a Hickham. Americké ztráty se odhadují na nejméně dva tisíce mrtvých a dalších tisíc raněných.“

Luke pocítil nával vzteku. „Dva tisíce mrtvých!“ vykřikl.

Do kuřárny přišly další dívky, které vzrušeně rozmlouvaly; posluchačky rádia je hrubě okřikly, aby byly zticha. Hlasatel oznamoval: „Japonský útok začal bez varování v sedm padesát pět místního času, těsně před třináctou hodinou východního času.“

Billie poznamenala: „To ale znamená válku.“

„To si piš,“ přikývl rozhněvaně Luke. Věděl, že nenávidět celý národ je hloupé a nesmyslné, ale přesto to tak cítil. „Japonsko by zasloužilo srovnat se zemí.“

Stiskla mu ruku. „Nechci, abys šel do války,“ zašeptala. V očích měla slzy. „Nechci, aby se ti něco stalo.“

Srdce mu málem puklo. „Jsem šťastný, že cítíš něco takového.“ Smutně se usmál. „Svět se rozpadá, a já jsem šťastný.“ Pohlédl na hodinky. „Mám dojem, že budeme muset jít k proděkanovi, i když jsme ve válce.“ Pak ho něco napadlo a on zmlkl.

„Copak?“ zeptala se Billie. „Co se děje?“

„Možná *existuje* nějaký způsob, jak byste s *Anthony*m mohli zůstat na Harvardu.“

„Jak?“

„Musím si to promyslet.“

Elsbeth byla nervózní, ale říkala si, že se nemusí ničeho bát. Včera porušila večerku, ale nikdo ji nechytil. Byla si téměř jistá, že to s ní a Lukem nemá nic společného. V průšvihy jsou *Anthony* a Billie. Elspeth Billii skoro neznala, ale na *Anthony*m jí záleželo, a měla teď hrozný pocit, že *Anthony*ho vyhodí.

Všichni čtyři se sešli před proděkanovou kanceláří. Luke oznámil: „Mám plán,“ ale dříve než ho stačil vysvětlit, proděkan otevřel dveře a pokynem je pozval dovnitř. Luke stačil říct: „Nechte mluvit mě.“

Proděkan pro studentské záležitosti Peter Ryder byl staromódní pedant v dokonale padnoucím černém saku s vestou a kalhotami s šedým proužkem. U krku měl bezvadně uvázaného motýlka, boty nablýskané a jeho naolejované vlasy vypadaly jako černý lak na vajíčku na měkko. V pracovně s ním byla šedovlasá stará panna jménem Iris Rayfordová, která odpovídala za mravní blaho radcliffských dívek.

Posadili se do kroužku jako při semináři. Proděkan si zapálil cigaretu, „Teď byste mi, chlapci, měli říct pravdu, jako džentlmeni,“ zahájil. „Co se včera v noci dělo ve vašem pokoji?“

Anthony ignoroval Ryderovu otázku a promluvil, jako kdyby jednání vedl on. „Kde je Jenkins?“ zeptal se stroze. „To je přece ten práškač, ne?“

„Nikdo další přizván nebyl,“ odpověděl proděkan.

„Ale člověk má právo na konfrontaci s tím, kdo ho osočuje.“

„Nejsme u soudu, pane Carrolle,“ ohradil se popuzeně Ryder. „Slečna Rayfordová a já máme zjistit fakta. Disciplinární řízení, pokud bude nezbytné, bude řádně následovat.“

„Nejsem si jistý, jestli to lze přijmout,“ pokračoval povýšeně Anthony. „Jenkins by tu měl být.“

Elspeth pochopila, co Anthony dělá. Doufal, že se Jenkins bude bát zopakovat obvinění Anthonymu do tváře. Kdyby se to stalo, škola by asi celou záležitost musela odložit. Nemyslela si, že to vyjde, ale za zkoušku to snad stálo.

Diskusi však ukončil Luke. „To by už stačilo,“ pronesl s netrpělivým gestem. Obrátil se k proděkanovi. „Včera v noci jsem přivedl na kolej ženu, pane.“

Elspeth se zajíkla. ◻ čem to mluví?

Proděkan se zachmuřil. „Podle mých informací tu ženu přivedl pan Carroll.“

„Obávám se, že jste byl špatně informován.“

Elspeth vybuchla: „To není pravda!“

Luke ji zmrazil pohledem. „Slečna Twomeyová byla před půlnocí na svém pokoji, jak lze doložit knihou nočních příchodů v kolejní vrátnici.“

Elsbeth na něj zírala. Tou knihou to lze prokázat, protože jedna kamarádka zfalšovala její podpis. Uvědomila si, že měla raději držet jazyk za zuby, aby se sama nepřivedla do maléru. Ale co to Luke vykládá?

Anthony si v duchu kladl stejnou otázku. Zmateně upřel na Luka oči a řekl: „Luku, nevím, co děláš, ale –“

„Dovol, ať to dopovím celé,“ přerušil ho Luke. Anthony vypadal pochybovačně, a Luke dodal: „Prosím.“

Anthony pokrčil rameny.

Proděkan ho jízlivě vyzval: „Prosím, pokračujte, pane Lucasi. Nemůžu se dočkat.“

„Potkal jsem to děvče v hostinci U Ranní rosy,“ začal Luke. „Pracuje tam jako číšnice. Jmenuje se Angela Carlottiová.“

Proděkan mu očividně nevěřil ani slovo. Poznamenal: „Bylo mi řečeno, že osoba viděná na koleji Cambridge House byla zde přítomná slečna Bilhah Josephsonová.“

„Ne, pane,“ odporoval Luke tímtež tónem nezvratné jistoty. „Slečna Josephsonová je naše přítelkyně, ale nebyla tady. Včerejší noc strávila v domě příbuzného v Newportu na Rhode Islandu.“

Slečna Rayfordová oslovila Billii: „Potvrdí to ten příbuzný?“

Billie zmateně pohlédla na Luka a pak přisvědčila: „Ano, slečno Rayfordová.“

Elsbeth stále zírala na Luka. Opravdu chce obětovat svou kariéru, aby zachránil Anthonyho? To je šílené! Luke byl věrný přítel, ale tohle bylo příliš mnoho.

Ryder se otázal Luka: „Můžete přivést tu... číšnici?“ Slovo „číšnice“ vyslovil s odporem, jako kdyby říkal „prostitutka“.

„Ano, pane, můžu.“

Proděkana to překvapilo. „Dobrá.“

Elsbeth byla ohromená. Podplatil Luke nějaké děvče z města, aby předstíralo, že je tím viníkem? Pokud ano, stejně to nebude k ničemu. Jenkins odpřísáhl, že to není ona.

Potom Luke dodal: „Ale nehodlám ji do toho zatahovat.“

„Aha,“ ušklíbl se proděkan. „V tom případě mi znesnadňujete, abych váš příběh akceptoval.“

Ted' už to pro Elspeth bylo naprostou záhadou. Luke vykládal nepravděpodobnou historku a nemůže ji nijak doložit. K čemu to bylo?

Luke odpověděl: „Myslím, že svědectví slečny Carlottiové nebude zapotřebí.“

„Dovolím si nesouhlasit, pane Lucasi.“

Poté se Luke vytasil s bombou. „Dnes večer odcházím ze školy, pane.“

Proděkan namítl: „Odejít dřív, než budete vyloučen, vám k ničemu nebude. Vyšetřování stejně proběhne.“

„Naše země je ve válce.“

„To vím, mladý muži.“

„Zítra ráno odcházím do armády, pane.“

Elspeth vykřikla: „Ne!“

Proděkan poprvé neměl odpověď. S otevřenými ústy vyvalil na Luka oči.

Elspeth si uvědomila, jak je Luke chytrý. Škola stěží povede disciplinární řízení s chlapcem, který riskuje život pro vlast. A když nebude vyšetřování, Billie bude v bezpečí.

Smutek jí zamžil oči. Luke obětoval vše – aby zachránil Billii.

Slečna Rayfordová bude možná přesto požadovat svědectví Billiina bratrance, ale ten kvůli ní asi klidně zalže. Klíčovým bodem byla skutečnost, že Radcliffe sotva může chtít od Billie, aby přivedla číšníci Angelu Carlottiovou.

Ale Elspeth ted' na ničem z toho nezáleželo. Nedokázala myslet na nic jiného než na to, že ztratila Luka.

Ryder mumlal cosi, že sepiše záznam a rozhodnutí nechá na jiných. Slečna Rayfordová nadělala velký rozruch kolem zapsání adresy Billiina bratrance. Jenže to všechno byla kamufláž. Luke na ně vyzrál a oni to věděli.

Nakonec studenty propustili.

Jakmile se zavřely dveře, Billie propukla v slzy. „Nechod' do války, Luku!“ vykřikla.

Anthony vyhrkl: „Zachránil jsi mi život.“ Objal Luka oběma pažemi. „Nikdy ti to nezapomenu,“ pokračoval Anthony. „Nikdy.“

Odstoupil od Luka a vzal za ruku Billii. „Neměj strach,“ uklidňoval ji. „Luke je moc chytrý, než aby se nechal zabít.“

Luke se obrátil k Elspeth. Když si pohlédli do očí, Luke sebou trhnul, a ona si uvědomila, že její vztek musí být na první pohled patrný. Bylo jí to však jedno. Dlouze se na něj zadívala, pak zvedla ruku a vyťala mu políček; jeden jediný, velmi tvrdý. Vydal krátký, bolestný a překvapený vzdech.

„Hajzle,“ sykla.

Potom se otočila a odešla.

13.00

Každý motor *Baby Sergeant* je sto dvacet centimetrů dlouhý, v průměru měří patnáct centimetrů a váží 27 kilogramů. Motor pracuje pouze šest a půl vteřiny.

Luke hledal klidnou ulici s obytnými domy. Washington pro něj bylo zcela neznámé město, jako kdyby tu ještě nikdy nebyl. Cestou od Union Station jel nazdařbůh a směřoval na západ. Silnice ho zavedla hlouběji do centra města, kde se mu otevřely oslnivé pohledy na velkolepé vládní budovy. Možná to bylo krásné, ale Luka to znepokojovalo. Věděl však, že když pojedete stále přímým směrem, musí se nakonec dostat někam, kde žijí normální rodiny v obyčejných domech.

Přejel přes řeku a ocitl se na půvabném předměstí s úzkými uličkami lemovanými stromy. Projel kolem budovy s označením Georgetownská psychiatrická léčebna a pochopil, že čtvrt' se zřejmě jmenuje Georgetown. Odbočil do ulice lemované stromy, kde stály skromné domky. Tohle bylo slibné. Zdejší lidé nebudou mít pomocnice v domácnosti na plný úvazek, tudíž je tu dost značná naděje, že lze najít prázdný byt.

Ulice zahrnula za roh a vzápětí skončila jako nepřijezdná u hřbitova. Luke zaparkoval ukradený ford čelem ve směru, odkud přijel – pro případ, že by musel rychle zmizet.

Potřeboval nějaké jednoduché nářadí, dláto nebo šroubovák a kladivo. V kufru je možná malá souprava nářadí, ale kufr je zamčený. Kdyby našel kus drátu, mohl by se do zámku dostat. Jinak bude muset jít do nějakého železářství a koupit si nebo ukradnout, co potřebuje.

Natáhl se na zadní sedadlo a zvedl ukradený kufřík. Zašmátral mezi šatstvem a našel složku s jakýmsi dokumenty. Vzal z nich kancelářskou svorku a kufřík zavřel.

Otevřít kufr auta mu trvalo asi třicet vteřin. Jak doufal, v plechové krabici vedle heveru bylo pár kousků nářadí. Vybral si největší šroubovák. Kladivo tu žádné nebylo, ale objevil pořádný

hasák, který postačí. Zastrčil si náradí do kapsy otrhaného kabátu a víko kufru zabouchl.

Z auta vzal ukradený kufřík, zavřel dveře a obešel nároží. Věděl, že je nápadný, otrhanec, který si vykračuje v pěkné čtvrti s drahým zavazadlem v ruce. Jestli nějaký místní všetečka zavolá policajty a ti nebudou mít dnes po ránu moc práce, může být Luke za pár minut v maléru. Na druhou stranu, jestli všechno půjde dobře, může být do půl hodiny umytý, oholený a oblečený jako vážený občan.

Dorazil k prvnímu domu v ulici. Prošel přes maličkou předzahrádku a zaklepal na dveře.

Rosemary Simsová viděla před domem pomalu projíždět hezké modrobílé auto a přemýšlela, kdo to může být. Možná si Browningovi koupili nové auto, mají spoustu peněz. Nebo pan Cyrus, starý mládenec, který si nemusel nic odpírat. Jinak, uvažovala, to musí patřit někomu cizímu.

Pořád ještě měla dobrý zrak a z pohodlného křesla u okna v patře svého domku mohla pozorovat skoro celou ulici, zejména v zimě, kdy byly stromy holé. A tak spatřila vysokého cizího muže, když vyšel zpoza rohu. Vypadal divně. Byl bez klobouku, plášť do deště měl potrhaný a boty měl svázané provázkem, aby se mu nerozpadly. Přesto nesl zánovní kufřík.

Došel k domu paní Britskyové a zaklepal. Byla to vdova, žila sama, ale nebyla žádná hlupačka – ta si s tím cizím chlapem rychle poradí, nepochybovala paní Simsová. A také že ano, paní Britskyová vykoukla z okna a rázným mávnutím ho odehnala.

Šel dál a zaklepal vedle na paní Loewovou. Otevřela. Byla to vysoká černovláska, podle mínění paní Simsové příliš pyšná. Prohodila s mužem pár slov a zabouchla dveře.

Šel k dalšímu domu, zřejmě hodlal obejít celou ulici. Mladá Jeannie Evansová se objevila ve dveřích s malou Ritou v náručí. Zalovila v kapse zástěry a něco mu dala, asi pár mincí. Takže to je žebrák.

Starý pan Clark přišel ke dveřím v županu a bačkorách. Cizí muž z něj nevymámil nic.

Majitel dalšího domu pan Bonetti byl v práci a jeho manželka Angelina, která byla v sedmém měsíci, odešla před pěti minutami se sítovkou v ruce, zřejmě do obchodu. Tam žebrákovi nikdo neotevře.

Luke už měl dost času, aby si prostudoval dveře – všechny byly stejné. Měly yaleské zámky se zástrčkou na straně dveří, která zapadá do kování v zárubni. Zvenku se zámek otvírá klíčem, zevnitř klikou.

Každé dveře mají ve výšce hlavy okénko z matného skla. Nejsnazší by bylo rozbít sklo, sáhnout dovnitř a zmáčknout kliku. Jenže rozbité okénko by bylo z ulice vidět. Rozhodl se proto, že použije šroubovák.

Rozhlédl se po ulici nalevo i napravo. Měl smůlu, že musel zaklepat na patery dveře, než našel prázdný dům. Teď už mohl něčí pozornost upoutat, ale nikoho neviděl. Ostatně, nemá na vybranou. Musí to risknout.

Paní Simsová se odvrátila od okna a zvedla sluchátko telefonu vedle křesla. Pomalu a pečlivě vytočila číslo místní policejní stanice, které znala nazpaměť.

Luke si musel pospíšit.

Zastrčil šroubovák mezi dveře a zárubeň ve výši zámku. Potom na šroubovák udeřil těžkým koncem hasáku a snažil se ho zarazit do jamky kování.

Při prvním úderu se šroubovák ani nepohnul. Luke šroubovákem zakroutil a snažil se pro něj najít vhodnější polohu. Znovu udeřil, tentokrát silněji. Šroubovák stále ještě do jamky nevkloztl. Navzdory chladnému počasí pocítil na čele pot.

Napomenul se v duchu, že musí zůstat klidný. Tohle už dělal. Kdy? Neměl ponětí. Na tom nezáleží. Tenhle způsob funguje, tím si byl jistý.

Znovu zakroutil šroubovákem. Tentokrát se zdálo, že se zachytil v nějakém zárezu. Opět do něj zabušil, nejsilněji jak mohl. Šroubovák vnikl asi dva centimetry dovnitř.

Zatlačil na něj ze strany a vystrčil jazýček zámku z jamky. K Lukově velké úlevě se dveře otevřely.

Poškození na zárubni bylo jen malé a z ulice ho nemohlo být vidět.

Rychle vstoupil dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Když Rosemary Simsová vytočila číslo, podívala se opět z okna, ale cizí muž zmizel. To bylo rychlé.

Ve sluchátku se ohlásila policie. Paní Simsová nic neřekla a zmateně zavěsila.

Proč najednou přestal klepat na dveře? Kam zmizel? Kdo to byl?

Usmála se. Měla něco, čím zaměstná své myšlenky celý den.

Byl to domov mladé dvojice. Zařízení bylo směsicí svatebních darů a nákupů ve vetešnictví. V obývacím pokoji měli novou pohovku a velkou televizi, ale v kuchyni místo kredence stále ještě používali krabice od pomerančů. Neotevřený dopis na radiátoru v hale byl adresován panu G. Bonettimu.

Nebyly tu žádné stopy po dětech. Manželé Bonettiovi velmi pravděpodobně oba pracují a budou celý den pryč. Ale na to spoléhat nemůže.

Rychle vystoupal po schodech nahoru. Byly tam tři ložnice, pouze jedna zařízená. Hodil kufřík na ustlanou postel. Otevřel ho a našel v něm pečlivě složený modrý oblek s bílým proužkem, bílou košili a střízlivou proužkovanou kravatu. Byly tam i tmavé ponožky, čisté spodní prádlo a nablýskané černé polobotky, které vypadaly nejvýš o půl čísla větší, než potřeboval.

Shodil ze sebe špinavé oblečení a odkopl ho do kouta. Být nahý v cizím domě mu připadlo strašidelné. Napadlo ho, že vynechá sprchu, ale páchl i sám sobě.

Přešel přes malinkou podestu do koupelny. Stát pod horkou sprchou s mýdlem v ruce bylo báječné. Když vyšel z koupelny, zastavil se a pozorně naslouchal. V domě bylo ticho.

Osušil se jedním z růžových ručníků paní Bonettiové – tušil, že to bude další svatební dar – a oblékl si z ukradeného kufříku spodky,

kalhoty, ponožky a boty. Tímhle alespoň polovičním oblečením by se urychlil případný útěk, kdyby se v době holení něco stalo.

Pan Bonetti používal elektrický holicí strojek, ale Luke dával přednost žiletce. V tašce našel vše, co potřeboval, včetně štětky na holení. Namydlil si obličej a rychle se oholil.

Pan Bonetti neměl žádnou kolínskou, ale třeba je nějaká v kufříku. Luke celé dopoledne zapáchal jako čuně a teď se mu zalíbila představa, že by mohl vonět. Objevil pěkné pouzdro s toaletními potřebami. Žádná kolínská v něm nebyla – ale bylo tam sto dolarů v pěkně složených dvacítkách – peníze pro případ nouze. Strčil peníze do kapsy, rozhodnutý jednoho dne je tomu muži vrátit.

Koneckonců, tohle není žádný kolaborant.

A co to sakra znamená?

Další záhada. Oblékl si košili s vázankou a sako. Padlo mu to dobře: pečlivě vybíral oběť, aby měla podobnou postavu jako on. Oblečení bylo kvalitní. Visačka na tašce udávala adresu v Central Park South v New Yorku. Luke usoudil, že majitel je významný pracovník nějaké firmy, který přijel do Washingtonu na pár dní obchodních jednání.

Na koupelnových dveřích bylo velké zrcadlo. Luke se neviděl od časného rána, kdy ho v zrcadle na pánském záchodě na Union Station vyděsil špinavý pobuda.

Dodal si odvahy a přistoupil k zrcadlu.

Spatřil vysokého, zdravě vypadajícího, asi pětatřicetiletého muže s černými vlasy a modrýma očima; normální, vyčerpaný člověk. Zmocnil se ho unavený pocit úlevy.

Co je to asi za muže, přemýšlel. Čím se asi živí?

Ruce měl jemné a teď, když byly čisté, nevypadaly jako ruce dělníka, který se živí manuální prací. Měl hladký obličej, který netráví mnoho času v nepříznivém počasí venku. Vlasy měl dobře sestřižené. Ten chlapík v zrcadle vypadá v šatech podnikatele docela dobře.

Rozhodně není policajt.

V kufříku nebyl žádný klobouk ani svrchník. Luke věděl, že bez toho by v chladném lednovém dni byl nápadný. Třeba něco takového najde v domě. Rozhlédnout se tu určitě za těch pár vteřin navíc stojí.

Otevřel šatník. Nic moc tam nebylo. Paní Bonettiová měla troje šaty. Její manžel měl sportovní sako na víkendy a černý oblek, který patrně nosí do kostela. Nebyl tu žádný kabát – pan Bonetti musí mít jeden na sobě a dva si dovolit nemůže – ale byl tu lehký plášť do deště. Luke ho sundal z věšáku. Bude to lepší než nic. Oblékl si ho. Byl o číslo menší, ale dal se nosit.

V šatníku nebyl žádný klobouk, ale byla tu tvídová čepice, kterou si pan Bonetti asi bral v sobotu k sportovnímu saku. Luke si ji zkusil. Byla moc malá. Bude si muset koupit klobouk – za peníze z toaletního pouzdra. Ale aspoň na hodinku mu ta čepice poslouží – Dole uslyšel nějaký hluk. Zůstal nehybně stát a poslouchal.

Mladý ženský hlas se zděsil: „Co se to stalo s dveřmi?“

Druhý podobný hlas odpověděl: „To vypadá, jako by se tam někdo pokoušel vloupat!“

Luke potichu zaklel. Zdržel se tu příliš dlouho.

„Páni – myslím, že máš pravdu!“

„Asi bys měla zavolat policii.“

Paní Bonettiová tedy vůbec nešla do práce. Patrně byla nakupovat. V obchodě potkala přítelkyni a pozvala ji domů na kávu.

„Já nevím... zdá se, že se ti zloději dovnitř nedostali.“

„Jak to můžeš vědět? Raději zkontroluj, jestli nic neukradli.“

Luke si uvědomil, že musí rychle zmizet.

„Co by tu ukradli? Rodinné šperky?“

„A co televize?“

Luke otevřel okno v ložnici a podíval se do předzahrádky. Žádný příhodný strom či okapová roura, po kterých by mohl sešplhat, tu nebyly.

„S ničím se tu nehýbalo,“ slyšel, jak říká paní Bonettiová. „Jsem přesvědčená, že se dovnitř nedostali.“

„Co nahore?“

Luke tiše přešel přes podestu do koupelny. Za domem byl jen kamenný dvorek, který by při doskoku znamenal zlámané nohy.

„Jdu se podívat.“

„Nebojíš se?“

Ozvalo se nervózní zahihňání. „Bojím. Ale co se dá dělat. Jestli zavoláme policajty a nikdo tu nebude, budeme vypadat jako blázni.“

Luke uslyšel kroky na schodech. Stoupl si za koupelnové dveře. Kroky stoupaly po schodišti, přešly podestu a vstoupily do ložnice. Paní Bonettiová lehce vykřikla.

Hlas její přítelkyně se zeptal: „Čí je to kufr?“

„V životě jsem ho neviděla!“

Luke tiše vyklouzl z koupelny. Viděl otevřené dveře do ložnice, ale ženy nikoli. Po špičkách seběhl po schodech dolů, vděčný za koberec.

„Co to je za lupiče, když přinášejí zavazadla?“

„Hned volám policii. Tohle je strašidelné.“

Luke otevřel domovní dveře a vykročil ven.

Usmál se. Dokázal to.

Tiše dveře zavřel a rychle odešel.

Paní Simsová se zmateně zamračila. Ten muž, co odchází od Bonettiovy, má na sobě černý přšiplášť pana Bonettiho a šedou tvídovou čepici, kterou nosí na baseballové zápasy, ale je vyšší než pan Bonetti a oblečení mu úplně nepadne.

Sledovala ho, jak jde po ulici a zahýbá za roh. Bude se muset vrátit, ulice je slepá. O minutu později vyrazilo za rohem ono modrobílé auto, kterého si všimla už předtím. Jelo příliš rychle, ale paní Simsová si uvědomila, že muž, který vyšel z domu, byl žebrák, kterého před chvílí pozorovala. Musel se vloupat do domu a ukradnout oblečení pana Bonettiho!

Když auto projíždělo pod jejím oknem, přečetla si poznávací značku a zapamatovala si číslo.

13.30

Motory *Sergeant* podstoupily 300 statických testů, 50 letových testů a 290 zapojení zapalovacího systému – vše bez závady.

Anthony seděl v zasedačce a supěl zuřivým zklamáním.

Luke pořád pobíhá po Washingtonu. Nikdo neví, co může provést. A Anthony tady dřepí a poslouchá úředníka ministerstva zahraničí, který lhostejným hlasem mele cosi o potřebě boje proti povstalcům shromažďujícím se v kubánských horách. Anthony věděl o Fidelu Castrovi i Che Guevarovi všechno. Mají pod svým velením sotva tisícovku mužů. Samozřejmě je lze zlikvidovat – ale nemá to smysl. Jestliže Castro padne, zaujme jeho místo někdo jiný.

Anthony chtěl jediné – vyrazit do ulic a hledat Luka.

On a jeho muži již obtelefonovali většinu policejních stanic na celém území hlavního města Washingtonu. Vyzvali všechny policejní okrsky, aby jim podaly podrobná hlášení o všech incidentech, na kterých se podíleli opilci či bezdomovci, o každém případě pachatele, který mluví jako vysokoškolský učitel, a o všem mimořádném. Policisté spolupracovali s CIA s radostí: líbila se jim představa, že možná pracují na odhalení mezinárodní špionážní aféry.

Úředník ministerstva zahraničí domluvil a začala diskuse. Anthony věděl, že někomu jako Castro lze zabránit v převzetí moci jediné tím, že by Spojené státy podpořily umírněnou reformistickou vládu. Naštěstí pro komunisty nebezpečí něčeho takového nehrozilo.

Otevřely se dveře a dovnitř vklouzl Pete Maxell. Kývnutím hlavy se omluvil předsedajícímu v čele stolu, Georgi Coopermanovi, pak se posadil vedle Anthonyho a podal mu složku se štosem policejních hlášení.

Téměř na každé policejní stanici se událo něco neobvyklého. Z krásné ženy zatčené pro kapsářství u Jeffersonova památníku se vyklubal muž; nějací beatnici se pokusili otevřít v zoologické zahradě klec a vypustit na svobodu orla; ve Wesley Heights se jakýsi muž pokusil udusit manželku pizzou s extra porcí sýra; kamion

vydavatele náboženské literatury vysypal náklad v Petworthu, a lavina biblí přerušila provoz na Georgia Avenue.

Luke už možná z Washingtonu zmizel, ale tohle Anthony považoval za nepravděpodobné. Luke neměl peníze na vlak či na autobus. Mohl je ovšem ukradnout, ale proč by se s tím obtěžoval? Neměl kam jít. Jeho matka žije v New Yorku a sestru má v Baltimore, jenže to mu není známo. Neměl důvod odcestovat.

Anthony rychle pročítal hlášení a přitom na půl ucha poslouchal svého šéfa Carla Hobarta; ten vykládal o americkém velvyslanci na Kubě Earlu Smithovi, který se neúnavně snažil podminovat úsilí církevních a dalších představitelů o reformu Kuby mírovými prostředky. Anthonyho několikrát napadlo, že Smith je snad agentem Kremlu, ale spíše to byl jen hlupák.

Jedno policejní hlášení ho zaujalo, a ukázal ho Petovi. „Je to pravda?“ zašeptal nedůvěřivě.

Pete přikývl. „Nějakej pobuda napadl a zmlátil obchůzkáře u křižovatky ulice A a Sedmý.“

„Vandrák zmlátil policajta?“

„A není to moc daleko od čtvrti, kde jsme ztratili Luka.“

„Tak to by mohl být on!“ vzrušeně pronesl Anthony. Carl Hobart, který právě mluvil, po něm střelil znechuceným pohledem. Anthony opět ztišil hlas do šepotu. „Proč by ale napadal obchůzkáře? Neukradl mu něco – třeba pistoli?“

„Ne, ale pořádně ho zmlátil. V nemocnici mu museli ošetřit zlomenej ukazováček pravý ruky.“

Anthonyho tělem proběhlo zachvění jako při elektrickém šoku. „To je on!“ zvolal nahlas.

Carl Hobart si povzdechl: „Prokristapána!“

George Cooperman ho dobromyslně napomenul: „Anthony – co kdybys držel zobák nebo si šel popovídat za dveře?“

Anthony vstal. „Promiň, George. Hned jsem zpátky.“ Vyšel ze zasedačky a Pete ho následoval. „To je on,“ zopakoval Anthony, jakmile se zavřely dveře. „Tohle byla za války jeho značka. Dělával to gestapákům – lámal jim prsty, kterými tiskli spoušť.“

Pete vypadal zmateně. „Jak to víte?“

Anthony si uvědomil, že se seknul. Pete žil v přesvědčení, že Luke je diplomat, který se nervově zhroutil. Anthony Petovi nepřiznal, že zná Luka osobně. Teď se za svou neopatrnost proklínal. „Neřekl jsem ti všechno,“ přinutil se k bezstarostnému tónu. „Pracoval jsem s ním v OSS.“

Pete se zamračil. „A po válce se stal diplomatem.“ Pronikavě na Anthonyho pohlédl. „A nemá jen problémy s manželkou, co?“

„Ne. Jsem si dost jistý, že to je vážnější.“

Pete to přijal. „Vypadá na chladnokrevného parchanta, když dokáže takhle lámat prsty.“

„Chladnokrevného?“ Anthony o Lukovi nikdy takhle neuvažoval, i když skutečně měl v minulosti nemilosrdné období. „Myslím, že býval, když šlo do tuhého.“ S úlevou si pomyslel, že se mu podařilo chybu zamaskovat. Luka však stále ještě musí hledat. „V kolik hodin se to stalo?“

„V devět třicet.“

„Krucinál. To už je víc než před čtyřma hodinama. Teď může být kdekoli ve městě.“

„Co budeme dělat?“

„Pošli pár mužů na ulici A, ať tam ukážou Lukovu fotku a zkusí zjistit, jestli někdo neví, kam mohl zamířit. Promluvte si taky s tím poldou.“

„Oukej.“

„A jestli něco zjistíš, klidně vlítňi na tuhle pitomou poradu.“

„Jasný.“

Anthony se vrátil do zasedačky. George Cooperman, Anthonyho kamarád z válečných dob, netrpělivě navrhoval: „Měli bychom tam poslat pár chlapců ze zvláštních jednotek a ti ty Castrovy otrhance vyřídí za den.“

Muž z ministerstva zahraničí se nervózně zavrtěl: „Dokážeme takovou operaci utajit?“

„Ne,“ odpověděl George. „Ale můžeme ji zamaskovat jako místní konflikt, jako jsme to udělali v Íránu a v Guatemale.“

Carl Hobart se nezdržel: „Promiňte, jestli to je hloupá otázka, ale proč se tají, co jsme udělali v Íránu a Guatemale?“

Muž z ministerstva zahraničí odpověděl: „Nechceme pochopitelně inzerovat své metody.“

„Promiňte, to je ale pitomost,“ namítl Hobart. „Rusové vědí, že jsme to byli my. Íránci i Guatemalci vědí, že jsme to byli my. K čertu, evropský noviny otevřeně napsaly, že jsme to byli my! Oklamáný byli jedině Američani. Proč potřebujeme jim lhát?“

George odpověděl s rostoucím podrážděním. „Kdyby se to všechno provalilo, znamenalo by to vyšetřování v Kongresu. Ty všiví politici by se ptali, jestli jsme měli právo, jestli to bylo legální, a co ty chudinky íránský vesničani a přičmoudlý sklízeči banánů.“

„Možná to nejsou tak špatné otázky,“ vedl si Hobart úporně svou. „Udělali jsme v Guatemale opravdu něco dobrého? Rozdíl mezi tou vojenskou vládou a bandou gangsterů se skoro nepozná.“

George se přestal ovládat. „S tím běž do hajzlu!“ zařval. „My tady proboha nejsme proto, abysme krmili hladový Íránce a poskytovali občanský svobody jihoamerickým rolníkům. Naším úkolem je prosazovat americký zájmy – a demokracii si strč za klobouk!“

Na chvíli nastala odmlka, potom Carl Hobart prohodil: „Děkuji ti, Georgi. Jsem rád, že jsme si to vyjasnili.“

14.00

Každý motor *Sergeant* je opatřen roznětkou, která se skládá ze dvou paralelně napojených elektrických zápalek a želatinové roličky metalického oxidačního činidla v plastovém pouzdře. Roznětky jsou tak citlivé, že se musí rozpojit, jestliže se k mysu Canaveral přiblíží elektrická bouře na vzdálenost 20 kilometrů, aby nedošlo k samovolnému vznícení.

V jednom georgetownském obchodu s pánskými oděvy si Luke koupil měkký plstěný klobouk šedé barvy a modrý vlněný svrchník. Při odchodu z obchodu je měl na sobě a cítil, že se konečně může podívat světu do očí.

Nyní byl připraven pustit se do rozřešení svého problému. Nejprve se musí dozvědět něco o paměti. Chtěl vědět, co působí amnézii, jestli jsou různé druhy ztráty paměti a jak dlouho to může trvat. Hlavně však potřeboval informace o její léčbě.

Kam se pro takové informace chodí? Do knihovny. Jak se hledá knihovna? Podívej se do mapy. U stánku vedle obchodu s pánskými oděvy dostal uliční mapu Washingtonu. Na opačné straně města, na křižovatce New York Avenue a Massachusetts Avenue, bylo výrazně vidět budovu Ústřední veřejné knihovny. Luke tam zajel.

Byla to velkolepá budova v antickém slohu a tyčila se tam jako řecký chrám. Na trojúhelníkovém štítu nad sloupovým vchodem byla vytesána slova:

VĚDA POEZIE HISTORIE

Luke nahoře na schodech zaváhal, ale pak si uvědomil, že je teď zase normálním občanem, a vešel dovnitř.

Působení nového vzezření bylo okamžitě zřejmé. Za pultem se zvedla šedovlasá knihovnice a zeptala se: „Můžu vám s něčím pomoci, pane?“

Luke byl za tak zdvořilé jednání dojemně vděčný. „Chci se podívat na knihy o lidské paměti,“ řekl.

„To bude v sekci psychologie,“ usoudila knihovnice. „Kdybyste byl tak laskav a následoval mě, ukážu vám, kde to je.“ Odvedla ho po velkém schodišti do dalšího patra a ukázala do jednoho kouta.

Luke se rozhlédl po regálech. Byla tu spousta knih o psychoanalýze, rozvoji dětí a vnímání, ale nic z toho mu nepomohlo. Vytáhl tlustý svazek nazvaný *Lidský mozek* a prolistoval ho, ale ani tam nebylo příliš o paměti, a to, co tam bylo, vypadalo velice technicky. Našel tu nějaké rovnice a statistický materiál, kterému snadno rozuměl, ale zbytek většinou předpokládal znalosti lidské biologie a ty on neměl.

Jeho pozornost upoutal *Úvod do psychologie paměti* od Billah Josephsonové. Tohle znělo slibněji. Vytáhl knihu a nalistoval kapitolu o poruchách paměti. Četl:

Běžná porucha, kdy pacient „ztrácí paměť“, se označuje jako „celková amnézie“.

Luke se zaradoval. Není jediný, komu se to stalo.

Takový pacient nezná svou totožnost a nepozná vlastní rodiče či děti. Pamatuje si však spoustu jiných věcí. Může řídit auto, mluvit cizími jazyky, rozebrat motor, znát jméno kanadského ministerského předsedy. Tento stav by bylo možné lépe označit jako „autobiografickou amnézii“.

Přesně tohle se mu stalo. Stále ještě dokáže poznat, že ho někdo sleduje, a umí bez klíčku nastartovat ukradený automobil.

Dr. Josephsonová dále rozvíjela teorii, že mozek obsahuje několik různých paměťových bank, cosi jako oddělené pořadače, pro různé druhy informací.

Autobiografická paměť zaznamenává události, které jsme osobně zažili – Nesou označení času a místa: všeobecně víme nejen, co se stalo, ale také kdy a kde.

Dlouhodobá sémantická paměť obsahuje všeobecné znalosti jako jméno hlavního města Rumunska nebo způsob řešení kvadratických rovnic.

Krátkodobá paměť udržuje telefonní číslo několik vteřin mezi jeho vyhledáním v seznamu a vytočením.

Uváděla případy pacientů, kteří ztratili jeden z pořadačů, ale uchovali si ostatní, jako Luke. Pocítil hlubokou úlevu a také vděčnost

autorce, neboť zjistil, že to, co se mu stalo, je hojně zkoumaný psychologický jev.

Pak dostal nápad. Je mu kolem pětatřiceti, musel tudíž aspoň deset let pracovat v nějakém povolání. Profesionální znalosti by měl mít stále ještě v hlavě, uložené v dlouhodobé sémantické paměti. Měl by to dokázat využít ke zjištění, v jakém pracovním oboru působil. A to by byl začátek odhalování vlastní totožnosti!

Zvedl oči od knihy a snažil se přemýšlet o tom, jaké zvláštní znalosti má. Dovednosti tajného agenta nepočítal, neboť podle své jemné pleti, uvyklé pobytu v místnostech, už dříve usoudil, že není policista žádného typu. Jaké má jiné speciální znalosti?

Přijít na to bylo k zbláznění těžké. Přístup k paměti nebyl jako otevření ledničky, kde jedním pohledem obsáhnete veškerý obsah. Spíš se to podobalo použití katalogu v knihovně – musíte vědět, co hledáte. Měl pocit marnosti a musel se nabádat, aby byl trpělivý a promyslel si to.

Kdyby byl právník, dokáže si vzpomenout na tisíce zákonů. Jestli je doktor, dokáže se na někoho podívat a prohlásit: „Má zánět slepého střeva“?

Takhle to nepůjde. Když přemýšlel o posledních několika minutách, všiml si jedině toho, že snadno rozuměl rovnicím a statistikám v *Lidské mozku*, i když ostatní aspekty psychologie pro něj byly záhadou. Třeba pracoval někde, kde se používají čísla: možná účetnictví nebo pojišťovnictví. Nebo mohl být učitelem matematiky.

Vyhledal matematickou sekci a rozhlédl se po regálech. Zaujala ho kniha *Teorie čísel*. Chvilí jí listoval. Bylo to dobré, ale poněkud zastaralé...

Prudce zvedl hlavu. Něco zjistil. Rozumí vlastnostem celých čísel.

To bylo velké vodítko. Většina stránek knihy, kterou má v ruce, obsahuje víc rovnic než textu. Tohle nebylo sepsáno pro zvědavého laika. Tohle je vědecké dílo. A on mu rozumí. Musel být nějakým vědcem.

S rostoucím optimismem vyhledal police s chemií a vytáhl *Polymerové inženýrství*. Zjistil, že to je srozumitelné, ale nikoli

snadné. Přешel k fyzice a zkusil *Symposium o chování chladných a velmi chladných plynů*. Uchvátilo ho to, jako kdyby četl dobrý román.

Zužuje se to. Jeho práce zahrnovala matematiku a fyziku. Které odvětví fyziky? Chladné plyny byly velmi zajímavé, ale neměl pocit, že toho ví tolik jako autor knihy. Přelétl očima hřbety knih a zastavil se u geofyziky – vzpomněl si na novinový titulek: AMERICKÝ MĚSÍC ZŮSTÁVÁ NA ZEMI. Vytáhl *Základy konstrukce raket*.

Byl to elementární text, ale přesto hned na první stránce byla chyba. Četl dál a našel dvě další –

„Ano!“ zvolal nahlas a polekal školáka, který vedle studoval biologický text. Jestliže pozná chyby v učebnici, musí být odborník. Byl raketový vědec.

Přemýšlel, kolik raketových vědců ve Spojených státech může být. Odhadoval, že pár set. Spěchal k informačnímu pultu a zeptal se šedovlasé knihovnice: „Není tady nějaký seznam vědeckých pracovníků?“

„Ovšem,“ odpověděla. „Potřebujete *Slovník amerických vědců*, hned na začátku sekce přírodních věd.“

Našel ho snadno. Byla to těžká kniha, ale každyčkého amerického vědce stejně obsahovat nemohla. Tohle musí být jen ti prominentní, uvažoval. Přesto stálo za to, aby se podíval. Posadil se ke stolku a prošel index; hledal každého, kdo se jmenuje Luke. Musel ovládnout svou netrpělivost a přinutit se, aby prohlížel pečlivě.

Nalezl biologa jménem Luke Parfitt, archeologa jménem Lucas Dimittit a farmakologa jménem Luc Fontainebleu, ale žádného fyzika.

Zkontroloval to ještě jednou, prošel geofyziky a astronomy, ale nenašel nikoho, kdo by měl křestní jméno Luke nebo něco podobného. Samozřejmě, pomyslel si sklíčeně, nemá ani jistotu, že se jmenuje Luke. Pouze ho tak oslovil Pete. Klidně se může jmenovat třeba Percival.

Pocítil zklamání, ale vzdát se nehodlal.

Přemýšlel o jiném přístupu. Někde jsou lidé, kteří ho znají. Jméno Luke mu patřit nemusí, ale tvář ano. *Slovník amerických*

vědců obsahoval fotografie pouze nejvýznamnějších osob, jako je dr. Werner von Braun. Luke však věděl, že musí mít přátele a kolegy, kteří ho poznají, pokud se mu je ovšem podaří najít. A bylo mu jasné, kde musí začít hledat – někteří z jeho známých musejí být raketoví vědci.

Kde lze najít vědecké pracovníky? Na vysoké škole.

V encyklopedii vyhledal Washington. Heslo obsahovalo i seznam místních vysokých škol. Vybral si Georgetown University, protože v Georgetownu už byl a věděl, jak se tam vrátit. Našel si univerzitu na své mapě a viděl, že má rozlehlý areál. Tam bude patrně velká katedra fyziky s tucty učitelů. Co když ho někdo z nich zná?

Plný naděje odešel z knihovny a sedl opět do auta.

14.30

Roznětky nebyly původně konstruovány tak, že se budou zapalovat ve vzduchoprázdnu. Pro raketu *Jupiter* je bylo zapotřebí upravit takto: (a) celý motor je uzavřen ve vzduchotěsném kontejneru; (b) pro případ, že by se tento kontejner porušil, roznětka sama je také ve vzduchotěsném kontejneru; (c) roznětka by stejně měla fungovat i ve vzduchoprázdnu. Tento mnohonásobný bezpečnostní princip se označuje jako redundance.

Na schůzce o Kubě udělali přestávku na kávu a Anthony odběhl zpátky do budovy Q pro nové zprávy; modlil se, aby jeho tým vymyslel něco, cokoli, jak zjistit, kde se Luke nachází.

Na schodech potkal Peta. „Tady mám něco divnýho,“ oznámil mu.

Anthonyemu poskočilo srdce radostí. „Povídej!“

„Hlášení od policie v Georgetownu. Žena v domácnosti se vrátí z nákupu a zjistí, že se jí někdo vloupal do domu a osprchoval se tam. Větrelec zmizel a nechal po sobě kufr a hromadu špinavejch hadrů.“

Anthony ožil. „Konečně – vloupání!“ zajásal. „Dej mi tu adresu.“

„Myslíte, že to je náš člověk?“

„Jsem si tím jistý! Už měl plný zuby toho, že vypadá jak vandrák, a tak se vloupal do prázdného domu, vysprchoval se, oholil se a oblékl si na sebe něco slušnýho. To je pro něj typický, nesnáší špatný oblečení.“

Pete vypadal zamyšleně. „Zdá se, že ho znáte dost dobře.“

Anthony si uvědomil, že opět ujel. „Ne, neznám,“ odsekl. „Pročetl jsem si jeho materiály.“

„Promiňte,“ omluvil se Pete. Po chvíli pokračoval: „Nechápu, proč tam nechal ty hadry?“

„Nejspíš se ta ženská vrátila dřív, než byl úplně hotový.“

„Co ta porada o Kubě?“

Anthony zastavil sekretářku, která procházela kolem. „Zavolejte, prosím, do zasedačky v budově P a řekněte panu

Hobartovi, že mě rozbolelo břicho a pan Maxell mě musel odvézt domů.“

„Bolení břicha,“ přikývla s kamennou tváří.

„Správně,“ potvrdil na odchodu. Přes rameno křikl: „Pokud si nevymyslíte něco lepšího.“

Odešel z budovy s Petem v patách a venku skočili do jeho starého žlutého cadillaku. „Asi to bude potřebovat citlivý postup,“ naznačil Petovi cestou do Georgetownu. „Dobrá zpráva je, že nám Luke nechal nějaký vodítko. Problém je ale v tom, že nemáme stovku mužů, který by se po té stopě vrhli. Tudíž můj plán je přimět washingtonskou policii, aby pracovala pro nás.“

„Hodně štěstí!“ popřál mu skepticky Pete. „Co bych měl dělat?“

„Být na poldy hodný a nechat mluvit mě.“

„Tohle snad zvládnou.“

Anthony jel rychle a stejně rychle také našel adresu z policejního hlášení. Byl to malý rodinný domek v tiché ulici. Stálo před ním policejní auto.

Než Anthony vešel do domu, prozkoumal protější stranu ulice a pozorně si prohlédl okolní domy. Po chvíli zahlédl to, co hledal: tvář za oknem v patře, která ho pozorovala. Byla to starší bělovlasá žena. Když na ni pohlédl, neustoupila od okna, ale s nestoudnou zvědavostí jeho pohled opětovala. Byla přesně to, co potřeboval, všetečka v sousedství. Usmál se a zamával jí na pozdrav; poděkovala mu úklonem hlavy.

Odvrátil se a vykročil k domu, do kterého se někdo vloupal. Na zárubni viděl škrábance a drobné poškození v místě, kde byl vypáčen zámek. Čistá, profesionální práce bez zbytečných škod, pomyslel si. To Lukovi odpovídá.

Dveře otevřela přitažlivá mladá žena očekávající miminko – a to hodně brzy, usoudil. Pozvala Anthonyho a Peta do obývacího pokoje, kde na pohovce seděli dva muži, pili kávu a kouřili. Jeden byl uniformovaný strážník. Druhý, mladý muž v laciném obleku, byl patrně detektiv. Před nimi stál nízký konferenční stolek s umakartovým povrchem. Na stolku ležel otevřený kufřík.

Anthony se představil. Policistům ukázal průkazku. Nechtěl, aby paní Bonettiová – a všechny její přítelkyně a sousedky – věděla, že

se o případ zajímá CIA, a tak řekl: „My jsme kolegové tady těch policistů.“

Detektiv se jmenoval Lewis Hite. „Vy o tom něco víte?“ zeptal se opatrně.

„Myslím, že možná máme nějaký informace, který by vám mohly pomoci. Nejdřív ale potřebuju vědět, co jste zjistili.“

Detektiv zmateně rozhodil ruce. „Máme kufr, který patří Newyorčanovi jménem Rowley Anstruther, Jr. Vloupl se paní Bonettiové do domu, vyspíchuje se, odejde a svůj kufr tady nechá. Jen si to představte!“

Anthony pohlédl na zavazadlo. Byl to kvalitní hnědý kožený kufřík, téměř poloprázdný. Prozkoumal obsah. Byly tu čisté košile a spodní prádlo, ale žádné boty, kalhoty ani saka.

„Zdá se, že pan Anstruther přijel z New Yorku do Washingtonu dneska,“ poznamenal.

Hite přikývl, ale paní Bonettiová se nezdržela obdivu: „Jak to víte?“

Anthony se usmál. „Detektiv Hite vám to poví.“ Nechtěl Hita připravit o místo na výsluní její pozornosti.

„V kufru je čisté prádlo, ale žádné špinavé,“ vysvětlil jí Hite. „Ten chlap se nepřevlékal, tudíž tady patrně nebyl přes noc. To znamená, že odjel z domova dneska ráno.“

Anthony pokračoval: „Myslím, že tady zůstalo taky nějaký starý oblečení.“

Strážník jménem Lonnie přisvědčil: „Mám to.“ Zvedl kartonovou krabici, která ležela vedle pohovky. „Plášť do deště,“ začal se probírat obsahem, „košile, kalhoty, boty.“

Anthony je poznal. Byly to hadry, ve kterých se pohyboval Luke. „Pochybuju, že sem do domu přišel pan Anstruther,“ prohlásil Anthony. „Řekl bych, že mu to zavazadlo ráno někdo ukradl, nejspíš na Union Station.“ Podíval se na strážníka. „Lonnie, zavolal byste, prosím, na nejbližší okrsek u nádraží a zeptal se, jestli jim nenahlásili takovouhle krádež? Ovšem, pokud nám paní Bonettiová dovolí použít telefon.“

„Samozřejmě,“ přisvědčila. „Je v hale.“

Anthony dodal: „Hlášení o krádeži by mělo obsahovat seznam věcí v kufríku. Určitě se dozvíte, že mezi ně patří oblek a boty, který tu nejsou.“ Všichni na něj zírali s údivem. „Poznamenejte si, prosím, pečlivě popis obleku.“

„Hned to bude.“ Strážník odešel do haly.

Anthony měl dobrý pocit. Podařilo se mu převést vyšetřování do vlastních rukou, aniž policisty urazil. Detektiv Hite se teď na něj díval, jako když očekává instrukce. „Pan Anstruther bude atletické postavy, asi sto osmdesát tři až sto osmdesát pět centimetrů vysoký a vážit bude kolem devadesáti kilo,“ pokračoval. „Lewisi, jestli zkontrolujete velikost košil, patrně zjistíte, že mají u krku jednačtyřicet a rukávy osmaosmdesát.“

„Je to tak – už jsem je kontroloval,“ prisvědčil Hite.

„Měl jsem vědět, že už budete přede mnou.“ Anthony mu zalichotil ironickým úsměvem. „Máme fotografii muže, o němž se domníváme, že zavazadlo ukradl a vloupal se do domu.“ Pokynul Petovi a ten podal Hitovi štůsek fotografií. „Nevíme, jak se jmenuje,“ lhal Anthony. „Měří sto osmdesát tři centimetry, váží devadesát kilo, je atletické postavy a možná bude předstírat, že ztratil paměť.“

„Jak to tedy bylo?“ Hite byl zmatený. „Ten chlap chtěl Anstrutherovo oblečení a sem se přišel převlíknout?“

„Něco takovýho.“

„Ale proč?“

Anthony nasadil omluvný výraz. „Je mi líto, ale to vám říct nemůžu.“

Hita to potěšilo. „Tajné, co? Bez problému.“

Lonnie se vrátil. „S tou krádeží to bylo naprosto přesné. Union Station, jedenáct třicet dopoledne.“

Anthony přikývl. Na ty dva poldy hluboce zapůsobil. „A ten oblek?“

„Tmavomodrý s bílým proužkem.“

Obrátil se k detektivovi. „Takže můžete rozeslat fotografii a popis včetně oblečení, který má na sobě.“

„Vy se domníváte, že je stále ještě ve městě.“

„Ano.“ Anthony si nebyl tak jistý, jak předstíral, ale neviděl důvod, proč by Luke z Washingtonu odjížděl.

„Předpokládám, že jezdí autem.“

„Pojďme to zjistit.“ Anthony se obrátil na paní Bonettiovou.
„Jak se jmenuje ta bělovlasá paní, co bydlí naproti, o několik domů dál?“

„Rosemary Simsová.“

„Tráví hodně času koukáním z okna?“

„Říkáme jí čmuchalka Rosie.“

„Výborně.“ Obrátil se k detektivovi. „Nepromluvíme si s ní?“

„Jo.“

Přešli přes ulici a zakleпали na dveře paní Simsové. Otevřela okamžitě – čekala v hale. „Viděla jsem ho!“ oznámila okamžitě.
„Dovnitř šel jako žebrák, ven se nesl celý vyšňořený!“

Anthony gestem vyzval Hita, aby kladl otázky. Hite se zeptal:
„Neměl auto, paní Simsová?“

„Ano, hezounké, modrobílé. Hned jsem věděla, že to není nikoho z naší ulice.“ Vychytrale na ně pohlédla. „Vím, co se mě teď zeptáte.“

„Nevšimla jste si náhodou poznávací značky?“ zeptal se Hite.

„Všimla,“ odpověděla vítězně. „Číslo jsem si zapsala.“

Anthony se usmál.

15.00

Horní stupně rakety jsou v hliníkovém válci, jehož dno tvoří litý hořík. Celý válec spočívá na ložiskách, která umožňují, aby se za letu otáčel. Pro dosažení lepší přesnosti se bude provádět asi 550 otáček za minutu.

Na Třicáté sedmé a konci ulice stála otevřená železná brána Georgetownské univerzity. Po třech stranách zabláceného trávníku se nacházely novogotické budovy z šedého kamene a studenti i učitelé spěchali v teplých pláštích z jedné budovy do druhé. Když Luke zvolna vjížděl dovnitř, představoval si, že ho třeba někdo zahlédne a zavolá: „Ahoj, Luku! Tady jsme!“ A noční můra zmizí.

Mnoho učitelů mělo na krku kolárky a Luke si uvědomil, že tohle musí být katolická univerzita. A zdálo se také, že tu studují pouze muži.

Napadlo ho, jestli není katolík.

Zaparkoval před hlavním vchodem, trojitým krytým sloupořadím s nápisem Healy Hall. Uvnitř našel bránu a první ženu, kterou tu spatřil. Informovala ho, že katedra fyziky je přímo pod místem, kde stojí, a doporučila mu, aby opět vyšel ven a sestoupil po schodech vedoucích pod sloupořadí. Měl pocit, že se blíží k jádru záhady, jako lovec pokladů pronikající do nitra egyptské pyramidy.

Podle jejích pokynů našel rozlehlou laboratoř se spoustou pracovních stolů a s dveřmi na obou stranách, které vedly do menších pracoven. U jednoho stolu pracovala skupina mužů s mikrovlnným spektrografem. Všichni měli brýle. Podle jejich věku Luke usoudil, že to jsou učitelé a postgraduální studenti. Klidně mezi nimi mohl být někdo, kdo ho zná. Přistoupil k nim plný naděje.

Jeden ze starších mužů zachytil jeho pohled, ale žádné poznání mu zrak nezjasnilo. „Můžu vám s něčím pomoci?“

„Doufám,“ odpověděl Luke. „Je tady katedra geofyziky?“

„Proboha, ne,“ zavrtěl hlavou. „Na téhle škole považují i fyziku za vedlejší předmět.“ Ostatní se zasmáli.

Luke jim všem poskytl možnost, aby se na něj podívali, ale nikdo ho zřejmě neznal. Malomyslně si pomyslel, že zvolil špatnou školu, že měl jít na Univerzitu George Washingtona. „A co astronomie?“

„To ano, ovšem. Nebesa my studujeme. Naše observatoř je proslulá.“

Zvedla se mu nálada. „Kde ji najdu?“

Muž ukázal na dveře na opačné straně laboratoře. „Jděte na konec budovy a uvidíte ji na druhé straně baseballového hřiště.“ Opět obrátil pozornost k pracovnímu stolu.

Luke se vydal dlouhou, tmavou a špinavou chodbou, která vedla celou budovou. Proti sobě viděl přicházet shrbeného muže v profesorském tvídovém obleku; pohlédl mu do očí s nachystaným úsměvem, kdyby ho profesor poznal. Když ho však muž míjel, tváří se mu pouze mihl nervózní výraz.

Luke se nenechal zdeptat, šel dál a stejný pohled upíral na každého, kdo vypadal na vědeckého pracovníka; nikdo však nedal ani náznakem najevo, že by ho znal. Při východu z budovy spatřil tenisové kurty, kus dál řeku Potomac a západním směrem, za sportovními hřišti, bílou kopuli.

Blížil se k ní s rostoucí zlou předtuchou. Na rovné střeše malé patrové budovy byla velká otáčecí observatoř; střecha kupole měla otvírací část. Bylo to drahé zařízení a naznačovalo, že katedra astronomie má významné postavení. Luke vstoupil do budovy.

Místnosti se nacházely kolem mohutného středového sloupu, který podpíral obrovskou váhu kupole. Luke otevřel jedny dveře a spatřil prázdnou knihovnu. Zkusil další a narazil na přitažlivou ženu asi jeho věku, sedící u psacího stroje. „Dobrý den,“ pozdravil. „Je tady pan profesor?“

„Myslíte pátera Heydena?“

„Ehm, ano.“

„A vy jste?“

„Ehm...“ Luke hloupě nepředvídal, že bude muset udat jméno. Jeho váhání teď způsobilo, že sekretářka nedůvěřivě zvedla obočí. „On mě nebude znát,“ řekl Luke. „Tedy... doufám, že mě zná, ale nikoli podle jména.“

Její podezření rostlo. „Přesto se nějak jmenujete.“

„Luke. Profesor Luke.“

„Ze které jste univerzity, profesore?“

„Ehm... z New Yorku.“

„Konkrétně z které, z těch mnoha newyorských vysokých škol?“

Lukovi kleslo srdce. Ve svém nadšení se na toto setkání nepřipravil, a teď viděl, že se všechno hroutí. Když jsi v hnoji, tak se v něm raději moc neplácej, napomenul se v duchu. Vymazal z tváře přátelský úsměv a promluvil chladně. „Nepřišel jsem na křížový výslech,“ řekl. „Pouze povězte páteru Heydenovi, že se tu zastavil profesor Luke, raketový fyzik, a že by s ním rád prohodil pár slov.“

„Obávám se, že to nebude možné,“ odpověděla pevně.

Luke odešel a práskl za sebou dveřmi. Měl víc vztek na sebe než na sekretářku, která jen bránila svého šéfa, aby ho neobtěžoval očividný cvok. Rozhodl se, že se tu porozhlédne a že bude otvírat dveře tak dlouho, dokud ho někdo nepozná, nebo nevyhodí. Vyšel po schodech do patra. Zdálo se, že celá budova je opuštěná. Po dřevěných schůdcích bez zábradlí vystoupal ještě výš a vešel do observatoře. Ani tady nikdo nebyl. Zůstal stát, obdivoval velký otáčecí teleskop se složitým systémem páček a koleček, opravdu mistrovské technické dílo, a přemýšlel, co si má krucinál počít teď.

Po schodech za ním přišla sekretářka. Připravil se na hádku, ale žena promluvila účastně. „Vy máte nějaký problém, vidíte?“

Její laskavost ho dojala. „Je to velmi trapné,“ přiznal. „Ztratil jsem paměť. Vím, že pracuji v raketovém výzkumu, a doufal jsem, že narazím na někoho, kdo mě pozná.“

„Právě teď tady ale nikdo není,“ řekla. „Profesor Larkley má v rámci Mezinárodního geofyzikálního roku přednášku o raketových palivech ve Smithonian Institute a celá katedra je tam.“

V Lukovi se vzedmula vlna naděje. Místo jednoho geofyzika by jich mohl potkat spoustu. „Kde je Smithonian?“

„Přímo v centru na Mall, asi u Desáté ulice.“

Už se dneska povozil po Washingtonu dost na to, aby věděl, že to není daleko. „V kolik hodin se ta přednáška koná?“

„Začala ve tři.“

Luke pohlédl na hodinky. Bylo tři třicet. Kdyby si pospíšil, dostal by se tam do čtyř. „Smithonian,“ opakoval si.

„Je to v budově letectví, ze zadní strany.“

„Nevíte, kolik lidí na přednášce bude?“

„Asi sto dvacet.“

Jeden z nich ho určitě bude znát!

„Děkuju vám!“ rozloučil se, seběhl po schodech a ven z budovy.

15.30

Rotace válce druhého stupně stabilizuje letovou dráhu, neboť vyrovnává rozdíly v tahu mezi jedenácti jednotlivými malými raketovými motory, seskupenými dohromady.

Billii rozčilovalo, že se Len Ross snažil zavděčit se lidem z nadace Sowerby. Místo ředitele výzkumu měl dostat nejlepší vědec – nikoli nejpodlézavější. Stále ještě z toho byla otrávená, když ji odpoledne zavolala sekretářka nejvyššího šéfa a požádala ji, aby se dostavila k němu do kanceláře.

Charles Silvertón byl úředník, ale potřebám vědeckých pracovníků rozuměl. Nemocnice patřila trustu, který měl dva cíle – porozumět duševním chorobám a léčit je. Svou práci chápal tak, že musí zajistit, aby lékaře nerozptylovaly od práce žádné administrativní či finanční problémy. Billie ho měla ráda.

Jeho kancelář se nacházela v bývalé jídelně původního viktoriánského sídla a stále tu byl krb a štukovaný strop. Pokynul Billii rukou, aby se posadila, a zeptal se: „Mluvila jsi dneska ráno s lidmi z nadace Sowerby?“

„Ano. Len jim to tam ukazoval a já jsem se k nim připojila. Proč?“

Na otázku neodpověděl. „Myslíš, že jsi mohla říct něco, co by je urazilo?“

Billii to zmátlo a zamračila se. „To si nemyslím. Mluvili jsme jen o novém křídle.“

„Víš, já jsem ti opravdu chtěl dát ten post ředitele výzkumu.“

Vylekala se. „Nelíbí se mi, že o tom mluvíš v minulém čase.“

Pokračoval. „Len Ross je schopný vědec, ale ty jsi naprosto výjimečná. Dosáhla jsi víc než on a jsi o deset let mladší.“

„Nadace podporuje na to místo Lena?“

Váhal a vypadal rozpačitě. „Obávám se, že na tom trvají, jako na podmínce svého grantu.“

„Ať jdou k čertu!“ Billii to zdrtilo.

„Neznáš někoho z nadace?“

„Ano. Jeden z mých starých přátel patří ke správcům nadace. Jmenuje se Anthony Carroll, je to kmotr mého syna.“

„Proč je v té správní radě? Čím se živí?“

„Pracuje na ministerstvu zahraničí, ale jeho matka je velmi bohatá, a on působí v několika charitativních institucích.“

„Není vůči tobě nějak zaujatý?“

Billie na okamžik sklouzla do minulosti. Po té katastrofě, která vedla k Lukovu odchodu z Harvardu, se na Anthonyho hněvala a přestala s ním chodit. Ale odpustila mu – za to, jak se choval vůči Elspeth. S Elspeth to šlo z kopce, kašlala na studium a hrozilo, že školu nedokončí. Chodila jako omámená, bledé strašidlo s dlouhými rusými vlasy, stále hubla a vynechávala přednášky. Zachránil ji právě Anthony. Učili se spolu a ona vše dohnala natolik, že nakonec prošla. Anthony si opět získal Billiin respekt a od té doby byli přáteli.

Nyní Charlesovi odpověděla: „V jednačtyřicátém jsem na něj měla hrozný vztek, ale už dávno jsme to urovnali.“

„Možná někdo ze správní rady obdivuje Lenovu práci.“

Billie uvažovala. „Lenův přístup je jiný než můj. On je freudovec, hledá psychoanalytická vysvětlení. Jestliže pacient náhle ztratí schopnost číst, Len předpokládá, že je v něm potlačený podvědomý strach z literatury. Já bych jako nejpravděpodobnější příčinu hledala nějaké poškození mozku.“

„Tudíž ve správní radě může být vášnivý freudovec, který je proti tobě zaujatý.“

„Nejspíš.“ Billie si povzdechla. „Můžou to udělat? Vypadá to tak nefér.“

„Rozhodně to je neobvyklé,“ připustil Charles. „Každá nadace obvykle zdůrazňuje, že nebude zasahovat do rozhodnutí, která vyžadují profesionální expertizu. Ale žádný zákon na to neexistuje.“

„Ale já to jen tak nenechám. Jaký uvedli důvod?“

„Předseda mi neoficiálně zavolal. Sdělil mi, že správní rada soudí, že Len má lepší kvalifikaci.“

Billie zavrtěla hlavou. „Musí v tom být něco jiného.“

„Co kdyby ses zeptala svého přítele?“

„Právě to hodlám udělat,“ přikývla.

15.45

Pomocí stroboskopu se určila přesná místa, kam se mají umístit jednotlivá závaží, aby otáčející se válec byl dokonale vyvážený – jinak by vnitřní klec ve vnějším obalu vibrovala a celé zařízení by se rozpadlo.

Luke se před odjezdem z kampusu Georgetownské univerzity podíval do plánu Washingtonu. Institut se nacházel v parku zvaném Mall. Cestou po ulici K se podíval na hodinky. Asi za deset minut bude u Smithonian. Za předpokladu, že dalších pět minut mu bude trvat, než najde přednáškový sál, dorazí tam právě ke konci přednášky. Pak se dozví, kdo je.

Od chvíle, kdy se probudil do téhle hrůzy, uplynulo téměř jedenáct hodin. Protože si však nemohl vzpomenout na nic z doby před pátou hodinou dnešního rána, připadalo mu, že to trvá celý život.

Na Deváté ulici odbočil doprava a s velkou nadějí zamířil na jih k Mall. O chvíličku později uslyšel krátce hvízdnout policejní sirénu, a srdce se mu málem zastavilo.

Pohlédl do zpětného zrcátka. Sledoval ho policejní hlídkový vůz s blikajícím majáčkem. Na předním sedadle seděli dva policisté. Jeden ukazoval rukou k pravému obrubníku a ústy vyslovoval: „Zastavte u krajnice.“

Luke byl zničený. Už se mu to skoro podařilo.

Nedopustil se snad nějakého menšího dopravního přestupku, a nechtějí ho pokutovat? I kdyby tomu tak bylo, budou chtít vidět řidičský průkaz a on žádné doklady nemá. A tady stejně nejde o menší dopravní přestupek. Jede kradeným autem. Původně předpokládal, že krádež nebude ohlášena, dokud se majitel pozdě večer nevrátí z Filadelfie, ale něco se pokazilo. Chtějí ho zatknout.

Nejdřív ho ale budou muset chytit.

Přeladil se na únikovou vlnu. V jednosměrce před ním jel dlouhý vůz s přívěsem. Bez dalšího přemýšlení sešlápl pedál plynu a nákladák předjel.

Policisté zapnuli houkačku a vyrazili za ním.

Luke se v rychlé jízdě zařadil před nákladák. Instinktivně dupnul na brzdu a strhl volant prudce doprava.

Ford se dostal do dlouhého smyku a otočil se. Nákladák se stočil doleva, aby se mu vyhnul, a tím přinutil hlídkový vůz vyjet až úplně na levou stranu ulice.

Luke zařadil neutrál, aby se motor nezastavil. Vůz teď stál nesprávně v protisměru. Luke zařadil rychlost, sešlápl plyn a zamířil proti automobilům v jednosměrce.

Auta divoce uhýbala doleva doprava, aby se vyhnula čelnímu střetu. Luke stočil volant doprava, aby nenarazil do městského autobusu, pak se otřel o jakousi dodávku, ale pokračoval dál, navzdory koncertu pobouřených klaksonů. Starý předválečný lincoln vyjel na chodník a narazil do stožáru osvětlení. Jeden motocyklista ztratil kontrolu a spadl ze stroje. Luke doufal, že se moc nezranil.

Na první křižovatce odbočil přímo na širokou třídu. Divoce projel dvě křižovatky na červenou a potom se podíval do zrcátka. Policejní auto bylo pryč.

Znovu odbočil a zamířil na jih. Zabloudil, ale věděl, že Mall je jižním směrem. Teď, když hlídkový vůz nebyl na dohled, bude bezpečnější, jestliže pojedede podle předpisů. Byly však čtyři hodiny a Luke se nacházel od Smithsonian dál než před pěti minutami. Jestli přijede pozdě, posluchači už budou pryč. Šlápl na plyn.

Ulice vedoucí na jih byla slepá, a Luke musel odbočit doprava. Předjížděl pomalejší vozidla a v rychlosti se snažil zahlédnout jména ulic. Byl na ulici D. Po minutě dojel na Sedmou a odbočil na jih.

Opět se na něj usmálo štěstí. Všechna světla byla zelená. Stodvacítkou přeletěl Constitution Avenue a ocitl se v parku.

Za trávníkem po pravé ruce spatřil velkou budovu z tmavočervených cihel, která vypadala jako pohádkový zámek. Bylo to přesně tam, kde má podle mapy stát muzeum. Zaparkoval a pohlédl na hodinky. Bylo pět minut po čtvrté. Posluchači se budou rozcházet. Zaklel a vyskočil z auta.

Přeběhl přes trávník. Sekretářka mu řekla, že přednáška se koná v budově letectví na zadní straně. Je tohle přední, nebo zadní strana? Vypadalo to na přední stranu. Podél boku budovy vedla malou zahrádkou cesta. Rozběhl se po ní a dostal se na širokou

obousměrnou třídu. Stále běžel, až našel ozdobnou železnou bránu vedoucí k zadnímu vchodu do muzea. Po pravé ruce u trávníku stálo cosi, co vypadalo jako starý letecký hangár. Vešel dovnitř.

Rozhlédl se kolem sebe. Od stropu visela nejružnější letadla: staré dvojplošníky, válečný letoun a dokonce i horkovzdušný balon. Na podlaze stály skleněné vitríny s leteckými odznaky, výstrojí pilotů, leteckými kamerami a fotografiemi. Luke oslovil hlídače v uniformě. „Přišel jsem na přednášku o raketových palivech.“

„Jdete pozdě,“ odpověděl muž a podíval se na hodinky. „Jsou čtyři deset, přednáška skončila.“

„Kde se konala? Třeba ještě zastihnu přednášejícího.“

„Myslím, že už odešel.“

Luke na hlídače ostře pohlédl a pomalu pronesl: „Odpovězte mi sakra na otázku. Kde?“

Muž vypadal vyčerpáně. „Na opačném konci budovy,“ odpověděl rychle.

Luke spěchal přes celou budovu. Na jejím konci byl improvizovaný přednáškový sál s řečnickým pultem, černou tabulí a řadami židlí. Většina posluchačů už odešla a uklízeči rovnali kovové židle ke stěně. V koutě však zůstal hlouček osmi nebo devíti mužů. Byli zabráněni do hovoru a obklopovali bělovlasého muže, patrně lektora.

Lukovy naděje rázem klesly. Před pár minutami tu byla více než stovka vědců z jeho oboru. Teď jich tu zůstala jen hrstka a je klidně možné, že nikdo z nich ho nezná.

Bělovlasý muž na něj letmo pohlédl a pak se opět zahleděl na ostatní. Nedalo se poznat, jestli Luka poznal, nebo ne. Právě mluvil a ani se neodmlčel. „S nitrometanem se téměř nedá pracovat. Nemůžete zapomínat na bezpečnostní faktory.“

„Pokud je to palivo tak dobré, pak můžete do pracovních postupů zabudovat bezpečnostní opatření,“ usoudil mladík v tvrdovém obleku.

Diskuse byla Lukovi důvěrně známá. Testovalo se neuvěřitelné množství různých raketových paliv, mnohé výkonnější než standardní směs alkoholu a tekutého kyslíku, ale každé mělo nějaký nedostatek.

Nějaký muž s jižanským přízvukem nadhodil: „A co nesymetrický dimetylhydrazin? Prý ho testují v laboratořích v Pasadeně.“

Luke náhle řekl: „Funguje dobře, ale je smrtelně jedovatý.“

Všichni se k němu obrátili. Bělovlasý muž se zamračil, vypadal poněkud dotčeně, že se jim do hovoru plete cizí člověk.

Potom mladík v tvídovém obleku udiveně zvolal: „Proboha, co děláš ve Washingtonu, Luku?“

Luke byl tak šťastný, že mu bylo do breku.

TŘETÍ ČÁST

16.15

Raketu *Jupiter C* zkonstruovala pro armádu společnost Chrysler. Mohutný raketový motor, který pohání první stupeň, je výrobkem North American Aviation, Inc. Druhý, třetí a čtvrtý stupeň sestrojila a vyzkoušela Laboratoř tryskového pohonu v Pasadeně.

Luke zjistil, že není schopen slova. Pocit úlevy byl tak silný, že měl hrdlo jako sevřené. Celý den se nutil ke klidu a rozvaze, ale teď byl před zhroucením.

Ostatní vědci se znovu rozhovořili, bez ohledu na jeho rozrušení, s výjimkou mladého muže v tvídovém obleku, který se ho s ustaranou tváří zeptal: „Poslyš, jsi v pořádku?“

Luke přikývl. Po chvíli se zmohl na prosbu: „Nemohli bychom si promluvit?“

„Jistě, jistě. Za expozicí bratří Wrightových je malá kancelář. Dřív ji užíval profesor Larkley.“ Zamířili k postranním dveřím. „Mimořádně, tuhle přednášku jsem zorganizoval já.“ Vedl Luka do malé, spartánsky zařízené místnosti s pár židlemi, psacím stolem a telefonem. Posadili se. „Co se děje?“ zeptal se mladý muž.

„Ztratil jsem paměť.“

„Panebože!“

„Autobiografická amnézie. Pořád si pamatuju svůj vědní obor – proto jsem taky našel cestu zpátky sem k vám – ale o sobě nevím nic.“

Mladý muž, kterým to očividně otřásl, se zeptal: „Víš, kdo jsem já?“

Luke zavrtěl hlavou: „Já si nejsem jistý ani vlastním jménem, kruci.“

„Pane jo!“ Muž vypadal užasle. „S něčím takovým jsem se ještě v životě nesetkal.“

„Potřebuju, abys mi řekl, co o mně víš.“

„To si myslím, že potřebuješ. Hm... kde mám začít?“

„Říkáš mi Luke.“

„Každý ti říká Luke. Jsi dr. Claude Lucas, ale myslím, že jménu Claude jsi nikdy na chuť nepřišel. Já jsem Will McDermot.“

Luke zavřel z přemíry úlevy a vděčnosti oči. Znal své jméno. „Díky ti, Wille.“

„O tvé rodině nic nevím. Setkal jsem se s tebou jen párkrát, na vědeckých konferencích.“

„Nevíš, kde bydlím?“

„Tuším, že v Huntsvillu v Alabamě. Pracuješ pro ABMA. Mají základnu v Redstone Arsenal v Huntsvillu. Jsi ale civilní zaměstnanec, nejsi žádný důstojník. Tvůj šéf je Wernher von Braun.“

„Nedokážu ti ani říct, jak prima je tohle vědět!“

„Překvapilo mě, že tě vidím, protože tvůj tým má co nevidět vypustit raketu, která poprvé vynese do vesmíru americký satelit. Všichni jsou na mysu Canaveral a proslýchá se, že by to mohlo vypuknout dneska večer.“

„Četl jsem o tom dnes ráno v novinách – panebože, já jsem na té raketě dělal?“

„Jo. Je to *Explorer*. Je to nejdůležitější start v historii amerického vesmírného programu – zvlášť po tom úspěchu ruského *Sputniku* a po selhání *Vanguardu* našeho námořnictva.“

Luka to vzpružilo. Ještě před pár hodinami si představoval, že je nějaký opilý pobuda. A teď se ukazuje, že je vědec na vrcholu své kariéry. „Ale já bych tam přece u toho startu měl být!“

„Přesně tak... napadá tě nějaký důvod, proč tam nejsi?“

Luke zavrtěl hlavou. „Probral jsem se dnes ráno na pánské toaletě na Union Station. Nemám ponětí, jak jsem se tam dostal.“

Will se mu zakřenil přímo do očí. „To vypadá, jako bys byl včera v noci na nějakém ohromném večírku.“

„Dovol mi jednu vážnou otázku – dělávám takové věci? Abych se zkároval tak, že úplně odpadnu?“

„Tak abych ti odpověděl na tohle, na to tě neznám dost dobře.“ Will se zamračil. „Ale překvapilo by mě to. Znáš nás vědce. Naše představa dobrého večírku je sedět, pít kafe a mluvit o práci.“

To Lukovi znělo věrohodně. „Opíjet se – to se mi prostě nezdá dost zajímavé.“ Jenže neznal žádné jiné vysvětlení, jak se do téhle

šlamastyky mohl dostat. Kdo je Pete? Proč ho ti lidé sledovali? A kdo byli ti dva, co ho hledali na Union Station?

Napadlo ho, že o tom Willovi všechno poví, ale pak došel k závěru, že to vypadá moc divně. Will by si mohl začít myslet, že Luke je cvok. Namísto toho oznámil: „Zavolám na mys Canaveral.“

„Výborný nápad!“ Will zvedl ze stolu telefonní sluchátko a vytočil nulu. „Tady Will McDermot. Můžu dostat meziměsto? Děkuju.“ Předal telefon Lukovi.

Luke dostal od spojovatelky číslo a vytočil ho. „Tady doktor Lucas.“ Pocítil nezvyklé potěšení, že je schopen udat své jméno: nikdy by ho bylo nenapadlo, že to může být tak uspokojivý pocit. „Rád bych mluvil s někým z týmu, který má na starosti start *Exploreru*.“

„Jsou v hangárech D a R,“ odpověděl spojovatel. „Nezavěšujte, prosím.“

Po chvíli se někdo ohlásil: „Armádní zpravodajská služba, u telefonu plukovník Hide.“

„Tady doktor Lucas –“

„Luku! Konečně! Kde k čertu vězíš?“

„Jsem ve Washingtonu.“

„Co to prokristapána vyvádíš? Už tady z toho šlíme. Nechali jsme tě hledat kontrarozvědkou, hledá tě FBI a dokonce i CIA!“

To vysvětluje ty dva agenty na Union Station, napadlo Luka. „Poslyšte, stala se mi divná věc. Ztratil jsem paměť. Bloumal jsem po městě a pokoušel jsem se přijít na to, kdo jsem. Nakonec jsem padl na nějaké fyziky, kteří mě znají.“

„To je ale neskutečné! Jak se to stalo, pro všechno na světě?“

„Doufal jsem, že tohle mi řeknete vy, plukovníku.“

„Vždycky jsi mi říkal Bille.“

„Bille.“

„Dobrá, tak já ti povím, co vím. V pondělí ráno jsi sedl na letadlo s tím, že musíš do Washingtonu. Letěl jsi z Patricku.“

„Z Patricku?“

„Z letecké základny Patrick, u mysu Canaveral. Marigold ti udělala rezervace –“

„Kdo je Marigold?“

„Tvoje sekretářka v Huntsvillu. Taky ti objednala tvoje obvyklé apartmá v hotelu Carlton ve Washingtonu.“

V plukovníkově hlasu se objevil náznak závisti a Luke se trochu zarazil nad tím „obvyklým apartmá“, ale měl důležitější otázky. „Řekl jsem někomu o účelu té cesty?“

„Marigold ti sjednala schůzku u generála Sherwooda v Pentagonu na včerejšek v 10.00 – jenže ty ses na ni nedostavil.“

„Udal jsem nějaký důvod, proč chci generála navštívit?“

„Patrně nikoli.“

„Co je v jeho kompetenci?“

„Armádní kontrarozvědka – ale je to i váš rodinný přítel, takže ta schůzka se mohla týkat čehokoli.“

Musela to být záležitost značné důležitosti, přemýšlel Luke, když ho to odvedlo z mysli Canaveral těsně předtím, než měla raketa odstartovat. „Dojde večer k vypuštění té rakety?“

„Ne, máme potíže s počasím. Odložilo se to na zítřek na 22.30.“

Luke uvažoval, co k čertu celou tu dobu dělal. „Mám tady ve Washingtonu nějaké přátele?“

„Jistě. Jeden z nich mi volá každou hodinu. Bern Rothsten.“ Hide přečetl nahlas nějaké telefonní číslo.

Luke si ho zapsal do poznámkového bloku. „Hned mu brnknu.“

„Nejdřív by sis měl promluvit s manželkou.“

Luke strnul. Vzalo mu to dech. Manželku, pomyslel si. Já mám manželku. Rád by věděl, jaká je.

„Jsi tam ještě?“ zeptal se Hide.

Luke se znovu nadechl. „Ach, Bille...“

„Ano?“

„Jak se jmenuje?“

„Elspeth,“ odpověděl. „Tvoje manželka se jmenuje Elspeth. Přepojím tě na ni. Počkej u telefonu.“

Lukovi se nervózně stáhl žaludek. To je pěkně praštěný, pomyslel si. Je to jeho manželka.

„Tady Elspeth. Luku, jsi to ty?“

Měla teplý, hluboký hlas, vyslovovala zřetelně a bez zvláštního přízvuku. Představil si vysokou, sebevědomou ženu. Odpověděl: „Ano, tady Luke. Ztratil jsem paměť.“

„Měla jsem takovou starost. Jsi v pořádku?“

Pocítil až dojemnou vděčnost vůči člověku, kterému záleží na tom, jak mu je. „Myslím, že teď už ano,“ odpověděl.

„Co se proboha stalo?“

„To opravdu nevím. Dnes ráno jsem se vzbudil na pánské toaletě na Union Station a celý den jsem strávil tím, že jsem se snažil zjistit, kdo jsem.“

„Všichni tě hledají. Kde jsi teď?“

„Jsem ve Smithsonian, v budově letectví.“

„Stará se o tebe někdo?“

Luke se usmál na Willa McDermota. „Jeden kolega vědec mi tu pomáhá. A mám telefonní číslo na Berna Rothstena.“

Ale já opravdu nepotřebuju, aby se o mě někdo staral. Je mi fajn, jenom jsem ztratil paměť.“

Will McDermot vstal s rozpačitým výrazem a zašeptal. „Nechám tě chvílku o samotě. Počkám venku.“

Luke vděčně přikývl.

Elsbeth mluvila dál: „Takže ty si nepamatuješ, proč jsi v takovém spěchu odlétal do Washingtonu.“

„Ne. Zřejmě jsem ti to neřekl.“

„Říkal jsi, že pro mě bude lepší, když to nebudu vědět. Ale já jsem byla zoufalá. Volala jsem našemu starému příteli do Washingtonu, Anthonymu Carrollovi. Je v CIA.“

„Udělal něco?“

„Volal ti do Carltonu v pondělí večer a ty sis s ním ujednal, že se sejdete na snídani časně ráno v úterý – jenže ses vůbec neukázal. Hledá tě celý den. Já mu teď zatelefonuju a řeknu mu, že je všechno v pořádku.“

„Zřejmě se tedy se mnou něco stalo mezi pondělním večerem a úterním ránem.“

„Měl bys navštívit lékaře, nechat se vyšetřit.“

„Cítím se dobře. Ovšem je tu spousta věcí, které bych chtěl vědět. Máme děti?“

„Ne.“

Luka se zmocnil smutek, který mu připadal povědomý; bylo to jako tupá bolest starého zranění.

Elsbeth pokračovala: „Pokoušíme se o dítě od chvíle, kdy jsme se vzali, to bylo před čtyřmi lety, ale bez úspěchu.“

„Jsou mí rodiče naživu?“

„Tvoje matka žije. Bydlí v New Yorku. Tatínek ti umřel před pěti lety.“

Luke pocítil náhlý příval žalu, který jako by přišel odnikud. Ztratil vzpomínky na svého otce a už nikdy ho neuvidí. To se zdálo být nesnesitelně smutné.

Elsbeth pokračovala. „Máš dva bratry a sestru, všichni jsou mladší. Tvoje sestríčka Emily je tvůj miláček, je o deset let mladší než ty a žije v Baltimore.“

„Máš jejich telefonní čísla?“

„Ovšem. Počkej u telefonu, než je vyhledám.“

„Rád bych s nimi mluvil, nevím proč.“ Zaslechl tlumený vzlyk z druhého konce aparátu. „Ty pláčeš?“

Elsbeth popotáhla. „To je dobré.“ Představil si, jak z kabelky vytahuje kapesník. „Najednou mi tě bylo hrozně líto,“ vysvětlila se slzami v hlase. „Muselo to být ohavné.“

„Některé okamžiky byly ošklivé.“

„Dám ti teď ta čísla.“ Přečetla mu je.

„Jsme bohatí?“ zeptal se, sotva si čísla zapsal.

„Tvůj otec byl velice úspěšný bankéř. Zanechal ti spoustu peněz. Proč?“

„Bill Hide mi řekl, že se ubytovávám ve svém ,obvyklém apartmá v Carltonu.“

„Před válkou byl tvůj táta poradcem v Rooseveltově administrativě, a když odjížděl do Washingtonu, rád s sebou brával rodinu. V Carltonu jste vždycky mívali rohové apartmá. Myslím, že pokračuješ v rodinné tradici.“

„Takže my dva nežijeme z toho, co mi platí armáda.“

„Ne; ačkoli v Huntsvillu se snažíme nežít o moc líp než tví kolegové.“

„Mohl bych v tom vyptávání pokračovat celý den. Ale já chci ve skutečnosti zjistit, jak se mi to stalo. Nepřiletěla bys sem dnes večer?“

Rozhostila se chvilka mlčení. „Bože můj, proč?“

„Abys tu záhadu vyřešila spolu se mnou. Přišla by mi vhod nějaká pomoc – a společnost.“

„Měl bys na to zapomenout a přiletět sem.“

To bylo nepředstavitelné. „Na tohle se zapomenout nedá. Musím zjistit, co se děje. Je to natolik podivné, že se to ignorovat nedá.“

„Luku, já teď z mysu Canaveral odejít nemůžu. Každou chvíli vypustíme první americkou družici, prokristapána! V takovém okamžiku nemůžu nechat celý tým ve štychu!“

„Asi ne.“ Chápal to, ale zároveň ho její odmítnutí ranilo. „Kdo je Bern Rothsten?“

„Studoval s tebou a Anthonyem Carrollem na Harvardu. Teď je z něj spisovatel.“

„Zřejmě se mě pokouší sehnat. Třeba on bude vědět, co se to vlastně děje.“

„Zavolej mi později, ano? Budu dnes večer v motelu Starlite.“

„Dobrá.“

„Dávej na sebe pozor, Luku, prosím,“ požádala ho vážně. „Dám, slibuju.“ Zavěsil.

Chvíli tiše seděl. Cítil se emocionálně vyčerpaný. Jedna jeho část toužila odebrat se do hotelu a lehnout si. Byl ale příliš zvědavý. Znovu zvedl sluchátko a vytočil číslo, které pro něj nechal Bern Rothsten. „Tady Luke Lucas,“ ohlásil se, když někdo na druhé straně telefon zvedl.

Bern měl chraplavý hlas se stopou newyorského přízvuku. „Luku, díky bohu! Co se s tebou sakra stalo?“

„Tohle říká každý. Odpověď zní, že skutečně nevím nic, až na to, že jsem ztratil paměť.“

„Tys ztratil paměť?“

„Přesně tak.“

„Ale kruci! A víš, jak se ti to stalo?“

„Ne. Doufal jsem, že to možná vyluštíš ty.“

„Možná.“

„Proč jsi mě sháněl?“

„Měl jsem starost. Volal jsi mi v pondělí. Říkal jsi, že jedeš sem, chtěl jsi mě vidět, a že mi zavoláš z Carltonu. Ale vůbec jsi to neudělal.“

„V pondělí večer se mi něco stalo.“

„Jo. Poslyš, musíš zavolat jedné osobě. Doktorka Billie Josephsonová je světoznámá odbornice na paměť.“

To jméno mu zaznělo známě. „Myslím, že jsem na její knihu narazil v knihovně.“

„Je to taky moje bývalá manželka a tvoje stará kamarádka.“ Bern dal Lukovi číslo.

„Okamžitě ji zavolám. Berne...“

„Jo.“

„Já ztratím paměť, a ono se přijde na to, že jedna moje stará kamarádka je světoznámá odbornice na paměť. Není to nějaká prazvláštní shoda okolností?“

„To teda je,“ souhlasil Bern.

16.45

Koncový stupeň, který obsahuje družici, je 2 metry dlouhý a má v průměru pouze 15 centimetrů; váží kolem patnácti kilogramů. Tvarem připomíná rouru od kamen.

Billie měla na programu hodinový rozhovor s pacientem, hráčem ragby, který upadl do deprese – způsobil ji otřes po kolizi s protihráčem. Byl to zajímavý případ, protože muž si vzpomínal na všechno, co se odehrálo jednu hodinu před začátkem hry, a pak nic, až do okamžiku, kdy se ocitl na postranní čáře hřiště; stál zády ke hře a divil se, kde se tam bere.

V průběhu rozhovoru rozptylovaly její pozornost myšlenky na nadaci Sowerby a na Anthonyho Carrola. Do chvíle, než skončilo sezení s ragbistou a než zavolala Anthonyho, cítila se znechucená a netrpělivá. Měla ale štěstí – zastihla ho v kanceláři na první pokus. „Anthony,“ spustila zhurta, „co se to sakra děje?“

„Spousta věcí,“ opáčil. „Egypt a Sýrie se dohodly na spojení, sukně se zkracují a Roy Campanella si při bouračce zlomil vaz a možná už nebude nikdy chytat za Dodgers.“

Ovládla se a nezařvala na něj. „Přeskočili mě při jmenování ředitele výzkumu u nás v nemocnici,“ oznámila mu s vynuceným klidem. „Dostal to Len Ross. Věděl jsi to?“

„Jo, asi ano.“

„Já to nechápu. Myslela jsem si, že mě může porazit někdo vysoce kvalifikovaný zvenčí – jako Sol Weinberg z Princetonu nebo někdo podobný. Ale všichni přece vědí, že jsem lepší než Len!“

„Vědí to?“

„No tak, Anthony! Sám to víš. Kruci, vždyť tys mě sám vybízěl, abych se věnovala zrovna tomuhle výzkumu, před lety, koncem války, když jsme –“

„Dobrá, dobrá, já se pamatuju,“ přerušil ji. „Tyhle věci jsou pořád ještě tajný, chápej.“

Nevěřila, že to, co dělali za války, může ještě dnes patřit mezi důležité, utajované skutečnosti. Ale na tom nesešlo. „Tak proč jsem to místo nedostala?“

„Měl bych to vědět?“

Cítila, že je to pokořující, ale její potřeba porozumět překonala její rozpaky. „Nadace trvá na Lenovi.“

„Na to mají jistě právo.“

„Anthony, mluv se mnou!“

„Vždyť mluvím.“

„Jsi součástí nadace. Je velmi neobvyklé, aby nějaký fond zasahoval do podobného rozhodování. Obyčejně to ponechávají na odbornících. Musíš přece vědět, proč učinili tenhle mimořádný krok!“

„Já to zkrátka nevím. A domnívám se, že ten krok ještě nebyl učiněn. Určitě se kvůli tomu ještě nekonala žádná schůze – o tom bych věděl.“

„Charles mluvil velmi jednoznačně.“

„Nepochybuju, že je to pravda, bohužel pro tebe. Jenže tohle není věc, o který by se rozhodovalo otevřeně. Spíš je pravděpodobný, že si ředitel a pár členů komise povídali u skleničky v klubu Cosmos. Jeden z nich pak zavolał Charlesovi a řekl mu o tom. Nemůže si dovolit rozházet si to s nima, takže souhlasil. Takhle to chodí. Jen mě překvapuje, že k tobě byl Charles tak upřímný.“

„Myslím, že to byl pro něj šok. Nechápe, proč takovou věc udělali. Myslela jsem si, že bys to mohl vědět.“

„Je to nejspíš nějaká pitomost. Má Ross rodinu?“

„Ženatý, čtyři děti.“

„Ředitel totiž neschvaluje, když má žena velký plat a přitom jsou tu muži, co musejí živit rodinu.“

„Pro Kristovy rány! Já mám přece dítě a starou matku, o které se musím starat!“

„Netvrdil jsem, že to má logiku. Poslyš, Billie, já už musím jít. Je mi to líto. Zavolám ti později.“

„Tak jo,“ odpověděla.

Když zavěsila, zadívala se upřeně na telefon a pokoušela se rozebrat své pocity. Ten rozhovor vyzněl falešně a ona se ptala sama sebe – proč. Bylo docela dobře možné, že Anthony neví nic o čacchrech mezi dalšími členy nadační komise. Proč mu tedy nevěřila? Když tak o tom přemýšlela, uvědomila si, že mluvil vyhyňbavě – což

u něj nebylo obvyklé. Nakonec jí vyklopil to málo, co věděl, ale neochotně. Tohle všechno vyústilo ve velmi jasný dojem.

Anthony lhal.

Čtvrtý stupeň rakety je vyrobený z lehkého titanu místo z nerezové oceli. Úspory na váze dovolují raketě nést navíc 1 kilogram velmi důležitého vědeckého vybavení.

Když Anthony zavěsil, telefon hned zazvonil znovu. Zvedl ho a uslyšel Elspeth, jejíž hlas zněl vyplašeně. „Prokristapána, visím na tom telefonu už čtvrt hodiny!“

„Mluvil jsem s Billí, ona –“

„To je jedno. Právě jsem měla na drátě Luka.“

„A sakra, jak to?“

„Bud’ zticha a poslouvej! Byl ve Smithsonian, v budově letectví, s nějakými fyziky.“

„Už tam letím.“ Anthony položil telefon a vyběhl ze dveří. Pete ho zahlédl a utíkal za ním. Sešli k parkovišti a vskočili do Anthonyho vozu.

To, že Luke mluvil s Elspeth, Anthonyho zdrtilo. Svědčilo to o tom, že se jim všechno hrouť. Ale možná – jestli se k Lukovi dostane dřív než kdokoli jiný – by to ještě mohl zachránit. Cesta na Independence Avenue a na Desátou jim trvala čtyři minuty. Vůz nechali před zadním vchodem do muzea a utíkali do starého hangáru, kde byla budova letectví.

U vchodu byla telefonní budka, ale po Lukovi ani památky.

„Rozdělíme se,“ navrhl Anthony. „Já jdu napravo, ty na levo.“ Procházel expozicí a zkoumavě nahlížel do tváří mužů, kteří zírali do skleněných vitrín a dívali se nahoru na letadlo zavěšené u stropu. Na vzdáleném konci budovy se setkal s Petem, který rozhodil rukama na znamení, že přichází s prázdnou.

Po jedné straně bylo pár toalet a nějaké kanceláře. Pete zkontroloval pánský záchod a Anthony nakoukl do kanceláří. Luke předtím určitě telefonoval z jednoho z těch telefonů, ale teď tu nebyl.

Pete vyšel z pánské toalety a oznámil: „Nic.“

Anthony si povzdechl. „Tak tohle je katastrofa.“

Pete se zamračil. „Vážně?“ zeptal se. „Katastrofa? Je ten člověk důležitější, než jste mi řekl?“

„Ano,“ odpověděl Anthony. „Mohl by to být nejnebezpečnější člověk v Americe.“

„To mě podrž!“

U zadní zdi spatřil Anthony nastavené židle a přenosný pultík. Jakýsi mladík v tvídovém obleku hovořil s dvěma muži v montérkách. Anthony si vzpomněl, že mu Elspeth říkala, že Luke je s nějakými fyziky. Možná se mu ještě podaří zachytit stopu.

Přistoupil k muži v tvídovém obleku a zeptal se: „Promiňte, nekonala se tu nějaká schůzka?“

„Jistě, profesor Larkley přednášel o raketovém palivu,“ odpověděl mladík. „Já jsem Will McDermot a zorganizoval jsem to v rámci Mezinárodního geofyzikálního roku.“

„Nebyl tu doktor Claude Lucas?“

„Byl. Vy jste jeho přítel?“

„Ano.“

„Víte, že ztratil paměť?“

„Ano.“

„Neznal ani své jméno, dokud jsem mu ho neřekl.“

Anthony potlačil zaklení. Právě toho se obával od chvíle, kdy mu Elspeth sdělila, že s Lukem mluvila. Věděl, kdo je.

„Potřebuju doktora Lucase naléhavě sehnat,“ vyletělo z Anthonyho.

„To je ale směla, právě jste se s ním minul.“

„Neříkal, kam má namířeno?“

„Ne. Doporučoval jsem mu, aby navštívil lékaře a nechal se vyšetřit, ale on tvrdil, že je v pořádku. Zdálo se, že je ve velkém šoku –“

„Ano, děkuju vám, oceňuju vaši pomoc.“ Anthony se otočil a rychle vyšel ven. Zuřil.

Venku na Independence Avenue zahlédl policejní motorizovanou hlídku. Dva policisti kontrolovali auto zaparkované na protější straně ulice. Anthony šel blíž a uviděl, že auto je modrobílý Ford Fiesta. „Podívej se na to,“ obrátil se k Petovi. Prohlédl si tabulku s poznávací značkou. Byl to vůz, který viděla ta čmuchalka Rosie ze svého okna v Georgetownu.

Ukázal hlídce své identifikační číslo CIA. „Vy jste si toho vozu všimli jen proto, že špatně parkuje?“ zjišťoval.

Starší z mužů odpověděl: „To ne, viděli jsme muže, kterej ho řídil na Devátý,“ odpověděl. „Ale ujel nám.“

„Vy jste ho nechali uniknout?“ zakroutil Anthony nevěřičně hlavou.

„On se otočil a zmizel nám přímo v provozu!“ přidal se mladší policista. „Ať to je kdo chce, jezdí jako d'ábel.“

„Pár minut nato jsme uviděli to auto zaparkovaný tady, ale on je v čudu.“

Anthony měl sto chutí otlouct jim ty palice o sebe. Místo toho řekl: „Tenhle váš uprchlík možná ukradl další auto v týhle čtvrti a prásknul do bot.“ Vytáhl z peněženky služební vizitku. „Jestli dostanete hlášení o ukradeném autě tady z okolí, zavoláte mi laskavě na tohle číslo?“

Starší policista si vizitku přečetl a odpověděl: „Spolehněte se, pane Carroll.“

Anthony a Pete znovu nasedli do žlutého cadillaku a odjeli.

Pete se zeptal: „Co myslíte, že teď dělá?“

„To nevím. Možná zamířil rovnou na letiště a nasedl na letadlo na Floridu; mohl jet do Pentagonu, mohl jet do svého hotelu. Kruci, mohlo ho napadnout, že navštíví matku v New Yorku. Vypadá to, že nebudeme vědět, kam dřív skočit.“ Zmlkl a přemýšlel po celou dobu, co parkoval a vcházel do budovy Q. Když došel ke své kanceláři, promluvil: „Potřebuju dva muže na letiště, dva na Union Station, dva na autobusový nádraží. Dva muži budou z kanceláře obvolávat všechny známý členy Lukovy rodiny, jeho přátele a známý a budou se jich ptát, jestli ho nečekají na návštěvu nebo jestli se jim neozval. Chci, abys šel s dvěma lidma do hotelu Carlton. Vemte si tam pokoj a pak si pohlíďteje halu. Přijdu tam později za váma.“

Pete vyšel ven a Anthony zavřel dveře.

Poprvé toho dne dostal Anthony strach. Ted' když Luke zná svou totožnost, nemůže nikdo odhadnout, na co ještě přijde. Tenhle projekt měl být Anthonyho největší triumf a nyní se ukazuje, že se to zvrhává v něco, co možná ukončí jeho kariéru.

Co možná ukončí jeho život.

Kdyby Luka našel, ještě by se to mohlo napravit. Ale musel by podniknout drastická opatření. Teď už by nestačilo dát Luka prostě pod něčí stálý dozor. Musel by ten problém vyřešit jednou provždy.

S těžkým srdcem přistoupil k fotografii prezidenta Eisenhowera, která visela na stěně. Zatáhl za jednu stranu rámu, obrázek se odsunul a odkryl sejf. Zvolil patřičnou kombinaci, otevřel dvířka a vyndal pistoli.

Byl to automatický Walther P38. Tuhle zbraň užívala německá armáda za druhé světové války. Anthony ji vyfasoval, než šel do severní Afriky. Měl i tlumič, který OSS navrhla speciálně pro tuto zbraň.

Právě touto pistolí poprvé zabil člověka.

Albin Moulrier byl zrádce, který vyzradil policii členy francouzského odboje. Smrt si zasluhoval – shodlo se na tom všech pět mužů v buňce. Losovali; stáli přitom v opuštěné stáji vzdálené na míle odkudkoli, bylo to pozdě v noci a jediná lampa vrhala tančící stíny na hrubé kamenné zdi. Mohli z toho Anthonyho vypustit, protože byl jediný cizinec, jenže tím by ztratil jejich úctu, a tak trval na tom, že do toho půjde s ostatními. A vytáhl si krátkou slámku.

Albina přivázali k rezavému kolu rozbitého pluhu, ani oči mu nezavázali; poslouchal jejich hovor a sledoval je při losování. Když nad ním vynesli ortel smrti, pokálel se, a když uviděl, jak Anthony vytahuje pistoli, začal vrískat. Ten křik pomohl: Anthonyho to přimělo, aby ho zabil rychle, jen aby ho umlčel.

Střelil Albina zblízka mezi oči, jednou kulkou. Ostatní Anthonyho potom chválili, že to provedl dobře, bez váhání či lítosti, jako muž.

Pořád ještě vídá Albina ve snu.

Vytáhl z trezoru tlumič, nasadil ho na hlaveň pistole a pevně ho zašrouboval. Pak si oblékl svrchník. Byl to zimní plášť z dlouhé velbloudí srsti, jednořadový, s hlubokými vnitřními kapsami. Pistoli si zasunul pažbou dolů do pravé kapsy; tlumič vyčníval ven. Kabát nechal rozepnutý, levou rukou sáhl dovnitř, vytáhl zbraň za tlumič a přehodil si ji do pravice. Pak palcem zbraň odjistil. Celý úkon trval asi jednu vteřinu. Pistole s nasazeným tlumičem teď působila

nemotorně. Bylo by snazší nést každou část zvlášť. Jenomže pak by třeba neměl čas před střelbou tlumič nasadit. Takhle to bude lepší.

Zapnul si plášť a vyšel ven.

Družice má spíše tvar kulky než tvar sférický. Teoreticky by sférický tvar měl být stabilnější, avšak družice musí mít vystrčené antény pro rádiové spojení; a antény kulovitý tvar porušují.

Luke si vzal taxíka do Georgetownské psychiatrické léčebny a na příjmu pacientů udal své jméno s tím, že je objednaný u dr. Josephsonové.

Po telefonu byla roztomilá: měla o něj starost, těšilo ji, že slyší jeho hlas, velmi ji zaujalo, že ztratil paměť a dychtila po tom, aby se s ním setkala co nejdříve. Její hlas měl jižanský přízvuk a zdálo se, že jí kdesi hluboko v hrdle neustále vyvěrá smích.

Teď sbíhala dolů po schodech, malá žena v bílém pracovním plášti, žena s velkýma hnědýma očima a tvářemi zardělými rozrušením. Když ji Luke spatřil, nezdržel se úsměvu.

„Hrozně ráda tě zase vidím!“ zvolala a vřele ho objala.

Pocítil nutkání pevně ji k sobě přitisknout v odpověď na její překypující objetí. Báł se však, že by mohl učinit něco, čím by ji urazil, a tak strnul s rukama ve vzduchu, jako oběť loupežného přepadení.

Zasmála se na něj. „Ty si vůbec nepamatuješ, co jsem zač!“ zvolala. „Uklidni se, jsem skoro neškodná.“

Nechal paže klesnout podél jejích ramen. Pod pracovním pláštěm bylo její drobné tělo měkké a oblé.

„Pojď, ukážu ti svou kancelář.“ Vedla ho po schodech nahoru.

Když procházeli širokou chodbou, jakási bělovlasá žena v koupacím županu zvolala: „Paní doktorko! Líbí se mi váš přítel.“

Billie se zazubila a odpověděla: „Můžete ho mít hned po mně, Marlene.“

Billie obývala malou místnost s obyčejným psacím stolem a železnou registračkou, zkrášlila si ji však květinami a nápadným abstraktním obrázkem jasných barev. Postavila před Luka kávu a otevřela balíček sušenek; pak se ho vyptala na ztrátu paměti.

Když jí odpovídal, dělala si poznámky. Luke nejedl už dvanáct hodin, takže všechny sušenky snědl. Usmála se a zeptala se ho: „Nechceš ještě? Mám tu ještě jeden balíček.“ Zavrtěl hlavou.

„Hm, mám už docela jasnou představu,“ prohlásila konečně. „Trpíš celkovou ztrátou paměti, ale jinak se zdáš duševně zdravý. Tvůj fyzický stav odhadovat nemůžu, protože to není můj obor, ale mou povinností je doporučit ti, aby sis zašel na lékařskou prohlídku, jakmile budeš moci.“ Usmála se. „Ale zdáš se být v pořádku, jenom jsi otřesený.“

„Existuje nějaká léčba, pokud jde o tenhle druh amnézie?“

„Ne, neexistuje. Tenhle proces je obvykle nevratný.“

To byla rána. Luke až dosud doufal, že se mu v nějakém záblesku všechno může zase vrátit. „Kristepane,“ vylétlo z něj.

„Neber si to tak,“ domlouvala mu Billie laskavě. „Lidem, kteří utrpí ztrátu paměti, zůstávají všechny jejich schopnosti a oni se zase naučí, co zapomněli, takže obvykle můžou znovu navázat na svůj předchozí život a dál normálně žít. Budeš v pořádku.“

I ve chvíli, kdy slyšel ty hrozné zprávy, Luke se přistihl, že ji uchváceně sleduje; zprvu soustředil pozornost na její oči, které se zdály přetékat upřímným pochopením, pak na výmluvná ústa a potom na to, jak světlo ze stolní lampy dopadá na její tmavé kudrny. Přál si, aby nepřestala nikdy mluvit. Zeptal se: „Co mohlo způsobit tu ztrátu paměti?“

„Poškození mozku je první možnost, kterou je třeba vzít v potaz. U tebe ale není patrná žádná známka poranění; a říkal jsi, že hlava tě nebolí.“

„Je to tak. Takže co dál?“

„Existuje několik alternativ,“ vysvětlovala trpělivě. „Může to vyvolat dlouhodobý stres, náhlý otřes nebo drogy. Projevuje se tak i vedlejší účinek některých léčebných postupů u schizofrenie, které zahrnují kombinaci elektrických šoků a léků.“

„Je nějaký způsob, jak poznat, co ovlivnilo mě?“

„Přesvědčivý nikoli. Říkal jsi, žeš měl ráno kocovinu. Jestli to nebylo po flámu, mohl by to být druhotný účinek drog. Konečnou odpověď ale nezískáš tím, že budeš rozprávět s doktory. Potřebuješ

zjistit, co se s tebou dělo mezi pondělním večerem a dnešním ránem.“

„Hm, aspoň vím, co hledat,“ odpověděl. „Šok, drogy nebo léčba schizofrenie.“

„Schizofrenik nejsi,“ ujistila ho. „Opravdu dobře se držíš reality. Co podnikneš dál?“

Luke vstal. Nechtělo se mu opustit společnost téhle okouzující ženy, jenže ona už mu pověděla vše, co mohla.

„Jdu za Bernem Rothstenem. Myslím si, že třeba bude mít nějaký nápad.“

„Máš auto?“

„Požádal jsem taxikáře, aby počkal.“

„Vyprovodím tě.“

Když scházeli ze schodů, Billie se láskyplně chopila jeho paže.

Luke se zeptal: „Jak dlouho už jsi s Bernem rozvedená?“

„Pět let. Dost dlouho na to, aby se z nás mohli znovu stát přátelé.“

„Je to divná otázka, ale já ti ji položit musím. Nechodili jsme spolu někdy?“

„Můj bože,“ povzdechla si Billie. „Aby ne.“

V den, kdy Itálie kapitulovala, vrazila Billie do Luka ve vestibulu budovy Q.

Zprvu ho nepoznala. Viděla hubeného muže, který vypadal asi na třicet, v příliš velkém obleku; přelétla ho očima, aniž ho poznala. Pak promluvil: „Billie? Copak ty nevíš, kdo jsem?“

Poznala ten hlas, samozřejmě, a srdce jí začalo bít rychleji. Když ale znovu pohlédla na vyzáblého muže, který ta slova vypustil z úst, vykřikla potichu hrůzou.

Jeho hlava připomínala lebku kostlivce. Kdysi lesklé černé vlasy byly matné. Límeček u košile mu byl velký a sako vypadalo, jako kdyby viselo na drátěném ramínku. Oči byly očima starého člověka. „Luku!“ zvolala. „Vypadáš děsně!“

„Jo, díky,“ odpověděl s unaveným úsměvem.

„Promiň,“ pospíšila si s omluvou.

„Tím se netrap. Trochu jsem zhubl, já vím. Tam, co jsem byl, nebylo dost jídla.“

Chtěla ho obejmout, ale zarazila se, protože si nebyla jistá, že by byl rád.

Zeptal se: „Co tady děláš?“

Zhluboka se nadechla. „Takový kurz – mapy, rádio, střelné zbraně, boj beze zbraně.“

Zakřenil se. „Nejsi oblečená na džiu-džitsu.“

Billie se navzdory válce ještě stále ráda oblékala elegantně. Dnes měla na sobě světle žlutý obleček s krátkým bolerkem a odvážnou sukní ke kolenům; na hlavě měla velký klobouk připomínající obrácený talíř. Ze svého platu v armádě si pochopitelně nemohla dovolit věci podle poslední módy: tohle oblečení si spíchla sama na vypůjčeném šicím stroji. Její otec naučil všechny své děti šít. „Beru to jako poklonu,“ odpověděla s úsměvem a pomalu se vyrovnávala se šokem. „Kdes byl?“

„Nemáš chvíli čas?“

„Samozřejmě.“ Měla být na hodině kryptografie, ale k čertu s ní.

„Pojď někam ven.“

Bylo teplé zářijové odpoledne. Když kráčeli kolem jezírka, Luke si sundal sako a přehodil si ho přes rameno. „Jak to, že jsi u OSS?“

„Zařídil to Anthony Carroll,“ odpověděla. Úřad strategických služeb byl považován za něco úžasného a o zaměstnání v něm byl obrovský zájem. „Anthony využil rodinných styků, aby se sem dostal. Je teď asistentem Billie Donovan.“ Generál „Divoký Bill“ Donovan byl šéfem OSS. „Celý rok jsem generála vozila po Washingtonu, takže mě opravdu potěšilo, že jsem tady dostala místo. Anthony využil svého postavení k tomu, aby si sem přivedl všechny staré kamarády z Harvardu. Elspeth je v Londýně, Peg v Káhiře a ty a Bern jste byli, pokud vím, někde za nepřátelskými liniemi.“

„Ve Francii,“ upřesnil Luke.

„Jaké to bylo?“

Zapálil si cigaretu. Tohle bylo něco nového – na Harvardu nekouřil – teď ale vtáhl kouř do plic, jako by vdechoval život. „První člověk, kterého jsem zabil, byl Francouz,“ dodal náhle.

Bylo bolestně zřejmé, že o tom potřebuje mluvit. „Pověz mi, co se stalo,“ vyzvala ho.

„Byl to policajt, četník. Jmenoval se jako já, Claude. Nebyl to vlastně zlý člověk – byl antisemita, ale o nic víc než průměrný Francouz, nebo když na to přijde, než spousta Američanů. Vpadl náhodou do statku, kde se scházela moje skupina. Nebylo pochyb o tom, čím se tam zabýváme – na stole jsme měli mapy, pušky jsme měli postavené v rohu a Bern Frantikům předváděl, jak nastavit časovanou bombu.“ Luke vyrazil z hrdla podivné zasmání, v němž nebyla ani stopa veselí. „Ten pitomec pitomá se nás pokoušel všechny zatknout. Ne že by na tom záleželo. Zabít jsme ho museli tak jako tak.“

„Cos udělal?“ špitla Billie.

„Odvedl jsem ho ven a zastřelil jsem ho ranou zezadu do hlavy.“

„Ach, můj bože!“

„Neumřel hned. Trvalo to asi minutu.“

Vzala ho za ruku a stiskla mu ji. Luke její stisk opětoval a pak ruku v ruce kráčeli podél dlouhého, úzkého jezírka. Vyprávěl jí další příběh, o ženě z odboje, kterou chytili a mučili, a Billie plakala a v zářijových slunečních paprscích jí slzy stékaly po tvářích. Odpoledne

se ochladilo a on ze sebe stále ještě vyléval ponuré podrobnosti: o autech vyhozených do povětří, o popravách německých důstojníků, o družích z hnutí odporu zabitých v přestřelkách a o židovských rodinách odváděných do neznáma i s důvěrnými dětmi, které se rodičů držely za ruce.

Procházel se celé dvě hodiny, když vtom Luke klopýtl; Billie ho zachytila, aby neupadl. „Ježíši Kriste, jak já jsem unavený,“ postěžoval si. „Špatně spím.“

Mávla na taxík a odvezla ho do jeho hotelu.

Byl ubytovaný v Carltonu. Armáda si obvykle nedovolovala takový přepych, Billie si však připomněla, že jeho rodina je zámožná. Měl rohové apartmá. V obývacím pokoji stálo koncertní křídlo a bylo tam také něco, co nikdy předtím neviděla – telefon zavedený i do koupelny.

Zavolala pokojovou obsluhu a objednala slepičí polévku a míchaná vejce, teplé rohlíky a půllitr studeného mléka. Posadil se na gauč a začal jí vyprávět další příběh, legrační, o sabotáži v továrně na výrobu pánví pro německé vojáky. „Vběhl jsem do té velké kovodílny a tam bylo asi padesát obrovitých, svalnatých ženských, které přikládaly do pece a bušily do forem. Zarval jsem: ‚Vyklid'te budovu! Vyhodíme to do povětří!‘ Jenže ty ženské se mi vysmály! Nikam neodešly a pokračovaly v práci. Nevěřily mi.“ Než to stihl dovyprávět, přinesli jídlo.

Billie podepsala účet, dala číšníkovi spropitné a položila talíře na jídelní stůl. Když se obrátila, Luke spal.

Vzbudila ho jen na tak dlouho, než ho dostala do ložnice a do postele. „Neodcházej,“ zamumlal a znovu zavřel oči.

Zula mu boty a jemně mu povolila kravatu. Otevřeným oknem sem proudil mírný vánek: přikrývky nepotřeboval.

Sedla si na okraj postele, chvíli ho pozorovala a vzpomínala na tu dlouhou cestu, kdy ji skoro před dvěma roky vezl z Cambridge do Newportu. Hranou malíčku mu pohládila tvář stejně, jak to udělala i oné noci. Nepohnul se.

Sundala si klobouk a boty, na chvíli se zamyslela a pak si svlékla i sako a sukni. Potom si ve spodním prádle a punčochách lehla na postel. Objala ho kolem kostnatých ramen, položila si jeho

hlavu na prsa a držela ho. „Ted' už je všechno v pořádku,“ zašeptala. „Jenom spi, jak dlouho chceš. Až se vzbudíš, pořád budu tady.“

Padla noc. Ochladilo se. Zavřela okno a přetáhla přes oba příkrývku. Brzy po půlnoci usnula s pažemi obtočenými kolem jeho teplého těla.

Za svítání, po dvanácti hodinách spánku, náhle vstal a odešel do koupelny. Pár minut nato se vrátil a vlezl si zpátky do postele. V koupelně si svlékl oblek a košili, a teď měl na sobě jenom spodní prádlo. Objal ji a přitiskl k sobě. „Něco jsem ti zapomněl říct, něco moc důležitého,“ poznamenal.

„Copak?“

„Ve Francii jsem na tebe pořád myslel. Každý den.“

„Opravdu?“ zašeptala. „Tys na mě opravdu myslel?“

Neodpověděl. Znovu usnul.

Ležela v jeho objetí, myslela na dobu, kdy ve Francii riskoval život a vzpomínal na ni; a byla tak šťastná, že měla pocit, že se jí srdce rozskočí.

V osm hodin ráno vešla do obývacího pokoje apartmá, zatelefonovala do budovy Q a oznámila, že jí není dobře. Byl to první den za více než rok služby u armády, kdy si vzala volno kvůli nemoci. Vykoupala se, umyla si vlasy a potom se oblékla. Objednala si kávu a kukuřičné lupínky. Hotelový číšník ji oslovoval paní Lucasová. Byla ráda, že to není číšnice, protože ta by si všimla, že Billie nemá snubní prsten.

Myslela si, že vůně kávy třeba Luka probudí, ale neprobudila. Přečetla *Washington Post* od první do poslední stránky, přečetla dokonce i sportovní zprávy. Právě psala na hotelovém dopisním papíru dopis matce do Dallasu, když se Luke vypotácel z koupelny ve spodním prádle, tmavé vlasy rozčuchané, čelist modrou strništěm vousů. Usmála se na něj, šťastná, že je vzhůru.

Vypadal zmateně. „Jak dlouho jsem spal?“

Zkontrolovala čas na hodinkách. Bylo skoro poledne. „Asi osmnáct hodin.“ Nedokázala odhadnout, co si myslí. Těší ho, že ji vidí? Je v rozpacích? Nepřeje si, aby šla pryč?

„Panebože,“ vyhrkl. „Takhle dlouho jsem nespal aspoň rok.“ Promnul si oči. „To jsi tady celou tu dobu? Vypadáš svěží jako sedmikráska.“

„Trochu jsem si zdřímla.“

„Bylas tu celou noc?“

„Požádals mě o to.“

Zamračil se. „Myslím, že si vzpomínám...“ Zavrtěl se. „Páni, já měl nějaké sny.“ Zamířil k telefonu. „To je pokojová služba? Pošlete mi kotletu, krvavou, a tři sázená vejce. Plus pomerančový džus, topinku a kávu.“

Billie se zamračila. Ještě nikdy nestrávila noc s mužem, takže nevěděla, co ráno očekávat, ale tohle ji zklamalo. Bylo to tak neromantické, že se málem cítila uražená. Připomněla si své bratry, když vstávají – i oni se vynoří se strništěm na bradě, nabručení a hladoví jako vlci. Ale, jak si vzpomínala, před jídlem se obvykle upravili.

„Okamžik,“ promluvil do telefonu. Pohlédl na Billie. „Nechtěla bys něco?“

„Jo, ledový čaj.“

Zopakoval její objednávku a zavěsil. Pak se posadil vedle ní na gauč. „Včera jsem toho hodně namluvil.“

„To je pravda.“

„Jak dlouho to trvalo?“

„Asi pět hodin čistého času.“

„Promiň.“

„Neomlouvej se. Ať uděláš cokoli, nelituj toho.“ Z očí jí vyhrkly slzy. „Nezapomenu na to, nikdy, co budu živa.“

Chopil se její rukou. „Jsem tak rád, že jsme se zase setkali.“

Srdce jí poskočilo. „Já taky.“ Tohle už se víc podobalo tomu, več doufala.

„Rád bych tě políbil, ale už čtyřiaadvacet hodin vězím ve stejných šatech.“

Pocítila v nitru náhlý pohyb, jako by vytryskl pramínek, a uvědomila si tu vlhkost. Sama nad sebou se zhrozila: takhle rychle se jí to ještě nikdy nestalo.

Ale držela se zpátky. Ještě se nerozhodla, kam to chce nechat zajít. Měla na to rozhodnutí celou noc, ale ani na to nepomyslela. Teď se bála, že jakmile se ho dotkne, přestane se ovládat. A potom co?

Válka s sebou do Washingtonu přinesla nové uvolnění mravů, ale jí se to netýkalo. Sevřela ruce v klíně a řekla:

„Rozhodně tě nemám v úmyslu políbit, dokud se neoblekneš.“

Pohlédl na ni nedůvěřivě: „Bojíš se, že se zkompromituješ?“

Když zaslechla ironii v jeho hlase, šklubla sebou. „Co přesně tím chceš říct?“

Pokrčil rameny. „Strávili jsme spolu noc.“

Ranilo ji to a rozhořčilo. „Zůstala jsem tu, protože jsi mě o to požádal!“ bránila se.

„To je v pořádku, neblázni.“

Její touha po něm se však rázem změnila ve stejně mocný vztek. „Padal jsi vyčerpáním, a já jsem tě uložila do postele,“ zlobila se. „Potom jsi mě požádal, abych tě neopouštěla, takže jsem zůstala.“

„To oceňuji.“

„Nemluv tedy tak, jako bych se chovala jako nějaká... děvka!“

„Takhle jsem to nemyslel.“

„Ale myslel! Naznačoval jsi, že jsem se už zkompromitovala natolik, že teď už vlastně nesejde na tom, co dál udělám.“

Zhluboka si povzdechla. „Poslyš, tohle jsem naznačovat nemínil. Prokristapána, ty ale naděláš kvůli takové obyčejné poznámce.“

„Zatraceně obyčejné.“ Potíž byla v tom, že se *opravdu* zkompromitovala. Ozvalo se zaklepání na dveře.

Pohlédli na sebe. Luke řekl: „To bude asi pokojová služba.“ Nechtěla, aby ji tu číšník viděl s neoblečeným mužem. „Jdi do ložnice.“

„Fajn.“

„Nejdřív mi ale půjč prstýnek.“

Podíval se na svou levačku. Na malíčku měl zlatý pečetní prsten. „Proč?“

„Aby si číšník myslel, že jsem vdaná.“

„Ale já ho nikdy nesundávám.“

To ji rozzlobilo ještě víc. „Zmiz mi z očí,“ sykla.

Zašel do ložnice. Billie otevřela dveře apartmá a číšnice vjela dovnitř s obslužným vozíčkem. „Tady to máte, slečno,“ řekla.

Billie zrudla. V tom „slečno“ byla urážka. Podepsala účet, ale spropitné jí nedala. „Tady to máte,“ odsekla a otočila se k číšnici zády.

Číšnice odešla. Billie zaslechla puštěnou sprchu. Cítila se vyčerpaná. Strávila právě hodiny v zajetí hlubokého romantického zanícení a to pak během několika minut zhořklo. Luke byl obvykle takový roztomilý, jenže teď se proměnil v medvěda. Jak se to mohlo stát?

Ať byl důvod jakýkoli, způsobil, že ona se cítí mizerně. Luke za chvíličku vyjde z koupelny, připravený usadit se ke stolu a povídat si s ní jako by byli manželé. Jenomže nebyli, a ona se cítila víc a víc nesvá.

Hm, jestliže se mi to nelíbí, přemýšlela, proč jsem ještě tady? To byla dobrá otázka.

Nasadila si klobouk. Je lepší odejít odsud s tím zbytkem důstojnosti, který jí ještě zbyl.

Napadlo jí, že by mu mohla zanechat vzkaz. Sprcha přestala téct. Vzápětí se znovu objeví, bude vonět mýdlem, na sobě bude mít župan, vlasy bude mít mokré a nohy bosé a bude vypadat dost dobře, aby mohl usednout k snídani. Na žádný vzkaz už nebyl čas.

Vyšla z apartmá a tiše za sebou zavřela dveře.

Následující čtyři týdny ho vídala skoro denně.

Zprvu chodil denně do budovy Q na porady, kde se hodnotila situace. V poledne ji vždy vyhledal a šli se společně najíst do samoobslužné restaurace nebo si brávali sendviče do parku. Jeho způsoby se změnily; byl opět uvolněně zdvořilý, jako býval kdysi, takže cítila jeho uznání a zájem. Osten jeho předchozího chování v Carltonu se oslabil. Možná ani on nestrávil ještě noc s milenkou, říkala si, a stejně jako Billie si nebyl jist, jak se k ní chovat. Zacházel s ní nenuceně, jako se sestrou – a možná, že jeho sestra byla jediná dívka, která ho kdy viděla ve spodním prádle.

Koncem týdne ji pozval na schůzku; v sobotu večer spolu zhlédli film *Jana Eyrová*. V neděli se byli projet na kánoí po

Potomaku. Ve washingtonském ovzduší bylo cítit bezstarostnost. Město se hemžilo mladými muži, kteří byli na cestě na frontu nebo se vraceli domů na dovolenou, muži, pro které násilná smrt znamenala všední událost. Chtěli hrát hazardní hry, pít, tančit a milovat se, protože třeba už nikdy nedostanou další příležitost. Bary byly přeplněné a svobodné děvče nemuselo nikdy strávit večer o samotě. Spojenci vyhrávali válku, avšak bublina nevázanosti denně praskala, když příbuzní, sousedi či spolužáci přinášeli zprávu, že jejich blízcí byli zabiti nebo zraněni na frontě.

Luke trochu přibral na váze a lépe spal. Z očí mu zmizel uštvaný výraz. Koupil si nějaké oblečení, které mu padlo, košile s krátkými rukávy, bílé kalhoty a tmavě modrý flanelový oblek, který nosil na večerní schůzky. Zase se mu vrátilo něco z jeho chlapeckosti.

Povídali si nekonečné hodiny. Vysvětlila mu, jak studium psychologie člověka dokáže nakonec eliminovat duševní nemoci, a on jí vyprávěl, jak lidé mohou letět na Měsíc. Znovu prožili onen osudný harvardský víkend, který jim změnil život. Uvažovali spolu o válce a kdy asi skončí: Billie si myslela, že Němci už dlouho nevydrží, teď když padla Itálie, ale Luke se domníval, že ještě potrvá léta, než se Pacifik vyčistí od Japonců. Někdy si vyšli i s Anthonyem a Bernem a v barech se hádali o politice, stejně jako to dělávali dřív, když ještě byli společně na koleji, v tom odlišném světě. O jednom víkendu zaletěl Luke do New Yorku navštívit rodinu a Billie ho postrádala tak moc, že se cítila jako nemocná. Nikdy ho neměla dost, nikdy se s ním ani trošku nenudila. Byl ohleduplný, vtipný a chytrý.

Asi dvakrát týdně mezi nimi docházelo k zásadnímu sporu. Každý šel ve stopách jejich první hádky v hotelovém apartmá. On pronesl něco panovačného nebo změnil rozhodnutí ohledně jejich večerního programu, aniž se s ní poradil, nebo se domníval, že něco o něčem – o rádiu, automobilech či tenisu – ví lépe. Ona pak prudce protestovala a on ji obvinil z přehnané reakce. Jak se pokoušela, aby pochopil, že jeho postoj je nesprávný, rozčilovala se stále víc a on se začínal cítit jako svědek protistrany při křížovém výslechu. V zápalu hádky přeháněla, obhajovala nějaké divoké tvrzení či pronesla něco, o čem věděla, že je to lež. On ji vzápětí obvinil z neupřímnosti a oznámil jí, že s ní nemá smysl mluvit, protože je ochotná říct cokoli,

aby tu při vyhrála. Potom odešel, přesvědčenější než předtím, že má sám pravdu. Pár minut nato byla celá nešťastná. Vyhledala ho a prosila, aby na to zapomněl a aby se zase udobřili. Zprvu zachovával kamennou tvář; pak pronesla něco, co ho rozesmálo, a on roztál.

Po celou dobu však nev kročila do jeho hotelu, a když ho políbila, pouze ho letmo přejela rty, vždycky na veřejném místě. Přesto vše ucítila vlhké vzrušení kdesi uvnitř, kdykoli se ho dotkla; věděla, že nemůže jít dál, aniž by došla až na konec.

Slunné září přešlo ve studený říjen a Luka opět povolali.

Zprávu o tom obdržel v pátek odpoledne. Čekal na Billii ve vestibulu budovy Q, když toho dne odcházela z práce. Z výrazu jeho tváře poznala, že se stalo něco zlého. „Co se děje?“ vyhrkla ihned.

„Vracím se do Francie.“

To ji zdrtilo. „Kdy?“

„Odjíždím z Washingtonu v pondělí, časně ráno. Bern taky.“

„Pro rány boží, copak jsi už neodvedl svůj díl?“

„Nebezpečí mi nevadí,“ odpověděl. „Jenom tě nechci opustit.“

Vyhrkly jí slzy. Těžce polkla. „Dva dny.“

„Musím balit.“

„Pomůžu ti.“

Šli do jeho hotelu.

Jakmile se ocitli za dveřmi, popadla ho za svetr, přitáhla ho k sobě a nastavila mu rty k polibku. Tentokrát v tom nebylo nic letmého. Přejela mu špičkou jazyka rty, horní i dolní, a pak otevřela ústa jeho jazyku.

Shodila ze sebe kabát. Na sobě měla šaty s modrobílými svislými pruhy a bílým límečkem. Vyzvala ho: „Pohlad’ mi prsa.“

Vypadal vyplašeně.

„Prosím,“ žadonila.

Rukama sevřel drobná ňadra. Zavřela oči a soustředila se na ten pocit.

Odtrhli se od sebe, ona na něj hladově zírala a snažila se zapsat si do paměti jeho tvář. Přála si, aby nikdy nezapomněla tu zvláštní modř jeho očí, kadeř černých vlasů, která mu spadala do čela, linii brady, měkký polštářek úst. „Chci tvou fotografii,“ hlesla. „Máš nějakou?“

„Nenosím u sebe svoje fotografie,“ ušklíbl se. A s newyorským přízvukem dodal: „Copak jsem Frank Sinatra?“

„Musíš mít přece někde svůj obrázek.“

„Možná mám rodinnou fotku. Počkej, podívám se.“ Vešel do ložnice.

Následovala ho.

Jeho odřená, hnědá kožená taška ležela na stojánku na kufry, kde – soudila Billie – ležela celé čtyři týdny. Vytáhl stříbrný rámeček, který se otvíral jako knížka. Uvnitř byly dvě fotografie, na každé straně jedna.

Vyndal obrázek a podal jí ho.

Fotografie byla tři či čtyři roky stará; byl na ní mladší, silnější Luke, v tričku s límečkem. S ním zde byli dva starší lidé, pravděpodobně rodiče, dále dvojčata-chlapci asi patnáctiletí a malé děvče. Všichni měli na sobě plážové oblečení.

„To si nemůžu vzít, to je fotografie tvé rodiny,“ namítla, ačkoli po fotografii toužila z celého srdce.

„Chci, abys ji měla. Tohle jsem já, jsem součástí své rodiny.“

Hrozně se jí to líbilo. „Měls to s sebou ve Francii?“

„Ano.“

Bylo to pro něj tak důležité, že mohla stěží snést pomyšlení, že ho o fotografii připraví – a přece tím pro ni byla ještě dražší. „Ukaž mi i tu druhou,“ požádala ho.

Zdálo se, že váhá, ale ukázal jí ji. Druhý obrázek byl vystřižený z Radcliffské ročenky. Byla to fotografie Billie.

„Tys měl ve Francii i tohle?“ užasla. Nemohla pořádně dýchat, hrdlo měla jako sevřené.

„Ano.“

Rozplakala se. Bylo to nesnesitelné. Vystříhl si její obrázek z ročenky a nosil ho, společně s rodinnou fotografií, po celou dobu, kdy byl jeho život v takovém ohrožení. Neměla ani ponětí, že pro něj tolik znamená.

„Proč pláčeš?“ zeptal se.

„Protože mě miluješ,“ odpověděla.

„To je pravda,“ potvrdil. „Měl jsem strach ti to říct. Miluju tě už od toho pearlharborského víkendu.“

Její zanícení se proměnilo v hněv. „Jak můžeš tohle tvrdit, ty mizero? Vždyť jsi mě opustil!“

„Kdybychom spolu tehdy začali chodit, Anthonyho by to zničilo.“

„K čertu s Anthonyem!“ Bušila mu do hrudi pěstí, ale zdálo se, že Luke to necítí. „Jak můžeš stavět Anthonyho štěstí před moje, ty prevíte!“

„Bylo by to bývalo nečestné.“

„Copak ty to nevidíš – mohli jsme být spolu celé dva roky!“ Slzy jí stékaly po tvářích. „Teď máme jenom dva dny – dva mizerný, zatracený dny!“

„Tak nech toho pláče a dej mi ještě pusu,“ vyzval ji.

Vrhla se mu kolem krku a stáhla mu hlavu dolů. Její slzy jim tekly mezi rty a ústy. Začal jí svlékat šaty. Netrpělivě mu navrhl: „Prosím tě, roztrhni to!“ Trhl pořádně a knoflíky ulétly až do pasu. Další škubnutí – a šaty se rozevřely celé. Shodila je z ramen a stála tu v kombiné a punčochách.

Zatvářil se vážně. „Jsi si jistá, že to chceš?“

Bála se, že ho morální pochybnosti zcela ochromí. „Já musím, musím, prosím nepřestávej!“ křičela.

Povalil ji něžně zády na postel. Ležela na zádech, on ležel nahoře na ní a svou váhu přenesl na lokty. Hleděl jí do očí. „Ještě nikdy jsem tohle nedělal.“

„To je v pořádku,“ odvětila. „Já taky ne.“

Poprvé to skončilo rychle, ale o hodinu později to zatoužili zopakovat – a tentokrát to trvalo déle. Řekla mu, že chce všechno, že mu chce dát veškerou rozkoš, o jaké kdy snil. Milovali se celý víkend, šilení žádostí a smutkem, protože věděli, že se už možná nikdy nesetkají.

Poté co Luke v pondělí ráno odjel, Billie proplakala dva dny.

Osm týdnů později zjistila, že je těhotná.

18.30

Vědci se mohou pouze dohadovat, jaké extrémní teplotě a chladu bude družice v kosmickém prostoru vystavena při svém pohybu z hluboké tmy zemského stínu do záře přímého slunečního světla. Pro zmírnění účinků těchto teplot je válec částečně potažen pásy z lesklého oxidu hlinitého, širokými 30 milimetrů, aby odrážel sluneční paprsky, a opatřen izolací ze skleněných vláken, aby dovnitř nepronikl všudypřítomný chlad z kosmu.

„Ano, chodili jsme spolu,“ odpověděla Billie, když scházeli ze schodů.

Luke měl sucho v ústech. Představil si, jak ji drží za ruku a hledí na její tvář přes stůl ozářený světlem svíček, líbá ji a dívá se, jak si svléká šaty. Cítil se provinile, věděl, že má manželku, jenže na manželku si nedokázal vzpomenout, a Billie stála přímo zde, vedle něj, mluvila živě, usmívala se a slabě voněla mýdlem.

Došli k východu z budovy a zastavili se. „Byli jsme do sebe zamilovaní?“ vyptával se Luke dál. Upřeně se na ni zadíval a zkoumal výraz její tváře. Až doposud bylo snadné v ní číst, avšak náhle se kniha zavřela a on viděl jenom prázdný obal.

„Jistě,“ odpověděla, a ačkoli tón odpovědi byl lehký, trochu se zajíkla. „Myslela jsem si, že jsi jediný muž na světě.“

Jak mohl dopustit, aby mu takováhle žena unikla? Zdálo se mu to jako tragédie, bylo to horší než ztráta všech vzpomínek.

„Ale došla jsi k lepšímu názoru.“

„Jsem už dost stará na to, abych věděla, že žádný pohádkový princ neexistuje, je jen jistý počet více nebo méně defektních mužů. Někdy mají zářivou zbroj, ale ta zbroj je vždycky na některých místech rezavá.“

Chtěl vědět všechno, každou podrobnost, jenže otázek bylo příliš mnoho. „A tak sis vzala Berna.“

„Ano.“

„Jaký je?“

„Chytrý. Všichni mí muži musejí být chytrí. Jinak se nudím. Také silní – dost silní, aby se mi mohli postavit.“ Usmála se úsměvem ženy s velkým srdcem.

Zeptal se: „Co se pokazilo?“

„Střet hodnot. Zní to abstraktně, ale Bern riskoval život kvůli svobodě ve dvou válkách – ve španělské občanské válce a pak v druhé světové válce – a pro něj stála politika nade vším.“

Jednu otázku jí chtěl Luke položit víc než kteroukoli jinou. Nemohl přijít na žádný taktní způsob, jak se jí oklikou zeptat, a tak prostě vyhrkl: „Máš teď někoho?“

„Jistě. Jmenuje se Harold Brodsky.“

Luke se cítil hloupě. Ovšemže někoho má. Je to krásná, rozvedená žena, jen něco přes třicet let stará; muži budou stát ve frontě, aby ji mohli někam vyvést. Žalostně se zeptal: „Je to pohádkový princ?“

„Není, ale je chytrý, dovede mě rozesmát a zbožňuje mě.“

Do Lukova srdce se zahryzla závist. Klikař Harold, pomyslel si. „A předpokládám, že sdílí tvoje hodnoty.“

„Ano. Nejdůležitější v jeho životě je jeho dítě – on je vdovec – a hned potom vědecká práce.“

„A to je?“

„Jódová chemie. Já mám vůči své práci stejné pocity.“ Usmála se. „Možná, že už nejsem přehnaně optimistická, pokud jde o muže, ale myslím, že mám pořád ideály, pokud jde o objasnění záhad lidské mysli.“

To ho přivedlo zpět k jeho současné krizi. Ta připomínka byla jako neočekávaná rána, úděsná a bolestná. „Kéž bys dovedla objasnit záhadu mé mysli!“

Zamračila se a on si navzdory tíži svých problémů povšiml, jak je hezká, když v rozpacích pokrčí nos. „Je to zvláštní,“ prohlásila. „Možná, že jsi utrpěl poranění lebky, které nezanechalo viditelné stopy, ovšem v tom případě je překvapivé, že tě nebolí hlava.“

„Nic takového.“

„Nejsi alkoholik ani drogově závislý, to poznám, jakmile se na tebe podívám. Kdybys utrpěl nějaký hrozný šok nebo kdybys byl

vystaven dlouhodobému stresu – o tom bych pravděpodobně slyšela, buď od tebe nebo od společných přátel.“

„Takže zbývá...?“

Zavrtěla hlavou. „Určitě nemáš schizofrenii, takže je vyloučené, že by ti někdo mohl naordinovat kombinaci léků a elektroterapie, která by mohla způsobit –“

Náhle se zarazila; ve svém překvapení vypadala tak svůdně, ústa pootevřená, oči doširoka rozevřené.

„Co?“ vydechl Luke.

„Právě jsem si vzpomněla na Joea Bellowa.“

„Kdo je to?“

„Joseph Bellow. To jméno vzbudilo mou pozornost, protože jsem si myslela, že je vymyšlené.“

„A?“

„Přijali ho včera pozdě odpoledne, po mém odchodu z práce. V noci ho propustili – což je hodně nezvyklé.“

„Co s ním bylo?“

„Je to schizofrenik.“ Zbledla. „Hergot, krucifix!“

Luke začínal chápat, co si Billie myslí. „Takže ten pacient...“

„Podíváme se do kartotéky.“

Obrátila se a běžela nahoru po schodech. Proběhli chodbou a vstoupili do místnosti označené Kartotéka. Uvnitř nebyl nikdo. Billie rozsvítila.

Otevřela zásuvku označenou „A-D“, projela šanonem a vytáhla složku. Přečetla mu nahlas: „Běloch, 183 centimetry vysoký, váha 89 kilogramů, 37 let.“

Lukova domněnka se potvrdila. „Ty si myslíš, že jsem to byl já,“ řekl.

Přikývla. „Pacient byl ošetřen způsobem, jehož důsledkem je celková amnézie.“

„Můj bože!“ Luka to zdrtilo a zároveň ho to fascinovalo. Jestliže má Billie pravdu, udělali mu to schválně. To vysvětluje, proč ho dali sledovat – podle všeho to byl někdo, kdo nutně potřeboval zjistit, že ta léčba zabrala. „Kdo to udělal?“

„Pacienta přijal můj kolega, doktor Leonard Ross. Leo je psychiatr. Ráda bych znala jeho zdůvodnění, kterým léčebný postup

schválil. Normálně by tu měl pacient zůstat nějakou dobu na pozorování, bývá to několik dní, než se zavede léčba. A nedovedu si představit lékařské ospravedlnění toho, že byl pacient ihned poté propuštěn, byť se souhlasem příbuzných. To je velice nestandardní.“

„Zdá se, že Ross je v pěkné kaši.“

Billie vzdychla. „Nejspíš ne. Kdybych si stěžovala, lidi řeknou, že to jsou kyselé hrozny. Řeknou, že jsem zahořklá, protože Leo dostal práci, o kterou jsem stála – je ředitelem zdejšího výzkumu.“

„Kdy se to stalo?“

„Dneska.“

To Luka nepříjemně překvapilo. „Rosse povýšili *dneska*?“

„Ano. Domnívám se, že to není jenom shoda okolností.“

„To k čertu ne! Podplatili ho. Slíbili mu povýšení oplátkou za tenhle nestandardní léčebný postup.“

„Nemůžu tomu uvěřit. Tedy, můžu. On je opravdu slaboch.“

„On je ale nástrojem někoho jiného. Nějaký nadřizený v nemocniční hierarchii ho k tomu musel přinutit.“

„Ne!“ Billie zavrtěla hlavou. „Fond, který financuje ten post, Sowerbyho nadace, trvá na tom, aby Ross to místo dostal. Řekl mi to můj šéf. Nemohli jsme přijít na to proč. Teď už to vím.“

„Všechno to do sebe zapadá, ale je to skoro stejně matoucí jako dřív. Copak on někdo z té nadace chtěl, abych já ztratil paměť?“

„Dokážu si představit, kdo,“ odpověděla Billie. „Anthony Carroll. On je v té komisi.“

To jméno mu připadalo známé. Luke si uvědomil, že Anthony je ten člověk ze CIA, o kterém se zmínila Elspeth. „Pořád ale zůstává otázka – proč.“

„Teď ale máme koho se zeptat,“ podotkla Billie a zvedla telefon.

Zatímco vytáčela číslo, Luke se pokoušel uspořádat si myšlenky. Poslední hodinu prošel řadou otřesů. Dozvěděl se, že se mu nevrátí paměť. Dozvěděl se, že miloval Billii a ztratil ji; a nechápal, jak mohl být takový pitomec. Teď přišel na to, že ztráta paměti byla u něj vyvolána schválně a že za to nese zodpovědnost někdo z CIA. Pořád ale nebylo jasné, proč to ten někdo udělal.

„Chtěla bych mluvit s Anthonym Carrollem,“ požádala Billie u telefonu. „Tady doktorka Josephsonová.“ Její hlas zněl rozhodně.

„Fajn, tak mu vyřídíte, že s ním potřebuju neodkladně mluvit.“ Pohlédla na hodinky. „Ať mi zavolá domů přesně za hodinu.“ Tvář jí náhle potemněla. „Nic na mě nehrajte, vážený, vím dobře, že mu to můžete vyřídit v kteroukoli denní i noční dobu, ať je kde chce.“ Práskla telefonem.

Zachytila Lukův pohled a vypadala zahanbeně. „Promiň,“ omlouvala se. „Ten chlápek povídal: „Uvidíme, co se dá dělat,“ jako by mi dělal kdovíjakou laskavost.“

Luke si vzpomněl, že Elspeth hovořila o Anthonym Carrollovi jako o starém spolužákovi, který byl na Harvardu s Lukem i Bernem. „Tenhle Anthony,“ pravil, „já myslel, že je to přítel.“

„Jo.“ Billie přikývla a na výmluvné tváři se objevily ustarané vrásky. „Já taky.“

19.30

Problém teploty je klíčová překážka při kosmickém letu s lidskou posádkou. K měření účinnosti izolace jsou na *Exploreru* čtyři teploměry. Tři ve vnějším plášti, k měření povrchové teploty, a jeden v přístrojové části, k měření vnitřní teploty. Cílem je udržovat úroveň mezi pěti až dvaadvaceti stupni Celsia, což je vhodná teplota pro přežití člověka.

Bern bydlel na Massachusetts Avenue s vyhlídkou na pitoreskní opevnění Rock Creek, v sousedství velkých rodinných domů a cizích vyslanectví. Jeho byt byl zařízen v iberském duchu – ozdobným španělským koloniálním nábytkem z tmavého dřeva. Čistě bílé stěny byly ověšené malbami krajín sežehnutých sluncem. Luke si vzpomněl na Billiinu poznámku, že Bern bojoval ve španělské občanské válce.

Představit si Berna jako bojovníka bylo snadné. Tmavé vlasy mu sice už ustupovaly a přes pásek kalhot mu poněkud viselo břicho, ale v tváři měl něco rozhodného a pohled šedých očí byl drsný. Luke přemítal, jestli takový realistický člověk uvěří jeho podivnému příběhu.

Bern potřásl Lukovi vřele rukou a nalil mu do malého šálku silnou kávu. Na velkém gramorádiu stála fotografie ve stříbrném rámečku, zobrazující muže středního věku v roztrhané košili a s puškou v ruce. Luke si ji podal. „To je Largo Benito,“ vysvětlil Bern. „Nejskvělejší muž, jakého jsem kdy poznal. Bojoval jsem s ním ve Španělsku. Můj syn se jmenuje Largo, ale Billie mu říká Larry.“

Bern nejspíš pohlíží na válku ve Španělsku jako na nejhezčí část svého života. Luke závistivě přemýšlel, co asi byla nejhezčí část jeho vlastního života. „Řekl bych, že jsem měl určitě nějaké úžasné vzpomínky,“ pronesl sklíčeně.

Bern na něj úkosem pohlédl. „Co se sakra děje, brácho?“

Luke si sedl a vylíčil mu, na co spolu s Billí v nemocnici přišli. Pak dodal: „Tohle si myslím, že se mi přihodilo. Nevím, jestli tomu uvěříš, ale já ti to stejně vyklopím, protože opravdu doufám, že mi tu záhadu pomůžeš objasnit.“

„Udělám, co budu moci.“

„Do Washingtonu jsem přiletěl v pondělí, těsně před vypuštěním rakety, abych navštívil jednoho generála za nějakým tajemným účelem, o kterém jsem nikomu nic neřekl. Manželka si o mě dělala starosti, a tak zavolala Anthonymu a požádala ho, aby na mě dohlédl. Anthony si se mnou domluvil snídani na úterní ráno.“

„To zní logicky. Anthony je tvůj nejstarší kamarád. Bydleli jste spolu, už když jsem se s tebou setkal poprvé.“

„Další část je více spekulativní. Sešel jsem se s Anthonyem na té snídani ještě před svou návštěvou Pentagonu. Dal mi něco do kafe, abych usnul, naložil mě do svého vozu a odvezl mě do Georgetownské psychiatrické léčebny. Musel nějak odklidit Billii z cesty, nebo možná čekal, až odejde z práce. Každopádně zajistil, aby mě neviděla, a zapsal mě tam pod falešným jménem. Pak vlítnul na doktora Lena Rosse, o kterém věděl, že se dá podplatit. Využil svého postavení člena komise v Sowerbyho nadaci a přesvědčil Lena, aby na mně provedl zákrok, který mi zničí paměť.“

Luke se odmlčel; čekal, že Bern prohlásí, že to všechno je absurdní, nemožné, že to je výplod přehnané představivosti. On to však neudělal. K Lukovu překvapení se prostě zeptal: „Ale proč proboha?“

Luke se začínal cítit lépe. Jestliže mu Bern věří, mohl by mu pomoci. Odpověděl: „Pojďme se pro teď soustředit na to jak, spíš než proč.“

„Fajn.“

„Aby zakryl stopy, odhlásil mě z nemocnice, oblékl mě do hadrů – podle všeho jsem byl po zákroku v bezvědomí – a vyhodil mě na Union Station společně s poskokem, který mě měl přesvědčit, že takhle žiju, a zároveň mě nespouštět z očí a ujistit se, že zákrok s pamětí má náležitý účinek.“

Ted' už Bern skepticky vypadal. „Musel ale přece vědět, že dřív nebo později pravdu odhalíš.“

„Ne nutně – a vůbec, ne celou. Jistě, musel počítat s tím, že po pár dnech nebo týdnech přijdu na to, kdo jsem. Ale myslel si, že tak jako tak budu věřit, že jsem byl na flámu. Lidi opravdu ztrácejí paměť, když se pořádně namažou, aspoň podle toho, co se říká.“

Kdyby pro mě bylo těžké tomu uvěřit a kdybych se trochu vyptával, stopa by mezitím vychladla. Billie by byla mezitím nejspíš na toho záhadného pacienta zapoměla – a pokud by si vzpomněla, Ross by své záznamy zničil.“

Bern zamyšleně přikyvoval. „Riskantní plán, ale měl naději na úspěch. Při utajované práci je to obvyčejně to nejlepší, v co můžeš doufat.“

„Překvapuje mě, že nejsi skeptičtější.“

Bern pokrčil rameny.

Luke na něj dorážel. „Máš nějaký důvod, že tu záležitost přijímáš tak snadno?“

„Všichni jsme pracovali ve zpravodajských službách. Takové věci se stávají.“

Luke s jistotou cítil, že si Bern něco nechává pro sebe. Nezbyvalo mu než ho poprosit. „Berne, jestli víš ještě něco jiného, pro Kristovy rány, pověz mi to. Potřebuju veškerou možnou pomoc.“

Bern se tvářil velmi sklíčeně. „Je něco – ale je to tajné – a já nechci dostat nikoho do maléru.“

Lukovi poskočilo v naději srdce. „Pověz mi to prosím. Jsem zoufalý.“

Bern na něj pevně pohlédl. „Mám dojem, že jsi.“ Zhluboka se nadechl. „Tak tedy dobrá. Ke konci války pracovala Billie s Anthonym na zvláštním úkolu pro OSS, ve výboru pro výzkum drogy pravdy. Ty a já jsme o tom tehdy nevěděli, jenže já jsem to později – když jsem se oženil s Billií zjistil. Hledali drogy, kterými by ovlivnili vyslýchané vězně. Zkusili muskalin, barbituráty, skopolamin i konopí. Pokusné osoby byli vojáci podezřelí ze sympatií ke komunistům. Billie s Anthonym jezdili do vojenského tábora v Atlantě, Memphisu a New Orleansu. Získali si důvěru podezřelého vojáka, dali mu marihuanovou cigaretu a sledovali, jestli vyklopí tajemství.“

Luke se zasmál. „Takže spousta pěšáků se zdarma zhlulila.“

Bern přikývl. „Na téhle úrovni to bylo celé poněkud komické. Po válce se Billie vrátila na kolej a napsala doktorskou práci o účincích různých legálních drog, jako je třeba nikotin, na duševní stav člověka. Když nakonec dostala profesuru, pokračovala v práci

ve stejné oblasti; soustředila se na to, jak drogy a jiné faktory ovlivňují paměť.“

„Ale ne pro CIA.“

„To jsem si myslel taky. Jenže jsem se mýlil.“

„Kristepane.“

„V roce 1950, kdy byl ředitelem Roscoe Hillenkoetter, spustila CIA projekt s krycím názvem Bluebird a Hillenkoetter schválil použití černých fondů, takže nezůstala žádná dokumentace. Bluebird se týkal ovládání mysli. Financovali celou sérii legitimních výzkumných projektů na univerzitách a peníze protékaly různými trusty, aby se zakryl jejich pravý zdroj. Právě oni financovali Billiinu práci.“

„Jaké z toho měla pocity?“

„Hádali jsme se kvůli tomu. Já jsem říkal, že je to špatné, že CIA má v úmyslu vymývat lidem mozky. Ona tvrdila, že k dobrému či ke zlému se může použít veškerá věda a že ona dělá neocenitelný výzkum a je jí jedno, kdo platí účet.“

„Kvůli tomu jste se rozvedli?“

„Částečně. Psal jsem rozhlasovou hru nazvanou *Detektivka*, ale chtěl jsem se dostat k filmu. V roce 1952 jsem napsal filmový scénář o tajné vládní agentuře, která vymývá mozky nic netušícím občanům. Koupil to Jack Warner. Billii jsem to ale neřekl.“

„Proč ne?“

„Věděl jsem, že CIA by ten film zrušila.“

„To oni můžou?“

„Na to můžeš sakra vsadit krk.“

„No a co se stalo?“

„Film uvedli v roce 1953. Frank Sinatra hrál zpěváka nočního klubu, který se stane svědkem politické vraždy a oni mu nějakým tajným postupem vymažou paměť. Joan Crawfordová hrála jeho manažerku. Byl to obrovský hit. Udělal jsem s ním kariéru – studia mě zaplavila nabídkami za velké peníze.“

„A Billie?“

„Vzal jsem ji na premiéru.“

„Asi se pěkně našťvala, vid’?“

Žalostně se usmál. „Úplně se sesypala. Prohlásila, že jsem použil důvěrné informace, které jsem z ní vytáhl. Byla si jistá, že jí CIA zastaví finanční podporu a zničí její výzkum. Byl to konec našeho manželství.“

„Tak tohle měla Billie na mysli, když mi řekla, že u vás došlo ke střetu hodnot.“

„Má pravdu. Měla si vzít tebe – nikdy jsem vlastně nepochopil, proč to neudělala.“

Lukovi vynechalo srdce. Byl zvědavý, chtěl vědět, proč to Bern říká. Ale odložil tu otázku na pozdější dobu. „Nicméně, abych se vrátil do roku 1953, myslím, že CIA ji financovat nepřestala.“

„Ne.“ Bern se zdál roztrpčený. „Místo toho zničili kariéru mně.“

„Jak?“

„Podrobili mě výslechu před Výborem pro neamerickou činnost. Ovšem, býval jsem komunista, až do konce války, takže jsem jim poskytoval snadný terč. V Hollywoodu jsem se dostal na černou listinu a nedostal jsem ani své staré místo v rozhlase.“

„Jakou roli v tom hrál Anthony?“

„Billie říkala, že dělal co mohl, aby mě ochránil, jenže neuspěl.“ Bern se zamračil. „Po tom, cos mi právě řekl, uvažuji, jestli to byla pravda.“

„Cos dělal potom?“

„Několik let jsem měl špatných, ale pak mě napadla *Strašná dvojčata*.“

Luke zvedl obočí.

„Je to řada dětských knížek.“ Ukázal ke knihovně. Jasné obálky tvořily barevné skvrny. „Čirou náhodou jsi je četl – dětem své sestry.“

Luka potěšilo, že má synovce nebo neteř – možná i několik. Líbila se mu představa, že jim nahlas něco předčítá.

Musí se o sobě dozvědět ještě tolik věcí!

Ukázal rukou po nákladném bytě. „Ty knihy měly dozajista úspěch.“

Bern přikývl. „První příběh jsem psal pod pseudonymem a použil jsem agenta, který byl nakloněn obětí McCarthyho honu na

čarodějnice. Z knihy se stal velký bestseller a od té doby píšu dvě knihy každý rok.“

Luke vstal a vytáhl knihu z police. Četl:

Co se víc lepí, med nebo rozteklá čokoláda? Tohle dvojčata musela vědět. Proto provedla pokus, který maminku tak našťaval.

Usmál se. Dovedl si představit, že dětem se takové věci líbí. Pak zesmutněl. „S Elspeth nemáme žádné děti.“

„Nevím proč,“ odpověděl Bern. „Vždycky jsi hrozně toužil po rodině.“

„Zkoušeli jsme to, ale nepovedlo se.“ Luke knihu zavřel. „Jsem šťastně ženatý?“

Bern vzdychl. „Jelikož se ptáš, ne.“

„Proč?“

„Něco neklapalo, ale tys nevěděl co. Jednou jsi mi volal a žádal jsi mě o radu, ale já ti pomoci nedokázal.“

„Před chvilkou jsi říkal, že si mě měla vzít Billie.“

„Vy dva jste byli do sebe zamilovaní.“

„Tak co se stalo?“

„To opravdu netuším. Po válce jste se moc pohádali. My ostatní jsme nikdy nezjistili, kvůli čemu to bylo.“

„Budu se muset zeptat Billie.“

„To asi jo.“

Luke vrátil knihu do přihrádky. „Ted’ aspoň chápu, proč jsi nereagoval na můj příběh s naprostou nevírou.“

„Ano,“ odpověděl Bern. „Já věřím, že to Anthony udělal.“

„Tušíš ale proč?“

„Tak o tom nemám ani nejmenší ponětí.“

Jsou-li rozdíly teplot větší, než se očekávalo, je zde možnost, že se germaniové tranzistory přehřejí, rtuťové baterie zmrznou a družice nebude schopna přenést údaje zpět na zem.

Billie seděla u toaletního stolku a obnovovala si mejkap. Myslela na to, že oči jsou na ní to nejlepší, a vždy si pečlivě líčila černou tužkou, šedými očními stíny a trochou maskary. Dveře ložnice nechala otevřené, takže slyšela střelbu z televize zdola. Larry a Becky-Ma sledovali nějaký western.

Na dnešní schůzku se jí moc nechtělo. Události dne vyvolaly silné vášně. Zlobila se, že nedostala práci, o kterou stála, udivilo ji, co provedl Anthony, a cítila se zmatená a ohrožená, když zjistila, že ono staré tajuplné chvění mezi ní a Lukem je stejně mocné a nebezpečné, jako bývalo. Uvědomila si, že znovu v duchu probírá své vztahy s Anthonym, Lukem, Bernem a Haroldem a uvažuje, jestli v životě činila ta nejsprávnější rozhodnutí. Po všem, co se právě stalo, jí připadalo, že vyhlídka na večer strávený sledováním televize s Haroldem je fádni, přestože měla Harolda ráda.

Zazvonil telefon.

Vyskočila ze stoličky a přeběhla ložnici k telefonu u postele; Larry ho však už mezitím v hale zvedl. Slyšela Anthonyho hlas: „Tady CIA. Washington napadne každou chvíli armáda poskakujících zelných hlávek.“

Larry se uchichtl. „Strejdo Anthony, to jsi ty!“

„Jestli se k tobě zelná hlávka přiblíží, nepokoušej se, opakuji, nepokoušej se jí to rozmlouvat.“

„Zelí nemluví!“

„Jediný způsob, jak s nimi jednat, je mlátit je krajícem chleba.“

„Ty si to vymýšlíš!“ smál se Larry.

Billie promluvila: „Anthony, jsem na druhém telefonu.“

Anthony řekl: „My teď přibrzdíme, Larry, souhlas?“

„Souhlas,“ odpověděl Larry a zavěsil. Tón Anthonyho hlasu se změnil: „Billie?“

„Jsem tu.“

„Chtělas, abych zavolal – nutně. Soudím, žeš toho důstojníka ve službě seřvala.“

„Jo. Anthony, co to proboha provádíš?“

„Budeš mi muset položit přesnější otázku –“

„Proboha, nevykrucuj se. Mohla bych ti říct, že jsi lhal, když jsme spolu naposledy mluvili, jenže tenkrát jsem neznala pravdu. Ted' **j**i znám. Vím, co jsi včera v noci provedl Lukovi.“

Ticho.

Billie pokračovala: „Chci vysvětlení.“

„**O** tomhle po telefonu opravdu mluvit nemůžu. Kdybychom se mohli během příštích dní spolu sejít –“

„Jdi s tím do háje!“ Nehodlala ho nechat nic odkládat. „Chci to slyšet hned ted'.“

„Víš, že nemůžu –“

„Můžeš všechno, co si zamaneš, tak sakra nepředstírej něco jiného.“

Anthony se bránil: „Musíš mi věřit. Kamarádíme spolu už dvě desetiletí.“

„Jo, a hned na prvním rande jsi mě dostal do maléru.“

Bylo znát, že se Anthony usmívá, když říkal: „Ještě se kvůli tomu vztekáš?“

Billie zjihla. „**K**řuci, ne. Chci ti věřit. Jsi kmotr mého syna.“

„Vysvětlím ti všechno, jestli za mnou zítra přijdeš.“

Užuž souhlasila, ale pak si vzpomněla, co **A**nthony provedl. „Tys mi včera v noci nevěřil, co? **S**el jsi za mými zády, přímo v mé vlastní nemocnici.“

„Povídám, že ti vysvětlím –“

„Měl **j**si mi to vysvětlit dřív, než **j**si mě podvedl. Vyklop mi pravdu, nebo v momentě, kdy zavěsím, jdu na FBI. Vyber si.“

Vyhrožovat mužům je nebezpečné – často si pak postaví hlavu. Jenže ona věděla, jak CIA nenávidí FBI a obává se zásahů z jejich strany, zvláště když se CIA pohybuje na hranicích zákona, což se většinou děje. Federálové, kteří žárlivě strážejí své výlučné právo honit špióny po USA, by si vychutnali možnost vyšetřovat nezákonné počínání CIA na americké půdě. Pokud všechno, co Anthony dělal,

bylo naprosto čisté, pak byly Billieiny výhrůžky plané. Jestliže ale meze zákona překračoval, vystrašilo by ho to.

Povzdechl si. „Koukej, volám z automatu a myslím, že je nepravděpodobný, že bys měla odposlouchávanou linku.“ Odmlčel se. „Asi tomu těžko uvěříš.“

„Zkus to se mnou.“

„Tak tedy: Luke je špion, Billie.“

Na chvíli ji to ohromilo. Pak vyhrkla: „Nemluv nesmysly.“

„Je komunista; dělá agenta Moskvě.“

„Pro Kristovy rány! Jestli si myslíš, že na tohle ti skočím –“

„Je mi úplně fuk, jestli tomu budeš věřit nebo ne.“ Tón Anthonyho hlasu náhle ztlusněl. „Už řadu let předává tajné informace o raketách Sovětům. Jak myslíš, že by se jim jinak podařilo vyslat *Sputnik* na oběžnou dráhu, když naše družice je pořád ještě ve stadiu pokusů. Vědecky nejsou přece před námi, propánaboha! Těžší z veškerého našeho výzkumu, stejně jako ze svého. A za to je zodpovědný Luke!“

„Anthony, oba známe krucinál Luka už dvacet let. Politika ho nikdy nezajímala.“

„To je to nejlepší alibi ze všech.“

Billie zaváhala. Ze by to byla pravda? Není pochyb o tom, že skutečný špion by předstíral, že ho politika vůbec nezajímá, dokonce by to mohl být republikán. „Ale Luke by svou vlast nezahladil.“

„Lidi to dělají. Nezapomeň, že když byl ve francouzským odboji, spolupracoval s komunistami. Tehdy byli ovšem na naší straně; jenže on v tom očividně pokračoval i po válce. Osobně si myslím, že se s tebou neoženil, protože by došlo ke střetu s jeho prací pro rudý.“

„Oženil se s Elspeth.“

„Jo, ale děti nikdy neměli.“

Billie se posadila na schody s pocitem ohromení. „Máš nějaké důkazy?“

„Mám důkaz – přísně tajné plány, který předal známému důstojníkovi KGB.“

Byla teď zmatená, nevěděla, čemu má věřit. „Ale i jestli je tohle všechno pravda – proč jsi mu vymazal paměť?“

„Abych mu zachránil život.“

Teď už byla popletená úplně. „Nechápu.“

„Billie, chystali jsme se ho zabít.“

„Kdo se ho chystal zabít?“

„My, CIA. Víš, že armáda má vypustit náš první satelit. Jestli tahle raketa nevyletí, Rusové ovládnou vnější prostor v dohledný budoucnosti, stejně jako Britové ovládli na dvě stě let Ameriku. Musíš pochopit, že Luke byl tou největší hrozbou pro americkou moc a prestiž od války. Rozhodnutí skoncovat s ním bylo učiněno do hodiny od chvíle, kdy jsme to o něm zjistili.“

„Proč jste ho, jako špiona, nepostavili před soud?“

„Abychom dopustili, že se celý svět dozví, že naše bezpečnostní složky jsou tak mizerný? Že Sověti od nás po léta dostávají všechny tajný údaje o raketách? Pomysli na to, co by to udělalo s americkým vlivem – zvlášť ve všech těch rozvojových zemích, který koketují s Moskvou! Tahle možnost nepřišla vůbec na pořad jednání!“

„Co se tedy stalo?“

„Přesvědčil jsem je, abychom zkusili tohle. Šel jsem rovnou nahoru. Nikdo neví, co dělám, kromě šéfa CIA a prezidenta. A bývalo by to vyšlo, kdyby nebyl Luke takový vynalézavý trouba. Mohl jsem zachránit Luka a zároveň udržet celou věc v tajnosti. Kdyby jen byl uvěřil tomu, že ztratil paměť po noci, kdy se zpil do němoty, a kdyby byl chvíli žil jako pobuda, býval bych to udržel pod pokličkou. Ani on by se byl nikdy nedozvěděl, jaký tajemství vyzradil.“

Billie měla sobecký okamžik. „Neváhal jsi zničit mi kariéru.“

„Abych Lukovi zachránil život? Netušil jsem, že bys očekávala, že budu váhat.“

„Nebud' tak zatraceně blazeovaný, to byla vždycky tvá nejhorší chyba.“

„Nícméně – Luke mi všechny plány pokazil – s tvou pomocí. Není teď u tebe?“

„Ne.“ Billie cítila, jak se jí zježily všechny vlasy na zátylku.

„Potřebuju s ním mluvit, dřív než napáchá další škody. Kde je?“

Billie, vedena instinktem, zalhala: „Nevím.“

„Neskrývala bys přede mnou nic, vid' že ne?“

„Jistě že ano. Už teď jsi řekl, že tvoje organizace chce Luka zabít. Bylo by ode mě pěkně pitomé říkat ti, kde je, kdybych to věděla. Jenže nevím.“

„Billie, poslouchej mě. Jsem jeho jediná naděje. Řekni mu, ať mi zavolá, jestli mu chceš zachránit život.“

„Budu o tom přemýšlet,“ odpověděla Billie, ale Anthony už mezitím zavěsil.

20.30

Přístrojová část nemá dveře ani přístupové průlezy. Když chtějí technici z mysu Canaveral pracovat na přístrojích uvnitř, musejí zvednout celý poklop. Je to nešikovné, ale ušetří se tím vzácná váha, což je kritický faktor v boji o překonání zemské přitažlivosti.

Luke položil telefon roztřesenou rukou.

Bern se zeptal: „Prokristapána, co ti to řekla? Vypadáš jako duch.“

„Anthony tvrdí, že jsem sovětský agent,“ odpověděl Luke.

Bern přimhouřil oči. „A dál...?“

„Když mě CIA odhalila, chtěli mě zabít, ale Anthony je přesvědčil, že bude zrovna tak účinné, když mi vymažou paměť.“

„To není moc uvěřitelný příběh,“ poznamenal Bern suše.

Luke byl zničený: „Ježíšikriste, mohla by to být pravda?“

„To nemohla, sakra.“

„Nemůžeš si tím být jistý!“

„Ale můžu.“

Luke se stěží odvažoval doufat. „Jak to?“

„Protože já jsem *byl* sovětský agent.“

Luke na něj vyvalil oči. Co teď? „Mohli jsme být agenti oba, aniž jsme o sobě věděli,“ namítl.

Bern zavrtěl hlavou. „Tys mou kariéru ukončil.“

„Jak?“

„Chceš ještě kafe?“

„Ne, díky, točí se mi po něm hlava.“

„Vypadáš hrozně. Kdys jedl naposled?“

„Billie mi dala nějaké sušenky. Zapomeň na jídlo, prosím. A pověz mi, co víš.“

Bern vstal. „Udělám ti sendvič, než mi tu omdlíš.“

Luke si uvědomil, že je mu zle z hladu. „To zní úžasně.“

Zašli do kuchyně. Bern otevřel ledničku a vytáhl bochník žitného chleba, kus másla, hovězí maso z konzervy a cibuli. Lukovi se začínaly sbíhat sliny.

„Bylo to za války,“ začal vyprávět Bern a přitom mazal čtyři krajíce chleba. „Francouzští odbojáři se rozdělili na gaullisty a komunisty a začali si připravovat pozice pro poválečnou dobu. Roosevelt a Churchill chtěli mít jistotu, že komunisti nevyhrajou volby. Takže veškeré zbraně a munici dostávali gaullisti.“

„Jaké jsem z toho měl pocity?“

Bern pokládal na chléb plátek hovězího masa, pak hořčici a kolečka cibule. „Francouzská politika tě nijak zvlášť nezajímala, chtěl jsi jen porazit nacisty a vrátit se domů. Se mnou to ale bylo jiné. Já jsem chtěl vyrovnat dluhy.“

„Jak?“

„Vyklopil jsem komunistům, že čekáme na shoz zbraní, že nás tedy můžou ze zálohy napadnout a sebrat nám arsenál.“ Lítostivě zavrtěl hlavou. „Pěkně to zmršili. Měli se na nás vrhnout při naší cestě zpátky na základnu, aby to vypadalo jako náhoda, a žádat přátelsky podíl. Oni nás ale napadli na místě shozu, hned jak se ty krámy dotkly země. Takže bylo jasné, že nás někdo zradil. A zřejmý podezřelý jsem byl já.“

„Co jsem udělal?“

„Uzavřel jsi se mnou dohodu. Musím přestat pracovat pro Moskvu, hned na místě, a ty o té příhodě navždy pomlčíš.“

„A...?“

Bern pokrčil rameny. „Oba jsme dodrželi slovo. Ale já si myslím, žeš mi to nikdy neodpustil. V každém případě – naše přátelství už nikdy nebylo jako dřív.“

Náhle se odněkud vynořila šedá barmská kočka, zamňoukala a Bern jí hodil na zem kousek masa. Kočka se do něj vybraně pustila a pak si olízala packy.

Luke řekl: „Kdybych byl komunist, byl bych tě kryl.“

„Přesně tak.“

Luke začínal věřit ve vlastní nevinnost. „Ale mohl se ze mě stát komunist až po válce.“

„Nepadá v úvahu. Tohle se ti přihodí v mládí nebo vůbec ne.“

To dávalo smysl. „Mohl jsem ale dělat špiona pro peníze.“

„Ty peníze nepotřebuješ. Máš bohatou rodinu.“

To byla pravda. Řekla mu to přece Elspeth. „Takže Anthony se mýlí.“

„Nebo lže.“ Bern obložil chleby a položil je na dva různě velké talíře. „Něco k pití?“

„Prosím.“

Bern vzal z lednice dvě lahvičky koly a otevřel je. Podal Lukovi talíř a láhev, pak si vzal své a zamířil zpátky do obývacího pokoje.

Luke se cítil jako vyhladovělý vlk. Párkrát se zakousl do chleba a bylo po všem. Bern ho pobaveně sledoval. „Tumáš, vem si můj,“ nabídl mu svůj sendvič.

Luke zavrtěl hlavou. „Ne, díky.“

„Jen si dej. Stejně bych měl držet dietu.“

Luke si vzal Bernův sendvič a pustil se do něj.

Bern zauvažoval: „Jestli Anthony lže, jaký má *skutečný* důvod, aby ti dal vymazat paměť?“

Luke polkl. „Musí to mít nějakou spojitost s mým náhlým pondělním odchodem z mysu Canaveral.“

Bern přikývl. „Jinak by to byla přílišná shoda okolností.“

„Musel jsem se dozvědět něco hodně důležitého, tak důležitého, že jsem pospíchal do Pentagonu, abych je o tom zpravil.“

Bern se zamračil. „Proč jsi neřekl o tom, co ses dozvěděl, lidem na mysu Canaveral?“

Luke uvažoval: „Určitě proto, že jsem tam nikomu nedůvěřoval.“

„Fajn. Takže – než ses dostal do Pentagonu, Anthony tě zastavil.“

„Přesně. A já jsem mu asi věřil a řekl jsem mu, co jsem zjistil.“

„A pak?“

„Myslel si, že je to natolik důležité, že mi musí vymazat paměť, aby měl jistotu, že se to tajemství nedostane ven.“

„Rád bych sakra věděl, co to je.“

„Až se to dozvím, pochopím, co se mi stalo.“

„Kde začneš?“

„Můj první krok asi povede do hotelového pokoje, abych se poohlédl po svých věcech. Třeba mě tam něco trkne.“

„Jestli ti Anthony vymazal paměť, určitě se ti taky prohrabal všemi věcmi.“

„Byl by zničil to, co je zřejmé, ale může tam být něco, co nepovažoval za podstatné. Stejně to musím zkontrolovat.“

„A pak?“

„Jediné další místo, kde bych se měl porozhlédnout, je mys Canaveral. Poletím zpátky dnes večer...“ Podíval se na hodinky. Bylo něco po deváté. „Nebo zítra ráno.“

„Zůstaň na noc tady,“ navrhl mu Bern.

„Proč?“

„Nevím. Nelíbí se mi představa, že strávíš noc o samotě. Zajed' do Carltonu, seber si věci a vrať se sem. Ráno tě hodím na letiště.“

Luke přikývl. Poněkud rozpačitě dodal: „Zachoval ses ke mně jako ztraceně dobrý kamarád.“

Bern pokrčil rameny. „Jsme taky kamarádi ztraceně dlouho.“

To Luka neuspokojilo. „Ale právě jsi mi řekl, že po té příhodě ve Francii už naše přátelství nebylo jako dřív.“

„To je pravda.“ Bern se Lukovi podíval přímo do očí.

„Choval ses ke mně, jako by sis myslel, že když někdo zradí jednou, zradí i podruhé.“

„Tomu bych věřil,“ odpověděl Luke zamyšleně. „Ale mýlil jsem se, ne?“

„Ano,“ odpověděl Bern. „Mýlil.“

21.30

Přístrojová část je náchylná k přehřátí před startem. Řešení tohoto problému je příznačné pro primitivní, ale účinné řízení urychleného projektu *Explorer*. K vnějšímu plášti rakety se elektromagneticky připojí nádoba se suchým ledem. Kdykoli se oddělení přehřeje, termostat zapne větrák. Těsně před startem se magnet odpojí a ochlazovací mechanismus odpadne na zem.

Anthonyho žlutý Cadillac Eldorado se na ulici K mezi Patnáctou a Šestnáctou zařadil mezi taxíky, které tu čekaly, až je vrátňý z hotelu Carlton předvolá. Anthony měl z vozu dobrý výhled na křivku hotelové příjezdové cesty a na jasně osvětlený krytý vjezd. Pete čekal uvnitř v pronajatém hotelovém pokoji, až mu zatelefonuje některý z agentů, kteří Luka po celém městě sledovali.

Jedna část Anthonyho bytosti doufala, že se nikdo z nich neozve a že se Lukovi nějak podaří uniknout. Pak by se Anthony aspoň mohl vyhnout nejbolestnějšímu rozhodnutí svého života. Druhá jeho část však zoufale toužila zjistit, kde Luke právě je, a vyřidit to s ním.

Luke byl starý kamarád, slušný člověk, loajální manžel a skvělý vědec. Nakonec na tom ale nesejde. Ve válce všichni zabíjeli dobré lidi, kteří jen náhodou stáli na nesprávné straně. Luke stál na nesprávné straně během studené války. To rozhodnutí bylo tak těžké jen proto, že Anthony Luka znal.

Pete vyběhl z budovy. Anthony stáhl okénko. Pete vyhrkl: „Volal Ackie. Luke je na Massachusetts Avenue, v bytě Bernarda Rothstena.“

„Konečně,“ oddechl si Anthony. Vyslal agenty před domy, v nichž bydlí Bern a Billie, protože předpokládal, že Luke půjde ke starým kamarádům žádat o pomoc, a teď se ho zmocnil pocit neradostného zadostiučinění, že měl pravdu.

Pete dodal: „Až odejde, Ackie ho bude sledovat na motorce.“

„Dobrá.“

„Myslíte, že přijde sem?“

„Možný to je. Počkám tu.“ V hotelové hale se poflakovali další dva agenti, kteří by Anthonyho uvědomili, kdyby Luke vstoupil do

hotelu jiným vchodem. „Další z pravděpodobných možností je letiště.“

„Tam máme čtyři muže.“

„Fajn. Myslím, že máme jištěný všechny eventuality.“

Pete přikývl. „Jdu zpátky k telefonu.“

Anthony si v duchu rozebíral nadcházející scénu. Luke bude zmatený a nejistý, ostražitý, ale dychtivý položit Anthonymu pár otázek. Anthony se pokusí dostat Luka někam stranou. Jakmile budou sami dva, bude to už jen otázka pár vteřin, než bude mít Anthony možnost vytáhnout pistoli s tlumičem z vnitřní kapsy svrchníku.

Luke se v posledním okamžiku pokusí zachránit si život. Nemá v povaze přijímat porážku. Skočí na Anthonyho nebo se vrhne k oknu či poběží ke dveřím. Anthony zachová klid; už zabil předtím, zachová si klidnou hlavu. Uchopí pevně zbraň a natáhne spoušť; bude mířit na Lukovu hrud', vypálí několikrát s jistotou, že Luka zastaví. Luke upadne. Anthony k němu přistoupí, zkontroluje mu pulz a v případě nutnosti mu vpálí ránu z milosti. A jeho nejstarší přítel bude mrtev.

Nebudou s tím žádné nepříjemnosti. Anthony měl překvapivý důkaz Lukovy zrady, detailní plány psané Lukovou rukou. Nemohl skutečně prokázat, že pocházejí od sovětského agenta, ale jeho slovo bude pro CIA postačující.

Mrtvolu někam odklidí. Ovšemže se najde a bude následovat vyšetřování. Dříve nebo později policie zjistí, že o oběť projevila zájem CIA, a začnou se vyptávat; jenže CIA je v odrážení takových dotazů zběhlá. Policii se řekne, že spojení CIA a oběti je věc národní bezpečnosti, a je tudíž přísně tajné, ale s vraždou to nemá nic společného.

Každý, kdo bude mít pochybnosti – policista, novinář, politik – bude muset podstoupit zkoušku spolehlivosti. Přátele, sousedy a příbuzné vyslechnou agenti, kteří se budou nejasně odvolávat na podezřelé spojení s komunisty. Vyšetřovatelé nikdy nedojdou k žádnému závěru, ale i tak zničí důvěryhodnost dotyčného.

Tajný agent by mohl udělat cokoli, pomyslel si s chmurnou sebedůvěrou.

Na hotelové příjezdové cestě zastavil taxík a z něj vystoupil Luke. Měl na sobě tmavě modrý plášť a šedý klobouk, který si musel dnes někde koupit nebo ho ukradl. Na druhé straně ulice zastavil motocykl Ackieho Horwitze. Anthony vystoupil z vozu a zamířil k hotelovému vchodu.

Luke působil napjatě, ale měl výraz neochvějného odhodlání. Když platil taxikáři, zalétl pohledem k Anthonymu, ale nepoznal ho. Ponechal šoferovi drobné a zamířil k hotelu. Anthony ho následoval.

Byli stejně staří, třicet sedm let. Setkali se na Harvardu, když jim bylo osmnáct, před polovinou svého života.

Že to muselo dojít až sem, pomyslel si Anthony hořce. Že to muselo dojít až sem!

Luke věděl, že ho od Bernova bytu sleduje muž na motocyklu. Byl teď napjatý jako struna, všechny smysly v pohotovosti.

Hala hotelu Carlton vypadala jako velkolepý přijímací salon, plný napodobenin starého francouzského nábytku. Recepce byla umístěna ve výklencích, které nijak nenarušovaly pravidelný pravoúhlý prostor. U vchodu k baru se bavily dvě ženy v kožších se skupinkou mužů ve smokinách. Olivřejovaní hoteloví poslíčci a recepční v černých fracích si hleděli své práce a čišela z nich tichá výkonnost. Bylo to přepychové místo navržené tak, aby konejšilo rozjitřené nervy lidí na cestách. Na Luka to nijak nepůsobilo.

Přešel halu pohledem a ihned rozpoznal dva muže, kteří budili dojem agentů. Jeden seděl na elegantní pohovce a četl noviny, druhý postával u výtahu a kouřil. Ani jeden z nich se sem nehodil. Byli oblečení pracovně, měli přšipláště a vycházkové obleky a na košilích a kravatách bylo patrné, že je mají na sobě už od rána. Určitě si nevyrazili, aby strávili večer v nákladných restauracích a barech.

Napadlo ho, aby hned zase vyšel ven – ale to by k ničemu nevedlo. Přistoupil k recepci, udal své jméno a požádal o klíč k pokoji. Když se otočil, oslovil ho neznámý muž: „Ahoj, Luke.“

Byl to onen člověk, který vešel do hotelu za ním. Nevypadal jako agent, ale Luke si letmo povšiml jeho zjevu: byl vysoký asi jako Luke a mohl být distingovaný, nebýt nedbalého oblečení. Jeho drahý svrchník z velbloudí srsti byl starý a obnošený, boty vypadaly, jako

by je nikdy nikdo nevyleštil, a on sám potřeboval ostříhat. Nicméně, když promluvil, mělo to svoji váhu.

Luke odpověděl: „Bohužel nevím, kdo jste. Ztratil jsem paměť.“

„Anthony Carroll. Jsem moc rád, že jsem tě konečně dostihl!“ Napřáhl ruku k pozdravu.

Luke napjal pozornost. Pořád ještě nevěděl, jestli je Anthony nepřítel, či přítel. Podal mu ruku a řekl: „Chci se tě zeptat na spoustu věcí.“

„Jsem připravený ti odpovědět.“

Luke se odmlčel, zíral na něj a přemýšlel, kde začít. Anthony nevypadal jako člověk, který zrazuje staré přátele. Měl upřímný, inteligentní obličej, ne hezký, ale příjemný. Nakonec Luke vyhrkl: „Jak jsi mi tohle sakra mohl udělat!“

„Musel jsem to udělat – pro tvý vlastní dobro. Pokoušel jsem se ti zachránit život.“

„Já nejsem žádný špion.“

„Není to tak jednoduchý.“

Luke si Anthonyho pátravě prohlížel a pokoušel se uhodnout, co má za **lube**m. Nemohl se rozhodnout, jestli ten člověk mluví pravdu. Anthony působil vážně. Na výrazu jeho tváře nebyla patrna žádná prohnalost. A přesto přese všechno Luke s jistotou cítil, že si Anthony nechává něco pro sebe. „Tvé povídačky, že pracuju pro Moskvu, nevěří nikdo.“

„Kdo je to nikdo?“

„Bern a Billie.“

„Oni nevědí všechno.“

„Znají mě.“

„Já tě taky znám.“

„Co znáš z toho, co oni neznají?“

„Povím ti to. Ale tady se bavit nemůžeme. To, co ti chci povědět, je tajný. Půjdeme ke mně do kanceláře. Je to pět minut odtud.“

Luke nehodlal chodit do Anthonyho kanceláře, ne dřív, než Anthony zodpoví uspokojivě spoustu Lukových otázek. Viděl však, že hala není vhodná na přísně tajný rozhovor. „Pojďme do mého apartmá,“ navrhl. To by mohlo Anthonyho dostat od jeho agentů, ale

situaci by měl nadále v rukou Luke: samotný Anthony proti němu nic nezmůže.

Anthony váhal – a pak se zdálo, že se rozhodl: „Jistě,“ svolil.

Prošli halou a nastoupili do výtahu. Luke zkontroloval klíče od pokoje: 530. „Páté patro,“ oznámil obsluze. Muž zavřel dveře a spustil výtah.

Cestou nahoru nemluvili. Luke si prohlížel Anthonyho oblečení: starý kabát, zmuchlaný oblek, těžko popsatelná kravata. Bylo s podivem, že dokázal nosit toto neladné šatstvo s tak nedbalou elegancí.

Náhle si Luke všiml, že měkká látka svrchníku tvoří na pravé straně bouli. V kapse byl nějaký těžký předmět.

Strachem ho zamrazilo. Udělal ošklivou chybu.

Nenapadlo ho, že Anthony bude mít zbraň.

Luke zuřivě přemýšlel a snažil se nedat na sobě nic znát. Mohl by ho Anthony střelit přímo zde, v hotelu? Kdyby počkal, až budou v apartmá, nikdo by to neviděl. A co hluk? Pistole může mít přece tlumič.

Když výtah zastavil v pátém patře, Anthony si rozepnul kabát.

Aby mohl zbraň rychle vytáhnout, pomyslel si Luke.

Vystoupili. Luke nevěděl, kudy dál, ale Anthony zahrnul samozřejmě napravo. Musel být v Lukově pokoji už předtím.

Luke se pod svrchníkem potil. Měl pocit, jako by podobnou věc prožil už dříve, více než jedenkrát, ale bylo to už dávno. Kéž by si byl ponechal pistoli toho poledy, co mu zlomil prst. Jenže dnes v devět ráno neměl ani ponětí, do čeho je zapletený, domníval se, že jenom ztratil paměť.

Snažil se uklidnit. Pořád je to pouze jeden proti jednomu. Anthony má pistoli, ale Luke uhodl jeho úmysly. Vychází to nastejno.

Jak procházel chodbou a srdce mu bilo na poplach, Luke se poohlížel po něčem, čím by mohl Anthonyho praštit: po těžké váze, skleněném popelníku, obrázku v pořádném rámu. Nebylo tu nic.

Musí něco podniknout, dřív než vejdou do pokoje.

Mohl by tu pistoli Anthonymu sebrat? Možná by uspěl, ale bylo to riskantní. Pistole by při zápasu mohla snadno spustit a nikdo neví, kam by v rozhodujícím okamžiku mířila.

Došli ke dveřím a Luke vytáhl klíč. Krupička potu mu stekla po tváři. Jestli vejde dovnitř, je mrtvý.

Odemkl dveře a doširoka je otevřel.

„Jdi dál,“ vyzval Anthonyho a sám ustoupil stranou, aby host mohl vejít první.

Anthony zaváhal, pak ale prošel kolem Luka a vstoupil do dveří.

Luke zahákl chodidlo za Anthonyho pravý kotník, položil mu obě ruce na lopatky a prudce do něj strčil. Anthony letěl kupředu. Narazil do stolku z počátku 19. století a shodil velkou vázu plnou narcisů. Zoufale chňapl po mosazné stojací lampě s růžovým stínidlem, ta však spadla i s ním.

Luke zabouchl dveře a utíkal jako o život. Řítil se po chodbě. Výtah byl pryč. Luke rozrazil dveře k požárnímu schodišti a sbíhal dolů. V dalším patře narazil do pokojské s hromadou ručníků. „Promiňte!“ křikl na ni, když vyjekla; všude kolem létaly ručníky.

O pár vteřin později doběhl k úpatí schodiště. Ocitl se v úzké chodbičce. Po jedné straně spatřil skrz malý klenutý vchod hotelovou halu, jen pár schůdků nad sebou.

Anthony věděl, že udělal chybu, ještě dřív než vešel do pokoje jako první, ale Luke mu nedal na vybranou. Naštěstí se nijak vážně nezranil. Po chvíli ohromení se sebral. Otočil se, došel ke dveřím a otevřel je. Když vyhlédl ven, zahlédl Luka pádícího chodbou pryč. Ihned ho začal pronásledovat, ale Luke zahnul stranou a zmizel, podle všeho ve schodišťové šachtě.

Anthony ho následoval, běžel co možná nejrychleji, ale obával se, že Luka asi nedohoní, protože je přinejmenším stejně hbitý jako on. Budou mít Curtis a Malone v hale dost rozumu, aby Luka zadrželi?

O patro níž Anthonyho na chvíli zdržela pokojská, která klečela na podlaze a sbírala rozházené ručníky. Anthony usoudil, že do ní Luke vrazil. Zaklel a zvolnil tempo, aby se kolem ní prosmýkl.

Přítom zaslechl příjíždějící výtah. Srdce mu poskočilo. Třeba bude mít štěstí.

Z výtahu se vynořila nastrojená dvojice, očividně rozjařená z nějaké oslavy v restauraci. Anthony se kolem nich protáhl do výtahu a požádal: „Přízemí – ale co nejrychleji.“

Muž přirazil dveře a spustil výtah. Anthony bezmocně civěl, jak se v pomalém sledu rozsvěčují sestupná čísla pater.

Výtah dospěl do přízemí. Dveře se odsunuly stranou a on vystoupil.

Luke se vynořil v hale hned vedle výtahu. Srdce mu pokleslo. Dva agenti, kterých si všiml již dřív, stáli nyní před hlavním vchodem a bránili mu tak v cestě ven z hotelu. O chvíli později se otevřely dveře výtahu a vystoupil Anthony.

Luke se musel ve vteřině rozhodnout: bojovat nebo utéct.

Nechtělo se mu bojovat s třemi muži. Téměř určitě by ho přemohli. Přidala by se k nim i hotelová ochranka. Anthony by se vytasil se svým průkazem CIA a každý by se před ním sklonil. Luke by skončil ve vazbě.

Otočil se tedy a pádil zpátky chodbou do nitra hotelu. Za sebou slyšel dusat Anthonyho, který ho pronásledoval. Někde tu musí být zadní vchod – přece hotel nezásobují přes hlavní halu!

Prolétl závěsem a ocitl se na malém dvorku vyzdobeném jako venkovní kavárničky ve Středomoří. Na malém tanečním parketu se ploužilo několik párů. Propletl se mezi stoly a zamířil k východu. Nalevo od něj se táhla úzká chodbička. Rozběhl se po ní. Došel k závěru, že teď musí být blízko zadní části hotelu, ale žádnou cestu ven neviděl.

Posléze se vynořil u nějaké kuchyňské přípravný, kde se prováděly závěrečné úpravy jídel přinesených odjinud. Půl tuctu uniformovaných číšníků ohřívalo jídla v ohřívačích a rovnalo talíře na podnosy. Uprostřed místnosti bylo schodiště, které vedlo dolů. Luke se protlačil kolem číšníků a zamířil ke schodům, aniž bral na vědomí hlas, který za ním volal: „Promiňte, pane! Tam dolů nemůžete!“ Jak se Anthony hnal za ním, tentýž hlas rozhořčeně pronesl: „Copak je tady nějaký nádrazí?“

V suterénu byla hlavní kuchyně, upocený očištěc, kde tucet kuchařů vařil pro stovky lidí. Plynové hořáky planuly, pára se vzdouvala, hrnce bublaly. Číšníci pokřikovali na kuchaře a kuchaři pokřikovali na své pomocníky. Všichni byli příliš zaneprázdněni, než aby věnovali pozornost Lukovi, který kličkoval mezi lednicemi a sporáky, mezi kupami talířů a fůrami zeleniny.

V zadní části kuchyně narazil na schodiště vedoucí nahoru. Odhadoval, že vede ke vchodu pro zásobování. Jestli ne, je v pasti. Chopil se příležitosti a vyběhl po schodech. Na jejich konci rozrazil dveře a vypadl na chladný noční vzduch.

Ocitl se na potměšilém dvoře. Kalné světlo lampy nade dveřmi mu odhalilo obří nádoby na odpadky a naskládané dřevěné palety, které podle všeho obsahovaly ovoce. Ani ne padesát metrů napravo odtud se tyčil vysoký drátěný plot, v něm zavřená vrata a za ním ulice, o níž mu jeho orientační smysl napovídal, že to je určitě Patnáctá. Vyběhl k vratům. Uslyšel, jak se dveře za ním hlučně otevřely, a pochopil, že Anthony vyšel ven. Byli tu sami.

Dorazil k vratům. Byla zavřená a zajištěná velkým, ocelovým visacím zámkem. Kdyby tak šel kolem nějaký chodec, Anthony by dostal strach vystřelit! Ale nebyl tu nikdo.

S bušícím srdcem se Luke drápal nahoru po plotě. Když dosáhl vrcholu, uslyšel slabé škytnutí pistole s tlumičem. Necítil však nic. Bylo obtížné střílet na pohyblivý terč vzdálený skoro padesát metrů a ve tmě, ale nebylo to nemožné. Přehodil nohu přes vršek plotu. Zbraň znovu škytla. Luke se zakymácel a spadl na zem. Uslyšel třetí tlumený výstřel. Vyskočil na nohy a rozběhl se směrem k východu. Pistole se už neozvala.

Na rohu se ohlédl. Anthony nebyl nikde v dohledu.

Unikl mu.

Anthony mu podklesly nohy. Položil ruku na chladivou zeď, aby nabyl rovnováhy. Dvůr páchl hnijící zeleninou. Měl pocit, jako kdyby vdechoval zkázu.

Tohle byla ta nejtěžší věc, jakou kdy udělal. Ve srovnání s tím bylo zabití Albina Mouliera jen hračkou. Když mířil na Lukovu

postavu, která se drápala přes drátěný plot, málem nebyl schopen zmáčknout spoušť.

Dopadlo to, jak nejhůř to dopadnout mohlo. Luke je nadále živý – a protože na něj Anthony vystřelil, bude teď ve střehu a rozhodnut dozvědět se pravdu.

Kuchyňské dveře se rozlétly a objevili se Malone a Curtis. Anthony nenápadně zastrčil pistoli do vnitřní kapsy. Pak jim ztěžka dýchaje rozkázal: „Přelezl plot – pusťte se za ním!“ Věděl, že Luka nechytí.

Jakmile mu zmizeli z očí, začal hledat náboje.

22.30

Raketa je navržena podle rakety V2 používané za války při bombardování Londýna. Motor dokonce i vypadá stejně. Všechny akcelerometry, relé a gyroskopy jsou z V2. Pumpa pro pohonné látky používá peroxid vodíku, který prošel kadmiovým katalyzátorem, a uvolňuje energii pohánějící turbínu – a i toto pochází z V2.

Harold Brodsky připravil dobré suché martini a dušené maso paní Rileyové bylo tak chutné, jak sliboval. Jako dezert jí Harold předložil třešňový koláč a zmrzlinu. Billie se cítila provinile. Harold se tolik snaží, aby jí udělal radost, a ona dlí myšlenkami u Luka a Anthonyho, u jejich společné minulosti, a přemýšlí, jak se jejich životy záhadně zamotaly.

Zatímco Harold vařil kávu, zavolala domů a ujistila se, že s Larrym a Becky-Ma je všechno v pořádku. Pak Harold navrhl, aby se přemístili do obývacího pokoje a podívali se na televizi. Vytáhl láhev drahého francouzského koňaku a nalil štědrou dávku do velikých číší. Pokouší se posílit vlastní odvalu, dumala Billie, nebo oslabit její odpor? Vdechovala vůni koňaku, ale nenapila se.

I Harold byl zamyšlený. Obvykle to byl zábavný společník, vtipný a bystrý, a Billie se zpravidla v jeho přítomnosti hodně nasmála; dnes večer byla však duchem nepřítomná.

Dívali se na thriller nazvaný „Utíkej, Joe, utíkej!“. Jan Sterlingová hrála číšnici, která se zapletla s bývalým gangsterem Alexem Nicholem. Billii pomyslná nebezpečí na obrazovce ne a ne zaujmout. Její mysl byla unášena záhadou toho, co Anthony provedl Lukovi. V OSS přestupovali všemožné zákony a Anthonyho práce byla ještě k tomu utajovaná, Billii však přesto otřásl, že došel až tak daleko. Copak se tyhle způsoby používají i v mírové době?

A jaký měl motiv? Bern jí zavolal a pověděl jí, k čemu se Lukovi přiznal, a to ji jen utvrdilo v tom, co jí všechny instinkty už napověděly – že Luke nemůže být špion. Ale věřil tomu i Anthony? Jestliže ne, co hlavně ho vedlo k tomu, co provedl?

Harold vypnul televizi a nalil si další koňak. „Myslím na naši budoucnost,“ promluvil.

Billii pokleslo srdce. Požádá ji o ruku. Kdyby to byl udělal včera, byla by nabídku přijala. Ale dnes na to sotva dokáže pomyslet.

Vzal ji za ruku. „Miluju tě,“ řekl. „Vycházíme spolu dobře, máme stejné zájmy a oba máme dítě – to ale není ten pravý důvod. Myslím, že bych se s tebou chtěl oženit, i kdybys byla číšnice, co žvýká žvýkačku a má ráda Elvise Presleyho.“

Billie se zasmála.

Pokračoval. „Protože já tě zbožňuju, a to pro nic jiného, než pro tebe samotnou. Vím, že to je skutečné, protože tohle se mi stalo už předtím, pouze jednou, s Lesley. Miloval jsem ji z celého srdce, dokud jsem o ni nepřišel. Takže nemám žádné pochybnosti. Miluju tě a chci, abychom byli pohromadě navždy.“ Pohlédl na ni a dodal: „Jak to cítíš ty?“

Vzdychla. „Mám tě ráda. Ráda bych se s tebou milovala, myslím, že by to bylo skvělé.“ Při té poznámce zvedl obočí, ale nepřerušoval ji. „A nemůžu se zbavit pomyšlení, oč lehčí bych měla život, kdybych měla někoho, s kým bych se podělila o jeho břímě.“

„To je dobré.“

„Včera by to bylo stačilo. Byla bych odpověděla ano, miluju tě, pojďme se vzít. Jenže dnes jsem potkala někoho ze své minulosti a vzpomněla jsem si, jaké to je být zamilovaná v jednadvaceti.“ Bezelstně na něj pohlédla. „Nechovám k tobě stejné pocity, Harold.“

Úplně ho to neodradilo. „Kdo by je taky choval, v tvém věku.“

„Možná máš pravdu.“ Kéž by byla bláznivá a divoká jako tehdy!

Tohle byla ale pošetilá touha u rozvedené ženy se sedmiletým dítětem. Aby získala čas, pozvedla sklenku s koňakem ke rtům.

Zazvonil zvonek.

Billii poskočilo srdce.

„Kdo to sakra je?“ zlobil se Harold. „Doufám, že si Sidney Bowman nechce v tuhle noční dobu půjčovat hever na auto!“ Vstal a šel do předsíně.

Billie věděla, kdo to je. Položila netknutý koňak na stůl a vstala.

Od dveří uslyšela Lukův hlas. „Potřebuju mluvit s Billií!“

Billie se podívala, proč ji to tak nadmíru potěšilo.

Harold odpověděl: „Nejsem si jistý, že chce, aby ji zrovna teď někdo rušil.“

„Je to důležité.“

„Jak jste se dozvěděl, že je tady?“

„Řekla mi to její matka. Promiňte, Harolde, ale nemám čas jen tak tu očumovat.“ Billie zaslechla tupou ránu, následovanou výkřikem na protest a uhodla, že si Luke vynutil vstup do domu. Šla ke dveřím a nakoukla do předsíně. „Jen přibrzdi, Luku,“ napomenula ho. „Tohle je Haroldův dům.“ Luke měl roztržený kabát, byl bez klobouku a vypadal velice otřesený. „Co se děje?“ polekala se.

„Anthony po mně střílel.“

Billie to šokovalo. „Anthony?“ opakovala. „Bože můj, co ho to posedlo? On střílel *na tebe*?“

Harold vypadal ustrašeně. „Co to máte s tím střílením?“

Luke si ho nevšímal. „Je načase vypovědět to všechno někomu zodpovědnému,“ oznámil Billie. „Jdu do Pentagonu. Ale mám starost, že mi třeba nebudou věřit. Půjdeš se mnou a budeš mě podporovat?“

„Samozřejmě,“ odpověděla. Sundala si kabát z věšáku v hale.

Harold zvolal: „Billie! Pro všechno na světě – byli jsme uprostřed moc důležitého hovoru!“

Luke naléhal: „Opravdu tě potřebuju.“

Billie zaváhala. Bylo to k Haroldovi velmi tvrdé. Je zřejmé, že tento okamžik plánoval už nějakou dobu. Jenže Lukův život je v nebezpečí. „Promiň,“ obrátila se k Haroldovi. „Musím jít.“ Zvedla k Haroldovi tvář, aby ji políbil, on se však odvrátil.

„Nebud' takový,“ prosila ho Billie. „Uvidíme se zítra.“

„Vypadněte z mého domu, oba dva!“ procedil rozruženě mezi zuby.

Billie vyšla ven, Luke těsně za ní; Harold za nimi přibouchl dveře.

Program *Jupiter* stál 40 milionů dolarů v roce 1956 a 140 milionů v roce 1957. V roce 1958 se očekává, že tato částka překročí 300 milionů.

V pokoji, který si Pete pronajal, našel Anthony v zásuvce psacího stolu nějaké hotelové psací potřeby. Vytáhl obálku. Z kapsy vyndal tři nábojnice a tři zdeformované kulky, které vypálil na Luka. Vložil je do obálky a obálku zalepil; pak si ji nacpal do kapsy. Zbaví se jí při první příležitosti.

Překontroloval všechny škody. Měl velice málo času, ale musel postupovat puntičkářsky. Potřeboval zahladit veškeré stopy po této události. Práce mu pomáhala odvést pozornost od znechucení nad sebou samým, které v ústech chutnalo tak trpce.

Zástupce ředitele, který měl právě službu, vešel do pokoje s rozhněvaným výrazem. Byl to malý, úhledný mužík s pleší. „Pane Sucharde, prosím, posaďte se,“ vyzval ho Anthony. Pak muži ukázal průkaz CIA.

„CIA!“ vydechl Suchard a jeho rozhořčení začínalo ochabovat.

Anthony vytáhl z peněženky vizitku. „Je tu napsáno Ministerstvo zahraničí, ale kdybyste mě potřeboval, vždycky mě seženete na tomhle čísle.“

Suchard zacházel s vizitkou, jako by měla kdykoli vybuchnout. „Co pro vás můžu udělat, pane Carrolle?“ Měl trochu přízvuk; Anthony se domníval, že by to mohl být Švýcar.

„Zaprvé se chci omluvit za ten drobný rozruch, který jsme tu natropili.“

Suchard upjatě přikývl. Nehodlal říkat, že je všechno v pořádku. „Naštěstí si toho povšimlo jen pár hostů. Jenom osazenstvo kuchyně a pár číšníků vidělo, jak toho pána honíte.“

„Jsem rád, že jsme příliš nerozrušili váš pěkný hotel, i když šlo o věc národní bezpečnosti.“

Suchard v údivu zvedl obočí: „Národní bezpečnost?“

„Ovšem, nemůžu se pouštět do podrobností...“

„Ovšem.“

„Ale doufám, že se můžu spolehnout na vaši diskrétnost.“

Hotelová profesionálková si zakládají na své diskrétnosti, a Suchard horlivě přikyvoval. „To skutečně můžete.“

„Třeba nebude ani nutné, abyste tu věc hlásil řediteli.“

„Možná...“

Anthony vytáhl svitek bankovek. „Ministerstvo zahraničí má pro takové případy malý fond na úhradu.“ Odloupl dvacetidolarovku. Suchard ji přijal. „A kdyby se někdo z personálu cítil nespokojen, pak snad...“ Pomalu odpočítal další čtyři dvacetidolarovky a podal mu je.

Pro zástupce ředitele to byl obrovský úplatek. „Děkuji vám, pane,“ řekl Suchard. „Jsem si jistý, že vašim požadavkům dostojíme.“

„Kdyby se vás někdo vyptával, bylo by možná nejlepší říct, že jste nic neviděl.“

„Ovšem.“ Suchard vstal. „Kdyby bylo ještě něco...“

„Budu s vámi ve spojení.“ Anthony Sucharda kývnutím propustil a ten odešel.

Vešel Pete. „Vojenský kontrarozvědce na mysu Canaveral šéfuje plukovník Bill Hide,“ oznámil. „Bydlí v motelu Starlite.“ Podal Anthonymu kus papíru s telefonním číslem a znovu odešel.

Anthony vytočil číslo a spojil se s Hidovým pokojem. „Tady Anthony Carroll, CIA, oddělení technických služeb,“ představil se.

Hide převaloval slova v ústech pomalu, nevojensky, a mluvil, jako by měl v sobě už pár skleniček. „Hm, co pro vás můžu udělat, pane Carrolle?“

„Volám kvůli doktoru Lucasovi.“

„Vážně?“

Znělo to trochu nepřátelsky a Anthony se rozhodl, že mu namaže trochu medu kolem huby. „Velmi bych ocenil vaši radu, jestli mi můžete poskytnout chvilíčku v tuhle pozdní hodinu, plukovníku.“

Hide roztál. „Samozřejmě, cokoli budu moci.“

Tohle už znělo líp. „Myslím, že víte, že doktor Lucas se poslední dobou chová podivně, což je v případě vědce, který pracuje s utajovanými informacemi na pováženou.“

„To určitě je.“

Anthony potřeboval, aby Hide pocítil zodpovědnost. „Jak se vám jeví jeho duševní stav?“

„Naposled když jsem ho viděl, zdál se mi normální, ale mluvil jsem s ním před pár hodinama a to mi řekl, že ztratil paměť.“

„Ono je v tom ještě něco víc. Ukradl auto, vloupal se do domu, popral se s policajtem a podobný věci.“

„Proboha, tak to je v horším stavu, než jsem si myslel.“

Hide mi to baští, pomyslel si Anthony s úlevou. Přitvrdil. „Myslíme si, že není při smyslech, ale vy ho znáte líp než my. Co byste řekl, že se děje?“ Anthony zadržel dech v naději na tu jedinečnou správnou odpověď.

„Kruci, já si myslím, že u něj došlo k nějaký duševní poruše.“ Anthony chtěl, aby Hide věřil přesně tomuhle – teď si ale Hide myslel, že to je jeho vlastní myšlenka, a pokračoval ve snaze Anthonyho přesvědčit. „Podívejte, pane Carrolle, vojáci by nezaměstnávali cvoka na přísně tajným projektu. Normálně je Luke stejně soudný jako vy nebo já. Zřejmě ho něco vykojelo.“

„Vypadá to, jako by si myslel, že proti němu existuje nějaký spiknutí, ale vy říkáte, že tomu nemusíme přikládat důležitost.“

„To ani na okamžik.“

„Takže můžeme trochu ubrat. Tedy, nemusíme burcovat Pentagon.“

„Proboha to ne!“ žádal ho Hide ustaraně. „Vlastně – radši jim sám zavolám a upozorním je, že to vypadá, že Luke nemá všech pět pohromadě.“

„Jak si přejete.“

Vešel Pete a Anthony zvedl prst na znamení, aby počkal. Ztišil hlas a do telefonu řekl: „Jsem shodou okolností starý přítel doktora Lucase a jeho paní. Pokusím se Luka přesvědčit, aby vyhledal pomoc psychiatra.“

„To mi připadá jako výborný nápad.“

„Takže – děkuju vám, plukovníku. Uklidnil jste mě a my se budeme řídit tím, co jste navrhl.“

„Není zač. Jestli se vyskytne něco, na co byste se mě chtěl zeptat nebo co byste se mnou chtěl probrat, zavolejte mě kdykoli.“

„To určitě udělám.“ Anthony zavěsil.

Pete se ušklíbl: „Pomoc psychiatra?“

„To bylo jen pro jeho dobro.“ Anthony zrekapituloval situaci. Tady v hotelu žádný důkaz nezůstal. Zařídil, že Pentagon bude předem zaujatý vůči všemu, co by jim Luke mohl nahlásit. Tudíž zbývá jen Billiina nemocnice.

Vstal. „Vrátím se za hodinu,“ oznámil. „Chci, abys tu zůstal. Ale ne v hale. Vezmi Malona a Curtise a uplat'te číšníka z pokojové obsluhy, aby vás pustil do Lukova apartmá. Mám takový pocit, že se Luke vrátí.“

„A jestli jo?“

„Nenechte ho zase odejít – za žádnou cenu.“

24.00 – půlnoc

Raketa *Jupiter C* používá hydlyne, tajné vysokoenergetické palivo, které je o 12 procent výkonnější než pohonná látka na bázi alkoholu u standardní rakety *Redstone*. Toxická, korozivní látka je směsí nesymetrického dimethylhydrazinu – a diethylentriaminu.

Billie zajela se svým červeným thunderbirdem na parkoviště Georgetownské psychiatrické léčebny a vypnula motor. Plukovník Lopez z Pentagonu zastavil svůj světle olivověhnědý Ford Fairlane vedle ní.

„Nevěří mi ani slovo,“ procedil Luke rozzlobeně mezi zuby.

„Nedávej mu vinu,“ vymlouvala mu to Billie. „Zástupce ředitele z Carltonu tvrdí, že v kuchyni nikdo nikoho nehonil a na zemi u vchodu pro zásobování se žádné nábojnice nenašly.“

„Anthony zničil všechny důkazy.“

„Tohle vím já, ale plukovník Lopez ne.“

„Chválabohu, že jsem tě vzal s sebou.“

Vystoupili z vozu a zamířili k budově i s plukovníkem, trpělivým Hispánцем s inteligentní tváří. Billie kývla na vrátného a vedla oba muže nahoru po schodech a chodbou ke kanceláři, kde byla kartotéka.

„Ukážu vám složku muže jménem Joseph Bellow, jehož fyzický popis se hodí na Luka,“ vysvětlila.

Plukovník přikývl.

Billie pokračovala: „Uvidíte, že byl přijat v úterý, ošetřen a pak ve středu, ve čtyři hodiny ráno, ho propustili. Musíte si uvědomit, že je velice neobvyklé, aby byl pacient-schizofrenik ošetřen, aniž tu byl předtím na pozorování. A asi vám nemusím zdůrazňovat, že je neslýchané, aby nějakého pacienta propouštěli z psychiatrie ve čtyři hodiny ráno.“

„Chápu,“ odpověděl Lopez bez komentáře. Billie otevřela zásuvku, vytáhla složku Bellow, položila ji na stůl a otevřela ji.

Byla prázdná.

„Propánaboha,“ vydechla.

Luke nevěřící zíral na kartonové desky. „Sám jsem ty papíry viděl, sotva před šesti hodinami!“

Lopez unaveně vstal. „Tak to bychom měli.“

Luka se zmocnil pocit noční mûry, měl dojem, že žije v neskutečném světě, kde si lidi můžou dělat, co se jim zlíbí, střílet na něj, zamotat mu rozum, a on nikdy nedokáže, že k tomu došlo. „Možná tu schizofrenii mám,“ prohodil zasmušile.

„Ale já ji nemám,“ namítla Billie. „A já jsem tu složku viděla taky.“

„Jenže teď tu není,“ poznamenal Lopez.

„Moment,“ napadlo Billii. „Denní registr vykáže, že byl propuštěn. Je to na stole na příjmu pacientů.“ S bouchnutím zaklapla registračku.

Sešli do haly. Billie promluvila s recepčním. „Prosím vás, Charlie, ukažte mi registr.“

„Hned to bude, paní doktorko.“ Mladý černochoz za pultem chvíli hledal. „No ne, kam se to podělo?“ hartusil.

Luke zamumlal: „Ježíši Kriste.“

Tvář recepčního potemněla rozpaky. „Vím, že to tu bylo ještě před pár hodinami.“

Billiin obličej nevěstil nic dobrého. „Povězte mi něco, Charlie. Nebyl tu dnes večer doktor Ross?“

„Byl, paní doktorko. Odešel před pár minutami.“

Pokývala hlavou. „Až ho příště uvidíte, zeptejte se ho, kde je ten záznam. On to bude vědět.“

„To určitě udělám.“

Billie poodstoupila od okénka.

Luke rozzlobeně vybuchl: „Dovolte mi jednu otázku, plukovníku. Než jsme k vám dnes večer přišli, nemluvil o mně s vámi někdo?“

Lopez zaváhal: „Ano.“

„Kdo?“

Znovu zaváhal a pak přiznal: „Myslím, že máte právo to vědět. Volal nám plukovník Hide z mysu Canaveral. Říkal, že vás sleduje CIA a že hlásili, že se chováte iracionálně.“

Luke chmurně přikývl: „Zase Anthony.“

Billie se obrátila k Lopezovi. „Já už zatraceně nemůžu přijít na nic, co bychom mohli udělat, abychom vás přesvědčili. A ani vám nemám za zlé, že nám nevěříte, když nemáme žádné důkazy.“

„Já jsem neřekl, že vám nevěřím,“ namítl Lopez.

Luka to překvapilo a vzhlédl k plukovníkovi s novou nadějí.

Lopez pokračoval: „Mohl bych si myslet, že jste si vymyslel, že vás někdo ze CIA honil po hotelu Carlton a v uličce po vás střílel. Mohl bych dokonce připustit, že jste se tady spolu s paní doktorkou tajně dohodli, že budete předstírat, že tu byla jakási složka, která zmizela. Ale nevěřím, že tady tenhle Charlie je součástí vašeho spiknutí. Tady musí být denní registr – a on tu není. Nemyslím si, že jste ho sebrali – proč byste to dělali? Kdo to ale potom vzal? Někdo chtěl něco skrýt.“

„Takže vy mi věříte?“ ujišťoval se Luke.

„Co je tu k věření? Vy nevíte, proč se to všechno děje. Ani já to nevím. Ale něco se zatraceně jistě děje. A já si myslím, že to má něco společného s tou raketou, kterou máme vypustit.“

„Co uděláte?“

„Uvedu bezpečnostní složky na mysu Canaveral do plné pohotovosti. Byl jsem tam, vím, že jsou laxní. Zítra ráno nebudou ani vědět, co je postihlo.“

„Ale co Anthony?“

„Mám u CIA kamaráda. Povím mu váš příběh a přiznám, že nevím, jestli je to pravda, nebo ne, ale že mi to působí starosti.“

„S tím se daleko nedostaneme,“ namítl Luke. „Potřebujeme vědět, co se děje, proč mi vymazali paměť!“

„Souhlasím,“ potvrdil Lopez. „Já ale nic víc dělat nemůžu. Zbytek je na vás.“

„Kristepane,“ povzdychl si Luke. „Takže jsem v tom sám.“

„Ne, nejsi,“ odporovala Billie. „Nejsi v tom sám.“

ČÁST ČTVRTÁ

01.00

Nové palivo obsahuje nervový plyn a je velmi nebezpečné. Na mys Canaveral se dopravuje zvláštním vlakem vybaveným dusíkem, který by ho v případě úniku neutralizoval. Kapka, která by se dostala na kůži, pronikne okamžitě do krevního oběhu a její účinek je smrtelný. Technici říkají: „Jestli ucítíš rybu, vem nohy na ramena.“

Billie jela rychle; na rozdíl od většiny Američanů spolehlivě ovládala ruční řazení rychlostí u thunderbirdu. Luke ji s obdivem pozoroval. Proletěli klidnými ulicemi Georgetownu, přešli přes řeku k centru Washingtonu a zamířili ke Carltonu.

Luke cítil, že je plný energie. Znal svého nepřítele, po boku měl přítele a věděl, co musí udělat. Co se mu stalo, zůstávalo záhadou, ale byl rozhodnut, že to odhalí, a hořel netrpělivostí, aby už mohl začít.

Billie zaparkovala za rohem vedle vchodu. „Půjdu napřed,“ rozhodla. „Kdyby v hale byl někdo podezřelý, hned zase vyjdu ven. Když uvidíš, že si svlékám kabát, budeš vědět, že je vzduch čistý.“

Lukovi se ten plán moc nelíbil. „Co když tam bude Anthony?“

„Mě nezastřelí.“ Vystoupila z auta.

Luke uvažoval, jestli se s ní má hádat, ale zavrhl to. Billie má zřejmě pravdu. Předpokládal, že Anthony důkladně prohledal jeho hotelový pokoj a zničil všechno, co by podle něj mohlo být vodítkem k tajemství, které tak zoufale toužil uchovat. Jenže Anthony zároveň potřeboval udržet zdání normality, aby podpořil historku, že Luke ztratil paměť po nadměrné konzumaci alkoholu. Luke proto očekával, že většinu svých věcí najde. To by mu pomohlo, aby se lépe zorientoval. A může tam být i nějaké vodítko, které Anthony přehlédl.

K hotelu došli každý zvlášť, Luke zůstal na opačné straně ulice. Díval se, jak Billie jde dovnitř, a těšil se přitom pohledem na její pružnou chůzi a pohupování jejího pláště. Skleněnými dveřmi viděl do haly. K Billii okamžitě přiskočil nosič zavazadel, neboť krásná žena přicházející tak pozdě v noci sama mu byla podezřelá. Luke

viděl, jak mluví, a tušil, že říká: „Jsem paní Lucasová, manžel tady bude za okamžik.“ Pak si odložila plášť.

Luke přešel ulici a vstoupil do hotelu.

Kvůli portýrovi řekl: „Než půjdeme nahoru, chci si ještě zavolat, miláčku.“ Na pultu v recepci měli hotelový telefon, ale Luke nechtěl, aby ho portýr při telefonování poslouchal. Vedle recepcie byla chodbička, ve které našel telefonní kabinku s židlí. Vstoupil dovnitř. Billie ho následovala a zavřela dveře. Vhodil do přístroje minci a vytočil číslo hotelu. Natočil sluchátko tak, aby Billie slyšela. I když byl napjatý, blízkost Billie ho příjemně vzrušovala.

„Sheraton-Carlton, dobré ráno.“

Uvědomil si, že je ráno – čtvrtelní ráno. Je už dvacet hodin vzhůru. Ale ospalost necítil. Byl příliš napjatý. „Pokoje pět set třicet, prosím.“

Telefonní operátor zaváhal: „Pane, je po jedné hodině – je to něco naléhavého?“

„Doktor Lucas mě požádal, abych zavolał bez ohledu na to, kolik je hodin.“

„V pořádku.“

Nastala odmlka, pak zazněl vyzváněcí tón. Luke si velmi silně uvědomoval Billiino teplé tělo pod šaty z fialového hedvábí. Musel odolat touze obejmout ji kolem hezkých malých ramen a přitisknout ji k sobě.

Po čtyřech zazvoněních už byl připraven uvěřit, že pokoj je prázdný – pak telefon někdo zvedl. To znamená, že Anthony nebo některý z jeho mužů tam čeká v záloze. Byla to nepříjemnost, ale Luke byl rád, že ví, kde se nepřítel nachází.

Nějaký hlas řekl: „Haló?“ Nedal se dobře rozpoznat. Anthony to nebyl, ale mohl to být Pete.

Luke nasadil podnapilý hlas. „Čau, Ronnie, tady je Tim. Kde se couráš, všichni na tebe čekáme!“

Muž podrážděně zavrčel. „Ožralej,“ zamumlal, jako kdyby mluvil s někým jiným. „Máš špatný číslo, brácho.“

„Oj, sákr, omlouvám se, doufám, že jsem nevzbudil –“ Luke se odmlčel, když telefon na opačném konci zapadl do vidlice.

„Někdo tam je,“ řekla Billie.

„Je jich tam možná víc.“

„Vím, jak je dostat ven,“ zazubila se. „Udělal jsem to jednou za války v Lisabonu. Pojd’.“

Vyšli z telefonní kabinky. Luke si všiml, že Billie nenápadně sebrala z popelníku u výtahu krabičku zápalek. Portýr je vyvezl do pátého patra.

Našli pokoj 530 a prošli tiše kolem něj. Billie otevřela neoznačené dveře; byla to komora na skladování čistého ložního prádla. „To je ono,“ pochválila si svůj objev tiše. „Není tady někde poblíž požární alarm?“

Luke se rozhlédl kolem a uviděl poplašné zařízení onoho typu, který lze spustit tak, že se malým kladívkem rozbije skleněná tabulka. „Hned tady,“ ukázal.

„Dobrá.“ V komoře byly na laťkových policích úhledně vyrovnané štosy prostěradel a dalšího povlečení. Billie roztřepala jedno prostěradlo a hodila ho na podlahu. Totéž udělala s několika dalšími, až tam ležela hromada textilu. Luke tušil, co hodlá udělat, a jeho domněnka se potvrdila, když Billie vzala z jedné pokojové kliky objednávku na snídani a sirkou ji zapálila. Jakmile se papír rozhořel, hodila ho na hromadu prostěradel. „Tady vidíš, proč nemáš nikdy kouřit v posteli,“ poznamenala.

Vyšlehlý plameny a Billie přihodila na hromadu další prádlo. Tvář jí planula žářem a vzrušením, a Billie vypadala tak svůdně jako nikdy. Za chvíli z toho byl pěkný táborák. Z komory se táhl kouř a začínal plnit chodbu.

„Je načase spustit poplach,“ usoudila. „Nechceme přece, aby se někomu něco stalo.“

„Správně,“ přikývl Luke a znovu mu v hlavě vyskočila ta věta: tohle nejsou žádní kolaboranti. Ale teď jí porozuměl. Když ve francouzském hnutí odporu vyhazovali do povětří továrny a skladiště, musel stále mít na paměti, aby nedošlo ke zranění nevinných Francouzů.

Popadl kladívko visící na řetízku vedle poplašného zařízení. Lehkým ťuknutím rozbil sklo a stiskl velký červený knoflík uvnitř. Vzápětí tichou chodbou otřásl hlasitý zvonění.

Luke a Billie odešli chodbou co nejdál, ale tak, aby skrz kouř ještě viděli na dveře Lukova apartmá.

Hned vedle nich se otevřely dveře a vyšla žena v noční košili. Spatřila kouř, vykřikla a rozběhla se ke schodišti. Z dalších dveří se vynořil muž s tužkou v ruce, zřejmě pracoval dlouho do noci. Pak se objevila mladá dvojice zahalená do prostěradel – vypadali, že je to vyrušilo při milování. Potom muž s kalným pohledem a ve zmuchlaném pyžamu. Chvilku poté byla chodba plná lidí, kteří kašlali a tápali v kouři směrem ke schodišti.

Dveře pokoje 530 se pomalu otevřely.

Luke viděl, jak do chodby vykročil vysoký muž. Luke dál upíral pohled do šera a zdálo se mu, že na mužově tváři zahlédl velkou červenou skvrnu: Pete. Stáhl se zpátky, aby ho Pete nepoznal. Postava zaváhala, pak se zřejmě rozhodla a přidala se k houfu utíkajícímu ke schodišti. Z pokoje vyšli další dva muži a následovali ho.

„Vzduch je čistý,“ oznámil Luke.

Luke a Billie vstoupili do apartmá a Luke zavřel dveře, aby kouř nevnikal dovnitř. Odložil si kabát.

„Ach, můj Bože,“ řekla Billie. „To je ten pokoj.“

Rozhlížela se kolem s vyvalenýma očima. „Nemůžu tomu uvěřit,“ vydechla. Mluvila tak tiše, že ji skoro neslyšel. „To je to apartmá.“

Stál nehybně a pozoroval ji. Zmocnilo se jí silné rozechvění. „Co se tady stalo?“ zeptal se nakonec.

Zavrtěla nevěřičně hlavou. „Těžko uvěřit, že se nepamatuješ.“ Přešla po pokoji. „V tomhle koutě bývalo koncertní křídlo,“ vzpomínala. „Představ si to – klavír v hotelovém pokoji!“ Nakoukla do koupelny. „A tady byl telefon. Nikdy předtím jsem telefon v koupelně neviděla.“

Luke vyčkával. V její tváři byl smutek a ještě cosi, co nedokázal určit. „Tady jsi bydlel za války,“ řekla nakonec. Pak překotně dodala: „Tady jsme se milovali.“

Nahlédl do ložnice. „Nejspíš v téhle posteli.“

„Nejen v posteli.“ Zahihňala se a pak opět zvažněla. „Jak jsme jen bývali mladí!“

Pomyšlení na milování s touhle okouzující ženou ho nesnesitelně vzrušovalo. „Panebože, kéž bych si to pamatoval!“ zaúpěl a jeho hlas byl plný touhy.

K jeho překvapení se začervenala.

Odvrátil se a zvedl telefonní sluchátko. Vytočil číslo operátora. Chtěl mít jistotu, že se oheň nebude moct rozšířit. Po dlouhém čekání se operátor ozval. „Tady je Davies. Spustil jsem alarm,“ sdělil mu rychle Luke. „Hoří ve skladu ložního prádla vedle pokoje pět set čtyřicet.“ Zavěsil, aniž vyčkal odpovědi.

Billie se rozhlížela po pokoji, chvíle citového rozrušení už pominula. „Tvé šaty tu jsou,“ oznámila.

Vrátil se do ložnice. Na posteli leželo světle šedé tvídové sportovní sako a tmavošedé flanelové kalhoty – jako by je přinesli z čistírny. Tušil, že je měl na sobě v letadle a pak je poslal k vyžehlení. Na podlaze ležel pár tmavohnědých polobotek. V jedné botě byl úhledně stočený opasek z krokodýlí kůže.

Vytáhl zásuvku nočního stolku a našel tam peněženku, šekovou knížku a plnicí pero. Zajímavější byl tenký zápisník na denní záznamy, doplněný na konci malým telefonním seznamem. Rychle zápisník prolístoval a vyhledal současný týden.

NEDĚLE 26.

Zavolat Alici (1928)

PONDĚLÍ 27.

Koupit plavky

8.30 porada Apex, motel Vanguard

ÚTERÝ 28.

8.00 snídaně s A. C., kavárna Hay Adams

Billie se postavila vedle něj, aby viděla, co čte. Položila mu ruku na rameno. Bylo to přirozené gesto, ale její dotyk ho příjemně rozechvěl. Zeptal se: „Máš ponětí, kdo by mohla být Alice?“

„Tvoje mladší sestríčka.“

„Jak je stará?“

„Je o sedm let mladší než ty, to znamená třicetiletá.“

„Narodila se tedy v roce 1928. Nejspíš jsem s ní o narozeninách mluvil. Mohl bych jí teď zavolat a zeptat se, jestli jsem neříkal něco neobvyklého.“

„Dobrý nápad.“

Luke měl dobrý pocit. Sestavoval znovu svůj život. „Musel jsem odjet na Floridu bez plavek.“

„Kdo myslí v lednu na plavání?“

„Udělal jsem si proto poznámku, že si je mám v pondělí koupit. Ten den ráno jsem šel v osm třicet do motelu Vanguard.“

„Co to je – porada Apex?“

„Myslím, že to musí mít něco společného s křivkou dráhy letu rakety. Samozřejmě, nevzpomínám si, že bych na tom pracoval, ale vím, že se kvůli tomu musí udělat důležité a složité výpočty. Druhý stupeň se musí odpálit přesně v nejvyšším bodě, aby se družice dostala na stálou oběžnou dráhu.“

„Můžeš zjistit, kdo všechno se porady ještě zúčastnil, a s těmi lidmi si promluvit.“

„To udělám.“

„Potom, v úterý, jsi byl s Anthonym na snídani v kavárně hotelu Hay Adams.“

„Pak už v zápisníku žádná další schůzka není.“

Nalistoval konec zápisníku. Byla tu telefonní čísla Anthonyho, Billie, Berna, matky a Alice a dvacet nebo třicet dalších, která mu nic neříkala. „Ničeho zvláštního sis nevšimla?“ zeptal se Billie. Zavrtěla hlavou.

Nějaká vodítka, která stála za prověřením, tu byla, ale nic jednoznačného. Nic jiného nečekal, ale přesto to pociťoval jako studenou sprchu. Strčil zápisník do kapsy a rozhlédl se po pokoji. Na stojanu spočíval značně otlučený černý kožený kufr. Prohmatl jeho obsah a našel čisté košile a spodní prádlo, poznámkový blok napůl popsaný matematickými výpočty a brožovanou knížku s názvem *Starzec a moře*, která byla založena ohnutým růžkem na straně 143.

Billie se podívala do koupelny. „Holení, taštička s toaletními potřebami, kartáček na zuby, a víc už nic.“

Luke otevřel všechny skříně a zásuvky v ložnici a Billie učinila totéž v obývacím pokoji. Luke našel v jedné skříně černý vlněný svrchník a černý plstěný klobouk, ale jinak nic. „Nula,“ zavolal na Billii. „A ty?“

„Tady na psacím stole máš telefonické vzkazy. Od Berna, od plukovníka Hida a od někoho, kdo se jmenuje Marigold.“

Luke usoudil, že Anthony ty vzkazy četl, vyhodnotil je jako neškodné a rozhodl se, že je nemá smysl ničit a vzbouzet podezření.

Billie se zeptala: „Ty víš, kdo je Marigold?“

Luke chvíli přemýšlel. To jméno v průběhu dne už slyšel. Teď se mu to vybavilo. „To je moje sekretářka v Huntsvillu,“ odpověděl. „Plukovník Hide říkal, že mi rezervovala letenky.“

„Jestlipak ses jí nesvěřil s důvodem cesty?“

„Pochybuju. Na mysu Canaveral jsem to neřekl nikomu.“

„Ona není na mysu Canaveral. A své sekretářce můžeš věřit víc než komukoli jinému.“

Luke přikývl. „Možné je všechno. Prověřím to. Zatím je to nejslibnější stopa.“ Vytáhl zápisník a prohlédl si znovu telefonní čísla vzadu. „Trefa,“ zaradoval se. „Marigold – domů.“ Posadil se k psacímu stolu a vytočil číslo. Napadlo ho, za jak dlouho se asi Pete a ostatní agenti vrátí.

Billie, jako by mu četla myšlenky, začala balit jeho věci do černého koženého kufru.

Telefon zvedla ospalá žena s pomalou alabamskou výslovností. Luke podle jejího hlasu usoudil, že je černoška. Omluvil se: „Promiňte, že volám tak pozdě. Je to Marigold?“

„Doktor Lucas! Díky bohu, že voláte. Jak se máte?“

„Ale docela to jde, děkuju.“

„Tak co se vám to proboha přihodilo? Nikdo nevěděl, kde jste – a teď jsem se doslechla, že jste ztratil paměť. Je to pravda?“

„Ano.“

„A jak se to vlastně stalo?“

„Nevím, ale doufám, že mi to pomůžete zjistit.“

„Jestli budu moct...“

„Rád bych věděl, proč jsem se tak najednou rozhodl jet v pondělí do Washingtonu. Prozradil jsem vám to?“

„To jste tedy rozhodně neudělal, a já byla moc zvědavá.“

Tuhle odpověď Luke očekával, ale přesto ho to zklamalo. „Neřekl jsem něco, co by to aspoň naznačovalo?“

„Ne.“

„Co jsem tedy řekl?“

„Říkal jste, že potřebujete letět do Washingtonu přes Huntsville, a požádal jste mě, abych vám udělala rezervaci na linku MATS.“

MATS byly vojenské aerolinie a Luke pochopil, že měl zřejmě oprávnění využívat jejich služeb, když pracoval pro armádu. Bylo tu však něco, čemu nerozuměl. „Letěl jsem přes Huntsville?“ O tomhle se mu dosud nikdo nezmínil.

„Říkal jste, že se tam chcete na pár hodin zastavit.“

„To bych rád věděl proč.“

„Pak jste řekl něco trochu zvláštního. Požádal jste mě, abych se před nikým ani nezmínila o tom, že jedete do Huntsvillu.“

„Aha.“ Luke si byl jistý, že tohle je důležitá stopa. „Byla to tedy tajná návštěva?“

„Ano. A já jsem to v tajnosti podržela. Vyslýchali mě lidé z armádní bezpečnosti a z FBI, ale nikomu jsem nic neřekla, protože jste si to nepřál. Nevěděla jsem, jestli to je ode mě správné, nebo ne, když mi řekli, že jste zmizel, ale myslela jsem, že je lépe držet se toho, o co jste mě požádal. Udělala jsem to správně?“

„Marigold, to opravdu nevím. Ale cením si vaší loajálnosti.“ Hlasič požáru přestal vyzvánět. Luke si uvědomil, že jeho čas už vypršel. „Musím už jít,“ řekl Marigold. „Děkuju vám za pomoc.“

„Dobrá. Ted' si ale už dávejte pozor, slyšíte?“ Zavěsila.

„Sbalila jsem ti věci,“ oznámila Billie.

„Díky,“ odpověděl. Vyndal ze skříně svůj černý kabát a klobouk a oblékl si je. „Ted' musíme zmizet, než se ta banda vrátí zpátky.“

Zajeli do jídelny s celonočním provozem v blízkosti budovy FBI, hned u čínské čtvrti, a objednali si kávu. „Rád bych věděl, v kolik ráno letí první letadlo do Huntsvillu,“ přemýšlel nahlas Luke.

„Potřebujeme letový řád,“ pokrčila rameny Billie.

Luke se rozhlédl po jídelně. Spatřil pár strážníků, kteří se krmili koblihami, čtyři opilé studenty, kteří si objednávali hamburgery, a

dvě dosti málo oblečené ženy, patrně prostitutky. „Tady ho mít určitě nebudou,“ zasmušil se.

„Vsadím se, že Bern ho má. Takové věci mají spisovatelé rádi.“

„Bern teď asi spí.“

Billie se zvedla. „V tom případě ho vzbudím. Máš drobné?“

„Jistě.“ Luke měl pořád ještě plnou kapsu mincí, které včera ukradl.

Billie se odebrala k telefonnímu automatu na chodbě u záchodů. Luke usrkával kávu a pozoroval ji. Když mluvila do telefonu, usmívala se a kývala hlavou, vemlouvala se člověku, kterého probudila. Vypadala kouzelně a Luke po ní toužil, až se mu dělalo mdlo.

Vrátila se ke stolu a oznámila: „Přijede za námi i s letovým řádem.“

Luke pohlédl na hodinky. Byly dvě hodiny ráno. „Nejspíš půjdu rovnou odsud na letiště. Doufám, že něco poletí hodně časně.“

Billie se zachmuřila. „Je nebezpečí prodlení?“

„Nelze to vyloučit. Pořád si kladu otázku: Co mě mohlo přimět k tomu, abych se vším praštil a spěchal do Washingtonu? Musí to být něco ve spojitosti s raketou. A co by to mohlo být jiného než ohrožení startu?“

„Sabotáž?“

„Ano. A jestli mám pravdu, musím to dokázat do dvaadvaceti třiceti dnešního večera.“

„Chceš, abych letěla do Huntsvillu s tebou?“

„Musíš se starat o Larryho.“

„Můžu ho nechat u Berna.“

Luke zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne... díky.“

„Tys byl vždycky nezávislý zmetek.“

„V tom to není,“ namítl. Chtěl, aby ho pochopila. „Strašně moc bych chtěl, abys letěla se mnou. A v tom je ta potůž – chtěl bych to strašně moc.“

Natáhla se přes igelitový ubrus a vzala ho za ruku. „To je v pořádku,“ přikývla.

„Mě to hrozně mate, rozumíš? Jsem ženatý, ale vůbec nevím, co k té ženě cítím. Jaká je?“

Billie zavrtěla hlavou. „O Elspeth s tebou mluvit nemůžu. Musíš si ji pro sebe znovu objevit sám.“

„Nejspíš ano.“

Billie si přitáhla jeho ruku ke rtům a zlehka ji políbila. Luke polkl naprázdno. „Měl jsem tě vždycky tolik rád, nebo je to něco nového?“

„To není nové.“

„Zdá se, že jsme spolu vycházeli moc dobře.“

„Ne. Rvali jsme se jako čerti. Ale navzájem se zbožňujeme.“

„Říkala jsi, že jsme se milovali – kdysi, v tom hotelovém apartmá.“

„Přestaň s tím.“

„Bylo to dobré?“

Pohlédla na něj se slzami v očích. „Nejlepší.“

„Proč tedy nejsem ženatý s tebou?“

Rozplakala se a tiché vzlyky roztřásaly celou její drobnou postavu. „Protože...“ Otřela si obličej, zhluboka se nadechla a začala brečet znovu. Nakonec ze sebe vychrlila: „Měl jsi na mě tak šílený vztek, že jsi se mnou pět let nepromluvil.“

Anthonyho rodiče měli ranč nedaleko Charlottesvillu ve Virginii, několik hodin od Washingtonu. Byl to velký, bílý dřevěný dům s přistavěnými křídly s několika tucty hostinských pokojů. Byly tam stáje a tenisové kurty, jezírko a potok, výběhy pro koně i les. Anthonyho matka to zdědila po otci spolu s pěti miliony dolarů.

Luke tam přijel v pátek, hned po kapitulaci Japonska. Paní Carrollová ho přivítala u dveří. Byla to nervózní blondýna, kdysi zřejmě velmi krásná. Zavedla ho do malého, dokonale čistého pokoje s vyleštěnou prknovou podlahou a vysokou staromódní postelí.

Převlékl se z uniformy – měl teď hodnost majora – a oblékl si sportovní sako z černého kašmíru a šedé flanelové kalhoty. Když si vázal kravatu, nakoukl dovnitř Anthony. „Aperitiv se podává v salonu, jakmile budeš hotov,“ oznámil.

„Hned tam jsem,“ ujistil ho Luke. „Ve kterém pokoji je Billie?“

Anthonyho se přes obličej mihlo znepokojené zachmuření. „Děvčata jsou bohužel v druhém křídle,“ odpověděl. „Admirál je v těchhle věcech staromódní.“ Jeho otec strávil celý život u válečného loďstva.

„Bez problému,“ pokrčil rameny Luke. Poslední tři roky strávil tak, že se pohyboval v noci po okupované Evropě: ložnici své milované ve tmě najde.

Když přišel v šest hodin dolů, všichni staří přátelé už na něj čekali. Kromě Anthonyho a Billie tam byla Elspeth, Bern a Bernova přítelkyně Peg. Luke strávil značnou část války s Anthonyem a Bernem a každou dovolenou s Billií, ale Elspeth ani Peg neviděl od jednačtyřicátého roku.

Admirál mu podal martini a Luke si s uspokojením zavdal. Tohle přece je důvod k oslavě! Konverzace byla hlučná a rozverná. Anthonyho matka přihlížela s matně potěšeným výrazem a jeho otec do sebe házel koktejly nejrychleji ze všech.

Luke je všechny při večeři zkoumal, srovnával je s oněmi příslušníky zlaté mládeže, kteří měli před čtyřmi lety takový strach z vyloučení z Harvardu. Elspeth byla po třech letech potravinových dávek ve válečném Londýně žalostně hubená: dokonce i její

nádherná prsa jako by se zmenšila. Peg, kdysi ošuntělé děvče s velkým srdcem, byla teď elegantně oblečená, ale její zručně nalíčená tvář vypadala otrle a cynicky. Bernovi bylo sedmadvacet, ale vypadal na muže o deset let staršího. Tohle byla jeho druhá válka. Byl třikrát raněn a měl vyzáblou tvář člověka, který poznal příliš mnoho utrpení, svého i jiných lidí.

Nejlépe tím prošel Anthony. Zažil i bojové nasazení, ale větší část války strávil ve Washingtonu. Jeho sebedůvěra, optimismus i zvláštní humor přežily nedotčeny.

Billie se zřejmě také příliš nezměnila. V dětství poznala těžkosti života i ztrátu blízkého člověka, a možná proto ji válka příliš nepoškodila. Dva roky strávila v utajení v Lisabonu a Luke věděl – i když ostatní nikoli – že tam zabila jednoho muže, v tichosti mu prořízla hrdlo ve dvoře za kavárnou, kde se chystal prodat nepříteli tajné informace. Ale pořád byla tou dívenkou plnou vyzařující energie, v jednu chvíli veselou a vzápětí nelítostnou; Luka nikdy neunavilo zkoumat její neustále proměnlivou tvář.

Bylo velké štěstí, že všichni zůstali naživu. Většina takových skupin ztratila aspoň jednoho svého člena. „Měli bychom si připít,“ navrhl a pozvedl sklenici s vínem. „Na ty, kdo přežili – a na ty, kdo nepřežili.“

Všichni se napili, pak se ozval Bern: „Mám další přípitek. Na muže, kteří zlomili vaz německé válečné mašinérii – na Rudou armádu.“

Znovu si všichni připili, ale admirál vypadal rozladěně a řekl: „Myslím, že přípitků už bylo dost.“

Bern měl ke komunismu stále silný vztah, ale Luke si byl jistý, že už pro Moskvu nepracuje. Uzavřeli dohodu, a Luke nepochyboval, že ji Bern splnil. Jejich vztah už přesto nikdy nebyl tak vřelý jako dřív. Věřit někomu bylo jako nést trochu vody v dlaních – voda se tak snadno vyšpláchne a zpátky ji už nikdy nedostanete. Kdykoli si Luke připomněl staré kamarádství, které je s Bernem spojovalo, byl smutný, ale pokud jde o jeho obnovení, s tím nedokázal nic udělat.

Káva se podávala v salonu. Luke roznášel šálky. Když nabízel Billii cukr a smetanu, tiše mu špitla: „Východní křídlo, první patro, poslední dveře vlevo.“

„Smetanu?“

Zvedla obočí.

Potlačil smích a šel dál.

V půl jedenácté admirál přiměl všechny muže, aby přešli do kulečnickové herny. Na příborníku byl nachystán tvrdý alkohol a kubánské doutníky. Luke už odmítl pít: těšil se na to, jak vklouzne pod přikrývku k Billiinému teplému, dychtivému tělu, a vůbec netoužil, aby tam usnul.

Admirál si nalil velkou sklenici bourbonu a odvedl Luka na druhý konec místnosti, aby mu předvedl své pušky, postavené v uzamčeném regálu na stěně. V Lukově rodině nebyli lovci; pro něj pušky sloužily k zabíjení lidí, nikoli zvířat, tudíž v nich žádné potěšení nenacházel. Byl rovněž hluboce přesvědčen, že zbraně a alkohol k sobě nepatří. Ze zdvořilosti však předstíral zájem.

„Znám tvou rodinu a vážím si jí, Luku,“ řekl admirál, když si prohlíželi jednu enfieldku. „Tvůj otec je velmi významný muž.“

„Děkuji vám,“ odvětil Luke. Tohle vypadalo jako úvod k nacvičené řeči. Otec strávil válku v Cenovém úřadu, ale admirál o něm patrně stále mluvil jako o bankéři.

„Až si budeš vybírat manželku, musíš myslet na svou rodinu, chlapče,“ pokračoval admirál.

„Ano, pane, to budu.“ Luke nechápal, co má starý pán na mysli.

„Ať se paní Lucasovou stane kdokoli, na tu ženu bude čekat místo ve vysokých kruzích americké společnosti. Musíš si vybrat děvče, které to zvládne.“

Luke začínal chápat, kam to směřuje. Naštvaně vrazil pušku zpátky do police. „Budu na to myslet, admirále,“ utrousil a vykročil pryč.

Admirál ho chytil za paži a zastavil ho. „Ať už uděláš cokoliv, nezhazuj se!“

Luke ho probodával očima. Byl rozhodnut, že se admirála nezeptá, co tím sleduje. Myslel si, že zná odpověď, a bude lepší, když to neuslyší.

Jenže admirál byl úporný. „Nezapleť se s tou malou Židovkou – nezaslouží si tě.“

Luke zaskřípal zuby. „Jestli dovolíte, tohle bych raději probíral se svým vlastním otcem.“

„Jenže tvůj otec o ní neví, co?“

Luke zrudl. Admirál zabodoval. Luke a Billie se dosud nesetkali s rodiči toho druhého.

Téměř na to nebyl čas. Jejich láska se odehrávala ve chvílkách volna uřvaného v době války. Nebyl to však jediný důvod. Slabý, ošklivý hlásek Lukovi v hloubi srdce našeptával, že děvče z židovské rodiny chudé jako kostelní myš není přesně to, co by odpovídalo představám Lukových rodičů o správné manželce pro jejich syna. Byl si jist, že ji přijmou – dokonce ji budou milovat, stejně jako on. Zpočátku však možná budou poněkud zklamaní. Proto jim ji toužil představit za správných okolností, při nějaké uvolněné příležitosti, kdy budou mít dostatek času, aby ji dobře poznali.

Skutečnost, že na admirálově narážce je zrunko pravdy, Luka ještě víc rozhořčila. Téměř se neovládal a vmetl admirálovi do tváře: „Promiňte, ale musím vás *varovat*, že tyhle poznámky mě osobně urážejí.“

Místnost ztichla, ale Lukova skrytá hrozba se opilého admirála vůbec nedotkla. „Já to chápu, synku, ale jsem na světě déle než ty, a vím, o čem mluvím.“

„Promiňte, ale lidi, kterých se to týká, neznáte.“

„Myslím si ale, že o té dotyčné toho možná vím víc než ty.“

Cosí v admirálových slovech znělo jako varování, ale Luke byl natolik navztekaný, že to ignoroval. „Víte prdlajs,“ odsekl naschvál hrubě.

Bern se pokusil mezi ně zasáhnout. „No tak, pánové, nechte toho. Pojd'te, dáme si partičku.“

Jenže admirála už nic nemohlo zastavit. Objal Luka paží kolem ramen. „Koukni, synku, jsem muž, mám pro to pochopení,“ prohlásil s okázalou důvěrností, jakou Luke nesnášel. „Pokud to nebereš moc vážně, tak si to s nějakou courou můžeš klidně rozdat, všichni jsme“

Větu nedokončil. Luke se k němu otočil, obě ruce mu položil na prsa a odmrštil ho od sebe. Admirál klopýtl, rozhodil paže a sklenice bourbonu mu vylétla z ruky. Pokusil se udržet rovnováhu, nepodařilo se mu to, a tvrdě dosedl na koberec. Luke na něj zakřičel: „Teď to odvolejte, nebo vám tu hubu nevymáchanou zavřu pěstí!“

Anthony, bledý jako stěna, popadl Luka za paži se slovy: „Luku, co to prokrista vyvádíš?“

Bern se postavil mezi ně a upadlého admirála. „Uklidněte se, oba dva,“ vyzval je.

„S klidem mi vlez na záda,“ zavrčel Luke. „Co to je za člověka, který tě pozve k sobě domů a pak uráží tvou přítelkyni? Je načase, aby toho páprdu už někdo naučil slušnému chování!“

„Je to coura,“ ozval se ze sedu admirál. „Já to sakra musím vědět.“ Zvýšil hlas do řevu. „Zaplatil jsem jí potrat!“

Luka to ohromilo. „Potrat?“

„To si sakra piš!“ Namáhavě se postavil. „Anthony ji zbouchnul a já jsem zaplatil tisíc dolarů, aby se toho malého parchanta zbavila.“ Ústa se mu zkroutila do škodolibého vítězného šklebu. „Teď mi řekni, že nevím, o čem mluvím.“

„Lžete.“

„Zeptej se Anthonyho.“

Luke pohlédl na Anthonyho.

Anthony zavrtěl hlavou. „Nebylo to moje dítě. Řekl jsem otci, že je, aby mi dal těch tisíc dolarů. Ale bylo to tvoje dítě, Luku.“

Luke zrudl až po kořínky vlasů. Opilý starý admirál z něj udělal naprostého pitomce. On sám byl ten trouba nevědomý. Myslel si, že Billii zná, a ona mu přesto něco tak obrovského utajila. Zplodil dítě a jeho přítelkyně měla potrat; oni to věděli, ale on ne. Zoufale ho to ponížilo.

Vyřítíl se z místnosti. Proběhl chodbou a vpadl do salonu. Byla tam jen Anthonyho matka: dívky už šly zřejmě spát. Paní Carrollová spatřila jeho tvář a zvolala: „Luku, prosím tě, nestalo se něco?“ Neodpověděl, praštil dveřmi a utíkal dál.

Vyběhl po schodech a pak proběhl celým východním křídlem. Našel Billiin pokoj a bez zaklepání vrazil dovnitř.

Ležela nahá na posteli a četla si s hlavou opřenou o ruku; kudrnaté černé vlasy jí padaly do čela jako roztříštěná vlna. Pohled na ni mu na okamžik vyrazil dech. Světlo z lampičky na nočním stolku malovalo kolem jejího těla zlatou čáru – od krásného ramínka, přes boky a štíhlou nohu až k červenému nehtu na palci. Jenže její krása ho rozzuřila ještě víc.

Vzhlédla k němu se šťastným úsměvem, ale když spatřila jeho výraz, tvář jí potemněla.

Zařval: „Podvedla jsi mě někdy?“

Vydešeně se posadila zpříma. „Ne, nikdy!“

„Ten idiotskej admirál říká, že ti zaplatil potrat.“

Zbledla. „Ach, ne,“ zaúpěla.

„Je to pravda?“ křičel Luke. „Odpověz mi!“

Přikývla, rozplakala se a zabořila obličej do dlaní.

„Tak jsi mě přece jen podvedla.“

„Je mi to tak líto,“ vzlykala. „Chtěla jsem tvé dítě – z celého srdce jsem ho chtěla. Ale nemohla jsem s tebou mluvit. Byl jsi ve Francii a já jsem nevěděla, jestli se vůbec vrátíš. Musela jsem se rozhodovat úplně sama.“ Zvýšila hlas. „Byla to nejhorší chvíle mého života!“

Luke byl jako omámený. „Zplodil jsem dítě,“ zašeptal.

Její nálada se rázem změnila. „Jen nezačni fňukat,“ okřikla ho opovržlivě. „Nebyl jsi sentimentální ohledně svého spermatu, když jsi se mnou spal, tak teď nezačínej – teď už je zatraceně pozdě.“

To ho zranilo. „Měla jsi mi to říct. I když jsi mě v té době nemohla sehnat, měla jsi mi to říct při první příležitosti, když jsem příště dostal volno a přijel domů.“

Povzdechla si. „Ano, já vím. Ale Anthony si myslel, že bych to neměla říkat nikomu, a není těžké přesvědčit dívku, aby něco takového držela v tajnosti. Nikdo se to nemusel nikdy dozvědět, nebýt toho zatracenýho admirála Cantolla.“

Luka rozčiloval klid, s jakým o své zradě mluvila, jako by jediné, co udělala špatně, bylo to, že se nechala přistihnout. „S tímhle žít nedokážu,“ řekl.

Ztišila hlas. „Co tím chceš říct?“

„Když jsi mě podvedla – a v něčem tak významném – jak ti můžu ještě někdy věřit?“

Vypadala zmučeně. „Chystáš se mi říct, že je konec?“ Mlčel. Pokračovala. „Vím to, znám tě moc dobře. Mám pravdu, vid’?“

„Ano.“

Znovu se rozplakala. „Ty idiote!“ vykřikla v slzách. „Vůbec nic nevíš, válka neválka.“

„Válka mě naučila, že nic není tak důležité jako věrnost.“

„Kecy. Pořád ještě nevíš, že když se lidi dostanou pod tlak, všichni jsme ochotní lhát.“

„I lidem, které milujeme?“

„Těm, které milujeme, lžeme víc, protože na nich nám víc záleží. Proč myslíš, že říkáme pravdu kněžím, psychiatrům a úplně cizím lidem, které potkáme ve vlaku? Protože je nemilujeme, a tudíž nám je jedno, co si myslí.“

Byla nesnesitelně přesvědčivá. Jenže on takovými snadnými výmluvami pohrdal. „Tohle není má životní filozofie.“

„Šťastlivče,“ pronesla hořce. „Pocházíš ze šťastného domova, nikdy jsi nepoznal, jaké to je, když ti umře blízký člověk, nikdo tě nikdy neodvrhl, máš spousty přátel. Prošel jsi tvrdou válkou, ale nezmrzačili tě ani nemučili a ty nemáš dost fantazie na to, abys byl zbabělec. Nikdy se ti nic špatného nestalo. Samozřejmě, nelžeš – stejně jako paní Carrollová nekrade v samoobsluze.“

Byla neuvěřitelná – přesvědčila sama sebe, že špatný je on! Nebylo možné mluvit s někým, kdo se sám dokáže takhle oblnout. Znechuceně se měl k odchodu. „Jestli si o mně myslíš tohle, musíš být ráda, že je mezi námi konec.“

„Ne, nejsem ráda.“ Po tvářích jí tekly slzy. „Miluju tě, nikdy jsem žádného jiného nemilovala. Lituju, že jsem tě podvedla, ale nebudu se provinile plazit po zemi kvůli tomu, že jsem ve chvíli krize provedla něco špatného.“

Nechtěl, aby se provinile plazila. Nechtěl od ní vůbec nic. Chtěl být jen co nejrychleji pryč od ní, jejich přátel, admirála Carrola a tohoto nenáviděného domu.

Kdesi hluboko v mysli mu slabý hlásek našeptával, že právě zahazuje to nejcennější, co v životě měl, a varoval ho, že tohoto

rozhovoru bude hořce litovat a že ho bude pálit v duši celá léta. Byl však příliš rozezlený, příliš ponížený a příliš bolestně raněný, než aby mu naslouchal.

Vykročil ke dveřím.

„Neodcházej,“ prosila.

„Jdi k čertu,“ odbyl ji a šel pryč.

Díky novému palivu a větší palivové nádrži se tažná síla *Jupiteru* zvýšila na 38 000 kilogramů a doba hoření se prodloužila ze 121 vteřin na 155 vteřin.

„Anthony se ke mně tenkrát zachoval jako opravdový přítel,“ vyprávěla Billie. „Byla jsem zoufalá. Tisíc dolarů! Takové peníze bych nedokázala nikde sehnat. On je od svého otce dostal a vzal na sebe i vinu. Zachoval se úžasně lidsky. Proto je mi tak těžké pochopit, co dělá teď.“

„Nemůžu uvěřit, že jsem tě nechal,“ zapochyboval Luke. „Copak jsem nechápal, čím jsi prošla?“

„Nebyla to tvoje chyba,“ odpověděla unaveně Billie. „V té době jsem si myslela, že je, ale teď vidím, jakou úlohu jsem v tom všem sehrála já sama.“ Zdálo se, že ji vyprávění vyčerpalo.

Chvilí seděli mlčky, ztišení smutkem. Luke přemýšlel, jak dlouho může Bernovi trvat, než sem z Georgetownu dojde; pak se mu myšlenky vrátily k příběhu, který mu vyprávěla Billie. „To, co se o sobě dozvídám, se mi moc nelíbí,“ pronesl po chvíli. „To jsem opravdu ztratil dva nejlepší přátele, tebe a Berna, jen proto, že jsem byl paličatý a nedokázal jsem se s tím smířit?“

Billie váhala, a pak se rozesmála. „Proč to neříct naplno? Ano, přesně tak to bylo.“

„A tak sis vzala Berna.“

Znovu se zasmála. „Ty ale dokážeš být egocentrický!“ zvolala pobaveně. „Nevzala jsem si Berna proto, že jsi mě nechal. Vzala jsem si ho, protože to je jeden z nejlepších mužských na světě. Je chytrý, hodný a dobrý v posteli. Trvalo mi roky, než jsem tu záležitost s tebou překonala, ale když jsem to dokázala, zamilovala jsem se do Berna.“

„A my dva jsme se opět spřátelili?“

„My jsme tě vždycky měli moc rádi, my všichni, i když jsi dokázal být tvrdohlavý zmetek. Napsala jsem ti, když se narodil Larry, a tys mě přijel navštívit. Potom, o rok později, Anthony pořádal obrovskou oslavu svých třicátin a ty ses tam objevil. Byl jsi

zase na Harvardu, dodělal sis doktorát, a my ostatní jsme byli ve Washingtonu – Anthony, Elspeth a Peg pracovali v CIA, já jsem dělala výzkum na Univerzitě George Washingtona a Bern psal texty pro státní rozhlasovou stanici – ale ty jsi přijížděl jen párkrát do roka, a tehdy jsme se vždycky scházeli.“

„Kdy jsem se oženil s Elspeth?“

„V roce devatenáct set padesát čtyři – v tom roce jsem se rozvedla s Bernem.“

„Nevíš, proč jsem si ji vzal?“

Váhala. Odpověď by měla být snadná, pomyslel si Luke. Měla říct: „Přece proto, že jsi ji miloval!“ Jenže ona to neřekla. „Tuhle otázku kladeš nesprávné osobě,“ odpověděla nakonec.

„Zeptám se Elspeth.“

„Udělej to, prosím.“

Pohlédl na ni. Poslední poznámka měla jakýsi osten. Luke přemýšlel, jak se dobrat jeho významu, ale u chodníku právě zaparkoval bílý Lincoln Continental, ze kterého vyskočil Bern a vešel do jídelny. Luke se omluvil: „Promiň, že jsme tě vzbudili.“

„Nemluv o tom,“ mávl rukou Bern. „Billie nevyznává přesvědčení, že když někdo spí, měl bys ho nechat spát. Když je vzhůru ona, měli by být vzhůru všichni. Kdybys neztratil paměť, věděl bys to.“ Hodil na stůl tlustou brožuru. Na obálce stálo: **ÚŘEDNÍ LETOVÝ ŘÁD – VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ**. Luke ho uchopil.

Billie ho vyzvala: „Podívej se na Capital Airlines – ty létají na jih.“

Luke nalistoval správné stránky. „Je tady jeden let v šest padesát pět – to je od této chvíle za pouhé čtyři hodiny.“ Podíval se pozorněji. „Jenže, klucinál, má to mezipřistání v každé díře a do Huntsvillu se dostane až ve čtrnáct dvacet tři místního času.“

Bern si nasadil brýle a četl mu přes rameno. „Příští let je až v devět hodin, ale má míň zastávek a je to viscount – do Huntsvillu dorazí dřív, pár minut před polednem.“

„Poletím tím pozdějším spojem, ale moc se mi nelíbí potloukat se po Washingtonu déle, než musím,“ zabručel Luke.

Bern upozornil: „Máš ještě dva problémy. Zaprvé, myslím, že Anthony bude mít na letišti své lidi.“

Luke se zamračil. „Třeba bych mohl odtud odjet autem a do letadla přisednout někde cestou.“ Pohlédl do letového řádu. „První mezipřistání toho časného spoje je v jakémsi Newport News. Kde to sakra je?“

„Nedaleko Norfolku ve Virginii,“ odpověděla Billie.

„Sedá tam dvě minuty po osmé. Můžu to stihnout?“

„Je to tři sta padesát kilometrů,“ řekla Billie. „Řekněme čtyři hodiny jízdy. Můžeš to stihnout s hodinovou rezervou.“

Bern dodal: „S větší rezervou, jestli si vezmeš moje auto. Jezdí až sto osmdesát pět kilometrů za hodinu.“

„Ty bys mi půjčil auto?“

Bern se usmál. „Oba jsme si navzájem zachránili život. Auto není nic.“

Luke přikývl: „Díky.“

„Ale máš ještě druhý problém,“ upozornil Bern.

„Co tím myslíš?“

„Cestou sem mě sledovali.“

Palivové nádrže mají speciální tlumiče, které zabráňují nekontrolovanému přelévání paliva. Bez těchto tlumičů je pohyb tekutiny tak prudký, že při letu zkušební rakety *Jupiter 1B* způsobil po 93 vteřinách její rozpad.

Anthony seděl za volantem svého žlutého cadillaku o blok dál za jídelnou. Zaparkoval těsně za velkým kamionem, aby jeho výrazný automobil nebyl tolik na očích, ale aby on sám přitom mohl dobře vidět na jídelnu a úsek chodníku osvětlovaný světlem z jejích oken. Byl to zřejmě oblíbený podnik policajtů: venku parkovaly dva hlídkové vozy a vedle nich Billiin červený thunderbird a Bernův bílý Continental.

Ackie Horwitz hlídal před bytem Berna Rothstena s pokynem, aby tam čekal, jestli se neobjeví Luke. Když však Bern uprostřed noci z bytu odjel, Ackie měl dost rozumu na to, aby neuposlechl rozkazu, a jel na motocyklu za ním. Jakmile Bern dorazil k jídelně, Ackie zavolal do budovy Q a uvědomil Anthonyho.

Teď Ackie vyšel z jídelny v motorkářském koženém oblečení, v jedné ruce nesl kávu a v druhé čokoládovou tyčinku. Došel k Anthonyho oknu. „Lucas je vevnitř,“ oznámil.

„Věděl jsem to,“ přikývl Anthony se zlovolným uspokojením.

„Je ale převlečený. Má teď černej kabát a černej klobouk.“

„Jeden klobouk ztratil v Carltonu.“

„Je s ním Rothsten a to děvče.“

„Kdo ještě je vevnitř?“

„Čtyři poldové si tam vyprávějí oplzlý vtipy, jeden nespavec si čte ranní vydání zítřejšího *Washington Post* a ještě tam je kuchař.“

Anthony přikývl. Nemůže s Lukem nic dělat, když tam jsou ti policisté. „Budeme tu čekat, dokud Luke nevyjde ven, pak ho budeme sledovat. Tentokrát ho neztratíme.“

„Jasný.“ Ackie šel k motocyklu za Anthonyho autem, posadil se na sedadlo a napil se kávy.

Anthony plánoval dopředu. V nějaké tiché uličce Luka dopadnou, přemůžou a odvezou do konspiračního bytu CIA v čínské čtvrti. V tuto chvíli se Anthony zbaví Ackieho. Pak Luka zabije.

Cítil chladné odhodlání. V Carltonu zažil okamžik citové slabosti, ale potom se zatvrdil a rozhodl se nemyslet na přátelství a zradu, dokud nebude po všem. Věděl, že to, co dělá je správné. Výčitkami svědomí se bude zabývat, až splní svou povinnost.

Dveře jídelny se otevřely.

První vyšla Billie. V zádech měla jasné světlo, a Anthony jí neviděl do obličeje, ale poznal její malou postavu a charakteristickou chůzi. Za ní vyšel muž v černém plášti a černém klobouku: Luke. Šli k červenému thunderbirdu. Poslední postava v trenčkotu nasedla do bílého lincolnu.

Anthony nastartoval motor.

T-bird projel, následován lincolnem. Anthony pár vteřin počkal a pak vyjel také. Na závěr se připojil Ackie na motocyklu.

Billie zamířila na západ a malá kolona ji následovala. Anthony zůstával o jeden a půl bloku zpátky, ale ulice byly zcela opuštěné, tudíž určité museli vidět, že jsou sledováni. Anthony to bral fatalisticky. Nebyl už důvod klamat: tohle je definitivní zúčtování.

Dojeli na Čtrnáctou ulici a zastavili na červenou. Anthony dojel za Bernův lincoln. Když se rozsvítila zelená, Billiein thunderbird náhle vystřelil dopředu, zatímco lincoln zůstal stát.

Anthony zaklel, vycouval pár metrů, pak zařadil rychlost a sešlápl plyn. Velké auto se vyřítilo vpřed. Proletěl kolem stojícího lincolna a hnal se dál.

Billie se proplétala čtvrtí za Bílým domem, projížděla křižovatky na červenou, porušovala zákazy odbočení a jezdila jednosměrkami v protisměru. Anthony dělal totéž a zoufale se snažil udržet se za ní, ale manévrovací schopnost t-birdu byla nesrovnatelně vyšší než cadillaku, a Billie se vzdalovala.

Ackie předjel Anthonyho a držel se v závěsu Billie. Jenže jak zvyšovala náskok před Anthonyem, vytušil, že má v plánu nejprve setrást cadillac a pak vyjet na dálnici, kde by pro t-bird s rychlostí 125 mil za hodinu nebyl motocykl žádným soupeřem. „K čertu,“ zaklel.

Pomohla jim náhoda. Billie prosvištěla zatačkou a vjela do zatopeného úseku. Voda vyvěrala z prasklého potrubí v chodníku a na vozovce dosahovala do výše pěti až deseti centimetrů. Billie ztratila kontrolu nad autem. Zadek thunderbirdu se smýkl širokým obloukem a celý vůz opsal půlkruh. Ackie se protáhl kolem, motorka mu však sklouzla, on spadl a vyválel se ve vodě, ale okamžitě vstal. Anthony sešlápl brzdy cadillaku, dostal smyk a zastavil se v křižovatce. Thunderbird zůstal stát se zhaslým motorem napříč ulicí; kufr se ocitl sotva tři centimetry od jednoho zaparkovaného automobilu. Anthony blokoval vůz zepředu, Billie nemohla uniknout.

Ackie už stál u dveří řidiče thunderbirdu. Anthony přeběhl ke straně spolucestujícího. „Vystup z vozu!“ vykřikl. Z kapsy vytáhl revolver.

Dveře se otevřely a postava v černém plášti a klobouku vystoupila.

Anthony okamžitě poznal, že to není Luke, ale Bern.

Otočil se a zadíval se směrem, odkud přijeli. Po bílém lincolnu nebylo ani památky.

Lomcoval s ním vztek. Vyměnili si kabáty a Luke unikl Bernovým autem. „Ty idiote pitomej!“ zařval na Berna. Měl chuť na místě ho zastřelit. „Nemáš tušení, cos provedl!“

Bern byl nesnesitelně klidný. „Tak mi to pověz, Anthony,“ vybídl ho. „Copak jsem udělal?“

Anthony se odvrátil a zastrčil revolver zpátky do kabátu.

„Počkej moment,“ vyzval ho Bern. „Měl bys nám něco vysvětlit. To, co jsi provedl Lukovi, je nezákonné.“

„Vám nemusím vysvětlovat vůbec nic,“ odbyl ho Anthony.

„Luke žádný špion není.“

„Jak to víš?“

„Vím to.“

„Nevěřím ti.“

Bern na něj ostře pohlédl. „Ovšem, že mi věříš,“ řekl. „Víš moc dobře, že Luke není sovětský agent. Tak proč sakra předstíráš opak?“

„Jdi k čertu,“ odsekl Anthony a odešel.

Billie bydlela v Arlingtonu, zeleném předměstí na virginské straně řeky Potomac. Anthony projížděl její ulicí. Když míjel její dům, spatřil na druhé straně ulice tmavý Chevrolet Sedan patřící CIA. Zatočil za roh a zaparkoval.

Za pár hodin se Billie vrátí domů. Ona ví, kam se Luke odebral. Jenže Anthonymu to neřekne. Ztratil její důvěru. Ted' zůstane loajální vůči Lukovi – pokud ji Anthony nevystaví mimořádnému tlaku.

Tudíž právě tohle učiní.

Nezbláznil se? Tichounký hlásek v hlavě se stále ptal, jestli tohle všechno za to stojí. Lze ospravedlnit to, co právě hodlá udělat? Odhodil pochyby stranou. Svůj osud si zvolil už dávno a od něj ho neodvede nikdo, ani Luke.

Otevřel kufr automobilu a vyndal z něj černé kožené pouzdro velikosti knížky a tenkou baterku. Pak se odebral k chevroletu. Vklouzl na sedadlo vedle Peta a zahleděl se na tmavá okna Billiina domku. Pomyslel si: Tohle bude to nejhorší, co jsem kdy v životě udělal.

Pohlédl na Peta. „Důvěřuješ mi?“ zeptal se.

Petova nehezká tvář se zkroutila rozpačitým úšklebkem. „Co to je za otázku? Ano, věřím vám.“

Většina mladých agentů zbožňovala hrdinu Anthonyho, ale Pete měl zvláštní důvod, aby mu byl věrný. Anthony o Petovi zjistil něco, za co ho mohli vyhodit – skutečnost, že byl kdysi zatčen pro kuplířství – ale nechal si to pro sebe. Nyní, aby to Petovi připomněl, řekl: „Kdybych udělal něco, co by ti připadalo špatný, podržel bys mě i přesto?“

Pete zaváhal, a když promluvil, hlas se mu zajíkal dojetím. „Dovolte, abych vám něco řekl.“ Díval se před sebe, přes čelní sklo na ulici osvětlenou lampami. „Pro mě jste jako otec, a to je vše.“

„Udělám něco, co se ti nebude líbit. Potřebuju, abys věřil, že to je správné.“

„Už jsem vám řekl – spolehněte se.“

„Jdu dovnitř,“ pokračoval Anthony. „Jestli někdo přijede, zahoukej.“

Tiše se vydal po příjezdové cestě, obešel garáž a zastavil se u zadních dveří. Posvítil baterkou do okna kuchyně. Ve tmě tam stál důvěrně známý stůl s židlemi.

Jeho život byl plný podvodů a zrad, ale takhle hluboko ještě nikdy neklesl, a Anthony byl náhle v nitru sám sobě odporný.

V domě se vyznal. Zkontroloval nejdříve obývací pokoj, pak Billiinu ložnici. Oba pokoje byly prázdné. Pak se podíval na Becky-Ma. Spala hlubokým spánkem, sluchadlo na nočním stolku. Nakonec vstoupil do Larryho pokoje.

S pocitem viny posvítil baterkou na spící dítě. Pak se posadil na kraj postele a rozsvítil světlo. „Hej, Larry, vstávej,“ probudil ho. „Dělej.“

Chlapcovy oči se otevřely. Po chvilce tápání se zazubil. „Strejdo Anthony!“ zvolal a usmál se.

„Je čas vstávat,“ oznámil Anthony.

„Kolik je hodin?“

„Je časně.“

„Co budeme dělat?“

„To je překvapení,“ odpověděl Anthony.

Palivo a oksyličovadlo se vstřikují do spalovací komory raketového motoru rychlostí asi 30 metrů za vteřinu. Spalování začíná v okamžiku, kdy se tekutiny setkají. Žářem plamene se tekutiny brzo vypaří. Tlak stoupne na několik set liber na čtvereční palec a teplota vyletí na 2800 stupňů Celsia.

Bern se otočil k Billii: „Ty jsi zamilovaná do Luka, vid’?“

Seděli v autě před jeho domem. Nechtěla jít dovnitř: celá netrpělivá už chtěla být doma u Larryho a Becky-Ma.

„Zamilovaná?“ odpověděla vyhybavě. „Já?“ Nebyla si jistá tím, jak mnoho chce bývalému manželovi odhalit. Byli přátelé, ale nikoli důvěrní.

„To je v pořádku,“ ujistil ji. „Už dávno jsem si uvědomil, že sis měla vzít Luka. Myslím, žeš ho nikdy nepřestala milovat. Mě jsi milovala také, ale jinak.“

To byla pravda. Její láska k Bernovi byl něžný, klidný cit. S ním nikdy nepocítila onen hurikán vášně, který se jí zmocňoval, když byla s Lukem. A když se zeptala sama sebe, co cítí k Haroldovi – zda to je poklidný cit, nebo tornádo vzrušení – odpověď byla žalostně jednoznačná. Pomyšlení na Harolda jí dávalo příjemný, ale mírný pocit radosti. Měla s muži málo zkušeností – jediní, se kterými spala, byli Luke a Bern – ale instinkt jí říkal, že s Haroldem nikdy nebude mít takový pocit sexuální žádostivosti jako s Lukem, kdy zůstávala slabá a bezmocná touhou.

„Luke je ženatý,“ poznamenala. „S krásnou ženou.“ Chvilku přemýšlela. „Je Elspeth sexy?“

Bern se zachmuřil. „Těžko říct. Mohla by být, se správným mužským. Mně připadá chladná, ale ona měla vždycky oči jen pro Luka.“

„Ne že by na tom záleželo. Luke je věrný. Zůstal by s ní, i kdyby byla ledovec, jen ze smyslu pro povinnost.“ Odmlčela se. „Něco ti musím říct.“

„Tak povídej.“

„Děkuju ti. Za to, že neříkáš ,Říkal jsem ti to.‘ Opravdu si toho cením.“

Bern se rozesmál. „Myslíš na naši velkou hádku.“

Přikývla. „Říkal jsi, že mou práci budou používat k vymývání mozků. Teď se tvá předpověď splnila.“

„Stejně jsem se mýlil. To, co jsi dělala, se udělat muselo. Potřebujeme porozumět lidskému mozku. Lidi můžou ty znalosti zneužít, ale vědecký pokrok zastavit nemůžeme. Ale poslyš, nenapadá tě, co Anthony sleduje?“

„Nedovedu přijít na nic lepšího než na tohle: Představuju si, že Luke odhalil na mysu Canaveral špiona a přijel do Washingtonu, aby to ohlásil Pentagonu. Jenže ten špion je ve skutečnosti agent, který pracuje pro obě strany, a Anthony se ho zoufale snaží zachránit.“

Bern zavrtěl hlavou. „To není moc dobré. Anthony to mohl jednoduše vyřešit tak, že by Lukovi sdělil, že ten špion pracuje i pro nás. Nemusel mu vymazávat paměť!“

„Nejspíš máš pravdu. A Anthony před pár hodinami na Luka střílel. Já vím, že tahle práce tajného agenta může lidem lézt na mozek, ale nemůžu uvěřit, že by CIA skutečně zabila amerického občana proto, aby ochránila nějakého dvojitého agenta.“

„Ovšemže by to udělali,“ nesouhlasil Bern. „Ale nebylo by to nutné. Anthony se mohl Lukovi prostě svěřit.“

„Ty máš nějakou lepší teorii?“

„Ne.“

Billie pokrčila rameny. „Nejsem si jistá, jestli na tom teď ještě záleží. Anthony podvedl a zradil své přátele – koho zajímá proč? Ať ho k tomu přiměly sebepodivnější důvody, my jsme ho ztratili. A byl to dobrý přítel.“

„Život člověka vysává,“ poznamenal Bern. Políbil ji na tvář a vystoupil z auta. „Zavolej mi, jestli se ti Luke zítra ozve.“

„Zavolám.“

Bern vešel do domu a Billie odjela.

Přejela Memorial Bridge, projela kolem národního hřbitova a pak zamířila klikatými předměstskými ulicemi domů. Nacouvala na příjezdovou cestu, dělala to už ze zvyku, protože při odjezdu obvykle spěchala. Vešla do domu, pověsila kabát na věšák v hale a

rovnou se vydala po schodech nahoru; cestou si rozepínala šaty a stahovala si je přes hlavu. Hodila je přes židli, odkopla střevíce a šla se podívat na Larryho.

Když spatřila prázdnou postel, vykřikla.

Nahlédla do koupelny, pak do pokoje Becky-Ma. „Larry!“ křičela z plných plic. „Kde jsi?“ Seběhla po schodech dolů, prohledala každou místnost. Vyběhla ve spodním prádle ven a nahlížela do garáže a na dvorek. Vrátila se do domu, znovu prošla všechny místnosti, otvírala skříně, dívala se pod postele a do každého koutku, kam by se vešel sedmiletý chlapec.

Byl pryč.

Becky-Ma vyšla ze svého pokoje a ve vrásčité tváři měla vepsaný strach. „Co se děje?“ zeptala se rozechvěle.

„Kde je Larry?“ vyhrkla Billie.

„Myslela jsem, že v posteli,“ odpověděla a hlas jí přešel do žalostného záupění, když si uvědomila, co se stalo.

Billie chvíli nehybně stála, těžce dýchala a snažila se utlumit paniku. Pak šla do Larryho pokoje a prozkoumala ho.

Pokoj byl uklizený, beze stop po nějakém zápasu. Otevřela šatník a viděla, že modré pyžamo s medvídky, které měl včera na sobě, leží pěkně složené na polici. Oblečení, které mu připravila na dnešek do školy, bylo pryč. Ať se stalo cokoli, před odchodem se oblékl. Vypadalo to, jako by odešel s někým, komu důvěřoval.

Anthony.

Nejprve pocítila úlevu. Anthony by Larrymu neublížil. Pak se však zamyslela znovu. Opravdu by mu neublížil? Myslela si, že Anthony by neublížil Lukovi, ale on po něm střílel. Nedalo se odhadnout, co všechno může Anthony udělat. Přinejmenším se Larry musel vyděsit, když ho vzbudil tak časně ráno a přiměl ho obléknout se a odejít, aniž viděl matku.

Musí ho rychle dostat zpátky.

Seběhla po schodech, aby Anthonymu zatelefonovala. Ještě než k telefonu došla, přístroj zazvonil. Popadla sluchátko: „Ano?“

„Tady Anthony.“

„Jak jsi to mohl udělat?“ vykřikla. „Jak můžeš být tak krutý!“

„Musím vědět, kde je Luke,“ odpověděl chladně. „Je to nepředstavitelně důležitý.“

„Odjel –“ Zarazila se. Jestli mu poskytne tuhle informaci, nezbudou jí žádné zbraně.

„Odjel kam?“

Nadechla se. „Kde je Larry?“

„Je se mnou a je v pořádku. Nedělej si starosti.“ To ji rozzuřilo. „Jak si nemám dělat starosti, ty hajzle mizej!“

„Jenom mi pověz, co potřebuju vědět, a všechno bude dobrý.“

Chtěla mu důvěřovat, vychrlit odpověď a věřit, že přivede Larryho domů, ale pokušení rázně odolala. „Poslouchej mě. Až syna uvidím, řeknu ti, kde je Luke.“

„Ty mi nevěříš?“

„To má být vtip?“

Povzdechl si. „Dobrá. Sejdeme se u Jeffersonova památníku.“

Pocítila malé vítězství. „Kdy?“

„V sedm.“

Pohlédla na hodinky. Bylo šest pryč. „Budu tam.“

„Billie...“

„Co?“

„Bud' sama.“

„Jo.“ Zavěsila.

Becky-Ma stála vedle ní, vypadala křehce a staře. „Co to znamená?“ zeptala se. „Co se děje?“

Billie se pokusila působit klidným dojmem. „Larry je s Anthonyem. Musel sem přijít a vyzvednout ho, když jsi spala. Hned pro něj jedu. Už si nemusíme dělat starosti.“

Šla nahoru a hodila na sebe nějaké šaty. Potom uchopila židli od toaletního stolku a postavila ji před šatník. Stoupla si na ni a ze šatníku sundala malé pouzdro. Položila ho na postel a otevřela ho.

Rozbalila kus látky a vytáhla automatický kolt ráže .45.

Za války dostali všichni kolty. Ona si ho ponechala na památku, ale jakýsi instinkt ji vedl k tomu, že ho pravidelně čistila a olejovala. Když po vás někdy v životě stříleli, pak nejspíš nejste klidní, dokud nemáte někde střelnou zbraň, myslela si.

Zmáčkla palcem pojistku na levé straně pažby a vytáhla zásobník. V pouzdru byla krabička nábojů. Nabila jich do zásobníku sedm, jeden po druhém zatlačila proti pružině, a pak zastrčila zásobník zpátky do revolveru, až uslyšela cvaknutí.

Otočila se a viděla, že ve dveřích stojí Becky-Ma a vytřeštěně zírání na revolver. Chvilí na matku mlčky hleděla. Potom vyběhla z domu a vskočila do auta.

První stupeň rakety nese asi 25 000 kilogramů paliva. To se spotřebuje za dvě minuty a pětapadesát vteřin.

Řídit Bernův Lincoln Continental byla radost; elegantní auto jelo rychlostí sto šedesát kilometrů za hodinu, bez námahy letělo opuštěnými silnicemi spící Virginie. Při výjezdu z Washingtonu měl Luke pocit, že nechává za zády noční můru. Cesta v časných ranních hodinách působila radostně na jeho náladu, a on měl pocit, že unikl všemu zlému.

Když dorazil do Newport News a zastavil na malém parkovišti vedle zavřené letištní budovy, byla ještě tma. Nesvítilo žádné světlo, kromě osamělé žárovky telefonní budky u vchodu. Vypnul motor a naslouchal tichu. Noc byla jasná a hvězdy osvětlovaly plochu letiště. Zaparkovaná letadla vypadala obzvlášť tiše, jako koně spící vstoj.

Nespál už přes čtyřicet hodin a byl nesmírně unavený, ale v hlavě se mu neustále rojily myšlenky. Je zamilovaný do Billie. Teď, když byl tři sta padesát kilometrů od ní, si to mohl přiznat. Co to ale znamená? Miloval ji vždycky? Nebo to je jednodenní poblouznění, zopakování oné tak rychlé zamilovanosti z roku 1941? A co Elspeth? Proč se s ní oženil? Ptal se na to Billie, ale ta mu odmítla odpovědět. „Zeptám se Elspeth,“ prohlásil potom.

Pohlédl na hodinky. Do odletu zbývala ještě více než hodina. Měl spoustu času. Vystoupil z auta a šel k telefonní budce.

Zvedla to tak rychle, jako kdyby už byla vzhůru. Hotelový operátor ji upozornil, že poplatek za hovor se přičte k jejímu účtu, a ona přisvědčila: „Ovšem, ovšem, spojte to.“

Náhle pocítil rozpaky. „Ehm, dobré jitro, Elspeth.“

„Jsem tak ráda, že voláš!“ zaradovala se. „Byla jsem strachy bez sebe – co se děje?“

„Nevím, kde začít.“

„Jsi v pořádku?“

„Ano, teď jsem v pořádku. Jde o to, že Anthony mi kombinací elektrických šoků a drog přivodil ztrátu paměti.“

„Bože můj! Proč by něco takového dělal?“

„Říká, že jsem sovětský špion.“

„To je nesmysl.“

„Řekl to Billi.“

„Ty jsi tedy byl s Billi?“

Luke zaslechl v Elspethině hlasu náznak nepřátelství. „Byla laskavá,“ odpověděl na svou obranu. Připomněl si, že žádal Elspeth, aby přijela do Washingtonu a pomohla mu, ale ona odmítla.

Elspeth změnila téma hovoru. „Odkud voláš?“

Zaváhal. Jeho nepřátelé mohou odposlouchávat Elspethin telefon. „Opravdu to nechci říct, někdo nás může poslouchat.“

„Dobrá. Rozumím. Co budeš dělat dál?“

„Potřebuju zjistit, kvůli čemu Anthony chtěl, abych ztratil paměť.“

„Jak to uděláš?“

„O tom bych po telefonu radši nemluvil.“

Její hlas prozrazoval podráždění. „To je mi líto, že mi nemůžeš nic říct.“

„Volám ti vlastně proto, abych se tě na pár věcí zeptal.“

„Dobře. Pusť se do toho.“

„Proč nemůžeme mít děti?“

„Nevíme. Loni jsi šel ke specialistovi na plodnost, ale ten nic špatného nezjistil. Já jsem před pár týdny navštívila v Atlantě gynekoložku. Udělala mi několik testů. Na výsledky čekáme.“

„Řekla bys mi, jak se to stalo, že jsme se vzali?“

„Svedla jsem tě.“

„Jak?“

„Předstírala jsem, že mám mýdlo v oku, abych tě přiměla k tomu, že mě políbíš. Je to nejstarší trik na světě, a mně je trapné, že jsi na to skočil.“

Nepoznal, jestli žertuje nebo je cynická či obojí. „Pověz mi, za jakých okolností jsem tě požádal o ruku.“

„Celé roky jsem tě neviděla, pak jsme se opět sešli ve čtyřiapadesátém ve Washingtonu,“ začala. „Já jsem byla pořád u CIA, ty jsi pracoval ve výzkumu tryskových motorů v laboratořích v Pasadeně, ale přiletěl jsi na svatbu Peg. Při snídani nás posadili vedle sebe.“ Odmlčela se a vzpomínala; Luke trpělivě čekal. Když znovu

promluvila, měla zjhlý hlas. „Povídali jsme si a povídali – jako by vůbec neuplynulo těch třináct let a my byli pořád ti studenti, co mají celý život před sebou. Musela jsem brzo odejít – byla jsem dirigentkou orchestru mládeže ze Šestnácté ulice a měli jsme zkoušku. Ty jsi šel se mnou...“

Všechny děti z orchestru byly chudé a většinou to byli černoši. Zkouška se konala v jednom kostele v ubohé čtvrti. Nástroje byly vyžebnané, vypůjčené nebo koupené v zastavárnách. Zkoušela se předehra k Mozartově opeře *Figarova svatba*. Navzdory všemu děti hrály dobře.

Mohla za to Elspeth. Byla to náročná učitelka, všimla si každé falešné noty a rytmické chyby, ale opravovala žáky s nekonečnou trpělivostí. Její vysoká postava ve žlutých šatech vedla orchestr s obrovskou vervou, rusé vlasy jí poletovaly a dlouhé, elegantní ruce vytahovaly ze žáků hudbu vášnivými gesty.

Zkouška trvala dvě hodiny a Luke tam celou dobu hypnotizovaně seděl. Viděl, že všichni chlapci jsou do Elspeth zamilovaní a všechna děvčata chtějí být jako ona.

„V těchto dětech je tolik hudby jako v kterémkoli bohatém děcku se steinwayem v salonu,“ poznamenala potom v autě. „Já se ale dostávám do spousty malérů.“

„Proboha proč?“

„Říkají o mně, že jsem milovnice negrů,“ odpověděla. „A to mi také do značné míry zarazilo postup v CIA.“

„Tomu nerozumím.“

„Každý, kdo jedná s černochoy jako s lidskými bytostmi, je podezřelý, že je komunista. Tudiž já vždycky budu nejvyšší sekretářka. Ne že by to byla velká ztráta. Ženy se stejně nedostanou výš než na referentskou funkci.“

Vzala ho k sobě, do malého, úsporného bytu s pár kousky hranatého moderního nábytku. Luke nalil martini a Elspeth začala v maličké kuchyňce vařit špagety. Luke jí vyprávěl o své práci.

„Jsem tak ráda, že se ti to líbí,“ prohlásila nadšeně. „Vždycky jsi chtěl zkoumat kosmický prostor. Už na Harvardu, když jsme spolu chodili, jsi o tom mluvil.“

Usmál se. „A v těch dobách to většina lidí považovala za bláznivý sen spisovatelů vědecko-fantastických románů.“

„Řekla bych, že ale stejně nevíme jistě, co se stane.“

„Myslím, že víme,“ namítl vážně. „Němečtí vědci za války už všechny velké problémy vyřešili. Němci zkonstruovali rakety, které odpalovali v Holandsku a ty dopadaly v Londýně.“

„Já jsem tam byla, pamatuju se – říkali jsme jim bzučící bomby.“ Krátce se otřásla. „Jedna mě málem zabila. Šla jsem do kanceláře uprostřed leteckého náletu, protože jsem musela instruovat agenta, kterého měli za pár hodin vysadit nad Belgií. Slyšela jsem, jak vedle mě vybuchla bomba. Je to strašný zvuk; po něm se ozve tříštění skla a sesouvání zdiva a zvedne se hrozný vítr, plný prachu a drobných úlomků kamene. Věděla jsem, že jestli se ohlédnou, tak zpanikařím, padnu na zem a se zavřenýma očima se stočím do klubička. Tak jsem se dívala přímo před sebe a šla jsem pořád dál.“

Luka dojala představa, jak mladá Elspeth kráčí temnými ulicemi a kolem ní dopadají bomby; byl vděčný, že to přežila. „Jsi statečná,“ zamumlal.

Pokřčila rameny. „Necítila jsem žádnou statečnost, jenom strach.“

„Na co jsi myslela?“

„Neuhádneš to?“

Vzpomněl si, že kdykoli neměla nic na práci, přemýšlela o matematice. „Na prvočísla?“ střelil nazdařbůh.

Zasmála se. „Na Fibonacciho posloupnost čísel.“

Luke přikývl. Matematik Fibonacci si představoval pár králíků, který produkuje každý měsíc dva potomky a ti se začnou měsíc po narození množit stejným tempem; ptal se kolik párů králíků bude po roce. Odpověď byla 144, ale počet párů králíků v každém měsíci se stal nejslavnější posloupností čísel v matematice: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144. Další číslo vždycky vypočítáte součtem předchozích dvou.

Elspeth pokračovala: „Než jsem došla do kanceláře, vypočítala jsem čtyřicáté Fibonacciho číslo.“

„Pamatuješ si, kolik to je?“

„Samozřejmě: sto dva miliony tři sta třicet čtyři tisíce sto pět. Takže naše rakety se zakládají na německých bzučících bombách?“

„Ano, přesně řečeno na jejich raketách V2.“ Luke neměl o své práci mluvit, ale tohle byla Elspeth, a ona stejně patrně měla přístup

k tajnějším materiálům než on. „Konstruuje raketu, která může odstartovat v Arizoně a vybuchnout v Moskvě. A když dokážeme tohle, dokážeme letět na Měsíc.“

„Je to tedy úplně totéž, jen ve větším měřítku?“

Projevovala o rakety větší zájem než kterákoli jiná dívka, kterou poznal. „Ano. Potřebujeme větší motory, účinnější palivo, lepší navigační systémy. Žádný z těchto problémů není nepřekonatelný. A navíc teď pro nás pracují němečtí vědci.“

„Myslím, že jsem o tom slyšela.“ Změnila téma rozhovoru. „A co život vůbec? Chodíš s někým?“

„Teď zrovna ne.“ Po rozchodu s Billií před devíti lety chodil s několika dívkami, s některými z nich spal, ale pravda – se kterou se nechtěl Elspeth svěřovat – byla taková, že žádná z nich pro něj mnoho neznamenal.

Byla tu jedna žena, kterou by byl mohl milovat, vysoká dívka s hnědýma očima a bujnými vlasy. Měla onu energii a *joie de vivre*, které tolik miloval na Billii. Seznámil se s ní na Harvardu, když dělal doktorát. Jednou pozdě večer, když se spolu procházeli před kolejí, vzala ho za ruce a oznámila mu: „Mám manžela.“ Pak ho políbila a odešla. K tomu, že by někomu dal své srdce, se nikdy nepřiblížil víc.

„A co ty?“ zeptal se Elspeth. „Peg je vdaná, Billie se už rozvádí – máš co dohánět.“

„Víš dobře, jak to je s náma, vládníma holkama.“ Tohle bylo novinářské klišé. Na státních úřadech ve Washingtonu pracovalo tolik mladých žen, že počtem převyšovaly svobodné muže v poměru pět ku jedné. V důsledku toho se o nich vytvořil stereotypní názor, že jsou sexuálně frustrované a zoufale touží jít s někým na rande. Luke nevěřil, že by Elspeth byla taková, ale pokud se chtěla vyhnout odpovědi, měla na to právo.

Požádala ho, aby dohlédl na vaření, zatímco ona se trochu upraví. Na vařiči byl velký kastrol se špagetami a menší s rajskou omáčkou. Odložil si sako a kravatu a zamíchal omáčku dřevěnou lžicí. Martini ho příjemně naladilo, jídlo vonělo a on byl s ženou, která se mu skutečně líbí. Cítil se šťastný.

Uslyšel, jak ho Elspeth nezvykle bezmocným hlasem volá: „Luku, prosím tě, pojd' sem!“

Vešel do koupelny. Elspethiny šaty visely vzadu na dveřích a ona stála v broskvově zbarvené podprsence bez ramínek, spodniče stejné barvy, punčochách a střevíčkách. Přestože na sobě měla víc oblečení než na pláži, Lukovi připadala ve spodním prádle nesnesitelně sexy. Ruku držela před obličejem. „Dostalo se mi mýdlo do očí, to je k vzteku,“ řekla. „Zkusil bys mi to vypláchnout?“

Luke otočil kohoutek se studenou vodou. „Sehni se, obličej co nejvíc do umyvadla,“ vyzval ji a levou rukou ji přitlačil mezi lopatkami. Bledá pleť na zádech byla na dotek hebká a teplá. Nabral vodu do dlaně pravé ruky a zvedl ji k jejímu oku.

„Pomáhá to,“ přikývla.

Vyplachoval jí oko znovu a znovu, dokud mu neřekla, že ji už nepálí. Pak ji narovnal a osušil jí obličej čistým ručníkem. „Oko máš trochu zarudlé, ale je to zřejmě už v pořádku,“ usoudil.

„Musím vypadat hrozně.“

„Ne.“ Upřeně se na ni zadíval. Měla červené oko a vlasy na té straně měla umáčené, ale přesto vypadala stejně ohromně, jako když na ní před deseti lety poprvé spočinul očima. „Jsi dokonale krásná.“

Hlavu měla stále zakloněnou, i když jí už přestal osušovat obličej. Rty měla pootevřené v úsměvu. Neexistovalo nic snazšího než ji políbit. Odpověděla na polibek nejprve váhavě, pak ho objala rukama kolem krku, přitáhla si ho blíž a dlouze ho políbila.

Podprsenka se mu vrývala do hrudi. Mohlo to být sexy, ale drátěná výztuž byla tak tvrdá, že ho i přes jemnou bavlněnou košili škrábala do prsou. Po chvíli se odtáhl, cítil se hloupě. „Co je?“ zeptala se.

Lehce se dotkl podprsenky a s úsměškem odpověděl: „Škrábe to.“

„Ubožáčku,“ politovala ho falešným hlasem.

Sáhla si za záda a hbitým pohybem si podprsenku rozepnula. Ta spadla na podlahu.

Před oněmi mnoha lety se párkrát dotkl jejích nader, ale nikdy je neviděl. Byla bílá a oblá a bledé bradavky byly vzrušením naběhlé. Objala ho kolem krku a přitiskla se k němu celým tělem. „Takhle,“ řekla. „Takhle je to správně.“

Po chvíli ji zvedl, odnesl do ložnice a položil na postel. Odkopla střevíčky. Dotkl se horního lemu spodničky a zeptal se: „Smím?“

Zahihňala se: „Ach, Luku, ty jsi tak zdvořilý!“

Zazubil se. Bylo to poněkud hloupé, jenže on jiný být neuměl. Nadzvedl ji v bocích a spodničku stáhl. Broskvové kalhotky ladily s ostatním prádlem.

„Neptej se,“ vybědla ho. „Prostě je sundej.“

Když se milovali, bylo to pomalé a intenzivní. Zatímco se pohyboval do ní a z ní, přitahovala si jeho hlavu a líbala ho na tvář. „Tak dlouho jsem to chtěla,“ zašeptala mu do ucha, pak několikrát vykřikla rozkoší a vyčerpaně zůstala ležet.

Elsbeth za chvíli upadla do hlubokého spánku, ale Luke bděl a přemýšlel o životě.

Vždycky chtěl rodinu. Štěstí pro něj představoval velký, hlučný dům plný dětí, přátel a domácích zvířat. A přitom je mu už třiatřicet, je svobodný a léta jako by utíkala stále rychleji a rychleji. Uvědomoval si, že od války pro něj na prvním místě stála kariéra. Vrátil se na univerzitu a doháněl ztracené roky. To však nebyl hlavní důvod, proč zůstával svobodný. Pravda byla, že jeho srdce se dotkly pouze dvě ženy – Billie a Elspeth. Billie ho oklamala, ale Elspeth byla vedle něj. Díval se na její smyslné tělo ve slabé záři venkovních světel z Dupont Circle. Může být něco lepšího než trávit každou noc takhle, s dívkou, která je chytrá, statečná jako lev, báječně to umí s dětmi a – navíc k tomu všemu – je fantasticky krásná?

Za svítání vstal a uvařil kávu. Přinesl ji na tácu do ložnice; Elspeth už v posteli seděla a vypadala ospale a rozkošně. Šťastně se na něj usmála.

„Musím se tě na něco zeptat,“ řekl jí. Posadil se na kraj postele a uchopil ji za ruku. „Vezmeš si mě?“

Úsměv se jí vytratil a vypadala znepokojeně. „Ach, panebože,“ odpověděla. „Můžu si to promyslet?“

Výfukové plyny procházejí tryskou rakety jako šálek horké kávy, který se prolévá hrdlem sněhuláka.

Anthony dojel k Jeffersonovu památníku s Larrym posazeným na předním sedadle mezi ním a Petem. Stále ještě byla tma a nikde nikdo. Otočil auto a zaparkoval tak, aby jeho přední světla mohla posvítit na každé přijíždějící vozidlo.

Památník tvořily dva kruhy sloupů s klenutou střechou. Stál na vysoké plošině, ke které vedly zezadu schody. „Ta socha je šest metrů vysoká a váží pět tisíc kilogramů,“ poučil Larryho. „Je celá z bronzu.“

„Kde je?“

„Odsud ji není vidět, je za těmi sloupy.“

„Měli jsme přijít ve dne,“ zanařikal Larry.

Anthony vzal Larryho na vycházku už několikrát. Navštívili spolu Bílý dům, zoologickou zahradu a Smithonian. K obědu si dali párky v rohlíku a odpoledne zmrzlinu a Anthony mu vždycky koupil ještě nějaký dárek, než ho odvedl domů. Vždycky si to spolu užili. Anthony měl svého kmotřence rád. Jenže dnes Larry tušil, že cosi není v pořádku. Bylo příliš časně, chtěl matku a patrně vycítil napětí v autě.

Anthony otevřel dveře. „Počkej tady minutku, Larry, já si promluvím s Petem,“ přikázal mu. Oba muži vystoupili. V chladném vzduchu se jim kouřilo od úst.

Anthony udílel Petovi pokyny: „Já počkám tady. Ty vezmeš chlapce a ukážeš mu památník. Zůstaňte na téhle straně, aby ho viděla, až přijede.“

„Dobře.“ Petův hlas byl chladný a strohý.

„Tohle nenávidím,“ prohlásil Anthony. Popravdě mu to bylo jedno. Larry byl nešťastný a Billie šílela strachy, ale z toho se dostanou, a on nedovolí, aby se mu nějaký sentiment pletl do cesty. „Tomu chlapci ani mámě neublížíme,“ snažil se uklidnit Peta. „Ale ona nám řekne, kam se ztratil Luke.“

„Pak jí to dítě vrátíme.“

„Ne.“

„Proč ne?“ Petova tvář byla skrytá ve tmě, ale hlas prozrazoval zděšení. „Proč ho nevrátíme?“

„Pro případ, že bychom od ní později potřebovali další informace.“

Pete byl znepokojený, ale smíří se s tím, aspoň prozatím, pomyslel si Anthony. Otevřel dveře auta. „Pojď, Larry. Strejda Pete ti ukáže tu sochu.“

Larry vystoupil. S vybranou zdvořilostí řekl: „Až si ji prohlídnu, myslím, že bych se rád vrátil domů.“

Anthony mu to vyrazilo dech. Larryho statečnost pro něj byla příliš velkým soustem. Po chvíli Anthony odpověděl klidným hlasem: „Domluvíme se s maminkou. Teď jdi.“

Dítě vzalo Peta za ruku a oba se vydali kolem památníku ke schodům vzadu. O chvíli později se objevili před sloupy, ve světle reflektorů Anthonyho auta.

Anthony se podíval na hodinky. Za šestnáct hodin od této chvíle raketa odstartuje a bude po všem, ať tak či onak. Šestnáct hodin je spousta, příliš velká spousta času na to, aby Luke napáchal nepředstavitelné škody. Anthony ho musí dostat, a to rychle.

Billie by tu už měla být. Pocítil náhle pochybnosti. Určitě přijde. Má moc velký strach a podlehla panice, takže policii nezavolá, ani neudělá žádný husarský kousek, tím si byl jist.

Měl pravdu. Za chvíličko přijelo auto. Anthony barvu nerozeznal, ale byl to Ford Thunderbird. Zaparkoval dvacet metrů od Anthonyho cadillaku; vyskočila z něj malá štíhlá postava, zatímco motor zůstával v chodu.

„Ahoj, Billie,“ ozval se Anthony.

Stočila pohled od něj k památníku a na zvýšené plošině spatřila Peta a Larryho, jak se dívají do středu kruhu. Ztuhla s vytřeštěnými očima.

Anthony šel k ní. „Nepokoušej se o nic dramatického – Larryho by to rozrušilo.“

„Nemluv se mnou o rozrušení, ty parchante.“ Hlas se jí napětím téměř lámal. Slzy měla na krajíčku.

„Musel jsem to udělat.“

„Něco takového nikdo dělat *nemusí*.“

Její nepřátelství příliš nepřekvapovalo, ale dotklo se ho její opovržení. Zeptal se: „Znáš citát Thomase Jeffersona, který je na tomhle památníku napsán půlmetrovým písmem? Říká: „Před oltářem Božím jsem se zapřísahal věčným nepřátelstvím vůči jakékoli formě tyranie nad myslí člověka.“ Proto to dělám.“

„Se svými motivy jdi k čertu. Ty už ani nevíš, že jsi kdysi mohl mít nějaké ideály. Takovouhle zradu nic dobrého nemůže přežít.“

Hádat se s ní byla ztráta času. „Kde je Luke?“ zeptal se příkře.

Nastala dlouhá odmlka. Nakonec odpověděla: „Luke chytil letadlo do Huntsvillu.“

Anthony si zhluboka oddechl. Má, co potřeboval.

Odpověď ho také překvapila. „Proč do Huntsvillu?“

„Armáda tam konstruuje rakety.“

„To vím. Ale proč by tam jezdil zrovna dneska? Všechno se odehrává na Floridě.“

„Nevím proč.“

Anthony se jí pokoušel něco vyčíst z tváře, ale bylo příliš tma. „Myslím, že něco tajíš.“

„Je mi jedno, co si myslíš. Já si vezmu syna a jdu pryč.“

„Ne, nevezmeš,“ zavrtěl hlavou Anthony. „Chvíli si ho necháme.“

Billiein hlas se proměnil v úzkostný výkřik. „Proč? Řekla jsem ti, kam Luke odjel!“

„Třeba nám můžeš pomoci i jinak.“

„To není fér!“

„Ty to přežiješ.“ Odvrátil se. A to byla chyba.

Billie to napůl očekávala.

Když vykročil ke svému autu, vrhla se za ním. Pravým ramenem ho zasáhla do kříže. Vážila jen 60 kilogramů a on musel být o pětadvacet kilogramů těžší, ale ona měla na své straně vztek a moment překvapení. Klopýtl a upadl dopředu na ruce a na kolena. Překvapením a bolestí zachrčel.

Billie vytáhla z kapsy kabátu kolt.

Když se Anthony pokusil vstát, napadla ho znovu, tentokrát z boku. Dopadl na zem a skutálel se. Jakmile se přetočil obličejem nahoru, poklekla vedle jeho hlavy na jedno koleno a vrazila mu hlaveň revolveru do úst. Cítila, jak mu praskl zub.

Anthony znehybněl.

S rozmyslem revolver odjistila. Pohlédla mu do očí a spatřila v nich strach. Se zbraní nepočítal. Na bradě se mu objevil pramínek krve.

Billie zvedla zrak. Larry a muž, který byl s ním, stále ještě zírali na památník a o rvačce neměli potuchy. Vrátila pozornost k Anthonymu. „Vytáhnu ti teď revolver z úst,“ zasípala. „Jestli se hneš, zastřelím tě. Jestli zůstaneš naživu, zavoláš svého kolegu a řekneš mu, co ti přikážu.“ Vyndala revolver z Anthonyho úst a zamířila mu na levé oko. „Ted’“, vyzvala ho. „Zavolej.“

Anthony váhal.

Dotkla se hlavní jeho očního víčka.

„Pete!“ křikl.

Pete se otočil. Nastala odmlka. Pete se zmateně zeptal: „Kde jste?“ Anthony a Billie byli mimo dosah světél.

Billie přikázala: „Ať zůstane na místě.“

Anthony mlčel. Billie mu vrazila revolver do oka. Anthony zakřičel: „Zůstaň, kde jsi!“

Pete si přiložil ruku k čelu a snažil se proniknout očima do tmy a najít místo, odkud hlas přichází. „Co se děje?“ zavolal. „Nevidím vás.“

Billie vykřikla: „Larry, tady je máma. Nastup si do t-birdu!“

Pete popadl Larryho za paži.

„Ten člověk mě nechce pustit!“ vyřikl Larry.

„Bud’ klidný!“ křikla Billie. „Strejda Anthony teď tomu člověku řekne, aby tě nechal jít.“ Strčila mu hlaveň ještě hlouběji do oka.

„Dobře!“ zaječel Anthony. Uvolnila tlak. Zavolal: „Pust’ toho chlapce!“

Pete nechtěl uvěřit: „Myslíte to vážně?“

„Proboha, udělej, co ti povídám – míří na mě!“

„Tak jo!“ Pete pustil Larryho paži.

Larry se rozběhl do zadní části památníku a po pár vteřinách se znovu objevil dole pod ním. Utíkal k Billii. „Sem ne,“ upozornila ho a snažila se zachovat klidný hlas. „Nastup si do auta, rychle!“

Larry doběhl k thunderbirdu, skočil dovnitř a přibouchl dveře.

Billie se rozmáchla a vší silou udeřila Anthonyho revolverem nejdřív do jedné a pak do druhé tváře. Vykřikl bolestí, ale než se stačil pohnout, vrazila mu znovu revolver do úst. Ležel nehybně a sténal. Řekla: „Vzpomeň si na tohle, kdybys byl zase někdy v pokušení unést dítě.“

Zvedla se a vytáhla mu revolver z úst. „Ani se nehni!“ rozkázala. Pozpátku odkráčela ke svému autu a neustále přitom na Anthonyho mířila. Letmo pohlédla nahoru na památník. Pete zůstával na místě.

Nastoupila do auta.

Larry se zeptal: „Ty máš revolver?“

Zastrčila kolt do saka. „Jsi v pořádku?“ otázala se ho.

Rozplakal se.

Zařadila jedničku a prudce se rozjela.

Menší rakety, které pohánějí druhý, třetí a poslední stupeň, používají pevné palivo známé pod názvem T17-E2, polysulfid s chloristanem amonným coby oxidačním činidlem. Každá raketa dosáhne v kosmickém prostoru tahu 800 kilogramů.

Bern nalil Larrymu na kukuřičné vločky teplé mléko a Billie zatím šlehala vejce na francouzský toust. Dávali svému dítěti pořádně najíst, ale Billie cítila, že i dospělí by potřebovali pořádně utěšit. Larry jedl s chutí a poslouchal přitom rádio.

„Já toho hajzla Anthonyho zabiju,“ mručel Bern tiše, aby to Larry neslyšel. „Přisáhám Bohu, já toho zmetka zabiju.“

Billiin vztek už vyprchal. Všeho se zbavila tím, jak Anthonyho ztloukla revolverem. Teď měla obavy a strach – zčásti o Larryho, který se musel ošklivě vylekat, a zčásti o Luka. „Mám strach, že se Anthony třeba pokusí Luka zabít,“ poznamenala.

Bern vložil lžíci másla na rozpálenou pánev a pak namočil krajíček bílého chleba do vejce, které Billie ušlehala. „Zabít Luka není tak snadné.“

„Jenže on si myslí, že je z toho venku – neví, že jsem Anthonymu prozradila, kde je.“ Zatímco Bern smažil chléb omočený ve vejci, Billie přecházela po kuchyni sem tam a kousala se do rtu. „Anthony je už asi na cestě do Huntsvillu. Luke je v pomalém letadle. Anthony může letět s MATS a být tam dřív. Musím najít nějaký způsob, jak Luka varovat.“

„Nechat mu vzkaz na letišti?“

„To není dost spolehlivé. Myslím, že tam musím odjet. V devět měl letět viscount, je to tak? Kde je ten letový řád?“

„Leží na stole.“

Billie se ho chopila. Spoj 271 odlétal z Washingtonu přesně v devět hodin. Na rozdíl od Lukova spoje tento měl jen dvě mezipřistání a v Huntsvillu měl být čtyři minuty před polednem. Lukovo letadlo přistávalo až ve dvě dvacet tři. Mohla by na něj čekat na letišti. „Stihla bych to,“ usoudila.

„Pak bys to měla udělat.“

Billie při pohledu na Larryho zaváhala, jak se v ní svářely protichůdné pocity.

Bern jí četl myšlenky. „Nic se mu nestane.“

„Já vím, ale nechci ho opustit zrovna dneska.“

„Postarám se o něj.“

„Omluvíš ho z vyučování?“

„Ano, myslím, že to je dobrý nápad, aspoň pro dnešek.“

Larry se ozval: „Už jsem dojedl kornflejky.“

„Takže jsi akorát připraven na francouzský toust.“ Vyklopil smažený chléb na talířek. „Chceš na to javorový sirup?“

„Jo.“

„Ano, co?“

„Ano, prosím.“

Bern mu polil toust sirupem z lahve. Billie se posadila proti synovi a řekla: „Chci, aby ses dneska ulil ze školy.“

„To ale vynechám plavání!“ namítl.

„Třeba tě táta vezme někam na plovárnu.“

„Ale já nejsem nemocný!“

„Já vím, zlato, ale měl jsi takové únavné ráno, a potřebuješ si odpočinout.“ Larryho protesty Billii uklidnily. Zdálo se, že se chlapec zotavuje rychle. Přesto se jí nechtělo pouštět ho do školy, dokud celá tahle záležitost neskončí.

S jeho otcem ho však nechat může. Bern byl cvičený agent a dokáže své dítě ochránit před čímkoli. Rozhodla se. Poletí do Huntsvillu. „Hezky si to dneska s tátou užij a zítra už třeba půjdeš zase do školy, platí?“

„Tak jo.“

„Maminka už musí jít.“ Nechtěla dělat z loučení žádné drama, neboť dítě by se tím jen vyděsilo. „Zatím ahoj,“ řekla pevně.

Když vycházela ze dveří, zaslechla, jak Bern říká: „Vsadím se, že ten další toust už nesníš.“

„To tedy sním!“ odpověděl Larry.

Billie zavřela dveře.

ČÁST PÁTÁ

10.45

Raketa bude startovat vertikálně, potom se skloní na dráhu svírající úhel 40 stupňů s horizontem. V době, kdy raketu pohánějí motory, je její první stupeň řízen aerodynamickým povrchem koncové části a pohyblivými uhlíkovými lopatkami ve výfukové trysce motoru.

Luke usnul, hned jak si zapnul bezpečnostní pás, a start z Newport News vůbec nevnímal. Pokud bylo letadlo ve vzduchu, spal hlubokým spánkem, ale probudil se pokaždé, když poskočilo na další přistávací dráze při svém zastávkovém letu přes Virginii a Severní Karolinu. Kdykoli otevřel oči, zmocnila se ho náhlá úzkost a pohledem na hodinky si ověřil, kolik hodin a minut zbývá do startu rakety. Zatímco letadlo popojíždělo po rampě, vrtěl se netrpělivě na sedadle. Vystoupilo vždycky pár lidí, jeden či dva další přistoupili a letadlo opět odstartovalo. Bylo to, jako když se jede autobusem.

Ve Winston-Salemu letadlo doplnilo paliva a cestující si na několik minut vystoupili. Luke zavolal z letištní budovy do Redstone Arsenal a dostal k telefonu svou sekretářku Marigold Clarkovou.

„Doktore Lucasi!“ zvolala. „Jste v pořádku?“

„Je mi fajn, ale mám jen pár minut. Zůstává start rakety v plánu stále na dnešní večer?“

„Ano, na deset třicet.“

„Jsem teď na cestě do Huntsvillu – přílet je ve dvě dvacet tři. Snažím se přijít na to, proč jsem tam v pondělí jel.“

„Pořád ještě se vám nevrátila paměť?“

„Ne. Vy tedy nevíte, proč jsem tu cestu podnikl?“

„Jak jsem už říkala, se mnou jste o tom nemluvil.“

„Co jsem tam dělal?“

„Počkejte, musím si vzpomenout. Čekala jsem na vás na letišti s vojenským automobilem a odvezla jsem vás sem na základnu. Vy jste šel do výpočetní laboratoře a pak jste odjel na jižní konec.“

„Co je tam, na tom jižním konci?“

„Zkušební rampy. Domnívám se, že jste šel do technické budovy – někdy tam pracujete – ale jistě to nevím, protože jsem s vámi nebyla.“

„A potom?“

„Požádal jste mě, abych vás odvezla domů.“ Luke v jejím hlasu rozpoznal počínající škrobený tón. „Čekala jsem v autě, zatímco vy jste šel na pár minut dovnitř. Pak jsem vás odvezla na letiště.“

„To je všechno?“

„To je všechno, co vím.“

Luke zklamaně zamručel. Očekával, že mu Marigold poskytne nějaké vodítko.

Beznadějně to zkusil z jiného konce. „Jak jsem vypadal?“

„Dobře, ale jako byste byl duchem nepřítomný. Ustaraný, to je to správné slovo. Měla jsem dojem, že vám něco dělá starosti. Jenže takhle se vy vědci chováte pořád. Já se tím nenechávám vyvést z míry.“

„Byl jsem oblečený jako obvykle?“

„Měl jste na sobě takové to pěkné tvídové sako.“

„Něco jsem nesl?“

„Jen svůj malý kufřík. Jo – a nějakou složku s dokumenty.“

Luke přestal na okamžik dýchat. „Nějakou složku?“ podivil se. Polkl naprázdno.

Přerušila ho letuška. „Je čas k nástupu do letadla. Prosím, doktore Lucasi.“

Přikryl mluvítko dlaní a řekl: „Jen okamžik.“ Pak se zeptal Marigold: „Byla to nějaká zvláštní složka?“

„Standardní armádní složka z pořadače, tenká lepenka, žlutohnědá, formát A4.“

„Máte tušení, co v ní bylo?“

„Jen papíry, aspoň to tak vypadalo.“

Luke se snažil normálně dýchat. „Kolik listů? Jeden, deset, sto?“

„Řekla bych patnáct až dvacet.“

„A měl jsem tu složku i cestou na letiště?“

Na druhém konci se rozhostilo ticho.

Letuška se vrátila. „Doktore Lucasi, jestli si nenastoupíte, budeme muset odletět bez vás.“

„Už jdu, už jdu.“ Začal opakovat otázku Marigold. „Měl jsem tu složku i cestou —“

„Slyšela jsem vás,“ přerušila ho. „Nemůžu si vzpomenout.“

Kousl se do rtu. „Zkuste to.“

„Jestli jste ji měl v domě, to vám říct nedokážu.“

„Ale na letišti?“

„Víte, mám dojem, že tam jste ji neměl. Vybavuju si před očima, jak ode mě odcházíte do letištní haly, vidím, že v jedné ruce máte kufřík, a v té druhé... nic.“

„Jste si tím jistá?“

„Ano, teď to vím jistě. Tu složku jste tady někde musel nechat, buď na základně nebo doma.“

Luke usilovně přemýšlel. Tahle složka byla důvodem jeho cesty do Huntsvillu, tím si byl jistý. Obsahovala tajemství, které odhalil a které si Anthony tak zoufale přál, aby Luke zapomněl. Možná to byla xeroxová kopie originálu a on ji tam někde pro jistotu ukryl. Proto žádal Marigold, aby o jeho návštěvě nikomu neříkala. Vypadalo to jako přehnaně opatrné, ale bezpochyby takové návyky získal za války.

Kdyby teď tu složku našel, odhalil by ono tajemství. Letuška ho už opustila a teď ji spatřil, jak utíká po ploše k letadlu. Vrtule se už otáčely.

„Myslím, že by ta složka mohla být velmi důležitá,“ řekl Marigold. „Nemohla byste se podívat, jestli tam někde není?“

„Panebože, doktore Lucasi, tohle je armáda! Copak nevíte, že tady takových žlutohnědých složek musí být milion? Jak bych měla poznat tu, kterou jste nesl?“

„Jen se tak rozhlídněte, jestli nějaká neleží někde, kde by být neměla. Jakmile přistanu v Huntsvillu, půjdu domů a prohledám to tam. Jestli ji nenajdu, přijdu pak na základnu.“ Luke zavěsil a rozběhl se k letadlu.

11.00

Plán letu je naprogramován předem. Signály telemetricky přenášené za letu do počítače aktivují řídicí systém, který raketu udržuje v určeném kurzu.

Letadlo MATS do Huntsvillu bylo plné generálů. Redstone Arsenal nebylo jen místo, kde se konstruují kosmické rakety. Bylo tu také velitelství raketových vojsk. Anthony, který všechny tyto věci sledoval, věděl, že na základně se vyvíjí a testuje celá škála zbraní – od raket Red Eye velikosti baseballové pálky určených pro pozemní vojska v boji proti nepřátelským letadlům, až po Honest John, obrovské rakety typu země-země. Na základně se bezpochyby pohybovala spousta vysokých důstojníků.

Anthony si nasadil sluneční brýle, aby zakryl podlitiny, které mu na obou očích způsobila Billie. Ret mu už přestal krváčet a zlomený zub bylo vidět pouze, když mluvil. Navzdory zraněním se cítil plný energie: Luka měl na dosah ruky.

Nemá prostě využít první příležitosti k tomu, aby ho zabil? Bylo to lákavě jednoduché. Působilo mu však obavy, že přesně nevěděl, co má Luke za úmyslem. Musel se rozhodnout. Jenže v době, kdy nastoupil do letadla, byl už osmačtyřicet hodin nepřetržitě vzhůru, a okamžitě usnul. Zdálo se mu, že je mu zase jednadvacet, všechny vysoké stromy v Harvardu se opět olistily a před ním se jako prázdná silnice otvírá život plný nádherných možností. Pak si uvědomil až to, že s ním Pete třese, zatímco jakýsi desátník otevřel dveře letadla; Anthony se probudil a nadechl se teplého alabamského větríku.

V Huntsvillu bylo civilní letiště, ale tohle to nebylo. Lety MATS končily na přistávací dráze v Redstone Arsenal. Letištní budovu tvořila dřevěná chata a kontrolní věž představoval neobestavěný ocelový sloup, na jehož vrcholu byla kabina, odkud se řídil letový provoz.

Cestou přes vyprahlou trávu Anthony zavrtěl hlavou, aby si ji pročistil. V ruce nesl malou tašku s pistolí, pasem a pěti tisíci dolary v hotovosti; bylo to jeho vybavení pro případ nouze, bez kterého nikdy do žádného letadla nenastupuje.

Oživil ho adrenalin. Za několik hodin zabije člověka, poprvé od války. Při té myšlence se mu sevřel žaludek. Kde to udělá? Jedna z možností byla počkat na Luka na huntsvillském letišti, po odchodu ho sledovat a někde cestou ho zastřelit. Ale to bylo velmi riskantní. Luke by si mohl všimnout, že ho sledují, a mohl by zmizet. Dostat ho nebylo nikdy snadné. Klidně by mohl uniknout, pokud Anthony nebude krajně opatrný.

Nejlepší by bylo zjistit, kam Luke hodlá jít, dostat se tam dříve než on a překvapit ho ze zálohy. „Já se teď trochu poptám po základně,“ oznámil Petovi. „Ty jdi na letiště a dávej pozor. Jestli se objeví Luke, nebo pokud se cokoli stane, snaž se mě tady sehnat.“

Na konci ranveje čekal mladý muž v uniformě poručíka a v ruce držel tabulku s nápisem: „Pan Carroll, ministerstvo zahraničí.“ Anthony mu potřásl rukou. „Plukovník Hickam se dává poroučet,“ pravil poručík formálně. „Na žádost ministerstva zahraničí jsme vám zajistili auto.“ Ukázal na olivově šedý ford.

„To bude dobrý,“ přikývl Anthony. Dříve než usedl do letadla, zavolal sem na základnu – bezostyšně předstíral, že jedná na přímý rozkaz ředitele CIA Allena Dullese, a vyžádal si spolupráci armády při plnění nesmírně důležitého úkolu, jehož podrobnosti podléhají utajení. Fungovalo to: tenhle poručík mu zřejmě dychtí vyhovět.

„Plukovníka Hickama by potěšilo, kdybyste se podle svých možností zastavil na velitelství.“ Poručík podal Anthonymu mapu. Anthony si uvědomil, že základna je obrovská. Táhla se několik mil na jih, až k řece Tennessee. „Budovu velitelství máte na mapě označenou,“ pokračoval voják. „A máme pro vás vzkaz, abyste zavolal pana Carla Hobarta do Washingtonu.“

„Děkuju vám, poručíku. Kde je pracovna doktora Clauda Lucase?“

„To bude výpočetní laboratoř.“ Vytáhl tužku a označil místo na mapě. „Jenže ti všichni jsou tento týden na mysu Canaverál.“

„Nemá doktor Lucas nějakou sekretářku?“

„Ano – paní Marigold Clarkovou.“

Ta by mohla vědět o Lukových pohybech. „Dobrá. Poručíku, tohle je můj kolega Pete Maxell. Potřebuje se dostat na civilní letiště k jednomu příletu.“

„S radostí ho tam odvezu, pane.“

„Cením si toho. Pokud by mě potřeboval sehnat tady na základně, jak to má nejlíp udělat?“

Poručík pohlédl na Peta. „Můžete kdykoli nechat vzkaz v kanceláři plukovníka Hickama a já se ho pokusím doručit panu Carrollovi.“

„To vyhovuje,“ přikývl rozhodně Anthony. „Dáme se do práce.“

Nastoupil do fordu, podíval se na mapu a vyrazil. Byla to typická vojenská základna. Silnice rovné jako přímky protínaly divoké lesní porosty občas přerušované upravenými obdélníky trávníků, krátce sestřiženými jako hlava brance. Budovy byly vesměs červenohnědé cihlové stavby s rovnou střechou. Byly dobře označeny a Anthony snadno našel výpočetní laboratoř, jednopatrovou budovu ve tvaru T. Podivil se, proč potřebují tolik prostoru na počítání, pak si uvědomil, že tam musí být vysoce výkonný počítač.

Zaparkoval před budovou a chvíli přemýšlel. Potřeboval položit jednoduchou otázku: Kam hodlá Luke v Huntsvillu jít? Marigold to asi ví, ale bude Luka chránit a před cizím člověkem bude ostražitá, zejména když má pod očima podlitiny. Nechali ji však tady, zatímco většina lidí, se kterými pracuje, odjela kvůli té velké události na mys Canaveral, takže se patrně bude cítit osamělá a bude se nudit.

Vstoupil do budovy. V otevřené kanceláři byly tři malé psací stoly, každý s psacím strojem. Dva byly prázdné. U třetího seděla asi padesátiletá černoška v bavlněných šatech potištěných sedmikráskami. Na očích měla brýle s flitrovými obroučkami. „Dobré odpoledne,“ pozdravil.

Zena zvedla zrak. Anthony odložil sluneční brýle. Oči se jí rozšířily překvapením nad tím, jak návštěvník vypadá. „Dobrý den. Můžu vám nějak pomoci?“

S předstíranou upřímností řekl: „Milostivá, hledám manželku, která mě nebude bít.“

Marigold se rozchechtala.

Anthony si přitáhl židli a posadil se vedle jejího stolu. „Přicházím od plukovníka Hickama,“ oznámil. „Hledám Marigold Clarkovou. Kde je?“

„To jsem já.“

„Ach, ne. Ta paní Clarková, kterou hledám, je dospělá žena. Vy jste jen holčička.“

„Tak už nechte toho šmajchlování,“ zarazila ho, ale smála se od ucha k uchu.

„Doktor Lucas je na cestě sem – předpokládám, že to víte.“

„Volal mi dnes dopoledne.“

„V kolik hodin ho čekáte?“

„Jeho letadlo přistává ve dvě dvacet tři.“

Tohle bylo užitečné. „Tudíž tady bude kolem třetí.“

„Může, ale nemusí.“

Aha. „Proč ne?“

Poskytla mu to, co chtěl. „Doktor Lucas říkal, že pojede nejdřív domů, a teprve pak se zastaví tady.“

To bylo dokonalé. Anthony skoro nemohl uvěřit svému štěstí. Luke jede z letiště rovnou domů. Anthony tam může jít, počkat a pak Luka zastřelit, jakmile vejde do dveří. Žádný svědek nebude. Jestliže použije tlumič, nikdo výstřel ani neuslyší. Anthony nechá mrtvolu na místě a odjede. Elspeth je na Floridě, a tak zastřeleného celé dny nikdo neobjeví.

„Děkuji vám,“ usmál se na Marigold. Vstal. „Těší mě, že jsem vás poznal.“ Odešel z místnosti dřív, než se ho stačila zeptat na jméno.

Vrátil se k autu a odjel k budově velitelství, dlouhému dvoupatrovému monolitu, který vypadal jako věznice. Vyhledal kancelář plukovníka Hickama. Plukovník byl mimo, ale seržant zavedl Anthonyho do prázdné místnosti s telefonem.

Zavolal do budovy Q, ale nikoli svému šéfovi Carlu Hobartovi. Místo toho požádal o spojení s Carlovým nadřízeným Georgem Coopermanem. „Co je nového, Georgi?“ zeptal se.

„Nestřílel jsi včera večer na někoho?“ chtěl vědět Cooperman; jeho kuřácký hlas zněl vážněji než obvykle.

Anthony se značným úsilím nasadil chvástavý tón, který na Coopermana platil. „Ach jo, kdopak ti to sakra vyslepičil?“

„Jistý plukovník z Pentagonu jménem Tom Ealy. Vykládal to přímo u ředitele a řekl to i Carlu Hobartovi – ten z toho měl orgasmus.“

„Žádný důkazy neexistují, všechny kulky jsem posbíral.“

„Tenhle plukovník našel ve svinský zdi díru asi devět milimetrů širokou a vytušil, co ji asi způsobilo. Zasáhl jsi někoho?“

„Bohužel ne.“

„Ty jsi teď v Huntsvillu, je to tak?“

„Jo.“

„Máš se okamžitě vrátit.“

„V tom případě je dobře, že jsem s tebou nemluvil.“

„Poslouchej, Anthony, vždycky tě tahám z průšvihů, jak jen to jde, protože máš výsledky. Tentokrát pro tebe nemůžu už nic udělat. Od týhle chvíle stojíš na vlastních nohou, kamaráde.“

„Přesně tak se mi to líbí.“

„Hodně štěstí.“

Anthony zavěsil a zíral na telefon. Moc času mu už nezbývá. Jeho partyzánština ztrácí zázemí. Neposlouchat rozkazy už dlouho nemůže. Potřebuje tady s tím skoncovat hodně rychle.

Zavolal na mys Canaveral a dostal Elspeth k telefonu. „Mluvila jsi s Lukem?“ zeptal se.

„Volal mi ráno v šest třicet.“ Její hlas zněl roztřeseně.

„Odkud?“

„Neřekl mi, kde je, kam jde, ani co hodlá dělat, protože se bál, že můj telefon můžou odposlouchávat. Řekl mi ale, že za jeho ztrátu paměti můžeš ty.“

„Je na cestě do Huntsvillu. Já jsem teď v Redstone Arsenal. Jdu k vám domů a počkám tam na něj. Dostanu se dovnitř?“

Odpověděla otázkou. „Pořád ještě se ho snažíš ochránit?“

„Ovšem.“

„Nic se mu nestane?“

„Udělám, co budu moci.“

Po chvilkové odmlce řekla: „Pod květináčem s bugenvileí na zadním dvorku je klíč.“

„Díky.“

„Postaráš se o Luka, ano?“

„Řekl jsem ti, že udělám, co budu moci!“

„Neštěkej na mě,“ okřikla ho svým obvyklejším tónem.

„Postarám se o něj.“ Zavěsil.

Zvedl se k odchodu a telefon zazvonil.

Zaváhal, jestli ho má zvednout. Mohl by to být Hobart. Jenže Hobart neví, že je v kanceláři plukovníka Hickama. Napadlo ho – jen Pete ví, že...

Zvedl sluchátko.

Byl to Pete. „Je tady doktorka Josephsonová!“ oznámil.

„Do hajzlu.“ Anthony byl až dosud přesvědčený, že Billie není v obrazu. „Právě vystoupila z letadla?“

„Jo, musel to bejt nějakej rychlejší spoj, než je ten Lukův. Sedí v letištní hale, jako když čeká.“

„Na něj,“ dodal rázně Anthony. „K čertu s ní. Přišla ho varovat, že jsme tady. Musíš ji odtamtud dostat.“

„Jak?“

„Na to kašlu – prostě ji odstrañ!“

Oběžná dráha *Exploreru* bude svírat úhel 34 stupňů s rovníkem. Ve vztahu k zemskému povrchu bude směřovat na jihovýchod přes Atlantský oceán k jižnímu výběžku Afriky, potom na severovýchod přes Indický oceán a Indonésii k Tichému oceánu.

Huntsvillské letiště bylo malé, ale rušné. V jediné odbavovací hale byla přepážka firmy Hertz, několik prodejních automatů a řada telefonních kabin. Billie si hned po přiletu ověřila plánované přistání Lukova letadla a zjistila, že má téměř hodinové zpoždění; v Huntsvillu přistane ve 3.15. Měla před sebou tři hodiny nicnedělání.

V automatu si koupila tabulku čokolády a plechovku limonády. Aktovku s koltem položila na zem, sama zůstala stát opřená o stěnu a přemýšlela. Jak to provede? Jakmile Luka uvidí, bude ho varovat, že tu je Anthony. Luke si bude dávat pozor a učiní bezpečnostní opatření – ale skrývat se nebude moct. Musí zjistit, co tady v pondělí dělal, a proto se potřebuje pohybovat. Musí riskovat. Nemůže ona udělat něco, čím by přispěla k jeho ochraně?

Zatímco si lámala hlavu, přistoupila k ní dívka v uniformě Capital Airlines. „Nejste doktorka Josephsonová?“

„Jsem.“

„Mám pro vás telefonický vzkaz.“ Podala jí obálku.

Billie se zachmuřila. Kdo ví, že je tady? „Díky,“ zamumlala a roztrhla obálku.

„Nemáte zač. Pokud bychom pro vás mohli ještě cokoli udělat, obraťte se prosím na nás.“

Billie zvedla oči a usmála se. Zapomněla, jak jsou na jihu lidé zdvořilí. „Rozhodně,“ odpověděla. „Moc vám děkuji.“

Dívka odešla a Billie si přečetla vzkaz: „Zavolejte laskavě dr. Lucase na místní telefonní číslo JE 6-4231.“

Byla zmatená. Že by tu Luke už byl? A jak se dozvěděl, že tu bude ona?

Existoval jen jediný způsob, jak to zjistit. Odhodila plechovku od limonády do odpadkového koše a zašla k telefonnímu automatu.

Na čísle, které vytočila, se okamžitě ozval mužský hlas: „Zkušební laboratoř.“

Vypadalo to, jako když je Luke už v Redstone Arsenal. Jak se mu to povedlo? Požádala: „Doktora Clauda Lucase, prosím.“

„Okamžik.“ Po chvíli se muž vrátil. „Doktor Lucas na chvíli odešel z budovy. Kdo volá, prosím?“

„Doktorka Bilhah Josephsonová, dostala jsem vzkaz, abych mu volala na tohle číslo.“

Tón mužova hlasu se okamžitě změnil: „Ach, doktorko Josephsonová, jsem tak rád, že jsme vás našli! Doktor Lucas se s vámi potřebuje velice nutně spojit.“

„Co tady dělá? Myslela jsem, že je stále ještě někde ve vzduchu.“

„Vojenská kontrarozvědka ho vytáhla z letadla v Norfolku ve Virginii a posadili ho do speciálu. Je tady už přes hodinu.“

Pocítila úlevu, že je Luke v bezpečí, ale zároveň byla zmatena. „Co tam dělá?“

„Myslím, že to víte.“

„Ano, nejspíš to vím. Jak to pokračuje?“

„Dobře, ale podrobnosti vám sdělit nemůžu, zejména po telefonu ne. Můžete k nám přijet?“

„Kde jste?“

„Laboratoř je asi hodinu jízdy za městem na Chattanooga Road. Můžu pro vás poslat vojenského šoféra, aby vás vyzvedl, ale měla byste to rychlejší, kdybyste si vzala taxi nebo auto z půjčovny.“

Billie si vytáhla z tašky poznámkový blok. „Řekněte mi, jak se tam dostanu.“ Pak si vzpomněla na své jižanské vychování a dodala: „Kdybyste byl tak laskav.“

13.00

Motor prvního stupně je třeba prudce vypnout a okamžitě oddělit, jinak by postupný pokles výkonu mohl způsobit déletrvající spojení prvního stupně s druhým a jeho vychýlení z osy. Jakmile klesne tlak v palivových přívodech, ventily se uzavřou a po pěti vteřinách je první stupeň oddělen detonací odpružených výbušných západek. Pružiny zvýší rychlost druhého stupně o 75 centimetrů za vteřinu, čímž se zajistí jeho dokonalé oddělení.

Cestu k Lukovu domu Anthony znal. Před několika lety tam strávil víkend – krátce poté, co se sem Luke a Elspeth přestěhovali z Pasadeny. Dorazil tam za patnáct minut. Dům se nacházel na Echols Hill, což byla ulice starších domů vzdálená několik bloků od středu města. Anthony zaparkoval za rohem, aby Luke nebyl předem varován, že má v domě návštěvníka.

Došel za dům. Mohl být naprosto klidný. Má v ruce všechny karty: moment překvapení, čas a zbraň. Místo toho jej však trápila zlá předtucha. Již dvakrát měl pocit, že má Luka v ruce, a Luke mu unikl.

Stále ještě nevěděl, proč se Luke rozhodl letět do Huntsvillu a nikoli na mys Canaveal. Tohle nevysvětlitelné rozhodnutí naznačovalo, že tady je něco, co Anthony neví, nějaké nepříjemné překvapení, které by na něj mohlo kdykoli vyskočit.

Byl to bílý koloniální dům z přelomu století se sloupkovou verandou. Pro armádního vědeckého pracovníka byl příliš velkolepý, ale Luke nikdy nepředstíral, že žije z toho, co si vydělá jako matematik. Anthony otevřel branku v nízké zídce a vstoupil do dvora. Do domu by se dalo snadno vloupat, ale to nebylo třeba. Obešel dvorek a u kuchyňských dveří našel kameninový květináč s bohatě kvetoucí bugenvileí; pod květináčem ležel velký železný klíč. Anthony si otevřel dveře.

Zvenčí vypadal dům příjemně starobylý, ale vnitřek byl zcela moderní. Elspeth měla v kuchyni všechny možné přístroje. Byla tu velká hala vymalovaná zářivými pastelovými barvami, obývací pokoj s otáčecí televizí a gramofonem a jídelna s moderními židlemi

a příborníkem. Anthony dával přednost tradičnímu nábytku, ale musel uznat, že tohle je elegantní.

Když stál v obývacím pokoji a díval se na ohýbanou pohovku s růžovým čalouněním, živě se mu vybavil onen víkend, který tu strávil. Do hodiny mu bylo tehdy jasné, že tohle manželství je v krizi. Elspeth se chovala koketně, což u ní vždycky bylo znamením napětí; Luke předstíral veselou pohostinnost, a to nikdy nedělal.

V sobotu večer uspořádali koktejlový večírek, na který pozvali spoustu mladých lidí z Redstone Arsenal. Tenhle pokoj byl plný špatně oblečených vědců, kteří se bavili o raketách, nižších důstojníků přemítajících o vyhlídkách na povýšení a mladých žen, které si navzájem sdělovaly klípky o intrikách v životě vojenské základny. Gramofon byl naložený dlouhohrajícími deskami s jazzovou hudbou, ale té noci hudba zněla plačtivě, nikoli radostně. Luke a Elspeth se opili – to bylo u obou vzácné – a Elspeth se chovala stále koketněji, zatímco Luke byl čím dál tišší. Pro Anthonyho bylo bolestné vidět, jak dva lidé, které má rád a které obdivuje, jsou tak nešťastní; a celý víkend byl sklíčený.

A nyní se dlouhé drama jejich vzájemně propletených životů blížilo k nevyhnutelnému závěru.

Anthony se rozhodl, že dům prohledá. Nevěděl, co má hledat. Ale může objevit něco, co mu poskytne vodítko k otázce, proč sem Luke jde, a co ho bude varovat před nepředvídaným nebezpečím. Natáhl si gumové rukavice, které našel v kuchyni. Nakonec se tu bude vyšetřovat vražda, a on nechtěl zanechat otisky prstů.

Začal v pracovně, malé místnůstce s policemi vědeckých knih. Posadil se k Lukovu psacímu stolu, odkud měl výhled na zadní dvorek, a vytáhl zásuvky.

Během příštích dvou hodin prohledal dům odshora až dolů. Nenašel nic.

Nahlédl do každé kapsy každého obleku v Lukově dobře vybaveném šatníku. Otevřel každou knihu v pracovně, aby zjistil, zda mezi stránkami nejsou ukryty nějaké papíry. Nadzvedl víčko každé krabice v obrovské chladniče. Šel do garáže a prohledal krásný černý Chrysler 300C – podle tisku nejrychlejší limuzínu na

světě – od aerodynamických předních světél až po raketově tvarovanou zád’.

Dozvěděl se přitom pár intimností. Elspeth si barvila vlasy, používala prášky na spaní předepsané od doktora a trpěla zácpou. Luke používal šampon proti lupům a měl předplacený časopis *Playboy*.

Na stolku v hale ležel štůsek došlé pošty – patrně ji tam položila služebná. Anthony prolistoval dopisy, ale nic zajímavého tam nebylo; leták ze supermarketu, *Newsweek*, pohlednice od Rona a Moniky z Havaje, obálky s celofánovým okénkem na adresu, které naznačovaly, že jde o firemní dopis.

Hledání bylo marné. Anthony stále nevěděl, co může mít Luke v rukávu.

Šel do obývacího pokoje. Zvolil si místo, odkud je skrz žaluzie vidět na předzahrádku a zároveň otevřenými dveřmi do haly. Posadil se na růžovou pohovku.

Vytáhl pistoli, zkontroloval, zda je nabitá, a nasadil na ni tlumič.

Snažil se zklidnit tím, že si představoval nadcházející scénu. Uvidí, jak Luke přijíždí, nejspíš taxíkem z letiště. Bude pozorovat, jak vchází do předzahrádky, vytahuje klíč a otvírá domovní dveře. Potom Luke vstoupí do haly, zavře dveře a zamíří do kuchyně. Až bude procházet kolem obývacího pokoje, letmo pohlédne otevřenými dveřmi dovnitř a spatří na pohovce Anthonyho. Zastaví se, překvapeně zvedne obočí a otevře ústa, aby promluvil. V hlavě bude mít nějakou větu jako: „Anthony? Co tady sakra –“ Jenže ta slova nikdy nevysloví. Oči mu padnou na přesně zaměřenou pistoli na Anthonyho klíně a on pozná svůj osud, o zlomek vteřiny dříve, než se naplní.

Potom ho Anthony zastřelí.

Sklon přední části rakety bude v kosmickém prostoru řízen soustavou trysek se stlačeným vzduchem, upevněných v koncové části přístrojové sekce.

Billie bloudila.

Věděla to už půl hodiny. Několik minut před jednou hodinou vyrazila od letiště ve fordů z půjčovny, dojela do středu Huntsvillu, a pak se vydala po silnici 99 směrem na Chattanooga. Bylo jí divné, že se zkušební laboratoř nachází hodinu cesty od základny, ale vysvětlovala si to bezpečnostními důvody: možná hrozí nebezpečí, že některé součástky při testování vybuchnou. Moc o tom však nepřemýšlela.

Podle pokynů měla odbočit na okresní silnici přesně 56 kilometrů za Huntsville. Na Hlavní ulici vynulovala měřič ujetých kilometrů, ale když na otáčivém číselníku naběhla šestapadesátka, žádnou odbočku nespatriila. Jen mírně znepokojená pokračovala v jízdě a odbočila doprava na nejbližší silnici o pár kilometrů dál.

Pokyny, které se zdály být tak přesné, když si je zapisovala, nyní neodpovídaly silnicím, po kterých jela. Její úzkost vzrůstala, ale ona pokračovala dál a vše si zdůvodňovala nejpravděpodobnější možností. Pomyslela si, že ten muž, se kterým mluvila, nebyl tak spolehlivý, jak se dělal. Litovala, že nemohla mluvit přímo s Lukem.

Krajina byla stále pustější, zemědělská stavení zchátralejší, cesty samý výmol a ploty poničené. Rozdílnost mezi tím, co očekávala, a tím, co viděla, byla větší a větší, až zoufale zvedla ruce nad hlavu a přiznala si, že neví, kde je. Měla vztek na sebe i na toho troubu, který jí dával pokyny.

Otočila auto a snažila se najít cestu zpátky, ale brzy byla opět na neznámých silnicích. Napadlo ji, jestli pořád nejezdí v obrovském kruhu. Zastavila u pole, kde nějaký černoch v montérkách a slaměném klobouku oral vyschlou půdu ručním pluhem. Vypnula motor a oslovila ho. „Hledám zkušební laboratoř Redstone Arsenal,“ zavolala.

Vypadal překvapeně. „Vy myslíte tu vojenskou základnu? To musíte úplně zpátky až do Huntsvillu a potom na opačnou stranu města.“

„Ale oni mají nějaké zařízení tady.“

„Nic takovýho jsem v životě neviděl.“

Tohle bylo beznadějně. Bude muset zavolat do laboratoře a vyžádat si nové pokyny. „Můžu si od vás zavolat?“

„Nemám telefon.“

Chtěla se ho zeptat, kde je nejbližší telefonní automat, ale spatřila v jeho očích strach. Uvědomila si, že ho přivádí do situace, která ho znervózňuje: je sám na poli s běloškou, která divně mluví. Rychle mu poděkovala a odjela.

Po několika kilometrech narazila na polorozpadlý krám s potravinami, před kterým stála telefonní budka. Zastavila. Stále ještě měla Lukův vzkaz s telefonním číslem. Vhodila do automatu minci a vytočila číslo.

Na druhém konci to okamžitě někdo zvedl. Ozval se hlas mladého muže: „Haló?“

„Mohla bych mluvit s doktorem Claudem Lucasem?“ zeptala se.

„Máte špatný číslo, paní.“

To snad už nedokážu udělat pořádně vůbec nic, pomyslela si. „To není Huntsville JE 6-4231?“

Nastala odmlka. „Jo, to je tady na telefonu napsaný.“

Znovu zkontrolovala číslo na vzkazu. Nespletla se. „Pokouším se dovolat do zkušební laboratoře.“

„To je možný, ale dovolala jste se do telefonní budky na huntsvillským letišti.“

„Do telefonní budky?“

„Přesně tak, paní.“

Billie si začala uvědomovat, že se nechala ošálit.

Hlas na druhém konci pokračoval: „Chystal jsem se zavolat mámě, aby mě přijela vyzvednout, a když jsem zvednul sluchátko, slyším, že chcete nějakýho Clauda.“

„Doprčic!“ ulevila si Billie. Praštila telefonem, celá zuřivá, že se nechala takhle napálit.

Uvědomila si, že Luka v Norfolku z letadla nevysadili a nepřeložili do vojenského speciálu a že není ve zkušební laboratoři, ať už je ta laboratoř kdekoli. Celá ta historka byla lež, která ji měla odstranit z cesty – a to se podařilo. Pohlédla na hodinky. Luke už určitě přistál. Anthony na něj čekal – a ona tu byla užitečná asi tak, jako kdyby byla klidně zůstala ve Washingtonu.

Se zoufalstvím v srdci přemýšlela, jestli je Luke ještě naživu. Na zanechání vzkazu na letišti bylo příliš pozdě, ale určitě tu je někdo, komu by mohla zavolat. Usilovně přemítala. Vzpomněla si, že Luke má na základně sekretářku; jmenuje se jako nějaká květina...

Marigold.

Zavolala do Redstone Arsenal a řekla, že chce mluvit se sekretářkou dr. Lucase. Ozvala se žena s rozvláčným alabamským hlasem. „Zkušební laboratoř, přejete si, prosím?“

„Vy jste Marigold?“

„Ano.“

„Jsem doktorka Josephsonová, přítelkyně doktora Lucase.“

„Ano.“ V hlase Marigold zazněla nedůvěra. Billie chtěla, aby jí ta žena důvěřovala. „Myslím, že jsme spolu už někdy mluvily. Jmenuji se Billie.“

„Ale ovšem, vzpomínám si. Jak se máte?“

„Mám starosti. Potřebuji Lukovi předat naléhavý vzkaz. Není u vás?“

„Ne, paní. Šel domů.“

„Co tam dělá?“

„Hledá nějakou složku s dokumenty.“

„Složku s dokumenty?“ Billie si okamžitě uvědomila důležitost informace. „Nejspíš složku, kterou tam nechal v pondělí, že?“

„O tom nic nevím,“ odpověděla Marigold.

Samozřejmě, Luke řekl Marigold, aby o jeho pondělní návštěvě s nikým nemluvila. To ale teď vůbec není důležité. „Jestli Luka uvidíte nebo jestli zavolá, předala byste mu laskavě můj vzkaz?“

„Ovšem.“

„Řekněte mu, že Anthony je v Huntsvillu.“

„To je všechno?“

„On tomu porozumí, Marigold... Váhám, jestli vám to mám říct, abyste si nemyslela, že jsem praštěná, ale asi bych to říct měla. Myslím si, že Lukovi hrozí nebezpečí.“

„Od toho Anthonyho?“

„Ano. Věříte mi?“

„Už se staly divnější věci. Není to ve spojení s tím, jak ztratil paměť?“

„Ano. Jestli mu ten vzkaz doručíte, mohlo by mu to zachránit život. Myslím to vážně.“

„Udělám, co budu moct, paní doktorko.“

„Děkuju vám.“ Billie zavěsila.

S kým ještě by mohl Luke mluvit? Napadla ji Elspeth. Zavolala operátora a požádala o spojení s mysem Canaveral.

15.45

Po odhození vypáleného prvního stupně se raketa bude pohybovat setrvačností po dráze ve vzduchoprázdnu; systém pro řízení výšky v kosmickém prostoru ji vyrovná tak, aby se dostala přesně do horizontální polohy vůči zemskému povrchu.

Na mysu Canaveral měli všichni mizernou náladu. Pentagon vyhlásil zvýšená bezpečnostní opatření. Když dnes ráno přišli do práce, aby provedli poslední kontrolní úkony před veledůležitým startem rakety, byli nuceni čekat před bránou ve frontě. Někteří tam na floridském slunci stáli až tři hodiny. Palivové nádrže vyschly, radiátory se přehřívaly, klimatizace selhala, motory se zastavily a pak odmítaly znovu nastartovat. Prohlíželi každé auto, nadzvedávali kapoty, ze zavazadlového prostoru vytahovali tašky s golfovými holemi, potězkávali každé náhradní kolo. Nervy se napínaly k prasknutí, když se otvírala každá aktovka, rozbaloval každý balíček s obědem a na pracovní stolek se vysypával obsah každé dámské kabelky, aby se příslušníci vojenské policie plukovníka Hida mohli prohrabávat rtěnkami, milostnými dopisy, tampony a deodoranty.

To však nebylo všechno. Když dorazili do laboratoří, kanceláří a technických dílen, znovu je rušily skupiny mužů, kteří jim prohledávali zásuvky a registrační skříně, nahlíželi do vakuových a vibračních komor a snímali kontrolní štítky z jejich nástrojů. „Neděláme nic jiného, než že se snažíme vystřelit tu pitomou raketu,“ stěžovali si všichni znovu a znovu, ale příslušníci bezpečnostních složek jen skřípali zuby a pokračovali. Navzdory tomuto narušení se start rakety stále plánoval na 22.30.

Elsbeth byla za tento zmatek vděčná. Znamenalo to, že si nikdo nevšiml jejího rozrušení, které ji odvádělo od práce. Udělala v časovém harmonogramu chyby a zpracovala ho pozdě, ale Willy Fredrickson byl příliš rozptýlený, než aby jí to vytkl. Nevěděla, kde je Luke, a nebyla si už ani jistá, zda může Anthonymu věřit.

Když jí pár minut před čtvrtou hodinou zazvonil na psacím stole telefon, měla pocit, že se jí zastavilo srdce.

Popadla sluchátko. „Ano?“

„Tady je Billie.“

„Billie?“ Elspeth byla překvapená. „Kde jsi?“

„Jsem v Huntsvillu a snažím se sehnat Luka.“

„Co ten tam dělá?“

„Hledá nějakou složku, kterou tu nechal v pondělí.“

Elspeth poklesla brada. „On byl v pondělí v Huntsvillu? Nevěděla jsem to.“

„Kromě Marigold to nevěděl nikdo. Elspeth, ty rozumíš tomu, co se děje?“

Nevesele se zasmála. „Myslela jsem, že ano... ale teď už ne.“

„Jsem přesvědčená, že Lukovi jde o život.“

„Proč si to myslíš?“

„Anthony po něm včera v noci ve Washingtonu střílel.“

Elspeth zamrazilo. „Ach, můj Bože.“

„Je to příliš složité, než abych ti to teď vysvětlovala. Jestli ti Luke zavolá, řekneš mu, že Anthony je v Huntsvillu?“

Elspeth se pokusila vzpamatovat se z otřesu. „Ehm... jistě, ovšem, řeknu mu to.“

„Mohlo by mu to zachránit život.“

„Rozumím. Billie... ještě něco.“

„Ano.“

„Postaráš se o Luka, vid’?“

Nastala odmlka. „Jak to myslíš?“ zeptala se Billie. „Říkáš to, jako bys měla umřít.“

Elspeth neodpověděla. Po chvíli hovor ukončila.

Do hrdla jí stoupl vzlyk. Ze všech sil se snažila, aby se ovládla. Slzy nikomu nepomůžou, řekla si přísně. Uklidnila se.

Potom vytočila číslo domů do Huntsvillu.

Explorer se na eliptické oběžné dráze dostane až 2900 kilometrů do kosmického prostoru a opět se přiblíží na vzdálenost pouhých 300 kilometrů k zemskému povrchu. Oběžná rychlost družice je 29 000 kilometrů za hodinu.

Anthony uslyšel auto. Vyhlédl předním oknem Lukova domu a viděl, jak u chodníku zastavuje huntsvillský taxík. Palcem odjistil pistoli. V ústech mu vyschlo.

Zazvonil telefon.

Stál na jednom z trojúhelníkových stolků vedle pohovky. Anthony na něj s hrůzou vytřeštil zrak. Telefon zazvonil podruhé. Anthony se nerozhodností nemohl ani pohnout. Pohlédl z okna a viděl, jak Luke vystupuje z taxíku. Může to být něco triviálního, nic, omyl. Nebo to může být životně důležitá informace.

Zmocnil se ho děs. Nemůže telefonovat a zároveň na někoho střílet.

Telefon zazvonil potřetí. V panice popadl sluchátko. „Ano?“

„Tady je Elspeth.“

„Co je? Co je?“

Měla tichý a napjatý hlas. „Hledá nějakou složku, kterou v pondělí v Huntsvillu schoval.“

Anthony vmžiku pochopil. Luke neudělal jednu, ale dvě kopie technického výkresu, který v neděli našel. Jednu kopii vzal do Washingtonu a chtěl ji předat Pentagonu – ale Anthony ho zarazil a té kopie se zmocnil. Bohužel ho nenapadlo, že může existovat ještě druhá, pro jistotu někde schovaná. Zapomněl, že Luke je veterán z hnutí odporu, až paranoidně opatrný. „Kdo o tom ještě ví?“

„Jeho sekretářka Marigold. A Billie Josephsonová – ta mi to řekla. Můžou to vědět další.“

Luke platil taxikáři. Anthonymu se krátil čas. „Tu složku musím dostat,“ řekl Elspeth.

„To mě napadlo.“

„Tady není, prohledal jsem celý dům odshora až dolů.“

„V tom případě musí být na základně.“

„Budu ho muset sledovat, až ji bude hledat.“

Luke přicházel k domovním dveřím.

„Už nemám čas,“ oznámil Anthony a praštil telefonem.

Když probíhal halou do kuchyně, uslyšel zaskřípání Lukova klíče v zámku. Vyšel zadními dveřmi ven a tiše je zavřel. Klíč byl stále ještě zvenku v zámku. Opatrně jím otočil, sklonil se a zastrčil klíč pod květináč.

Přikrčil se k zemi a proplížil se podél verandy; držel se těsně u domu a pod úrovní oken. Takhle obešel roh domu a dostal se před domovní dveře. Odtud až na ulici neměl žádné krytí. Musel to prostě riskovat.

Anthony zatnul zuby a vykročil.

Rychle kráčet k brance a odolával pokušení, aby se ohlédl. Každým okamžikem čekal, že uslyší Lukovo zvolání: „Hej! Stůj! Stůj nebo střelím!“

Nic se nestalo.

Došel na ulici a klidně pokračoval dál.

16.30

V družici jsou dva tranzistorové rádiové vysílače, které získávají energii ze rtuťových baterií o velikosti baterií do kapesní svítilny. Každý vysílač přenáší simultánně čtyři telemetrické kanály.

Na polici s televizí v obývacím pokoji, vedle bambusové stojací lampy, stál bambusový rámeček s barevnou fotografií. Na ní byla oslnivě krásná rusovláska v hedvábných svatebních šatech slonovinové barvy. Vedle ní, v šedém žaketu se žlutou vestou, stál Luke.

Pozorně si prohlížel Elspeth na fotografii. Mohla být filmovou hvězdou. Byla vysoká a elegantní a působila smyslně. Pomyslel si, že takovou ženu si bere jen šťastlivec.

Dům se mu už tolik nelíbil. Když ho spatřil zvenku – a viděl vistárie šplhající po sloupech stinné verandy – jeho srdce se zaradovalo. Uvnitř však byly samé ostré hrany, lesklé povrchy a zářivé barvy. Všechno bylo příliš čisté. Rázem mu bylo jasné, že by rád bydlel v domě, kde se válejí knihy na policích, kde uprostřed chodby spí pes, kde jsou na pianu kroužky od hrnku s kávou a kde na příjezdové cestě stojí převrácená tříkolka, kterou musíte odsunout stranou, abyste mohli dát auto do garáže.

V tomhle domě nežijí děti. Nebyla tu ani žádná domácí zvířata. Nebyl tu ani žádný nepořádek. Vypadalo to jako reklama v nějakém ženském časopisu nebo jako scéna pro televizní komedii. Měl pocit, že lidé, kteří se v těchto místnostech pohybují, jsou herci.

Začal hledat. Žlutohnědá armádní složka by se měla najít snadno – pokud ovšem její obsah nevyndal a obálku nevyhodil. Posadil se k psacímu stolu v pracovně – ve své pracovně – a prohlédl zásuvky. Nic významného nenašel.

Vyšel po schodech nahoru.

Krátce se zahleděl na velké dvojlůžko s modrým a žlutým povlečením. Bylo těžké uvěřit, že na tomto lůžku tráví noci s oním okouzlejícím stvořením ze svatební fotografie.

Otevřel šatník a ke své radosti spatřil řadu pověšených tmavomodrých a šedých obleků a tvídových sportovních sak,

úhledně poskládané proužkované a kostkované košile a hebké svetry a v polici uložené nablýskané boty. Už přes čtyřicet hodin chodil v ukradeném obleku a teď byl v pokušení dopřát si pět minut na osprchování a převlečení do svého vlastního šatstva. Avšak odolal. Nebylo času nazbyt.

Důkladně dům prohledal. Kamkoli pohlédl, dozvěděl se něco o sobě a své manželce. Měl rád Glenna Millera a Franka Sinatru, četli Hemingwaye a Scotta Fitzgeralda, pili skotskou značku Dewar's a zuby si čistili zubní pastou Colgate. Když se probíral Elspethiným šatníkem, zjistil, že vydává spoustu peněz na drahé spodní prádlo. Luke sám musí mít rád zmrzlinu, protože jí byl plný mrazák; Elspeth má tak útlý pas, že nejspíš vůbec ničeho moc nesní.

Nakonec to vzdal.

V jedné zásuvce v kuchyni našel klíčky od chryslera v garáži. Zajede na základnu a bude hledat tam.

Než odešel, sebral v hale štůsek došlé pošty a probral se obálkami. Všechno vypadalo na první pohled úředně – účty a podobně. V zoufalé snaze nalézt nějaké vodítko roztrhl obálky a na každý dopis letmo pohlédl.

Jeden byl od jakéhosi lékaře z Atlanty.

Začínal:

Vážená paní Lucasová,

výsledky krevních testů v rámci Vaší pravidelné zdravotní prohlídky se vrátily z laboratoře – všechno je normální. Avšak...

Luke přestal číst. Něco mu řeklo, že není jeho zvykem číst cizí poštu. Na druhou stranu tohle je jeho manželka a to slovo „avšak“ zní hrozivě. Možná jde o nějaký zdravotní problém, o kterém by se měl hned dozvědět.

Přečetl si další odstavec.

Avšak máte podváhu, trpíte nespavostí, a když jste mě navštívila, zřejmě jste právě plakala, i když jste říkala, že se nic zlého nestalo. Tohle jsou symptomy deprese.

Luke se zachmuřil. Tohle bylo znepokojivé. Proč má depresi? Jakým je on manželem?

Deprese může být způsobena změnami v chemických procesech organismu, neřešenými mentálními problémy, jako jsou manželské neshody, či traumatem z dětství, jako je předčasná úmrtí některého z rodičů. Léčba může zahrnovat nasazení antidepresiv a případně psychoterapii.

Tohle bylo horší. Není Elspeth duševně nemocná?

Ve Vašem případě nemám pochyb, že Váš zdravotní stav je spojen s podvázáním vejcovodů, které jste podstoupila v roce 1954.

Co to je podvázání vejcovodů? Luke se vrátil do své pracovny, rozsvítil lampu na psacím stole, z police vytáhl *Zdravotní encyklopedii* a nahlédl do ní. Odpověď ho ohromila. Byla to nejběžnější metoda sterilizace žen, které si nepřejí mít děti.

Těžce dosedl a encyklopedii odložil na stůl.

Připomněl si rozhovor, který měl ráno s Elspeth. Ptal se jí, proč nemohou mít děti. Odpověděla: „Nevíme. Loni jsi šel k specialistovi na fertilitu, ale ten nic špatného neshledal. Já jsem před pár týdny byla u gynekoložky v Atlantě. Udělala mi nějaké testy. Čekáme na výsledky.“

To všechno byly lži. Věděla naprosto přesně, proč nemohou mít děti – nechala se sterilizovat.

Byla u lékařky v Atlantě, ale nikoli kvůli testování plodnosti – byla prostě na pravidelné kontrole.

Luka zabořilo u srdce. Tohle byl strašný klam. Proč mu lhala? Pohlédl na další odstavec.

Tento zákrok může vyvolat depresi v jakémkoli věku, ale ve Vašem případě, kdy byl podstoupen šest týdnů před svatbou –

Lukovi klesla brada. Tady něco strašně nehraje. Elspeth ho začala klamat již krátce předtím, než se vzali.

Jak to provedla? Samozřejmě, nemohl si vzpomenout, ale mohl to odhadnout. Asi mu řekla, že jde na menší operaci. Dokonce mohla nejasně říct, že to je nějaká „ženská záležitost.“

Přečetl si celý odstavec.

Tento zákrok může vyvolat deprese v jakémkoli věku, ale ve Vašem případě, kdy byl podstoupen šest týdnů před svatbou, to bylo téměř nevyhnutelné, a Vy jste se měla vracet ke svému lékaři na pravidelné konzultace.

Lukův hněv ustoupil, když si uvědomil, jak Elspeth trpěla. Znovu si přečetl větu: „Máte podváhu, trpíte nespavostí, a když jste mě navštívila, zřejmě jste právě plakala, i když jste říkala, že se nic zlého nestalo.“ Přivodila si sama jakési soukromé peklo.

Ale i když ji litoval, skutečností zůstávalo, že jejich manželství stojí na lži. Pomyslel na dům, který právě prohledal, a uvědomil si, že mu příliš nepřipadá jako domov. Tady v té malé pracovně se cítil příjemně a při otevření svého šatníku pocítil záblesk poznání, ale zbytek domu poskytoval obraz manželského života, který mu byl cizí. Nestál o kuchyňské přístroje a elegantní moderní nábytek. Raději by měl staré běhouny a zděděné rodinné památky. Nejvíce ze všeho chtěl děti – a přitom právě děti mu úmyslně odepřela. A čtyři roky mu o tom lhala.

Tento šok ho ochromil. Seděl u psacího stolu a zíral z okna, zatímco se na bílé ořechy na zadním dvorku snášel večer. Jak mohl dopustit, aby se jeho život ubíral tak špatnou cestou? Uvažoval o tom, co se o sobě dozvěděl v posledních šestatřiceti hodinách od Elspeth, Billie, Anthonyho a Berna. Ztrácel cestu pomalu a postupně jako dítě, které se zatoulává stále dál od domova? Nebo existoval nějaký zlom, okamžik, kdy učinil špatné rozhodnutí a vydal se na rozcestí špatným směrem? Nebyl slaboch, který se z nedostatku smyslu života nechal zavát do neštěstí? Nebo snad má nějaký základní charakterový nedostatek?

Pomyslel si, že se v lidech zřejmě moc nevyzná. Zůstal blízkým přítelem Anthonyho, který se ho pokouší zabít, a zároveň se rozešel s Bernem, který byl věrným přítelem. Pohádal se s Billíí a oženil se s

Elspeth, i když Billie všechno opustila, jen aby mu pomohla, zatímco Elspeth ho klamala.

Do zavřeného okna narazila velká můra, a Luke se s úlekem probral ze snění. Pohlédl na hodinky a otřeseně si uvědomil, že už je sedm pryč.

Pokud doufal, že se mu podaří odhalit tajemství vlastního života, musel by začít s onou prchavou složkou s dokumenty. Tady není, tudíž musí být v Redstone Arsenal. Zhasne světla a zamkne dům, pak sedne do černého auta v garáži a odjede na základnu.

Čas se neúprosně krátil. Start rakety se plánoval na 22.30. Zbývaly mu už jen tři hodiny, aby zjistil, zda se v souvislosti s tím nechystá nějaká sabotáž. Přesto zůstával dál sedět u psacího stolu; oknem upíral pohled do potměšilé zahrady, ale neviděl nic.

19.30

Jeden rádiový vysílač je silný, ale má krátkou životnost – do dvou týdnů přestane fungovat. Slabší signál z druhého vysílače bude slyšet dva měsíce.

Když Billie projížděla kolem Lukova domu, nespvílo tam žádné světlo. Co to však znamenalo? Byly tři možnosti. Zaprvé: dům je prázdný. Zadruhé: ve tmě sedí Anthony a čeká na Luka, aby ho zastřelil. Zatřetí: Luke leží v kaluži krve, mrtvý. Billie z této nejistoty šílela strachem.

Zvorala to příšerně, možná katastrofálně. Před pár hodinami stála na příhodném místě, kde mohla Luka varovat a zachránit – a pak se nechala odlákat prostinkou lstí. Trvalo jí celé hodiny, než se dostala zpátky do Huntsvillu a našla Lukův dům. Neměla tušení, zda se některé z jejích varování k Lukovi dostalo. Zuřila na sebe kvůli své neschopnosti a děsila se, že Luke třeba kvůli jejímu selhání zemřel.

Na nejbližším rohu zabočila a zastavila. Zhluboka dýchala a přinutila se k tomu, aby uvažovala klidně. Musí zjistit, kdo je v domě. Co když tam ale je Anthony? Zvažovala možnost, že by se tam vplížila a překvapila ho, ale to bylo příliš nebezpečné. Vyplašit muže, který má v ruce pistoli, to nikdy nebyl dobrý nápad. Mohla také jít rovnou k domovním dveřím a zazvonit. Zastřelil by ji chladnokrevně jen proto, že tam je? Mohl by to udělat. A ona nemá právo riskovat svůj život jen tak – má dítě, které ji potřebuje.

Na sedadle vedle sebe měla aktovku. Otevřela ji a vytáhla kolt. Neměla ráda pocit, kdy se dlaní dotýká těžké tmavé oceli. Muži, se kterými za války pracovala, zacházeli se zbraněmi rádi. Mužovi činí potěšení, když sevře pěst kolem pažby pistole, otočí bubínek revolveru či opře pažbu pušky o rameno. Ona to ráda neměla. Pro ni byly zbraně surové a kruté, určené k tomu, aby rvaly a drtily maso a kosti živých, dýchajících lidí. Naskakovala jí z nich husí kůže.

S pistolí na klíně otočila auto a vrátila se k Lukovu domu.

Se zaskřípěním brzd zastavila, otevřela dveře, popadla pistoli a vyskočila ven. Než by měl kdokoli uvnitř čas reagovat, přeskočila nízkou zídku a přeběhla trávník k boku domu.

Zevnitř žádný zvuk neslyšela.

Oběhla dům dozadu, příkrčila se u dveří a nakoukla oknem dovnitř. Slabé světlo vzdálené pouliční lampy jí umožnilo zjistit, že to je jednoduché okno s obyčejnou zástrčkou. Pokoj vypadal prázdný. Změnila úchop pistole a rozbila sklo; pořád čekala výstřel, který ukončí její život. Nestalo se nic. Natáhla se skrz rozbitou okenní tabuli, uvolnila zástrčku a vytáhla okno nahoru. S pistolí v pravé ruce vlezla dovnitř a přitiskla se ke stěně. Rozeznávala nejasné obrysy nábytku, psací stůl a police s knihami. Tohle byla malá pracovna. Instinkt jí napověděl, že je tu sama. Děsila se však, že ve tmě klopýtne o Lukovu mrtvolu.

Pomalou přešla přes pokoj a našla dveře. Oči si již uvykly na tmu: spatřila prázdnou halu. Opatrně prošla dveřmi, pistoli připravenou. V šeru procházela domem a při každém kroku se obávala, že uvidí na podlaze Luka. Všechny místnosti byly prázdné.

Na konci pátrání se dostala do velké ložnice, zírala na dvojlůžko, kde Luke spával s Elspeth, a přemýšlela, co dál. Byla až k pláči šťastná, že tu Luke neleží mrtvý. Kde ale je? Změnil snad plány a rozhodl se, že sem nepůjde? Nebo mrtvolu odstranili? Nebo se Anthonyemu nepodařilo ho zabít? Dostalo se k Lukovi její varování?

Jednou z osob, které mohly poskytnout nějakou odpověď, byla Marigold.

Billie se vrátila do Lukovy pracovny a rozsvítila. Na stole ležela zdravotní encyklopedie, otevřená na stránce o ženské sterilizaci. Billie to zmátlo, a zachmuřila se; pustila to však z hlavy. Zavolala na informace a požádala o telefonní číslo Marigold Clarkové. Po chvíli jí hlas v telefonu nadiktoval její huntsvillské číslo.

Zvedl to nějaký muž. „Odešla na pěveckou zkoušku,“ oznámil jí. Billie tušila, že to je Marigoldin manžel. „Paní Lucasová je na Floridě a Marigold za ni vede sbor, dokud se nevrátí.“

Billie si připomněla, že Elspeth bývala sbormistyní radcliffského pěveckého spolku a později ve Washingtonu dirigovala orchestr černošských dětí. Zřejmě dělá něco podobného i tady v

Huntsvillu a Marigold je její zástupkyně. „Potřebuju opravdu strašně moc s Marigold mluvit,“ řekla Billie. „Myslíte, že bych mohla na okamžik tu zkoušku přerušit?“

„Asi jo. Jsou v kostele Calvary Gospel na Mill Street.“

„Děkuju vám, opravdu jsem vám moc zavázaná.“

Billie se vrátila do auta. Na Hertzově mapě si našla Mill Street a jela tam. Pěkný cihlový kostel stál v chudé čtvrti. Sbor uslyšela, sotva otevřela dveře auta. Když vešla do kostela, hudba ji zalila jako přílivová vlna. Zpěváci stáli na opačném konci. Bylo tam jen asi třicet mužů a žen, ale znělo to, jako kdyby jich byla stovka. Náboženská píseň jásala: „Ach, tam nahoře se všichni budou báječně mít! Glory, aleluja!“ Při zpěvu tleskali a pohupovali se. Klavírista hrál rytmický jazzový doprovod a velká žena stojící zády k Billii sbor mohutně dirigovala.

Kostelní lavice tvořily řady skládacích dřevěných židlí. Billie se posadila vzadu a uvědomovala si, že je tam jedinou běloškou. Navzdory její úzkosti jí ta hudba pronikala přímo k srdci. Narodila se v Texasu a tato vzrušující harmonie jí symbolizovala duši jihu.

Nedočkavě toužila klást Marigold otázky, ale byla si jistá, že bude lépe, když prokáže úctu a počká na konec písně.

Skončili vysokým akordem a sbormistryně se okamžitě rozhlédla kolem. „To by mě zajímalo, co vás vyvedlo z koncentrace,“ řekla sboru. „Dejte si krátkou přestávku.“

Billie prošla uličkou. „Promiňte, že ruším,“ omluvila se. „Nejste Marigold Clarková?“

„Ano,“ zněla obezřetná odpověď. Byla to asi padesátiletá žena s nápadnými brýlemi. „Já vás ale neznám.“

„Mluvily jsme spolu telefonicky, jsem Billie Josephsonová.“

„Ach, dobrý večer, doktorko Josephsonová.“

Poodešly pár kroků od ostatních. Billie se zeptala: „Neozval se vám Luke?“

„Ne, od rána ne. Čekala jsem, že se ukáže odpoledne na základně, ale nepřišel tam. Myslíte, že je v pořádku?“

„Nevím. Šla jsem k němu domů, ale nikdo tam nebyl. Bojím se, že ho mohli zabít.“

Marigold údivem zavrtěla hlavou. „Pracuju u armády už dvacet roků, ale v životě jsem nic takového neslyšela.“

„Jestli žije, hrozí mu velké nebezpečí,“ ujistila ji Billie. Pohlédla Marigold do očí. „Věříte mi?“

Marigold dlouho váhala. „Ano, paní, věřím,“ připustila nakonec.

„V tom případě mi musíte pomoci,“ vyzvala ji Billie.

21.30

Rádiový signál ze silnějšího vysílače mohou zachytit radioamatéři na celém světě. Slabší signál z druhého vysílače lze zachytit pouze speciálně vybavenými přístroji.

Anthony byl v Redstone Arsenal, seděl ve svém armádním fordů, očima se snažil proniknout tmou a úzkostlivě pozoroval dveře výpočetní laboratoře. Nacházel se na parkovišti před budovou velitelství o pár set metrů dál.

Luke byl v laboratoři a hledal složku s dokumenty. Anthony věděl, že ji tam nenajde, stejně jako věděl, že ji Luke nemůže najít doma – protože to tam už prohledal. Jenže Anthony už nebyl schopen předvídat Lukovy kroky. Mohl pouze vyčkávat, dokud se Luke nerozhodne, kam půjde příště, a pak se ho pokusit sledovat.

Čas však hrál pro něj. Každou minutou byl Luke méně nebezpečný. Za hodinu raketa odstartuje. Mohl by Luke během hodiny všechno zvrátit? Anthony věděl jen tolik, že jeho starý přítel v posledních dvou dnech znovu a znovu prokazoval, že ho nelze podceňovat.

Zatímco takhle přemýšlel, dveře laboratoře se otevřely a do noci se rozlilo žluté světlo. Vynořila se postava a zamířila k černému chrysleru zaparkovanému u chodníku. Jak Anthony očekával, Luke měl prázdné ruce. Nastoupil do vozu a odjel.

Anthony se zrychlil tep. Nastartoval motor, zapnul přední světla a vyrazil za ním.

Cesta vedla přímo na jih. Asi po jedné míli Luke zpomalil před dlouhou přízemní budovou a zastavil na parkovišti. Anthony rychle projel kolem a pokračoval do noci. Asi o čtvrt míle dál, mimo Lukův dohled, auto otočil. Když dojel zpátky, Lukovo auto tam stále ještě stálo, ale Luke byl pryč.

Anthony zajel na parkoviště a vypnul motor.

Luke si byl jistý, že složku najde ve výpočetní laboratoři, kde měl svou kancelář. Proto tam strávil tolik času. Nahlédl do všech šanonů

ve své kanceláři a potom i v hlavní kanceláři, kde seděly sekretářky. A nenašel nic.

Byla však ještě jedna možnost. Marigold říkala, že v pondělí šel ještě do technické budovy. Musel k tomu mít nějaký důvod. Každopádně to byla jeho poslední naděje. Jestliže tam ta složka nebude, pak už by nevěděl, kam jinam se ještě podívat. A tou dobou by mu navíc už vypršel čas. Za pár minut raketa buď odstartuje – nebo bude zničena.

V technické budově převládala zcela jiná atmosféra než ve výpočetní laboratoři. Výpočetní laboratoř byla bezvadně čistá, muselo tomu tak být kvůli velkým počítačům, které propočítávaly výkon motorů, rychlost a dráhu rakety. Technická budova ve srovnání s tím byla špinavá a páchla naftou a gumou.

Spěchal chodbou. Stěny byly od pasu dolů tmavozelené a nad tím světlezelené. Na většině dveří byly jmenovky začínající „Dr.“, tudíž předpokládal, že to jsou kanceláře vědeckých pracovníků, jenže k jeho zklamání na žádné nestálo „Dr. Claude Lucas“. S největší pravděpodobností nemá druhou pracovnu, ale třeba tu má aspoň psací stůl.

Na konci chodby narazil na rozlehlou otevřenou místnost, kde bylo asi půl tuctu ocelových stolů. Na opačném konci vedly otevřené dveře do laboratoře, kde stály stoly se žulovými pracovními deskami a kovovými zásuvkami a za nimi bylo vidět velké dvojité dveře vedoucí zřejmě do venkovního nákladového prostoru.

Podél zdi po Lukově levé ruce stála řada zamykacích skříněk označených jmenovkami. Jedna skříňka byla jeho. Třeba ukryl složku tady.

Vytáhl kroužek s klíči a vybral ten, který mu připadal nejvhodnější. Vyšlo to, a Luke otevřel dvířka. Uvnitř uviděl na polici ochrannou přílbu. Pod ní na háčku visela modrá kombinéza. Dole stály gumové holínky, zřejmě jeho velikosti.

Tam, vedle holínek, ležela žlutohnědá armádní složka na dokumenty. Tohle musí být to, co hledá.

Ve složce byly nějaké papíry. Když je vyndal, ihned viděl, že to jsou plány částí rakety.

Srdce se mu v hrudi rozbušilo. Rychle přešel k jednomu ocelovému stolu a pod lampou na něm papíry rozložil. Po krátkém rychlém prozkoumání mu bylo jasné, že na výkresech je autodestrukční mechanismus rakety *Jupiter C*.

Zděsil se.

Každá raketa měla autodestrukční mechanismus, aby ji bylo možné zničit v případě, že se vychýlí z kurzu a ohrozí lidské životy. V hlavním stupni rakety *Jupiter* je po celé délce natažena zápalná šňůra s trhavinou. K jejímu hornímu konci je upevněna zapalovací kapsule, ze které vyčnívají dva dráty. Jestliže se do drátů přivede elektrické napětí, kapsule roznítí zápalnou šňůru, trhavina roztrhne palivovou nádrž a palivo se vznítí a raketu zničí.

Exploze se spouští kódovaným rádiovým signálem. Plány ukazovaly dvojici zasouvacích modulů, jeden pro vysílač na zemi a druhý pro přijímač v družici. Jeden měnil rádiový signál ve složitý kód; druhý přijímal signál, a pokud byl kód správný, přiváděl na dvojici drátů elektrické napětí. Vedlejší schéma, nikoli technický výkres, ale spěšně načrtnutý náčrt, ukazovalo přesně, jak jsou moduly zapojeny, takže každý, kdo má toto schéma k dispozici, může signál okopírovat.

Luke uznal, že to je skvěle vymyšlené. Sabotéři nepotřebují žádné výbušniny ani časové spínače – stačí jim použít to, co je v raketě zabudováno. Nepotřebují ani přístup k raketě. Jakmile mají kód, nemusí se ani dostávat na mys Canaveral. Rádiový signál lze vyslat z vysílače na kilometry vzdáleného.

Na posledním listu byla fotokopie obálky adresované Theo Packmanovi do motelu Vanguard. Podařilo se Lukovi zabránit odeslání originálu? Nebyl si tím jistý. Standardním postupem kontrarozvědky je nechat špiónážní síť na pokoji a využívat ji k dezinformaci. Jestliže však Luke zabavil originál, odesílatel mohl poslat další soubor plánů. V každém případě Theo Packman je teď někde na Cocoa Beach s rádiovým vysílačem, připravený zničit raketu pár vteřin po startu.

Luke by tomu však nyní mohl zabránit. Pohlédl na elektrické hodiny na stěně. Bylo deset patnáct. Měl čas zavolat na mys

Canaveral, aby start rakety odložili. Popadl sluchátko telefonu na stole.

Jakýsi hlas ho vyzval: „Polož to, Luku.“

Luke se pomalu otočil, sluchátko v ruce. Ve dveřích stál Anthony v plášti z velbloudí srsti, s opuchlými očima, oteklým rtem a pistolí s tlumičem, kterou mířil na Luka.

Luke pomalu a neochotně položil sluchátko do vidlice. „Byls v autě za mnou,“ řekl.

„Říkal jsem si, že budeš mít moc velký spěch, než abys to prověřoval.“

Luke upíral pohled na muže, ve kterém se tolik zmýlil. Neobjevilo se v minulosti nějaké znamení, kterého si měl všimnout, které ho mělo varovat, že jedná se zrádcem? Anthony měl příjemně ošklivou tvář, která naznačovala značně silný charakter, ale nikoli licoměrnost. „Jak dlouho už pracuješ pro Moskvu?“ zeptal se Luke. „Od války?“

„Dýl. Od Harvardu.“

„Proč?“

Anthonyho rty se zkroutily do zvláštního úsměvu. „Pro lepší svět.“

Luke věděl, že kdysi hodně rozumných lidí věřilo v sovětský systém. Věděl však také, že to, co vyšlo najevo o životě za Stalina, jejich víru zničilo. „Ty tomu pořád ještě věříš?“ podivil se nevěřicně.

„Svým způsobem. Stále je to největší naděje, navzdory všemu, co se stalo.“

Možná to tak je. Luke to nemohl posoudit. O to ale teď nejde. Pro něj bylo nejtěžší pochopit Anthonyho osobní zradu. „Byli jsme přáteli po dvě desetiletí,“ poznamenal. „Ale ty jsi na mě včera v noci střílel.“

„Ano.“

„Ty bys zabil svého nejstaršího přítele? Pro tuhle věc, ve kterou věříš sotva napůl?“

„Ano, a ty bys to udělal taky. Ve válce jsme oba riskovali život – svůj i jiných lidí – protože to bylo správný.“

„Myslím, že tenkrát jsme si navzájem nelhali, natož abychom po sobě stříleli.“

„Kdyby to bývalo nutný, udělali bychom to.“

„Já myslím, že ne.“

„Poslouchej. Jestli tě teď nezabiju, pokusíš se zabránit, abych unikl – je to tak?“

Luke byl vyděšený, ale rozhněvaně řekl pravdu. „To sakra jo!“

„I když víš, že jestli mě chytnou, skončím na elektrickém křesle.“

„Nejspíš... ano.“

„Tudíž jsi taky ochoten zabít přítele.“

Luka to překvapilo. Přeci ho nelze srovnávat s Anthonyem!
„Vydal bych tě spravedlnosti. To není vražda.“

„Mrtvý bych byl tak jako tak.“

Luke pomalu přikývl. „Nejspíš ano.“

Anthony zvedl pevnou rukou pistoli a zamířil Lukovi na srdce.

Luke se skrčil za ocelový stůl.

Pistole s tlumičem štekla a ozvalo se kovové zazvonění, jak kulka zasáhla desku stolu. Byl to laciný nábytek a ocel, ze které byl vyrobený, byla slabá, ale na odvrácení střely to stačilo.

Luke se skutálel pod stůl. Tušil, že Anthony teď běží přes místnost, aby na něj mohl znovu vystřelit. Narovnal se tak, že měl záda pod deskou stolu. Popadl obě nohy na jedné straně stolu, zvedl se a zároveň se postavil zpříma. Stůl se zvedl z podlahy a zakymácel se. Jak se kácel, Luke s ním poslepu vyběhl a doufal, že se s Anthonyem srazí. Stůl dopadl na podlahu.

Jenže Anthony pod ním nebyl.

Luke klopýtl a upadl na obrácený stůl. Dopadl na ruce a na kolena a narazil si hlavu o ocelovou nohu. Skutálel se na bok a skončil vsedě, potlučený a v mráкотách. Zvedl hlavu a spatřil proti sobě Anthonyho, zarámovaného dveřmi do laboratoře; stál rozkročeně a oběma rukama svíral pistoli. Vyhnul se Lukovu neohrabanému útoku a dostal se za něj. Luke teď byl sedícím terčem a od konce života ho dělila vteřina.

Pak zazněl hlas: „Anthony! Zadrž!“

Byla to Billie.

Anthony ztuhl s pistolí namířenou na Luka. Luke pomalu otočil hlavu a podíval se za sebe. Billie stála u dveří, na pozadí stěny barvy

vojenské zeleně zářil její červený svetr. Rudé rty měla odhodlaně sevřené. V pevné ruce držela automatický kolt a mířila na Anthonyho. Za ní stála černoška ve středních letech, která vypadala otřeseně a vyděšeně.

„Odhod' pistoli!“ vykřikla Billie.

Luke napůl očekával, že ho Anthony stejně zastřelí. Jestli je opravdu oddaný komunista, může být ochoten obětovat svůj život. Jenže tím by ničeho nedosáhl, protože Billie by měla ty technické výkresy a ty vypovídaly jednoznačně.

Anthony pomalu spustil paže, ale pistoli neodhodil.

„Odhod' ji, nebo střelím!“

Anthony se opět pokřiveně usmál. „Ne, nestřelíš,“ ujistil ji. „Chladnokrevně to neuděláš.“ S pistolí stále zaměřenou na podlahu začal couvat k otevřeným dveřím do laboratoře. Luke si vzpomněl, že si tam všiml dveří, které mohly vést ven.

„Stůj!“ vykřikla Billie.

„Ty přece nevěříš, že nějaká raketa má větší cenu než lidský život, i když to je život zrádce,“ odpověděl Anthony a stále couval. Nyní byl dva kroky ode dveří.

„Nezkoušej mě!“ zaječela.

Luke na ni zíral, nevěděl, jestli vystřelí, nebo ne.

Anthony se otočil a proběhl dveřmi.

Billie nevystřelila.

Anthony přeskočil laboratorní stůl a vrhl se ramenem proti dvojitém dveřím. Povolily, a on zmizel do noci.

Luke vyskočil. Billie k němu přistoupila s rozevřenou náručí. Pohlédl na hodiny na stěně. Bylo 22.29. Zbývala mu minuta, aby varoval mys Canaveral.

Odtrhl se od Billie a zvedl telefonní sluchátko.

Vědecké přístroje umístěné na družici jsou konstruovány tak, aby vydržely při startu přetížení odpovídající více než stonásobku zemské přitažlivosti.

Když v železobetonovém krytu zvedli telefon, Luke ze sebe vychrlil: „Tady je Luke, dejte mi vedoucího startu!“

„On právě –“

„Vím, co dělá! Spojte mi ho, rychle!“

Nastala odmlka. V pozadí Luke slyšel odpočítávání: „Dvacet, devatenáct, osmnáct –“

Ve sluchátku se ozval nový hlas, napjatý a netrpělivý: „Tady je Willy – co je sakra?“

„Někdo má autodestrukční kód.“

„Do hajzlu! Kdo?“

„Jsem si dost jistý, že to je špion. Chtějí raketu zničit. Musíš start zastavit!“

Hlas v pozadí odpočítával: „Jedenáct, deset –“

„Jak to víš?“ zeptal se Willy.

„Našel jsem schéma zapojení kódovaných modulů a obálku adresovanou nějakému Theo Packmanovi.“

„To není důkaz. Nemůžu zrušit start na základě tak chatrného důvodu.“

Luke si povzdechl a cítil se náhle odevzdaný osudu. „Panebože, co můžu dělat. Řekl jsem ti, co vím. Rozhodnutí je na tobě.“

„Pět, čtyři –“

„Sakra!“ Willy zvýšil hlas. „Zastavte odpočítávání!“

Luke se na židli sesul. Dokázal to. Pohlédl do úzkostlivých tváří Billie a Marigold. „Zrušili start,“ oznámil.

Billie zvedla lem svetru a zastrčila kolt za opasek kalhot.

„No tohle,“ zamumlala Marigold a nějak nemohla najít slova. „To vám teda povím.“

Ve sluchátku Luke slyšel šum rozčilených otázek v bunkru. Ozval se nový hlas: „Luku? Tady je plukovník Hide. K čertu, co se děje?“

„Zjistil jsem, co mě přimělo odletět v pondělí tak spěšně do Washingtonu. Nevíte, kdo je Theo Packman?“

„Jo, myslím, že to je jeden novinář na volný noze, který píše o raketách pro pár evropských deníků.“

„Našel jsem obálku, která mu byla adresovaná a obsahovala technické výkresy autodestrukčního systému *Exploreru*, včetně nákresu propojení kódovaných modulů.“

„Proboha! Člověk, který má v ruce tuhle informaci, by mohl raketu za letu zničit!“

„Proto jsem přesvědčil Willyho, aby start přerušil.“

„Díky bohu, žes to udělal.“

„Poslyšte, musíte hned najít toho Packmana. Obálka byla adresovaná do motelu Vanguard, třeba ho najdete tam.“

„Rozumím.“

„Packman pracoval s někým v CIA, s agentem, který pracuje pro obě strany a jmenuje se Anthony Carroll. Právě ten mi ve Washingtonu zabránil, abych se s touhle informací dostal do Pentagonu.“

„Já jsem s ním mluvil!“ Hidův hlas zněl nevěřičně.

„Jsem si tím jistý.“

„Zavolám CIA a sdělím jim to.“

„Dobře.“ Luke zavěsil. Udělal vše, co mohl.

Billie se zeptala: „Co dál?“

„Nejspíš pojedou na mys Canaveral. Start se posune na stejnou dobu zítra. Rád bych u toho byl.“

„Já taky.“

Luke se usmál. „Zasloužíš si to. Zachránila jsi raketu.“ Vstal a objal ji.

„Tvůj život, ty moulo. K čertu s raketou, zachránila jsem ti život.“ Políbila ho.

Marigold zakašlala. „Zmeškal jste poslední letadlo z huntsvillského letiště,“ oznámila věčným tónem.

Luke a Billie se od sebe neochotně odtrhli.

„Příští spoj je letadlo MATS, které odlétá ze základny v 5.30,“ pokračovala Marigold. „Nebo byste mohl stihnout vlak společnosti Southern Railway System. Jede z Cincinnati do Jacksonvillu a kolem

jedné hodiny staví v Chattanooga. Tímhle vaším hezkým novým autíčkem jste v Chattanooga za pár hodin.“

Billie poznamenala: „Ten nápad s vlakem se mi líbí.“

Luke přikývl. „Dobrá.“ Pohlédl na převrácený stůl. „Někdo bude muset armádní bezpečnosti vysvětlit tyhle díry po kulkách.“

Marigold ho ujistila: „Udělám to hned ráno. Nemusíte tady čekat, abyste odpovídal na jejich otázky.“

Vyšli ven. Na parkovišti stálo Lukovo auto a Billiino auto z půjčovny. Anthonyho vůz byl pryč.

Billie objala Marigold. „Děkuju vám,“ řekla. „Byla jste skvělá.“

Marigold byla v rozpacích, a nasadila opět věčný tón. „Chcete, abych to vypůjčené auto vrátila k Hertzovi?“

„Děkuju vám.“

„Už běžte a nechte všechno na mně.“

Billie a Luke nasedli do chrysleru a odjeli.

Když byli na silnici, Billie poznamenala: „O jedné otázce jsme ještě nemluvili.“

„Já vím,“ přisvědčil Luke. „Kdo ty plány poslal Theo Packmanovi?“

„Musel to být někdo z mysu Canaveral, někdo z vědeckého týmu.“

„Přesně tak.“

„Máš představu, kdo by to mohl být?“

Luke sebou trhl. „Ano.“

„Proč jsi to neřekl Hidovi?“

„Protože pro své podezření nemám žádné důkazy, ani zdůvodnění. Je to jen instinkt. Ale přesto si tím jsem jistý.“

„Kdo?“

Se srdcem plným žalu Luke odpověděl: „Myslím, že to byla Elspeth.“

Telemetrický kodér využívá jádrové materiály hyster^{ezní} smyčky k vytvoření série inputových parametrů z družicových přístrojů.

Elsbeth tomu nemohla uvěřit. Pouhých pár vteřin před zažehnutím motorů byl start rakety odložen. Už měla tak blízko k úspěchu. Životní triumf měla na dosah ruky – a on jí proklouzl mezi prsty.

Nebyla v bunkru – tam měl přístup pouze klíčový personál, ale na rovné střeše jedné administrativní budovy, odkud spolu se skupinou sekretárek a dalších pracovníků dalekohledem pozorovala odpalovací rampu zalitou světlem z reflektorů. Flo^{ridská} noc byla teplá, mořský vzduch vlhý. Minuty ubíhaly, raketa zůstávala na zemi a jejich obavy rostly. Nyní se ozvalo hromadné zaúpění: technici v kombinézách se vyrojili z krytů a zahájili složitý proces odpojování všech systémů. Konečné potvrzení přišlo ve chvíli, kdy se po kolejích pomalu dala do pohybu mobilní servisní věž, aby bílou raketu opět sevřela do svého ocelového náručí.

Elsbeth prožívala muka zklamání. Co se to k čertu stalo?

Beze slova od ostatních odešla a vydala se zpátky k hangáru R; její dlouhé nohy kráčely rozhodně a cílevědomě. Sotva došla do své kanceláře, zazvonil telefon. Popadla sluchátko. „Ano?“

„Co se děje?“ Hlas patřil Antho^{nymu}.

„Přerušili start. Nevím proč – ty to víš?“

„Luke našel ty papíry. Určitě jim zavolal on.“

„To jsi mu v tom nemohl zabránit?“

„Měl jsem ho na mušce, ale vlezla tam Billie, ozbrojená.“

Při představě, jak Antho^{ny} míří na Lu^{ka} pistolí, se jí sevřel žaludek. A tím, že do toho zasáhla Billie, se všechno ještě zhoršilo. „Je Luke v pořádku?“

„Ano – a já taky. Ale na těch papírech je Theovo jméno, pamatuješ?“

„Ach, sakra!“

„Teď už budou na cestě, aby ho zatkli. Musíš ho najít dřív než oni.“

„Počkej, přemýšlím... je na pobřeží... můžu tam být za pár minut... znám jeho auto, je to Hudson Hornet...“

„Tak jed!“

„Jo.“ Praštila se sluchátkem a vyběhla z budovy.

Přeběhla parkoviště a skočila do svého vozu. Její bílá corvette byl kabriolet, ale nechala střechu zakrytou a okna pevně uzavřená – kvůli komárům, kteří sužovali celý mys. Dojela nejprve k bráně, kde ji mávnutím ruky pustili ven: přísná bezpečnostní opatření se vztahovala na příjíždějící, nikoli odjíždějící vozidla. Zamířila na jih.

K pláži na pobřeží nevedla žádná pořádná silnice. Od hlavní silnice se mezi písečnými dunami klikatilo několik úzkých, nepevných cest. Počítala s tím, že vjede na první z nich a pak bude pokračovat na jih podél pláže. Takhle nemůže Theoovo auto minout. Snažila se proniknout očima do divokého křoví při silnici a najít ve světle předních reflektorů cestu k pláži. Navzdory svému spěchu musela jet pomalu, aby odbočku neminula. Pak spatřila vyjíždějící auto.

Za ním následovalo další a další. Elspeth zapnula levý blinkr a přibrzdlila. Od pláže vyjížděl nepřerušovaný proud vozidel. Diváci si domysleli, že start byl zrušen – nepochybně i oni pomocí dalekohledů viděli, jak se servisní věž vrací do původního postavení – a všichni odjížděli domů.

Čekala, aby mohla odbočit doleva. Ke vši smůle byla cesta pro obousměrný provoz příliš úzká. Auto za ní netrpělivě zahoukalo. Zoufale zaklela, když viděla, že se tudy k pláži nedostane. Vypnula blinkr a sešlápala pedál plynu.

Zakrátko narazila na další odbočku, ale zde to bylo stejné: nepřerušovaná šňůra automobilů vyjíždějících z cesty, která byla příliš úzká na to, aby tudy projely dva vozy vedle sebe. „K čertu!“ vykřikla. Teď se už navzdory zapnuté klimatizaci potila. Neměla vůbec naději, že se na pláž dostane. Bude muset vymyslet něco jiného. Nemohla by počkat na silnici a doufat, že jeho auto zahlédne? To bylo příliš riskantní. Co by asi Theo udělal po odchodu z pláže? Nenapadlo ji nic lepšího, než že by šel do motelu a tam čekal.

Stále s nohou na plynu projížděla rychle tmou. Přemýšlela, jestli plukovník Hide a příslušníci armádní bezpečnosti už jsou v motelu

Vanguard. Možná nejdřív zavolali policii nebo FBI. Věděla, že k zadržení Thea potřebují zatykač – i když lidé z těchto složek mají své cestičky, jak se podobným nepříjemnostem vyhnout. Ať to je jakkoli, dát se dohromady jim může přece jen pár minut potrvát. Když si pospíší, má šanci je předhonit.

Vanguard stál na krátkém komerčním úseku u silnice mezi benzinovým čerpadlem a obchodem s rybářským náčiním. Před ním se rozprostíralo rozlehlé parkoviště. Po armádní bezpečnosti tu nebylo ani památky: dorazila včas. Avšak nebylo tu ani Theovo auto. Zaparkovala v blízkosti motelové recepce tak, aby měla na očích každého, kdo přichází či odchází, a vypnula motor.

Nemusela čekat dlouho. O pár minut později se objevil žlutohnědý Hudson Hornet. Theo zajel na volné místo u silnice, na opačném konci parkoviště, a vystoupil; byl to malý muž s řídnoucími vlasy, oblečený do plátěných kalhot a plážové košile.

Elsbeth vystoupila z auta.

Otevřela ústa, aby na něj přes parkoviště zavolala. V tu chvíli dorazily dva policejní automobily. Elsbeth zkameněla.

Byla to vozidla místního šerifa. Vjela na parkoviště rychle, ale bez zapojených majáček či sirén. Za nimi následovaly dva neoznačené automobily. Zaparkovaly přímo ve vjezdu, aby nikdo nemohl odjet.

Theo je neviděl. Mířil si to přes parkoviště k Elsbeth a k recepci.

Vmžiku jí bylo jasné, co musí udělat – bude to však vyžadovat pevné nervy. Zůstaň klidná, přikázala si. Zhluboka se nadechla, pak mu vykročila naproti.

Když došel blíž, poznal ji a hlasitě se zeptal: „Co se to křuci stalo? Zrušili start?“

Elsbeth tiše odpověděla: „Dej mi klíče od vozu.“ Natáhla ruku.

„Proč?“

„Ohlédni se dozadu.“

Podíval se přes rameno a spatřil policejní vozy. „Doprčic, co chtějí?“ zeptal se roztrápeně.

„Tebe. Zůstaň klidný. Dej mi klíče.“

Pustil jí klíčky do dlaně.

„Pokračuj dál,“ vyzvala ho. „Kufr mého auta je otevřený. Vlez do něj.“

„Do kufru?“

„**Ano!**“ Elspeth prošla kolem něj.

Poznala plukovníka Hida a další tvář, kterou od vidění znala z mysu Canaveral. S nimi byli čtyři místní policisté a dva vysocí, dobře oblečení mladíci, patrně agenti FBI. Nikdo z nich se nedíval jejím směrem. Shromáždili se kolem Hida. Elspeth na dálku slyšela, jak Hide říká: „Potřebujeme tady nechat dva muže, aby zkontrolovali poznávací značky aut na parkovišti – ostatní půjdou dovnitř.“

Došla k Theovu autu a otevřela zavazadlový prostor. Uvnitř byla kožená taška s rádiovým vysílačem – silným a těžkým. Nebyla si jistá, zda ji unese. Vytáhla ji k okraji kufru a překulila ji ven. Taška žuchla na zem. Elspeth rychle přibouchla víko kufru.

Rozhlédla se kolem. Hide stále ještě uděloval rozkazy svým mužům. Na opačném konci parkoviště bylo vidět její auto, u kterého se pomalu zavíralo víko zavazadlového prostoru. Theo byl uvnitř. Půlka problému je vyřešená.

Se skřípěním zubů uchopila ucho tašky a zvedla ji. Vážilo to jako bedna olova. Ušla pár metrů, dokud tašku unesla. Když jí prsty znecitlivěly, tašku pustila na zem, a pak ji opět zvedla levou rukou. Podařilo se jí ujít dalších deset metrů, než ji přemohla bolest a opět musela tašku pustit.

Plukovník Hide a jeho muži přecházeli za jejími zády k recepci. Modlila se, aby se jí Hide nepodíval do obličeje. Ve tmě bylo málo pravděpodobné, že by ji poznal. Samozřejmě, mohla by si vymyslet nějakou historku, aby vysvětlila, proč tu je, ale co kdyby se chtěl podívat do té tašky?

Ještě jednou si stoupla z druhé strany a chopila se ucha tašky pravou rukou. Tentokrát nemohla vysílač vůbec zvednout. Vzdala to, a začala tašku vléct po betonu; doufala, že hluk neupoutá pozornost policistů.

Konečně dorazila k autu. Když otevřela kufr, jeden z uniformovaných policistů k ní přistoupil s veselým úsměvem. „Můžu vám s tím pomoci, paní?“ zeptal se zdvořile.

Ze zavazadlového prostoru na ni civěla bílá a vyděšená Theova tvář.

„Už to je,“ odpověděla policistovi koutkem úst. Oběma rukama vytáhla tašku nahoru a šoupla ji dovnitř. Ozvalo se tiché Theovo zaúpění, jak se do něj zaryl jeden roh. Elspeth rychlým pohybem přibouchla víko a opřela se o něj. Měla pocit, že jí ruce upadnou.

Pohlédla na policistu. Nezahlédl Thea? Zmateně se zazubil. Elspeth dodala: „Táta mě učil, že si nikdy nemám balit do tašky víc, než kolik unesu.“

„Silné děvče,“ poznamenal policista poněkud rozladěně.

„Stejně vám děkuju.“

Ostatní muži prošli přímo k recepci. Elspeth dávala pozor, aby se vyhnula Hidovu pohledu. Policista chvíli otálel. „Odjíždíte?“ zeptal se.

„Jo.“

„Úplně sama?“

„Přesně tak.“

Sklonil se k oknu, podíval se do auta, na přední i zadní sedadla, a pak se opět napřimil. „Šťastnou cestu.“ Šel dál.

Elsbeth nasedla do auta a nastartovala motor.

Vzadu zůstali dva další uniformovaní policisté a kontrolovali poznávací značky. Zastavila u jednoho z nich. „Pustíte mě ven, nebo tady budu muset zůstat do rána?“ zeptala se. Pokusila se o přátelský úsměv.

Zkontroloval její poznávací značku. „Jste sama?“

„Ano.“

Pohlédl oknem na zadní sedadla. Zadržela dech. „V pořádku,“ přikývl nakonec. „Můžete jet.“

Posadil se do jednoho z policejních vozů a popojel z cesty.

Projela mezerou, zamířila na silnici a sešlápla pedál plynu.

Náhle ochabla úlevou. Paže se jí třásly a musela zpomalit. „Bože všemohoucí,“ vydechla. „Teď jsem měla namále.“

Čtyři antény vyčnívající z válce družice vysílají rádiové signály přijímacím stanicím na celé zeměkouli. *Explorer* bude vysílat na kmitočtu 108 MHz.

Anthony se musel dostat z Alabamy. Teď se všechno odehrávalo na Floridě. Vše, pro co pracoval dvacet let, se rozhodne v příštích čtyřadvaceti hodinách na mysu Canaveral a on tam musí být.

Huntsvillské letiště bylo ještě otevřené a rozjezdová dráha vysvícená reflektory. To znamenalo, že v noci ještě aspoň jedno letadlo přiletí či odletí. Zaparkoval armádní ford na silnici před letištní budovou, za jakousi limuzínou a několika taxíky. Zdálo se, že tam nikdo není. Neobtěžoval se zamykáním auta a spěchal do budovy.

V hale byl klid, ale prázdná nebyla. Za odbavovací přepážkou seděla jedna dívka a dvě černošky v kombinézách vytíraly podlahu. Tři muži postávali a čekali, jeden v uniformě šoféra a druzí dva v pomačkaných oblecích a taxikářských čepicích se štítkem. Na lavičce seděl Pete.

Anthony se musel Peta zbavit, už kvůli němu samotnému. Billie a Marigold byly svědky scény v technické budově v Redstone Arsenal a jedna z nich to brzy ohlásí. Armáda si bude stěžovat u CIA. George Cooperman prohlásil, že už nad Anthonyem nemůže držet ochrannou ruku. Anthony nadále nemůže předstírat, že plní legitimní úkol CIA. Hra skončila, a Pete by se měl raději vrátit, než se mu něco stane.

Pete by po dvanácti hodinách čekání na letišti mohl být unavený a znuřený, ale hned vyskočil a vypadal vzrušeně a napjatě. „Konečně!“ zvolal.

„Co odtud teď v noci odlítá?“ zeptal se Anthony stroze.

„Nic. Ještě se čeká jeden přilet, z Washingtonu, ale před sedmou ráno odtud neletí nic.“

„Zatraceně. Musím se dostat na Floridu.“

„Z Redstone letí jedno letadlo MATS v pět třicet na leteckou základnu Patrick nedaleko mysu Canaveral.“

„To bude muset stačit.“

Pete vypadal rozpačitě. S přemáháním ze sebe vypravil: „Na Floridu letět nemůžete.“

Tak proto byl tak napjatý. Anthony se chladně zeptal: „Jak to?“

„Mluvil jsem s Washingtonem. Mluvil se mnou Carl Hobart, osobně. Musíme se vrátit – a žádný výmluvy, abych ho citoval.“

Anthony byl vzteky bez sebe, ale předstíral, že je jen otrávený. „Ty debilové!“ zabručel. „Akci v terénu nemůžeš provádět, když sedíš na zadku v ústředí!“

Pete na tohle neskočil. „Pan Hobart říkal, že se musíme smířit s tím, že žádná akce neexistuje. Od téhle chvíle všechno přebírá armáda.“

„Nemůžeme jim to nechat. Armádní bezpečnost je naprosto neschopná.“

„Já vím, ale myslím, že nemáme na vybranou.“

Anthony se snažil zhluboka dýchat. Dříve či později se tohle stát muselo. CIA ještě nevěří, že by byl agentem, který pracuje i pro druhou stranu, ale vědí, že s ním začínají být vážné problémy, a chtějí ho ve vši tichosti dostat ze hry.

Anthony si však po léta pečlivě pěstoval loajálnost svých mužů, a měl by se u nich stále ještě nějaké těšit. „Uděláme to takhle,“ řekl Petovi. „Ty se vrátíš do Washingtonu. Řekni jim, že jsem odmítl uposlechnout rozkazu. Tím jsi z toho venku – odpovědnost teď zůstává na mně.“ Napůl se odvrátil, jako by Petův souhlas považoval za samozřejmý.

„Dobrá,“ odpověděl Pete. „Tušil jsem, že tohle řeknete. A oni nemůžou čekat, že vás unesu.“

„Správně,“ přikývl Anthony bezstarostně, aniž dal najevo úlevu, že Pete nic nenamítá.

„Je tu ale ještě něco,“ dodal Pete.

Anthony se teď na něj obořil a svou popuzenost už neskrýval. „Co zas?“

Pete zčervenál a mateřské znaménko na tváři mu zfialovělo. „Požádali mě, abych vám odebral zbraň.“

Anthony začínal mít obavu, že se z téhle situace jen tak nedostane. Nepřicházelo v úvahu, že by se vzdal své zbraně. Nuceně se usmál a nadhodil: „Tak jim povíš, že jsem ti ji odmítl vydat.“

„Lituju, pane, ani vám nedokážu vyličit, jak je mi to líto. Ale pan Hobart mluvil úplně konkrétně. Jestli mi ji nevydáte, musím zavolat místní policii.“

V tuto chvíli si Anthony uvědomil, že musí Peta zabít. Na okamžik se ho zmocnila lítost. Do jak hluboké zrady ho to zavedlo! Skoro se nedalo uvěřit, že tohle je logický závěr jeho závazku, který učinil před dvěma desítkami let, a sice že zasvětit život ušlechtilé věci. Pak pocítil smrtelný klid. Za války se naučil tvrdému rozhodování. Tohle je jiná válka, ale její naléhavé požadavky byly stejné. Když se do ní jednou pustíš, musíš zvítězit, ať to stojí cokoli. „V tom případě je zřejmě konec,“ pokrčil rameny s upřímným povzdechem. „Myslím si, že to je pitomý rozhodnutí, ale jsem přesvědčený, že jsem udělal, co jsem mohl.“

Pete se nepokoušel skrýt úlevu. „Děkuju vám,“ oddechl si. „Jsem moc rád, že to berete takhle.“

„Nedělej si starosti, nepoužiju to proti tobě. Víím, že Hobartův přímý rozkaz musíš uposlechnout.“

V Petově tváři se objevil odhodlaný výraz. „Vydáte mi tedy svou zbraň?“

„Jistě.“ Anthony měl pistoli v kapse kabátu, ale zalhal: „Mám ji v autě, v kufru.“ Chtěl, aby s ním Pete k autu šel, ale předstíral opak. „Počkej tady, skočím pro ni.“

Jak předpokládal, Pete se obával, že mu chce utéct. „Půjdu s váma,“ nabídl se Pete rychle.

Anthony předstíral, že váhá, potom jakoby ustoupil. „Jak chceš.“ Vyšel ze dveří, Pete za ním. Auto stálo u obručníku asi třicet metrů od vchodu do letištní budovy. Nikde nebylo nikoho vidět.

Anthony zmáčkl palcem zámek víka zavazadlového prostoru a víko zvedl. „Vezmi si ji,“ vyzval Peta. Pete se sklonil a nahlédl dovnitř.

Anthony vytáhl z kabátu pistoli s nasazeným tlumičem. Na okamžik byl v šíleném pokušení dát si ji do úst a zmáčknout kohoutek, aby ten děsivý sen už skončil.

Okamžik zdržení znamenal osudnou chybu.

Pete řekl: „Žádnou pistoli nevidím,“ a obrátil se.

Reagoval bleskově. Dříve než Anthony zvedl pistoli s těžkopádným tlumičem, Pete ukročil od hlavně a udeřil pěstí. Zasáhl Anthonyho bolestně ze strany do hlavy. Anthony se zapotácel. Pete ho druhou pěstí zasáhl do čelisti a Anthony klopýtl dozadu a upadl, ale při pádu na zem pistoli zvedl. Petovi bylo jasné, co bude následovat. Tvář se mu zkroutila strachem a on zvedl ruce, jako kdyby ho mohly před kulkou ochránit; potom Anthony třikrát rychle za sebou zmáčkl kohoutek.

Všechny tři kulky našly cíl v Petově hrudi a ze tří děr v jeho mohérovém obleku vytryskla krev. Se žuchnutím dopadl na silnici.

Anthony namáhavě vstal a zastrčil pistoli do kapsy. Rozhlédl se napravo nalevo. K letišti nikdo nepřijížděl a z budovy nikdo nevycházel. Sklonil se nad Petovým tělem.

Pete se na něj díval. Nebyl mrtvý.

Anthony potlačil pocit na zvracení, zvedl krvácející tělo a vhodil ho do otevřeného kufru. Pak znovu vytáhl pistoli. Pete, ležící v zavazadlovém prostoru, se zkroutil bolestí a zíral na něj vyděšenýma očima. Zranění hrudi nejsou vždy smrtelná: Pete by mohl žít, kdyby se mu dostalo rychlého ošetření v nemocnici. Anthony zamířil pistoli Petovi na hlavu. Pete se pokusil něco říct, ale z úst se mu vyřinula krev. Anthony stiskl kohoutek.

Pete sklesl a oči se mu zavřely.

Anthony přibouchl víko a zhroutil se na něj. Již podruhé za den schytl velmi tvrdé rány a hlava se mu točila; horší než fyzická bolest však bylo vědomí toho, co udělal.

Nějaký hlas se zeptal: „Není vám nic?“

Anthony se napřímil, zastrčil pistoli do kabátu a otočil se. Za ním zastavilo taxi a řidič k němu přicházel; vypadal znepokojeně. Byl to černoch s prošedivělými vlasy.

Kolik toho ten chlap viděl? Anthony si nebyl jistý, zda by měl sílu zabít ho také.

Taxikář poznamenal: „Ať už jste do toho kufru nakládal cokoli, dalo vám to zabrat.“

„Koberec,“ odpověděl Anthony a těžce dýchal.

Muž na něj pohlédl s upřímnou zvědavostí člověka z malého města. „Někdo vám ubalil čenichovku, co?“

„Byla to malá nehoda.“

„Pojďte dovnitř, na kafe nebo něco takovýho.“

„Ne, díky. Nic mi není.“

„Jak si přejete.“ Taxikář se pomalu loudal k letištní budově.

Anthony nasedl do svého vozu a odjel.

Prvním úkolem rádiových vysílačů je vyslat signály, které umožní pozemním stanicím družici vysledovat – prokázat, že je na oběžné dráze.

Vlak pomalu vyjel z Chattanooga. Luke si v úzkém kupé odložil sako a pověsil ho, pak se posadil na kraj spodního lůžka a rozvázal si tkaničky u bot. Billie seděla na lůžku se zkříženýma nohama a pozorovala ho. Světla nádraží se chvíli mihotala vzadu, ale potom se rozplynula, když lokomotiva nabrala rychlost a zamířila do jižní noci směrem k Jacksonville na Floridě.

Luke si povolil kravatu. Billie poznamenala: „Jestli to má být striptýz, tak to nemá žádný švunk.“

Luke se žalostně usmál. Dělal to pomalu, protože nebyl rozhodnutý. Byli nuceni sdílet kupé: volné bylo jen jedno. Toužil sevřít Billii v náručí. Vše, co se dozvěděl o sobě a o svém životě, mu napovídalo, že Billie je žena, se kterou by měl být. Přesto váhal.

„Co je?“ zeptala se. „Na co myslíš?“

„Že tohle je moc rychlé.“

„Sedmnáct let je nic?“

„Pro mě to je pár dní, na víc si nevzpomenu.“

„Připadá mi to jako věčnost.“

„Pořád jsem ženatý s Elspeth.“

Billie vážně přikývla. „Jenže ona ti celá léta lže.“

„Takže bych měl přeskočit z její postele do tvojí?“

Vypadala uraženě. „Měl bys dělat, co chceš.“

Pokusil se jí to vysvětlit. „Nemám rád pocit, že používám nějakou výmluvu.“ Nic neodpověděla, a tak dodal: „Ty s tím nesouhlasíš, vid’?“

„To tedy sakra ne,“ odpověděla. „Dneska v noci se s tebou chci milovat. Pamatuju se, jaké to bylo, a chci to zas, teď hned.“ Letmo vyhlédla z okna, když vlak prolétl jakýmsi městečkem: deset vteřin světelných proužků a znovu byli ve tmě. „Jenže já tě znám,“ pokračovala. „Ty jsi nikdy nepatřil k těm, co žijí pro přítomnou

chvilku, i když jsme byli ještě skoro děti. Ty potřebuješ čas, aby sis všechno rozmyslel a přesvědčil sám sebe, že jednáš správně.“

„Je to tak špatně?“

Zasmála se. „Nejsem ráda, že jsi takový. Jsi proto naprosto spolehlivý. Kdybys takový nebyl, nejspíš bych ne...“ Hlas se jí vytratil.

„Co jsi chtěla říct?“

Pohlédla mu do očí. „Nemilovala bych tě tolik a tak dlouho.“ Byla v rozpacích, a aby to zakryla, musela říct něco nevážného. „Stejně se potřebuješ osprchovat.“

Byla to pravda. Chodil pořád v tomtéž oblečení, které ukradl před šestatřiceti hodinami. „Pokaždé, když jsem uvažoval o tom, že se převléknu, objevilo se něco naléhavějšího,“ bránil se. „Mám v tašce čisté věci.“

„Nevadí. Co kdyby sis vylezl nahoru a udělal mi místo, abych se mohla zout?“

Poslušně vylezl po žebříčku a uleh na horní lůžko. Obrátil se na bok, s loktem na polštáři a hlavou opřenou o ruku. „Ztratit paměť je jako začít nový život,“ mudroval. „Jako když se znovu narodíš. Každé rozhodnutí, které jsi v životě udělal, lze revidovat.“

Odkopla boty a stoupla si. „To bych nesnesla,“ prohlásila. Rychlým pohybem si svlékla černé kalhoty a stála ve svetru a bílých kalhotkách. Zhlédla jeho oko, ušklíbala se a řekla: „To je v pořádku, můžeš se koukat.“ Sáhla si pod svetr na zádech a rozepnula podprsenku. Potom vysoukala levou paži z rukávu, sáhla dovnitř pravou, stáhla ramínko podprsenky z ramene, vrazila levou paži zpátky do rukávu a s kouzelnickým pukrletem vytáhla z prvního rukávu podprsenku.

„Bravo,“ ocenil její výkon.

Zamyšleně na něj pohlédla. „Tak teď půjdeme spát?“

„Asi ano.“

„Tak fajn.“ Stoupla si na kraj dolního lůžka, zvedla se k Lukovi a zaklonila hlavu, aby ji políbil. On se předklonil a dotkl se svými rty rtů jejích. Zavřela oči. Pocítil na rtech špičku jejího jazyka, pak se odtáhla a její obličej zmizel.

Lehl si na záda a myslel na to, jak ona leží o pár centimetrů níž; myslel na její pěkné nahé nohy a oblá prsa v hebkém svetru z angorské vlny. Ve chvílce usnul.

Měl velice erotický sen. Byl Klubko ve *Snu noci svatojanské*, měl oslí uši a po celé chlupaté tváři ho líbaly Titániiny víly, což byly nahé dívky se štíhlýma nohama a oblémy prsy. Královna víl Titánie mu rozepínala kalhoty, zatímco kola vlaku neustále rytmicky duněla...

Pomalu se probouzel, nechtělo se mu opouštět pohádkovou zem a vracet se do světa železnic a raket. Košili měl rozepnutou a kalhoty svlečené. Billie ležela vedle něj a líbala ho. „Jsi vzhůru?“ zašeptala mu do ucha – normálního ucha, nikoli oslího. Zahihňala se. „Nechci tímhle plýtvat na mužskýho, který spí.“

Sáhl na ni a sjel jí rukou po boku. Stále ještě měla na sobě svetr, ale kalhotky byly pryč. „Jsem vzhůru,“ přisvědčil zastřeným hlasem.

Zvedla se na ruce a na kolena tak, že byla nad ním, skloněná v úzkém prostoru pod stropem kupé. Dívala se mu do očí a spustila své tělo na jeho. Vklouzl do ní a zavzdychal rozkoší. Vlak se kolébal ze strany na stranu a koleje prozpěvovaly do erotického rytmu.

Sáhl do svetru a dotkl se jejích prsou. Kůži měla hebkou a teplou. Špitla mu do ucha: „Chyběls jim.“

Měl pocit, jako když stále ještě napůl sní, a zatímco se vlak pohupoval, Billie mu líbala obličej a kolem oknem prolétávala Amerika, míli za mílí. Objal ji pažemi kolem zad a pevně ji k sobě přitáhl, aby se ujistil, že je z masa a krve, že to není žádná pohádková víla. Právě když ho napadlo, že by si přál, aby to trvalo věčně, ujalo se rozhodování jeho tělo; přitiskl se k ní a zaplavily ho vlny rozkoše.

Jakmile bylo po všem, Billie ho vyzvala: „Zůstaň a nehýbej se. Drž mě pevně.“ Nehýbal se. Zabořila mu obličej do krku a Luke pocítil na kůži její horký dech. Ležel tváří dolů, stále v ní, zatímco ona se znovu a znovu zachvívala vnitřními stahy; nakonec si hluboce vzdychla a uvolnila se.

Leželi nehybně ještě několik minut, ale Luke nebyl ospalý. Billie se zřejmě cítila stejně, neboť navrhla: „Mám nápad. Pojďme se umýt.“

Zasmál se. „Já to tedy rozhodně potřebuju.“

Skulila se od něj a lezla po žebříčku; Luke ji následoval. V koutě kupé byla skříňka s malým umyvadlem. Billie ve skříňce našla i ručník a mýdélko. Napustila do umyvadla horkou vodu. „Já umyju tebe, a pak ty umyješ mě,“ rozhodla. Namočila ručník, namydčila ho a začala.

Bylo to báječně intimní a sexy. Zavřel oči. Omyla mu břicho a pak si klekla, aby mu omyla nohy. „Kousek jsi vynechala,“ připomněl jí.

„Neměj obavy, to nejlepší si nechávám na konec.“

Když skončila, udělal on totéž pro ni, což bylo ještě více vzrušující. Potom si zase lehli, tentokrát na spodní lůžko.

„Tak co,“ zeptala se, „pamatuješ si orální sex?“

„Ne,“ odpověděl. „Ale myslím, že na to přijdu.“

ČÁST ŠESTÁ

8.30

Anthony letěl na Floridu v malém letadle, které se zakodrcalo a vzepnulo při každém závanu větru po celé trase přes Alabamu a Georgii. Doprovázel ho generál a dva plukovníci, kteří by ho byli na místě zastřelili, pokud by znali účel jeho cesty.

Přistál na letecké základně Patrick, pár mil jižně od mysu Canaveral. Letecký terminál se skládal z pár malých místností na konci hangáru. Ve své představě viděl Anthony jednotku agentů FBI v nažehlených oblecích a vyleštěných botách, jak čekají, aby ho zatkli, ale byla tam pouze Elspeth.

Vypadala vyčerpaně. Poprvé u ní spatřil známky blížícího se středního věku. Bledá plet' obličej vykazovala první vrásky a její dlouhá postava se poněkud hrbila. Vedla ho ven, kde v horkém slunci stála její bílá corvette.

Jakmile se ocitli ve voze, zeptal se: „Jak se má Theo?“

„Je pěkně otřesený, ale bude v pořádku.“

„Má zdejší policie jeho popis?“

„Ano – plukovník Hide jim ho poskytl.“

„Kde se skrývá?“

„V mém motelovém pokoji. Zůstane tam do setmění.“ Vyjela ze základny na silnici a zabočila na sever. „A co ty? Poskytne CIA tvůj popis policii?“

„To si nemyslím.“

„Takže máš volný pohyb. To je dobré, protože si budeš muset koupit auto.“

„CIA si ráda řeší své problémy sama. Právě teď se domnívají, že jsem jim provedl něco nekalého, a jejich jediný zájem je vyřadit mě ze hry dřív, než jim způsobím nějakou nepříjemnost. Jakmile začnou naslouchat Lukovi, uvědomí si, že si tu celá léta přechovávali agenta, co pracuje i pro druhou stranu – ale to možná způsobí, že budou mít ještě větší zájem celou záležitost ututlat. Nemůžu si být jistý, ale odhaduju, že mě nijak urputně hledat nebudou.“

„A na mě nepadl ani stín podezření. Takže jsme všichni tři pořád ještě ve hře. To nám poskytuje docela dobrou šanci. Pořád to ještě můžeme dokázat.“

„Luke tě nepodezírá?“

„Nemá žádný důvod.“

„Kde je teď?“

„Ve vlaku, podle Marigold.“ Do hlasu se jí vloudil hořký tón. „S Billí.“

„Kdy se tu objeví?“

„Tím si nejsem jistá. Noční vlak ho odveze do Jacksonvillu, ale odtamtud pojedete k pobřeží courákem. Nejspíš někdy dnes odpoledne.“

Chvilí jeli mlčky. Anthony se snažil uklidnit. Za čtyřicet hodin bude po všem. Buď vybojují historický boj ve věci, jíž zasvětili život, a vejdou do dějin – nebo budou poraženi a závody o ovládnutí vesmíru budou znovu závody dvou koní.

Elsbeth na něj pohlédla. „Co budeš dělat po dnešní noci?“

„Opustím tuhle zem.“ Poklepal na kufřík na klíně. „Mám tu všechno, co potřebuju – pasy, hotovost a pár drobností na přestrojení.“

„A pak?“

„Moskva.“ Přemýšlel o tom téměř po celou dobu letu. „Nejspíš to bude referát Washington na KGB.“ Anthony byl majorem KGB. Elspeth byla agentkou déle – to ona vlastně Anthonyho získala, ještě na Harvardu – a byla plukovnicí. „Dají mi nějakou funkci vedoucího poradce-konzultanta,“ pokračoval. „Koneckonců budu vědět o CIA víc než kdokoli jiný v sovětském bloku.“

„Jak se ti bude líbit život v SSSR?“

„Máš na mysli ráj pracujících?“ Věnoval jí pokřivený úsměv. „Četlas přece George Orwella. Některá zvířata jsou si rovnější. Tuším, že hodně bude záležet na tom, co se stane dnes v noci. Jestli se nám to povede, budeme hrdinové. A jestli ne...“

„Nejsi nervózní?“

„To se ví, že jsem. Především budu osamělý – žádný přítel, žádná rodina a nemluví ani rusky. Možná se ale ožením a vychovám hejno malých soudruhů.“ Ty uštěpačné odpovědi

zakrývaly hloubku jeho úzkosti. „Rozhodl jsem se už dávno, že obětuji osobní život něčemu důležitějšímu.“

„Já jsem učinila stejné rozhodnutí, ale myšlenka na stěhování do Moskvy by mě přesto děsila.“

„Tobě se to nestane.“

„Ne. Chtějí, abych za každou cenu zůstala tady.“

Bylo zřejmé, že hovořila se svým řídícím pracovníkem, ať už to je kdokoli. Anthonyho nepřekvapilo rozhodnutí ponechat Elspeth na místě. Za poslední čtyři roky se ruští vědci dozvěděli o kosmickém programu Spojených států všechno. Viděli každou důležitou zprávu, všechny výsledky zkoušek, každý detailní plán, který agentura pro vojenské balistické rakety vyrobila – díky Elspeth. Bylo to stejně dobré, jako by tým Redstone pracoval pro sovětský program. Elspeth byla tím pravým důvodem, proč Sověti porazili Američany při pronikání do kosmu. Elspeth byla nesporně nejdůležitějším špiónem studené války.

Anthony věděl, že Elspeth dělala svou práci za cenu obrovské osobní oběti. Vdala se za Luka, aby prováděla špiónáž v kosmickém programu, ale její láska k němu byla opřavdivá a zlomilo jí srdce, že ho zrazovala. Ale její triumf znamenal sovětské vítězství v závodě o dobývání kosmu – a to by mělo být korunováno dnešní nocí. Jen pak to bude stát za to.

Ve srovnání s Elspeth byl jeho triumf druhořadý. Jako sovětský agent pronikl do nejvyšších úrovní CIA. Kanál, který měl v Berlíně na starosti a který se napojoval na sovětské komunikace, byl ve skutečnosti kanál dezinformační. KGB ho užívala, aby navedla CIA na špatnou stopu, takže utráceli miliony na sledování lidí, kteří nebyli špióni, pronikali do organizací, které nikdy nepatřily ke komunistickým špičkám, a diskreditovali politiky třetího světa, kteří byli de facto proameričtí. Jestliže bude v moskevském bytě opuštěný, bude myslet na to, čeho dosáhl, a to ho bude hřát u srdce.

Před sebou mezi palmami u silnice zahlédl obrovitý model kosmické rakety nad tabulí s nápisem Motel Starlite. Elspeth zpomalila a zastavila. Recepce se nacházela v nízkém stavení s hranatými sloupy, které jí dodávaly futuristický vzhled. Elspeth zaparkovala co nejdál od silnice. Pokoje byly v dvoupodlažní budově

kolem rozlehlého bazénu, kde už se slunilo pár ranních ptáčat. Za bazénem spatřil Anthony pláž.

Navzdory ujištěním, které Elspeth poskytl, chtěl, aby ho vidělo co nejméně lidí, takže si stáhl klobouk do čela a cestou od vozu do jejího pokoje v patře kráčel co nejrychleji.

Motel využíval hojně své blízkosti k místu, kde se uskutečňoval kosmický program. Lampy měly tvar raket a na stěnách visely obrazy stylizovaných planet a hvězd. Theo stál u okna a vyhlížel na oceán. Elspeth oba muže představila a objednala u pokojové služby kávu a koblihy. Theo se Anthonyho zeptal: „Jak na mě Luke přišel – vysvětlil vám to?“

Anthony přikývl. „Používal xerox v hangáru R. Vedle stroje leží kontrolní kniha, kam se to zapisuje. Musí se tam zapsat datum, čas i počet kopií, který člověk udělá a podepsat to. Luke si všiml, že dvanáct kopií bylo podepsáno ‚WvB‘, což znamená Wernher von Braun.“

Elspeth dodala: „Vždycky jsem užívala von Braunovo jméno, protože nikdo by se neodvážil vyptávat šéfa na xeroxové kopie, které potřeboval.“

Anthony pokračoval: „Jenže Luke věděl něco, co jsi ty ani nikdo jiný nevěděl – že von Braun byl toho dne ve Washingtonu. Lukův instinkt spustil poplach. Zašel si do místnosti, kde je pošta, a našel si tam kopie v obálce adresované vám. Nemohl ale přijít na to, kdo ten balíček poslal. Došel k závěru, že tady nikomu nemůže důvěřovat, a tak odletěl do Washingtonu. Naštěstí mi Elspeth zavolala a já jsem mohl Luka zachytit dřív, než to komukoli stihl oznámit.“

Elspeth prohodila: „Jenže teď jsme přesně tam, kde jsme byli v pondělí. Luke znovu přišel na to, na co jsme ho přinutili zapomenout.“

Anthony se jí zeptal: „Co myslíš, že armáda teď udělá?“

„Mohli by vypustit raketu se zneškodněným autodestrukčním mechanismem. Ale kdyby vyšlo najevo, že to udělali, stálo by to strašnou sumu peněz a ten povyk kolem toho by mohl pokazit celý triumf. Takže se domnívám, že změní kód; bude zapotřebí jiný signál, aby explozi odstartoval.“

„Jak by to provedli?“

„To nevím.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Anthony strnul, ale Elspeth ho uklidnila: „Objednala jsem kávu.“ Theo se odebral do koupelny. Anthony se obrátil ke dveřím zády. Aby to vypadalo přirozeně, otevřel šatník a předstíral, že se probírá šatstvem. Visel tu Lukův oblek, světlešedý se vzorkem rybí kosti, a byl tu komínek modrých košil. Elspeth číšníka nepustila dál, ale stoupla si mezi dveře a tam podepsala účet, dala muži spropitné, vzala od něj podnos a zavřela dveře.

Theo vyšel z koupelny a Anthony se znovu posadil.

Anthony se zamyslel: „Co uděláme? Jestli změní kód, nemůžeme zařídit, aby se raketa sama zničila.“

Elsbeth položila podnos. „Musím zjistit, co mají v plánu, a něco vymyslet.“ Uchopila svou kabelku a přehodila si kabátek přes ramena. „Kup si auto. Jakmile se setmí, zajed’ na pláž. Zaparkuj na mysu Canaveral, co nejbliž plotu. Tam se sejdem. Vypijte si v klidu kávu.“ Odešla.

Po chvíli se ozval Theo: „Má ocelové nervy, to se musí nechat.“

Anthony přikývl: „Taky je potřebuje.“

Šňůra pozemních sledovacích stanic se táhne od severu k jihu zhruba podél poledníku, který leží 65 stupňů na západ od Greenwiche. Sít' bude přijímat signály z družice, kdykoli nad nimi přeletí.

Odpočítávání se zastavilo na X minus 390 minut.

Až dosud se čas odpočítávání pohyboval v souladu se skutečným časem, ale Elspeth věděla, že to tak nemusí zůstat napořád. Jestliže dojde k něčemu neočekávanému, co způsobí odklad, odpočítávání se zarazí. Poté, co se problém vyřeší, naváže odpočítávání tam, kde předtím skončilo, byť mezitím uplynulo deset či patnáct minut. Jak se blížil okamžik zážehu, časové rozpětí se často zvětšovalo a odpočítávání více zaostávalo za skutečným časem.

Dnes odpočítávání započalo půl hodiny před polednem, v X minus 660 minut. Elspeth neklidně přecházela po základně, přizpůsobovala svůj časový harmonogram podle posledních údajů a ostražitě sledovala všechny změny. Doposud se jí nepodařilo získat nic, co by jí napovědělo, jak se vědci hodlají chránit před sabotáží – a začínala si z toho zoufat.

Každý věděl, že Theo Packman je špión. Recepční ve Vanguardu lidem řekl, že plukovník Hide udělal v motelu razii se čtyřmi policajty a dvěma muži z FBI a chtěl od recepčního číslo Theova pokoje. Lidé na mysu Canaveral si tuhle zprávu rychle spojili s tím, že se vypuštění rakety na poslední chvíli zrušilo. Oficiálnímu vysvětlení, že poslední zprávy o počasí vykazují zesílení stratosférického větru, nevěřil uvnitř areálu na mysu Canaveral nikdo. Dnešního rána mluvili všichni o sabotáži. Zdálo se však, že nikdo neví, co se s tím dělá; nebo – jestli to věděli – nepouštěli tu informaci dál. Jak poledne přecházelo v chladnější odpoledne, Elspethino napětí vzrůstalo. Pořád se ještě nezeptala přímo, ze strachu, že vzbudí podezření; ale nebude trvat dlouho, a ona bude muset na opatrnost zapomenout. Jestli se o tom plánu nedozví co nejdříve, bude příliš pozdě, aby se s tím něco dalo dělat.

Luke se dosud neukázal. Toužila po setkání s ním a zároveň se ho děsila. Chyběl jí, když v noci neležel vedle ní. Když tu však byl,

neustále přemýšlela o tom, jak sama pracuje na zkáze jeho snu. Věděla, že její podvodné jednání otráвило jejich manželství. Přes to přese všechno toužila spatřit jeho tvář, uslyšet ten hluboký, zdvořilý hlas, dotknout se jeho ruky a přimět ho k úsměvu.

Vědci v bunkru měli přestávku, seděli u svých panelů, pojídali sendviče a pili kávu. Příchod pohledné ženy do místnosti obvykle vyvolal nějaký ten žertík, dnes se však ve vzduchu vznášelo napjaté ticho. Všichni čekali, zda se něco neporouchá, zda se neobjeví varovné světlo signalizující přetížení, poškozenou součástku nebo špatně fungující systém. Jakmile by se nějaká závada objevila, nálada by se hned změnila: všichni by se rozveselili v okamžiku, kdy by se ponořili do problému, hledali by vysvětlení, spontánně by diskutovali o nových nápadech na jeho řešení, rozhodovali by, jak opravu provést. Byli to muži, kteří jsou nejšťastnější, když něco opravují.

Posadila se vedle Willyho Fredricksona, svého šéfa, který měl na krku sluchátka a jedl sendvič se smaženým sýrem. „Asi víš, že každý mluví o nějakém pokusu o sabotáž rakety,“ prohodila lehkým tónem.

Willy vypadal odmítavě, což považovala za znamení, že přesně ví, o čem je řeč. Dřív než mohl odpovédět, zavolal zezadu z místnosti technik: „Willy!“ a tůkl si do sluchátka.

Willy odložil sendvič a nasadil si sluchátka. „Fajn,“ řekl do mluvítka. „Co nejrychleji.“ Pak vzhlédl a přikázal: „Zastavit odčítání!“

Elsbeth zpozorněla. Je tohle vodítko, na které čeká? Netrpělivě se chopila sešitu a tužky.

Willy si sundal sluchátka. „Máme deset minut zdržení,“ oznámil. Tón jeho hlasu prozrazoval pouze normální podráždění nad poruchou. Znovu se zakousl do sendviče.

Elsbeth se ve snaze ulovit další informace zeptala: „Víme proč?“ „Musí se nahradit přírodní kondenzátor; vypadá to, že srší.“

To možné je, přemítala Elsbeth. Kondenzátory jsou pro pozemní sledování systému podstatné a „sršení“ – slyšitelné, nepravidelné elektrické výboje – může signalizovat, že přístroj přestává pracovat. Přesvědčená však nebyla. Rozhodla se, že si to ověří, bude-li to možné.

Napsala si poznámku, pak vstala a s veselým zamáváním odešla. Venku se už odpolední stíny prodlužovaly. Bílý válec *Exploreru I* čněl jako ukazatel k nebesům. Představovala si, jak startuje, jak se na ohnivém ocasu zvedá s mučivou pomalostí z odpalovací rampy a vzlétá do noci. Pak raketa exploduje, je vidět záblesk světla jasnějšího než Slunce, úlomky kovu se rozletí jako skleněné střepy, koule z červeného a černého plamene září na noční obloze a ohlušující řev zní jako vítězný jásot všech chudých a ubohých na zemi.

Kráčela svižně přes suchý trávník k betonové odpalovací rampě, obešla můstek vedoucí zezadu k raketě a vstoupila do ocelové kabiny, kde se nacházely kanceláře a stroje. Hlídač zařízení Harry Lane zrovna telefonoval a psal si tlustou tužkou poznámky. Když zavěsil, zeptala se: „Odklad je deset minut?“

„Možná víc.“ Nepohlédl na ni, ale to nic neznamenal: vždycky to byl nezdvořák, nerad viděl ženy na odpalovací rampě.

Zapisovala si to do poznámkového bloku a zeptala se: „Důvod?“

„Náhrada špatný součástky,“ odsekl. „Řekl byste mi laskavě, které součástky?“

„Ne.“

To bylo k zbláznění. Pořád ještě nepoznala, jestli to tají z bezpečnostních důvodů nebo je prostě jen protivný. Odvrátila se. V tu chvíli vešel technik v zamaštěné kombinéze. „Tady je ta stará, Harry,“ oznámil.

Ve špinavé ruce držel zasouvací kódovaný modul.

Elsbeth věděla přesně, co to je: přijímač zakódovaného signálu k autodestrukci. Drátky, které z něj trčely, byly propojeny tak, že pouze správný rádiový signál mohl způsobit, že se roznětka zapálí.

Rychle vyšla ze dveří, aby si Harry nestačil všimnout vítězoslavného výrazu na její tváři. Se srdcem bušícím vzrušením spěchala ke svému džípu.

Usedla za volant a přemýšlela. Aby zabránili sabotáži, dávali tam jiný kódovaný modul. Ten nový bude nastavený odlišně, aby reagoval na odlišný kód. Odpovídající modul musejí namontovat do vysílače. Ten nový modul sem nejspíš poslali někdy dnes letecky z Huntsvillu.

Dává to smysl, pomyslela si s uspokojením. Konečně ví, co armáda dělá. Ale jak je má přelstít?

Kódované moduly se vždycky vyráběly v sadách po čtyřech, náhradní pár se dělal pro případ selhání prvního. Elspeth si prohlédla náhradní pár minulou neděli, když kreslila schéma zapojení, aby Theo mohl okopírovat rádiový kód a odstartovat explozi. Jenže teď, přemýšlela ustaraně, musí to celé udělat znovu: musí najít náhradní pár, odmontovat modul vysílače a načrtnout schéma zapojení.

Nastartovala džíp a rychle ujížděla zpět k hangárům. Nezamířila do hangáru R, kde měla kancelář, ale vešla do hangáru D a dál do místnosti, kde bylo rádiové zařízení k vysílání údajů. Tady posledně našla náhradní moduly.

Hank Mueller se spolu s dalšími dvěma kolegy opíral o lavici a hleděl vážně na soustavu elektropřístrojů. Jakmile ji spatřil, rozzářil se a nadhodil: „Osm tisíc.“

Jeho kolegové zasténali v hraném zoufalství a odešli.

Elsbeth potlačila svou netrpělivost. Bude s ním muset nejdříve hrát hru s čísly. „To je třetí mocnina dvaceti,“ odpověděla.

„To mi nestačí.“

Na chvíli se zamyslela. „Dobrá, tak je to součet čtyř následných mocnin: $11^3 + 12^3 + 13^3 + 14^3 = 8\,000$.“

„Velmi dobře.“ Dal jí desítník a zatvářil se nedočkavě.

Chvíli si lámala hlavu s nějakým obzvláštním číslem a nakonec řekla: „Třetí mocnina 16 830.“

Zamračil se a vypadal uraženě. „Tohle nevypočítám, na to potřebuju počítač,“ prohlásil dotčeně.

„Tys o tom neslyšel? To je součet všech následných třetích mocnin od 1,134 do 2,133.“

„To jsem nevěděl!“

„Když jsem chodila na střední školu, mí rodiče měli na domě číslo 16 830, proto to vím.“

„Tohle je vůbec poprvé, co ti zůstane můj desítník.“ Vypadal směšně sklíčený.

Laboratoř prohledávat nemohla: musela se ho zeptat. Ostatní muži byli zrovna naštěstí z doslechu. Vyhrkla na něj: „Nemáš náhradní pár těch nových modulů z Huntsvillu?“

„Ne,“ odpověděl a vypadal ještě sklíčeněji. „Že prý to tu není dost bezpečné. Uložili je do sejfu.“

Ulevilo se jí, že se nevyptává, na co to potřebuje vědět. „Do kterého sejfu?“

„To mi neřekli.“

„To je fuk.“ Předstírala, že si to zapisuje, a pak odešla. Spěchala do hangáru R, ve vysokých kramflíčkách běžela přes písčitou zem. Cítila se optimisticky. Ale ještě toho měla spoustu na práci. Všimla si, že se už stmívá.

Věděla jenom o jednom sejfu, a ten byl v kanceláři plukovníka Hida.

Když doběhla do své kanceláře, zasunula do psacího stroje obálku s hlavičkou armády a označila ji: „Dr. W. Fredrickson – Důvěrné.“ Potom přehnula dva prázdné listy papíru, vložila je do obálky a obálku zalepila.

Pak se odebrala do Hidoovy pracovny; zaklepala na dveře a vešla dovnitř. Byl tu sám, seděl za stolem a kouřil dýmku. Vzhlédl k ní a usmál se: jako většina mužů byl i on obvykle potěšený, když zahlédl pěknou tvář. „Elspeth,“ pronesl svým pomalým, jakoby líným způsobem. „Co pro vás můžu udělat?“

„Uložil byste mi tohle do sejfu pro Willyho?“ Podala mu obálku.

„Jistě,“ odpověděl. „Co je to?“

„To mi neřekl.“

„Přirozeně.“ Otočil se i se svou židlí a otevřel skříň za sebou. Elspeth mu nakoukla přes rameno a spatřila ocelové dveře s číselnicí. Přisunula se blíž. Číselnice postupovala od 0 do 99, ale číslem byly označené jenom násobky deseti, ostatní čísla byla značena pouze vruby. Elspeth upírala zrak na číselnici. Měla ostré vidění, ale přesto bylo obtížné poznat přesně, kde Hide číselnici zastavil. Natahovala se kupředu, nahýbala se přes stůl, aby se dostala blíž. První číslo bylo snadné: 10. Pak vytočil číslo těsně pod 30, buď to bylo 29 nebo 28. Nakonec posunul číselnici kamsi mezi 10 a 15. Kombinace byla něco jako 10-29-13. To je určitě datum jeho narození, buď 28. nebo 29. října roku 1911, 12, 13 nebo 14. To dává vcelku osm možností.

Kdyby se sem dostala a byla tu sama, v pár minutách si je vyzkouší všechny.

Hide otevřel dveře. Uvnitř ležely dva moduly. „Heuréka!“ vydechla Elspeth.

„Copak je?“ zeptal se Hide.

„Ale nic.“

Něco zamručel. Vhodil obálku do sejfu, zavřel dveře a zakroutil číselnicí.

Elspeth už byla na odchodu. „Díky, plukovníku.“

„Rádo se stalo.“

Teď musela vyčkat, až Hide odejde z kanceláře. Od svého stolu na jeho dveře dobře neviděla. Byl ale dál od hlavních dveří, takže cestou ven z budovy musel projít kolem její kanceláře. Zapřela dveře, aby zůstaly otevřené.

Zazvonil jí telefon. Byl to Anthony. „Za pár minut odjíždíme,“ oznámil jí. „Máš, co potřebujeme?“

„Ještě ne, ale mít to budu.“ Kéž by se cítila tak jistá, jak to znělo. „Jaké auto sis koupil?“

„Mám světlezelený Mercury Monterey, model z roku 54, starodávňý, žádný aerodynamický zadek.“

„To poznám. Jak se vede Theovi?“

„Pořád se mě vyptává, co má dělat po dnešní noci.“

„Řekla bych, že by měl odletět do Evropy a pokračovat v práci pro *Le Monde*.“

„Obávám se, že tam by ho mohli najít.“

„Asi mohli. Pak by měl jít s tebou.“

„To se mu nechce.“

„Něco mu slib,“ navrhla netrpělivě. „Jenom zajisti, aby byl na dnešní večer připravený.“

„Dobrá.“

Plukovník Hide prošel kolem dveří. „Musím jít,“ vyhrkla a zavěsila.

Vyšla ven, ale Hide nezmizel. Stál ve vedlejších dveřích a mluvil s děvčaty v pisárně. Své dveře měl pořád na dohled: Elspeth tam vejít nemohla. Chvilí otálela a toužebně si přála, aby sebou už pohnul. Jenže když tak učinil, vrátil se do své kanceláře.

Zůstal tam dvě hodiny.

Elsbeth skoro šlela. Měla kombinaci, potřebovala se jen dostat tam dovnitř a otevřít sejf – a on nešel pryč a nešel.

Poslal si sekretářku pro kávu do pojízdného stánku s občerstvením. Nešel ani na záchod. Elspeth začala v duchu přemýšlet, jak ho zneškodnit. V OSS ji naučili, jak člověka uškrtit nylonovou punčochou, ale ona to nikdy nezkusila. Navíc Hide byl velký muž, ten by se jen tak nedal.

Z kanceláře neodešla. Její pracovní program byl zapomenut. Willy Fredrickson bude zuřit, ale co na tom záleží?

Každých pár minut pohlédla na hodinky. V osm dvacet pět Hide konečně prošel kolem. Vyskočila a běžela ke dveřím. Viděla ho, jak míří ke schodům. Start byl teď už jen pár hodin vzdálený: nejspíš jde do bunkru.

Chodbou se k ní blížil jiný muž. Pronesl: „Elsbeth?“ nejistým hlasem, který poznala. Srdce se jí zastavilo a ona se muži podívala do očí.

Byl to Luke.

20.30

Informace se z nahrávacích přístrojů v družici přenášejí přes rádio slyšitelným tónem. Rozličné přístroje užívají tóny o rozličných frekvencích, takže když jsou „hlasy“ zachyceny, lze je elektronicky oddělit.

Luke se tohoto okamžiku hrozil.

Billii zanechal v Starlitu. Chtěla se ubytovat a občerstvit a pak sehnat taxík na základnu, aby tam byla včas na start rakety. Luke se odebral rovnou do bunkru, kde se dozvěděl, že se start nyní plánuje na 22.45. Willy Fredrickson mu vysvětlil, jaká opatření tým přijal, aby zabránil sabotáži rakety. Luka to úplně neuspokojilo. Přál si, aby Theo Packman byl ve vazbě, a také by byl rád vědět, kde je Anthony. S nesprávným kódem ale žádný z nich nemohl nic udělat. A nové kódované moduly jsou uzamčeny v seifu, svěřil mu Willy.

Až spatří Elspeth, snad se mu trochu uleví. Neřekl nikomu, jaké vůči ní chová podezření – částečně proto, že nemohl snést pomýšlení na její obvinění, a částečně proto, že neměl žádný důkaz. Až jí však pohlédne do očí a požádá ji, aby mu řekla pravdu, vědět to bude.

Vystoupal po schodech hangáru R s těžkým srdcem. Musí si promluvit s Elspeth o její zradě a musí přiznat, že jí byl nevěrný. Nevěděl, co je horší.

Když vyšel nahoru na schody, minul ho muž v plukovnícké uniformě, který ho v chůzi pozdravil: „Ahoj, Luku, je fajn, že jsi zase tady, uvidíme se v bunkru.“ A pak spatřil vysokou rusovlásku, která se s úzkostným výrazem v tváři vynořila z jedné kanceláře. Stanula mezi dveřmi, hleděla mimo Luka za plukovníkem sestupujícím ze schodů a z jejího štíhlého těla vyzařovalo napětí. Byla krásnější než na svatební fotografii. Její bledá tvář vydávala slabou záři, jako hladina jezera za svítání. Pocítil příval citu, jako bodnutí v paži, a zaplavil ho silný pocit něhy k té ženě.

Promluvil na ni a ona si ho teprve teď všimla. „Luku!“ Rychle k němu přiběhla. Její úsměv na uvítanou zářil ryzí radostí, ale z očí jí vyčetl strach. Objala ho a políbila ho na rty. Uvědomil si, že by ho to nemělo překvapovat – je to jeho manželka a on byl pryč celý týden!

Objetí bylo tou nejpřírozenější věcí na světě! Neměla ani potuchy, že ji podezírá, takže se nadále chovala jako každá manželka.

Zkrátil polibek a vymanil se z jejího objetí. Zamračila se, nevlídně na něj pohlédla a pokoušela se přecíst výraz jeho tváře. „Co je?“ zeptala se. Pak začichala a náhlý hněv jí zalil tvář. „Ty neráde, smrdíš sexem!“ Odstrčila ho. „Chrápal jsi s Billi Josephsonovou, ty prevíte!“ Kolem procházející vědec se zatvářil překvapeně, když uslyšel takovou řeč, ale ona si toho nevšímala. „Chrápal jsi s ní v tom hnusným vlaku!“

Nevěděl, co na to říct. Její zrada byla horší než jeho, ale stejně se styděl za to, co provedl. Cokoli teď řekne, všechno bude znít jako omluva, a on omluvy nenáviděl; působí, že je člověk patetický. A tak neřekl nic.

Její nálada se znovu, právě tak rychle, změnila. „Nemám na to čas,“ prohodila. Rozhlédla se chodbou na obě strany a vypadala netrpělivě a rozrušeně.

Luke pojal podezření. „Co máš na práci, že je to důležitější než tenhle rozhovor?“

„Svoji práci!“

„S tím si nedělej starosti.“

„O čem to ksakru mluvíš? Musím jít. Promluvíme si později.“

„To si nemyslím,“ odpověděl pevně.

Zareagovala na jeho tón. „Co chceš říct tím – to si nemyslím?“

„Když jsem byl doma, otevřel jsem dopis adresovaný tobě.“ Vylovil ho z kapsy saka a podal jí ho. „Je to od doktorky z Atlanty.“

Krev jí zmizela z obličeje. Vytáhla dopis z obálky a začala číst. „Ach, můj Bože,“ zašeptala.

„Nechala sis podvázat vaječníky šest týdnů před naší svatbou,“ vybuchl. Ještě teď tomu mohl sotva uvěřit.

Slzy jí zalily oči. „Nechtěla jsem to udělat,“ zaúpěla. „Ale musela jsem.“

Vybavil si, co doktorka říkala o Elspethině stavu – nespavost, úbytek na váze, náhlý pláč, deprese – a pocítil příval soucitu. Hlas se mu zlomil a on zašeptal: „Je mi moc líto, žeš byla nešťastná.“

„Nebud' ke mně tak laskavý, nesnesu to.“

„Pojďme do tvé kanceláře.“ Vzal ji za paži, odvedl ji dovnitř a zavřel dveře. Kráčela bezmyšlenkovitě ke svému stolu, posadila se a šmátrala v kabelce po kapesníku. Přitáhl si velkou židli od šéfova stolu a posunul ji tak, aby mohl sedět blízko ní.

Vysmrkala se. „Skoro jsem tu operaci nepodstoupila,“ hlesla. „Zlomilo mi to srdce.“

Pohlédl na ni pozorně a snažil se zůstat klidný a nezaujatý. „Myslím, že tě k tomu donutili,“ řekl a pak se odmlčel. Oči se jí rozšířily. „Tedy KGB,“ pokračoval, zatímco ona na něj civěla. „Přikázali ti, aby sis mě vzala, abys mohla provádět špionáž v kosmickém výzkumu, a přinutili tě ke sterilizaci, abys neměla děti a nemohla se tak dělit o svou lojalitu.“ Spatřil v jejích očích strašlivý žal a věděl, že má pravdu. „Nelži,“ zarazil ji rychle. „Nebudu ti to věřit.“

„Tak jo,“ hlesla.

Přiznala se. Opřel se zády o opěradlo židle. Bylo po všem. Cítil se bez dechu a pohmožděný, jako kdyby spadl ze stromu.

„Pořád jsem měnila rozhodnutí,“ přiznala se a slzy jí přitom stékaly po tvářích. „Ráno jsem byla rozhodnutá to udělat. Pak jsem ti v poledne telefonovala a tys vykládal něco o domě s velkým dvorem pro děti, aby měly kde běhat, a já se rozhodla, že se vzepřu. A potom, v noci, kdy jsem ležela sama v posteli, myslela jsem na to, jak strašně ty informace potřebujou a já je můžu získat, když se za tebe provdám, a tak jsem znovu došla k tomu, že udělám, co po mně chtějí.“

„Obojí jsi udělat nemohla?“

Zavrtěla hlavou. „Už takhle jsem to sotva mohla unést, milovat tě a zároveň tě špehovat. Kdybychom měli děti, v životě bych to nedokázala.“

„Co tě nakonec přimělo k rozhodnutí?“

Popotáhla a otřela si obličej. „Ty mi to nebudeš věřit. Byla to Guatemala.“ Divně se uchichtla. „Ti ubožáci chtěli jen školy pro svoje děti a odbory, aby je chránily, a možnost vydělat si na živobytí. Jenže to by bylo znamenalo zvednout cenu banánů o pár centů, což United Fruit nechtěla – a tak co udělaly Spojené státy? Svrhli jsme jejich vládu a nastolili jsme fašistickou loutku. Tou dobou jsem

pracovala pro CIA, takže jsem znala pravdu. Tak mě to rozzlobilo – že ti chamtivci ve Washingtonu dokážou ždímat chudou zemi, že jim to projde, že můžou lhát a přimět tisk, aby Američanům vykládal, že to byla vzpoura místních antikomunistů! Řekneš, že je divné, takhle se kvůli tomu rozrušit, ale já ti nedokážu vyličit, jak mě to tehdy vzalo.“

„Vzalo tě to natolik, že sis poškodila vlastní tělo.“

„A tebe zradila a zničila si manželství.“ Zvedla hlavu a v její tváři se objevil výraz hrdosti. „Ale jaká naděje zbývá pro svět, jestliže se národ chudických zemědělců nemůže pokusit vymanit se z bahna, aniž ho rozdrť tyranská bota Strýčka Sama? Jediná věc, které lituju, je to, že jsem ti odeprěla děti. To bylo ohavné. Na zbytek jsem pyšná.“

Přikývl. „Myslím, že to chápu.“

„To už něco znamená.“ Vzdychla. „Co teď uděláš? Zavoláš FBI?“

„Měl bych?“

„Jestli to uděláš, skončím na elektrickém křesle, jako Rosenbergovi.“

Ucul, jako by ho někdo bodl. „Kristepane.“

„Existuje ještě jiná možnost.“

„Jaká?“

„Nech mě jít. Sednu na první letadlo, které poletí pryč. Poletím do Paříže, Frankfurtu, Madridu, kamkoli v Evropě. Odtamtud můžu odletět do Moskvy.“

„Tohle si vážně přeješ? Žít tam napořád?“

„Ano.“ Zahořkle se pousmála. „Jsem plukovnice, víš? Ve Státech bych plukovnice nebyla nikdy.“

„Měla bys jít teď hned,“ vybídl ji.

„Fajn.“

„Doprovodím tě až k vratům a budeš mi muset odevzdat svou propustku, aby ses nemohla vrátit.“

„Fajn.“

Pohlédl na ni a pokoušel se vtisknout si její podobu do paměti. „Myslím, že tohle znamená sbohem.“

Zvedla svou kabelku. „Můžu si ještě odskočit?“

„Samozřejmě,“ odpověděl.

21.30

Hlavní vědecký úkol družice spočívá v měření kosmického záření na základě experimentu navrženého dr. Jamesem Van Allenem ze State University of Iowa. Nejdůležitější přístroj, který se nachází uvnitř družice, je Geigerův počítač.

Elsbeth vyšla ze své kanceláře, zahnula doleva, minula dámské toalety a vstoupila do kanceláře plukovníka Hida. Kancelář byla prázdná.

Zavřela za sebou dveře, opřela se o ně a roztrásla se úlevou. Kancelář jí plavala před očima, jak se jí zalily slzami. Svůj životní triumf měla na dosah, ale právě skončilo její manželství s nejlepším mužem, jakého kdy poznala, a ona sama je odsouzena opustit zemi, kde se narodila, a strávit zbytek života v jiné, kterou zatím nikdy nespátřila.

Zavřela oči a přinutila se dýchat pomalu a zhluboka; jedna, výdech, dva, výdech, tři, výdech. Po chvíli se začala cítit líp.

Otočila klíčem v zámku. Pak přistoupila ke skřínce za Hidovým psacím stolem a poklekla před sejfem. Ruce se jí třásly. S vypětím vůle je přiměla ke klidu. Z nějakého důvodu si vzpomněla na školní hodiny latiny a na rčení „Festina lente“ – spěchej pomalu.

Zopakovala pohyby, které prováděl Hide, když ho pozorovala při otvírání sejfu. Nejprve otočila číselnicí čtyřikrát proti směru hodinových ručiček a zastavila ji na 10. Vzápětí otočila dvakrát v protisměru a zastavila na číslici 29. Potom jí otočila dvakrát opět proti směru hodinových ručiček a zastavila na 14. Pokusila se otočit klikou. Nepohnula se.

Zvenku uslyšela kroky a ženský hlas. Zvuky z chodby se zdály nepřírozeně hlasité, jako hřmot v noční můře. Ale kroky zanikly a hlasy zmlkly.

Věděla, že první číslo bylo 10. Znovu ho zvolila. Druhé číslo mohlo být 29 nebo 28. Tentokrát zvolila 28 a pak znovu 14.

Klika se ani teď nepohnula.

Zatím zkusila jen dvě možnosti z osmi. Prsty měla kluzké potom, utřela si je do lemu šatů. Zkusila 10, 29, 13, potom 10, 28, 13.

Už měla za sebou polovinu možností.

Zaslechla houkání vzdálené sirény – dvakrát krátce a jednou dlouze, třikrát za sebou. To znamenalo, že veškeré osazenstvo má opustit území, kde se nachází odpalovací rampa. Start bude za hodinu. Pohlédla bezděčně ke dveřím a pak znovu zaměřila pozornost na číselnici.

Kombinace 10, 29, 12 nevyšla.

Ale 10, 28, 12 ano.

Zajásala, otočila klikou a tahem otevřela těžké dveře. Dva moduly tu stále ještě byly. Nezdržela se vítězoslavného úsměvu.

Už nezbýval čas, aby je rozebrala a nakreslila schéma zapojení. Bude je muset vzít s sebou na pláž. Theo buď zapojení okopíruje nebo použije skutečné moduly do svého vysílače.

Napadlo ji, jak je to nebezpečné. Je možné, že by si někdo v příští hodině povšiml, že náhradní Plugs chybějí? Plukovník Hide odešel do bunkru a nebylo pravděpodobné, že by se vrátil dřív, než raketa odstartuje. Musí to riziko podstoupit.

Venku před kanceláří se ozvaly kroky a někdo vzal za kliku dveří.

Elspeth zatajila dech.

Jakýsi mužský hlas zvolal: „Hej, Bille, jsi tam?“ Znělo to jako hlas Harryho Lana. Co k čertu chce? Klika zarachotila. Elspeth zůstala zticha a ani se nepohnula. Harry se zeptal: „Bill přece normálně nezamyká, že ne?“

Jiný hlas odpověděl: „Já nevím, ale šéf bezpečnosti má přece právo zamykat si dveře, když se mu chce.“

Pak zaslechla vzdalující se kroky a slábnoucí hlas Harryho: „Tomu jde houby o bezpečnost, nechce, aby mu někdo čmajznl jeho whisky.“

Chňapla po obou modulech ze sejfu a nacpala si je do kabelky. Potom sejf zavřela, zakroutila číselnicí a zavřela skříňku.

Šla ke dveřím, otočila klíčem a otevřela. Venku stál Harry Lane. „Jéje,“ vyjekla.

Omluvně se zamračil. „Co jste tam uvnitř dělala?“

„Ale nic,“ zmohla se na chabou odpověď a pokusila se projít kolem něj.

Pevně ji sevřel paži. „Jestli to nic nebylo, proč jste zamykala dveře?“ Zmáčkl ji, až to zabolelo.

To ji rozběsnilo, a ona se přestala chovat provinile. „Pusťte mi ruku, vy tupej medvěde, nebo vám vyškrábu ty vaše zatracené oči!“

Polekal se, pustil ji a ustoupil zpátky, ale trval na svém: „Stejně ale chci vědět, co jste tam pohledávala.“

Dostala spásný nápad. „Musela jsem si upravit podvazkový pás a na dámské toaletě bylo obsazeno, tak jsem v Billově nepřítomnosti použila jeho kancelář. Jsem si jistá, že by mu to nevadilo.“

„Aha.“ Harry vypadal hloupě. „Ne, myslím, že nevadilo.“ Elspeth zmírnila tón. „Já vím, že musíme být bdělí a ostražití, ale snad nebylo nutné zmrzačit mi ruku.“

„Jo, omlouvám se.“

Prošla kolem něj a těžce dýchala.

Znovu vešla do své kanceláře. Luke seděl, kde ho zanechala, a vypadal zasmušile. „Jsem hotová,“ oznámila mu.

Vstal. „Až odsud odejdeš, půjdeš rovnou do motelu,“ přikázal jí.

Jeho hlas zněl rázně a věcně, ale Elspeth na jeho tváři viděla, že potlačuje silné citové hnutí. Odpověděla pouze: „Ano.“

„Ráno pojedíš do Miami a nasedneš na letadlo, kterým opustíš Spojené státy.“

„Ano.“

Uspokojen přikývl. Sešli společně ze schodů a vyšli do vlahé noci. Luke ji doprovodil k jejímu vozu. Když otvírala dveře, prohodil: „Ted' si vezmu tvou propustku.“

Otevřela kabelku a v ten okamžik ji přepadla čirá panika. Moduly ležely přímo zde, na vršku hedvábné taštičky na kosmetiku a jasně zářily. Luke je však neviděl. Hleděl stranou, příliš zdvořilý, než aby nakukoval do dámské kabelky. Vytáhla svou propustku na mys Canaveral a odevzdala mu ji; pak s cvaknutím kabelku zaklapla.

Vložil si propustku do kapsy a řekl: „Pojedu za tebou až k vratům v džípu.“

UVědomila si, že to znamená sbohem. Nebyla mocna slova. Nastoupila do auta a přibouchla dveře.

Odjížděla pryč a polykala slzy. Světla Lukova džípu se rozsvítila a následovala ji. Když projížděla kolem odpalovací rampy,

spatřila, jak se můstek odsouvá opět na železniční kolej, připravený ke startu. Obrovská bílá raketa tu náhle zůstávala sama, zalitá září světlometů; vypadala vratce, jako by ji nedbalé šťouchnutí kolemjdoucího mohlo převrátit. Elspeth si zkontrolovala hodinky. Bylo za minutu deset. Zbývají čtyřicet šest minut.

Vyjela ze základny, aniž zastavila. Reflektory Lukova džípu se v jejím zpětném zrcátku zmenšily a nakonec zmizely, jakmile projela zatáčkou. „Sbohem, má lásko,“ pronesla nahlas a rozplakala se.

Tentokrát se neovládla. Jela po silnici podél pobřeží a nezadržitelně plakala, slzy jí stékaly po tvářích a hrud' se jí dmula mučivými vzlyky. Světla aut projíždějících kolem ní připomínala rozmazané šmouhy. Málem minula cestu na pláž. Když ji zahlédla, dupla na brzdy a prudce se stočila přes hlavní silnici bez ohledu na projíždějící vozy. Jakýsi taxík zabrzdil a divoce změnil směr, troubil a dostal smyk a jen taktak minul zadek její corvetty. Dosedla na nerovnou písčitou cestu vedoucí na pláž, zpomalila, až se vůz zastavil, a srdce se jí rozbušilo. Málem všechno zničila.

Otřela si obličej do rukávu a pokračovala v jízdě na pláž, teď už pomaleji.

Po Elspethině odjezdu zůstal Luke sedět v džípu u vrat a čekal na Billii. Cítil se bez dechu a jako omráčený, jako by plnou silou narazil do zdi a teď ležel na zemi a snažil se nabýt vědomí. Elspeth všechno přiznala. Posledních čtyřiaadvacet hodin si byl jistý, že pracuje pro Sověty, nicméně byl to pro něj otřes, když jeho domněnku potvrdila.

Samozřejmě, že tu byli špióni, každý to věděl, a Ethel a Julius Rosenbergovi zemřeli oba na elektrickém křesle kvůli špionáži, jenže číst takovou věc v novinách nebylo nic. Byl čtyři roky ženatý se špiónkou. Vůbec to nechápal.

Billie přijela taxíkem v deset patnáct. Luke se za ni zaručil u bezpečnostní kontroly, pak nasedli do džípu a zamířili k bunkru. „Elsbeth odjela,“ oznámil jí Luke.

„Myslím, že jsem ji zahlédla,“ odpověděla Billie. „Jela bílou corvetou?“

„Ano, to byla ona.“

„Můj taxík do jejího auta málem narazil. Zabrzdila napříč na silnici těsně před námi. Viděla jsem její tvář ve světle reflektoru. Minuli jsme ji o vlasek.“

Luke se zamračil. „Proč před vámi zastavila?“

„Odbočovala ze silnice.“

„Mně řekla, že jede rovnou do Starlitu.“

Billie zavrtěla hlavou. „Ne, mířila na pláž.“

„Na pláž?“

„Jela po té úzké cestě mezi dunami.“

„A sakra,“ zaklel Luke a otočil džíp do opačného směru.

Elsbeth jela pomalu podél pláže a upřeně si prohlížela skupinky lidí, kteří se tu shromáždili, aby viděli vypuštění rakety. Kdekoli spatřila děti nebo ženy, rychle je očima přelétla. Bylo tu však mnoho hloučků čistě mužských raketových nadšenců; ti postávali u svých aut v košilích s krátkými rukávy, s dalekohledy a fotoaparáty, kouřili cigarety a popíjeli pivo nebo kávu. Upírala zrak na jejich vozy a hledala čtyři roky starý Mercury Monterey. Anthony jí řekl, že je zelený, jenže nebylo dost světla, aby mohla rozeznat barvy.

Nejdříve jela na zalidněný konec pláže nejbliž k základně, avšak Anthony a Theo zde nebyli, a tak si pomyslela, že si zvolili osamělejší místo. S pocitem hrůzy, že je minula, posouvala se pomalu směrem na jih.

Konečně spatřila vysokého muže s nemoderními šlemi, který se opíral o vůz světlé barvy a hleděl dalekohledem k zářivým světlům na mysu Canaveral. Zastavila a vyskočila ven. „Anthony!“ vykřikla.

Muž sklopil dalekohled a ona poznala, že to není on. „Promiňte,“ zakoktala. Jela dál.

Zkontrolovala si čas na hodinkách. Bylo deset třicet. Čas už skoro vypršel. Měla moduly, všechno bylo připravené, jenom musí najít ty dva muže na pláži.

Aut ubývalo, až vzdálenost mezi nimi činila kolem sta metrů. Elspeth nabrala rychlost. Projížděla kolem auta, které vypadalo, že by to mohlo být ono, ale zdálo se jí, že je prázdné. Znovu zrychlila – a vtom zahoukalo.

Zpomalila a ohlédla se. Jakýsi muž z auta vystoupil a zamával na ni. Byl to Anthony. „Díky bohu!“ vydechla. Zacouvala zpátky k němu a vyskočila z vozu. „Mám náhradní moduly,“ vyhrkla.

Theo vylezl z druhého vozu a otevřel kufr. „Dej je sem,“ vyzval ji. „Rychle, proboha!“

22.48

Odečítání dospěje k nule.

V bunkru vedoucí startu zavelí: „Příkaz k odpálení!“ Obsluha zatáhne za kovový kroužek a otočí s ním. Tím se raketa odpálí.

Palivové ventily se otevřou a palivo začne vytékat. Ventil s tekutým kyslíkem se uzavře, a oblak bílého kouře kolem rakety náhle zmizí.

Vedoucí startu ohlásí: „Palivové nádrže natlakovány.“

Příštích jedenáct vteřin se nic neděje.

Džíp se řítí po pláži nejvyšší rychlostí a kličkoval mezi skupinkami rodin. Luke zběžně prohlížel automobily a nevšímal si protestních výkřiků, když pneumatiky jeho vozu zasypávaly lidi pískem. Billie stála vedle něj a držela se vršku čelního skla. Přes hluk větru na ni křikl: „Nevidíš bílou corvettu?“

Zavrtěla hlavou: „Mělo by být snadné ji zahlídnout!“

„Jo,“ odpověděl Luke. „Tak kde k čertu vězí?“

Z rakety odpadá poslední spojovací hadice. O vteřinu později se zažehne palivo a motor prvního stupně zaburácí. Ze spodní části rakety vytryskne obrovský, oranžový plamenný jazyk.

Anthony vybuchl: „Prokristapána, Theo, pospěš si!“

„Bud' zticha,“ okřikla ho Elspeth.

Byli sehnuti nad otevřeným kufrem mercuryho a sledovali, jak Theo manipuluje s rádiovým vysílačem. Připojoval kabely ke svorkám jednoho z modulů, které mu dala Elspeth.

Ozvalo se zaburácení jako od vzdáleného hromu a všichni vzhledli nahoru.

Explorer I se bolestně pomalu zvedá z odpalovací rampy. V bunkru někdo vykřikne: „Vzhůru, děvče!“

Billie spatřila bílou corvettu stojící vedle tmavšího sedanu. „Támhle!“ upozornila Luka.

„Vidím je,“ křikl Luke v odpověď.

Kolem otevřeného kufru v zadní části sedanu se choulili tři lidé. Billie poznala Elspeth a Anthonyho. Ten druhý muž bude nejspíš Theo Packman. Nedívali se ale do kufru. Měli zvednuté hlavy a hleděli upřeně přes písečné duny směrem k mysu Canaveral.

Billie ihned vyhodnotila situaci. Vysílačka je v kufru. A oni ji právě seřizují, aby vyslala signál k detonaci. Proč se ale dívají nahoru? Obrátila se k mysu Canaveral. Vidět nebylo nic, ale Billie zaslechla hluboký, dunivý rachot, jako když vyletí pec v ocelárně.

Raketa startuje!

„Pozdě!“ zakvílela.

„Drž se pevně!“ vyzval ji Luke.

Sevřela čelní sklo a on otočil džíp širokým obloukem.

Raketa náhle nabírá na rychlosti. V jednom okamžiku se zdá, že se váhavě vznáší nad odpalovací rampou. V příštím však vystřelí jako kulka z pistole a řítí se na ohnivém ocasu do noční oblohy.

Nad burácením rakety zaslechla Elspeth ještě jiný zvuk – řev otáček motoru v nejvyšší rychlosti. O vteřinu později padl paprsek reflektoru na skupinku kolem kufru mercuryho. Vzhlédla a spatřila džíp ženoucí se k nim jako o závod. Uvědomila si, že se řítí na ně. „Dělej!“ zaječela. Theo spojil poslední drát.

Na vysílači měl dva spínače, jeden označoval pohotovostní polohu a druhý spouštěl destrukční mechanismus. Džíp byl u nich. Theo zapojil spínač pohotovostní polohy.

Na pláži se asi tisíc hlav zaklonilo; všichni sledovali, jak raketa stoupá přímo vzhůru, a z tisíce hrdel zazněl jasot.

Luke mířil přímo na zadek mercuryho.

Džíp při obratu zpomalil, ale stále jel rychlostí kolem 35 kilometrů za hodinu. Billie vyskočila, narazila na ubíhající zem, pak se svalila a kousek se kutálela.

Elspeth v poslední vteřině uskočila z cesty. Vzápětí se ozval ohlušující náraz a třesk rozbitého skla.

Zadní část mercuryho se zdeformovala, vůz poskočil o metr kupředu a víko kufru se s bouchnutím zavřelo. Luka napadlo, že to buď Thea nebo Anthonyho muselo rozdrtit mezi vozy, ale jistý si nebyl. Jeho to však divoce vrhlo kupředu. Spodek volantu zachytil spodní část jeho hrudi a naraženými žebry mu projela ostrá bolest. Vzápětí narazil čelem na horní okraj volantu a cítil, jak mu po tváři stéká horká krev.

Vytáhl se do vzpřímené polohy a ohlédl se po Billii. Zdálo se, že dopadla lépe než on. Seděla na zemi a třela si předloktí, ale nezdálo se, že by krvácela.

Pohlédl přes kapotu džípu. Theo ležel na zemi s roztaženými rukama a nohama a nehýbal se. Anthony se opíral rukama a koleny o zem, vypadal otřeseně, avšak zraněný nebyl. Elspeth rovněž zranění unikla a pokusila se vstát. Hned nato spěchala k vozu a snažila se otevřít kufr.

Luke vyskočil z džípu a rozběhl se za ní. Kufr se otevřel a Luke odstrčil Elspeth stranou. Upadla na písek.

Anthony vykřikl: „Stůj!“

Luke na něj pohlédl. Anthony stál nad Billií s pistolí přiloženou zezadu k její hlavě.

Luke se podíval nahoru. Červený, ohnivý ocas *Exploreru* vypadal na noční obloze jako jasný meteor. Dokud bude vidět, pořád ještě je možné raketu zničit. První stupeň shoří, jakmile dosáhne raketa výšky 110 kilometrů. V tomto bodě se stane neviditelnou – menší oheň z druhého stupně není totiž dost jasný, aby ho bylo ze země vidět – a to bude znamení, že autodestrukční systém už nemůže fungovat. První stupeň, který obsahuje výbušný detonátor, se oddělí a odpadne; pak ho to spláchne do Atlantského oceánu. Po oddělení už tedy nemůže družici poškodit.

K oddělení dojde dvě minuty a dvacet pět vteřin po zažehnutí. Luke si spočítal, že raketu odpálili zhruba před dvěma minutami. Takže musí zbývat asi pětadvacet vteřin.

Byla spousta času na stisknutí spínače.

Elspeth znovu vstala.

Luke pohlédl na Billii. Klečela na jednom koleni jako sprinter na startovní dráze, ve své pozici nehybná; dlouhý tlumič Anthonyho zbraně byl přitisknutý v jejích černých kudrnatých vlasech. Anthonyho ruka byla pevná jako skála.

Luke si položil otázku, jestli je ochoten obětovat Billiin život za raketu.

Odpověď zněla Ne.

Co se ale stane, proletělo mu hlavou, jestliže se pohne? Zastřelí Anthony Billii? Možná ano.

Elsbeth se znovu sklonila nad kufrem automobilu. Vtom se Billie pohnula.

Trhla hlavou ke straně, pak se vrhla dozadu a rameny vrazila do Anthonyho nohou.

Luke udělal výpad k Elspeth a odstrčil ji od auta.

Jak se Anthony s Billií váleli na jedné hromadě, zbraň s tlumičem škytla.

Luke zděšeně přihlížel. Anthony vystřelil, ale trefil Billii? Odvalila se od něj, očividně nezraněná, a Luke začal znovu dýchat. Pak Anthony zvedl paži se zbraní a zamířil na Luka.

Luke pohlédl smrti do tváře a zmocnil se ho podivný klid. Udělal vše, co mohl.

Nastal dlouhý okamžik váhání. Pak Anthony zakašlal a z úst mu vytryskla krev. Při předchozím pádu zmáčkl spoušť a zastřelil sám sebe, uvědomil si Luke. Teď jeho zchromlá ruka upustila zbraň a on se zhroutil na písek; oči hleděly na oblohu, neviděly však nic.

Elsbeth vyskočila na nohy a potřetí se sklonila nad vysílačem.

Luke vzhlédl. Ohnivý ocas byl jako světluška ve vesmíru. Jak ho pozoroval, světlo náhle zhaslo.

Elsbeth zmáčkla spínač a podívala se na nebe. Bylo pozdě. První stupeň shořel a oddělil se. Destrukční zařízení nejspíš spustilo, jenže už nezbylo žádné palivo a navíc, družice už nebyla s prvním stupněm spojená.

Luke si oddechl. Bylo po všem. Zachránil raketu.

Billie položila ruku na Anthonyho hrud' a potom mu hmatala pulz. „Nic,“ oznámila. „Je mrtvý.“

V tom okamžiku pohlédli Luke i Billie na Elspeth. „Zase jsi lhala,“ vyčetl jí Luke.

Elspeth po něm vyrazila s hysterickým svitem v očích. „Dělali jsme správnou věc!“ vykřikovala. „Dělali jsme správnou věc!“

Za ní začínaly rodiny diváků a turistů balit své věci. Nikdo nebyl natolik blízko, aby si povšiml jejich zápasu; všechny oči byly obráceny k obloze.

Elspeth pohlédla na Luka a Billii, jako by jim chtěla ještě něco říct, ale po delší chvíli se odvrátila. Nastoupila do auta, přibouchla dveře a nastartovala motor.

Místo aby vyjela na silnici, zamířila na oceán. Luke s Billií v hrůze přihlíželi, jak vjíždí rovnou do vody.

Corvette se zastavila, vlny jí omývaly nárazníky, a Elspeth vystoupila. Ve světle reflektorů Luke a Billie pozorovali, jak začíná plavat na moře.

Luke se za ní chtěl rozběhnout, ale Billie chňapla po jeho paži a zadržela ho.

„Ona se zabije!“ zaúpěl zoufale.

„Ted’ už ji nezadržíš,“ rozmlouvala mu to Billie. „Zabiješ leda sám sebe.“

Luke to přesto chtěl zkusit. Ale Elspeth mezitím zmizela z paprsku reflektoru, plavala mocnými tempy, a on si uvědomil, že ji v té tmě nikdy nenajde. Poraženě sklopil hlavu.

Billie ho objala. Po chvíli ji také sevřel v náručí.

Napětí posledních tří dní na něj náhle padlo jako strom. Zapotácel se, skoro upadl, ale Billie ho udržela zpříma.

Po chvíli se začal cítit lépe. Stáli na pláži, paže měli propletené a oba vzhlíželi nahoru.

Nebe bylo plné hvězd.

ZÁVĚR

1969

Geigerův počítač družice *Explorer I* zaznamenal kosmické záření tisíckrát větší, než se očekávalo. Tato informace vědcům umožnila zmapovat radiační pásy nad zemským povrchem, které vešly ve známost jako Van Allenovy pásy; byly pojmenovány po vědci ze Státní univerzity v Iowě, který tento experiment navrhl.

Experiment s mikrometeority prokázal, že na zem ročně dopadne asi 2000 tun kosmického prachu.

Ukázalo se, že Země má asi o jedno procento plošší tvar, než se původně předpokládalo.

Pro průkopníky kosmického cestování bylo však nejdůležitější, že teplotní údaje z *Exploreru* prokázaly možnost řídit teplotu uvnitř rakety tak, aby lidské bytosti v kosmu přežily.

Luke byl v týmu NASA, který vyslal *Apollo 11* na Měsíc.

V té době bydlel ve velkém, pohodlném starém domě v Houstonu s Billií, která byla vedoucí oddělení poznávací psychologie v Bayloru. Měli tři děti: Catherine, Louise a Jane. (Jeho nevlastní syn Larry s nimi žil také, ale v červenci byl právě na návštěvě u svého otce Berna.)

Večer 20. července Luke shodou okolností neměl službu. Pár minut před devátou hodinou středoamerického času se díval s rodinou na televizi, stejně jako polovina lidstva. Seděl na velké pohovce, s Billií vedle sebe a s nejmladší Jane na klíně. Ostatní děti ležely na koberci se psem, zlatým labradorem Sidneyem.

Když Neil Armstrong vystoupil na Měsíc, Lukovi se po tváři skutálela slza.

Billie ho vzala za ruku a stiskla ji.

Devítiletá Catherine, která měla stejnou pleť a vlasy jako matka, na něj pohlédla vážnými hnědými očima. Potom se šeptem zeptala Billie: „Mami, proč tatínek pláče?“

„To je na dlouhé povídání, zlatíčko,“ odpověděla Billie. „Jednou ti to budu vyprávět.“

Počítalo se, že *Explorer I* zůstane v kosmickém prostoru dva až tři roky. Ve skutečnosti zůstal na oběžné dráze dvanáct let. 31. března 1970 se konečně vrátil do atmosféry nad Tichým oceánem, nedaleko Velikonočních ostrovů, a v 05.47 hodin ráno shořel poté, co 56 376 krát obkroužil zem a urazil celkem 2,66 miliardy kilometrů.

Ken Follett
Smrtící kód

Z anglického originálu Code to Zero
vydaného nakladatelstvím Dutton roku 2000
přeložili Libuše a Luboš Trávníčkovi.

Redigovala Blanka Zahajská.

Obálku navrhl Miloslav Dismán.

Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub
v Praze roku 2002 jako svou 1708. publikaci.

Odpovědná redaktorka Eva Lapáčková.

Technický redaktor David Dvořák.

Počet stran 384.

Sazba SF SOFT, Praha

Tisk Finidr, spol. s r. o., Český Těšín.

Vydání první.

Luke uvažoval, co k čertu celou tu dobu dělal.

„Mám tady ve Washingtonu nějaké přátele?“

„Jistě. Jeden z nich mi volá každou hodinu. Bern Rothsten.“ Hide přečetl nahlas nějaké telefonní číslo.

Luke si ho zapsal do poznámkového bloku.

„Hned mu brnknu.“

„Nejdřív by sis měl promluvit s manželkou.“

Luke strnul. Vzalo mu to dech. Manželku, pomyslel si, já mám manželku. Rád by věděl, jaká je.

„Jsi tam ještě?“ zeptal se Hide.

Luke se znovu nadechl. „Ach, Bille...“

„Ano?“

„Jak se jmenuje?“

„Elspeth,“ odpověděl. „Tvoje manželka se jmenuje Elspeth. Přepojím tě na ni. Počkej u telefonu.“

Lukovi se nervózně stáhl žaludek. To je pěkně praštný, pomyslel si. Je to jeho manželka.

„Tady Elspeth. Luku, jsi to ty?“

Měla teplý, hluboký hlas, vyslovovala zřetelně a bez zvláštního přízvuku. Představil si vysokou, sebevědomou ženu. Odpověděl: „Ano, tady Luke. Ztratil jsem paměť.“

ISBN 80-242-0758-3

9 788024 207582

